சிவஞானபோத

வசனாலங்காரதீபம்

ஸ்ரீ காசிவாசி சாம்பவஸ்ரீ

செந்திநாதையரவர்கள்

இயற்றியது

பதிப்பாசிரியர்

பேராசிரியர் சோ.கிருஷ்ணராஜா

வெளியீடு

இந்துசமய கலாசாரஅலுவல்கள் திணைக்களம்

சிவஞானபோத வசனாலங்காரதீபம்

ஸ்ரீ காசிவாசி சாம்பவஸ்ரீ
செந்திநாதையரவர்கள் இயற்றியது

பதிப்பாசிரியர்:
பேராசிரியர் சோ. கிருஷ்ணராஜா

12 சூத்திரங்களைக் கொண்ட மெய்கண்ட சாத்திரங்களில் முதன்மை நூலான சிவஞானபோதத்திற்கு ஸ்ரீ காசிவாசி - செந்திநாதையர் அவர்கள் எழுதிய உரையே இந்நூலாகும். பல ஆண்டுகளுக்குப் பின் பேராசிரியர் சோ. கிருஷ்ணராஜாவினை பதிப்பாசிரியராகக் கொண்டு இந்நூல் இந்து சமய, கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களத்தினால் மறுபதிப்பாக வெளியிடப்படுகின்றது.

சிவஞானபோதத்திற்கான ஐயரவர்களின் இவ்வுரையானது எளிமை, சொற்செட்டு முதலான தனிச்சிறப்பியல்பான பண்புகளைக் கொண்டுள்ளது. எவ்வாறாயினும், சிவஞானபோதத்தின் வடமொழி, தென்மொழி சூத்திரங்களைத் தனித்தனியே ஒன்றுடன் ஒன்று ஒப்பிட்டு உரை விளக்கம் செய்தமை காசிவாசி செந்திநாதையரால் எழுதப்பட்ட சிவஞானபோத வசனாலங்கார தீபம் என்ற இந்நூலிற்கு மட்டுமேயுரிய சிறப்பியல்பாகும். இதன் முதற்பதிப்பு ஆண்டாளம்மையாரால் சென்னை சைவவித்தியாநுபாலன யந்திர சாலையில் 1916ல் அச்சிடப்பட்டு வெளியிடப்பட்டது. வேதங்கள், உபநிடதங்கள், ஆரண்யங்கள், புராணங்கள் மற்றும் திருமுறைகள் என்பவற்றிலிருந்து உரை விளக்கத்திற்கான பிரமாணங்கள் எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளமை இதன் சிறப்பியல்பாகும்.

அன்புடைய ஆசிரியருக்கு,

பொ. சந்திரசேகரம்.

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்

யாழ்ப்பாணம்.

சிவஞானபோத

வசனாலங்காரதீபம்

சிவஞானத் தொண்டன் பேராசிரியர்,
முனைவர், T. கணேசன் ஐயா அவர்களுக்கு.

சிவஞானபோத

வசனாலங்காரதீபம்

ஸ்ரீ காசிவாசி சாம்பவஸ்ரீ

செந்திநாதையரவர்கள்

இயற்றியது

பதிப்பாசிரியர்

பேராசிரியர் சோ. கிருஷ்ணராஜா

வெளியீடு

இந்துசமய, கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களம்

தலைப்பு

சிவஞானபோத வசனாலங்காரதீபம்

ஆசிரியர்

ஸ்ரீ காசிவாசி சாம்பவ ஸ்ரீ செந்திநாதையர்

பதிப்பாசிரியர்

பேராசிரியர் சோ. கிருஷ்ணராஜா

பதிப்பு

முதற் பதிப்பு 1916

இரண்டாம் பதிப்பு : கார்த்திகை 2003

வெளியீடு

இந்துசமய, கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களம்

248, 1/1, காலி வீதி,

கொழும்பு - 4.

அச்சு

குமரன் அச்சகம்

201, டாம் வீதி, கொழும்பு - 12.

தொலைபேசி - 2421388

Title

Sivagnanapotha Vasanalankaratheebam

Author

Sri Kasivasi Sambava Sri Senthinathaiyar

Editor

Prof. S. Krishnarajah

Edition

First Edition 1916

Second Edition : November 2003

Published by

The Department of Hindu Religious & Cultural Affairs ©

248, 1/1, Galle Road, Colombo - 4.

Printed by

Kumaran Press (Pvt) Ltd.

201, Dam Street, Colombo -12. T.Phone - 2421388

ISBN 955 - 9233 - 04 - 01

Ministry
248, 2/1, காலி வீதி,
கொழும்பு - 04.
248, 2/1, ගාලු පාර,
කොළඹ 04.
248, 2/1, Galle Road,
Colombo - 04.

Ministry
Telephone : 01-554801
Fax : 01-554803
E-mail : tmahesh@eureka.lk

இந்து சமய விவகார அலுவல்கள் அமைச்சர்
හින්දු ආගමික කටයුතු පිළිබඳ අමාත්‍ය
MINISTER OF HINDU RELIGIOUS AFFAIRS

Jaffna Regional Office
மாவட்ட செயலகம்
யாழ்ப்பாணம்
දිස්ත්‍රික් ලේකම් කාර්යාලය
යාපනය
District Secretariat
Jaffna

தியாகராசா மகேஸ்வரன், பா.உ.
තියාගරාජා මහේස්වරන්, පා.ම.
Thiyagarajah Maheswaran, M.P.

Jaffna Regional Office
Telephone : 021-2225613
Fax : 021-2223644

இந்து சமய விவகார அலுவல்கள் அமைச்சர்
மாண்புமிகு தியாகராசா மகேஸ்வரன் பா.உ.
அவர்களின் வாழ்த்துரை

சைவத்தின் அணிகலன்களாக சைவ சித்தாந்தமும் வேதாந்தமும் திகழ்கின்றன. சைவ சித்தாந்தத்தை முழுமையாக உணர்ந்த ஒருவரின் வாழ்வில் திருவருளின் துணை கைகூடி நிற்கும். அத்தகைய சித்தாந்தத்தை உணர்ந்து கொள்ளவேண்டுமானால், சைவசித்தாந்த நூல்களை தெளிவுறக் கற்றுத் தெளிதல் அவசியம்.

சைவ சித்தாந்தத்தைத் தெளிவுணர்த்தும் பழம்பெரும் நூல்களில் யாழ்ப்பாணம் குப்பிளான் என்னும் ஊரைச் சேர்ந்த காசிவாசி செந்திநாதையரவர்கள் இயற்றிய சிவஞானபோத வசனாலங்காரதீபம் ஒரு தனியான இடத்தைப் பெறுகின்றது. காசிவாசி செந்திநாதையர் அவர்கள் ஈழத்தின் புகழ்பூத்த சைவசித்தாந்த சாகரம் என்றால் மிகையாகாது.

சிவஞானபோதத்தின் உயர்வை மிகவும் துல்லியமாக எடுத்துரைக்கும் இப்பழமை-யான நூலின் அருமைகண்டு அதை மீள்பதிப்புச் செய்வதில் இந்து சமய கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களம் முன்வந்ததையிட்டு நான் மிகவும் மகிழ்வடைகின்றேன். இந்நூலைப் பதிப்பிக்க வேண்டுமென ஆலோசனை கூறியதுடன் பதிப்பாசிரியராகவும் கடமையை ஏற்று ஆர்வமுடன் செயற்பட்ட யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தின் மெய்யியல் துறைத் தலைவர் பேராசிரியர் சோ. கிருஷ்ணராஜா அவர்களை நான் மனதார பாராட்டுகின்றேன்.

Residence - Colombo
110/3, விஜேராம மாவத்தை, கொழும்பு - 07.
110/3, විජේරාම මාවත, කොළඹ 07.
110/3, Wijerama Mw., Colombo - 07.
Tel : 01-667962 Fax : 01-684990

Residence - Jaffna
280, பலாலி வீதி, யாழ்ப்பாணம்.
280, පලාලි පාර, යාපනය.
280, Palaly Road, Jaffna.
Telephone : 021-2223542

திணைக்களத்தின் ஆய்வுப் பிரிவு வருடந்தோறும் கிடைத்தற்கரிய நூல்களை இனங் கண்டு பதிப்பித்து வெளியிடுவதில் மிகவும் அக்கறையுடன் செயற்பட்டுவருவது வரவேற்கத்தக்கது. இப்பதிப்புப் பணிகளை திணைக்கள பணிப்பாளர் சாந்தி நாவுக்கரசன், ஆய்வுப் பிரிவுக்கு பொறுப்பான உதவிப் பணிப்பாளர் திரு. எஸ். தெய்வநாயகம் ஆகியோர் சிறந்த முறையில் கையாண்டதுடன் இந்நூலை வெளிக்கொணர்வதில் காட்டிய பங்களிப்பு மன மகிழ்ச்சியைத் தருகிறது.

இத்தகைய நூல்களால் சைவசமயத்தின் தெளிவை உணர்ந்துகொள்ளவும், சைவசித்தாந்தம் கூறும் உயர்ந்த தத்துவங்களைப் புரிந்துகொள்ளவும் வாய்ப்பு கிடைக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை.

தியாகராசா மகேஸ்வரன் பா.உ.
இந்து சமய விவகார அலுவல்கள் அமைச்சர்

இந்து சமய விவகார அலுவல்கள் அமைச்சின் செயலாளர்

திரு. க. பரமேஸ்வரன்

அவர்களின் அணிந்துரை

சைவ சித்தாந்தம் கூறும் நூல்கள் யாவும் உள்ளத் தெளிவை ஏற்படுத்தும் தன்மை வாய்ந்தன. அத்துடன் வாழ்க்கையின் நிலையாமையை உணர்த்தி, திருவருளின் துணையை நாட வழி சமைத்து நிற்கின்றன.

மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் குருந்த மரநிழலில் இறைவனால் ஆட்கொள்ளப்பட்ட போது குருவடிவில் வந்த இறைவனின் கையில் இருந்தது சிவஞானபோதம் நூலாகும்.

சிவஞானபோதம் சைவசித்தாந்தத்தின் உயர்வை உணர்த்தும் அரிய நூல், அத்தகைய நூலின் தெளிவை, சிறந்த முறையில் தெளிவுபடுத்தியுள்ளார் ஸ்ரீ காசிவாசி சாம்பவஸ்ரீ செந்திநாதையரவர்கள்.

இவரால் இயற்றப்பட்ட சிவஞானபோத வசனாலங்காரதீபம் இறைவனின் உண்மைப்பொருளை உணர்த்தி நிற்கும் அரிய சித்தாந்த பொக்கிஷமாகும்.

இத்தகைய பழமை வாய்ந்த கிடைத்தற்கரிய நூலை, மீளபதிப்புச் செய்து வெளிக்கொணரும் இந்து சமய கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களத்தின் பணி மகத்தானதும், வரவேற்கக்கூடியதுமாகும்.

இந்நூலை மீள்பதிப்புச் செய்யவேண்டுமென ஆலோசனை வழங்கிய யாழ் பல்கலைக்கழகத்து மெய்யியல்துறைப் பேராசிரியர் சோ. கிருஷ்ணராஜா அவர்கள் ஆலோசனையுடன் மாத்திரம் நின்றுவிடாது இந்நூலுக்கான பதிப்புரையையும் எழுதி, செம்மைப்படுத்தியுள்ளார் என்பதையறிந்து மட்டற்ற மகிழ்ச்சியடைவதுடன் அவருக்கு மனமார்ந்த நன்றியையும் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

கிடைத்தற்கரிய நூல்களை இனம்கண்டு, பதிப்பிப்பதில் ஆர்வமுடன் செயற்பட்டுவரும் திணைக்கள பணிப்பாளர் திருமதி சாந்தி நாவுக்கரசன், ஆய்வுப் பிரிவின் உதவிப் பணிப்பாளர் திரு. எஸ். தெய்வநாயகம் ஆகியோர் பாராட்டிற்குரியவர்கள்.

சிவஞானபோத வசனாலங்காரதீபம், சைவசித்தாந்தத்தின் தெளிவை உணர முற்படும் அனைவருக்கும் மிகவும் பயனுடைய நூலாக அமைவதுடன் வருங்கால சந்ததியினருக்கு இந்நூலின் மீள்பதிப்பு மிகவும் அவசியமானதாக அமையும் என்பதில் ஐயமில்லை.

இதுபோன்ற கிடைத்தற்கரிய, மீள்பதிப்புச் செய்யக்கூடிய நூல்களை வெளிக்கொணருவதற்கு எமது அமைச்சு என்றும் பூரண ஒத்துழைப்பு வழங்கும். அத்தகைய ஒத்துழைப்பை திணைக்களம் பயன்படுத்தி வருடந்தோறும் அரிய நூல்களை இனம்கண்டு பதிப்பித்து வெளியிட முன்வரவேண்டும். அப்போதுதான் அரிய நூல்கள் அழியாது வைத்திட்ட பெருமையை எமது அமைச்சும், திணைக்களமும் பெற்றவர்களாக அமைவோம்.

248 1/2, காலி வீதி,
கொழும்பு - 04.

க. பரமேஸ்வரன்
செயலாளர்
இந்து சமய விவகார அலுவல்கள் அமைச்சு.

இந்து சமய கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களப் பணிப்பாளர்
திருமதி சாந்தி நாவுக்கரசன்
அவர்களின் வெளியீட்டுரை

சைவசமயத்தில் சைவசித்தாந்தம் முதன்மையிடம் பெறுகின்றது. சைவ சித்தாந்தத்தைத் தெளிவாக உணர்ந்து கொண்டால் இறையருள் தானாகவே கைகூடும்.

சைவசித்தாந்தக் கருத்துக்களைக் கூறும் நூல்களில் சிவஞானபோதமும் ஒன்றாகும். சிவஞானபோதம் இறையருள் தன்மையை மிகவும் தெளிவாக எடுத்துக் கூறும் சித்தாந்த நூலாகும்.

சிவஞானபோதக் கருத்துக்களை மிகவும் ஆழமாக உணர வைப்பதில் காசிவாசி செந்திநாதையர் அவர்கள் மிகவும் திறமை மிக்கவர். சிவஞானபோத வசனாலங்காரதீபம் மூலம் இதைத் தெளிவுபடுத்தியுள்ளார்.

சிவஞானபோத வசனாலங்காரதீபம் சுமார் 100 வருடங்கள் பழமை வாய்ந்தது. திணைக்களம் கிடைத்தற்கரிய நூல்களைத் தேடிக்கண்டு பிடித்து பதிப்பித்து வெளியீடு செய்து வருவதை யாவரும் அறிவர். அந்த வகையில் சிவஞானபோத வசனாலங்கார-தீபமும் முதன்மை பெறுகின்றது.

சித்தாந்தத் தெளிவு கொண்ட சிவஞானபோத வசனாலங்காரதீபம் நூலை மீள் பதிப்புச் செய்யவேண்டுமென பேராசிரியர் சி. பத்மநாதன் அவர்கள் ஆலோசனை வழங்கியதுடன், நூலைத் தேடி எடுத்து வழங்கும் பொறுப்பை பேராசிரியர் சோ. கிருஷ்ணராஜா அவர்களிடம் ஒப்படைத்தார்.

யாழ். பல்கலைக்கழகத்தின் மெய்யியல்துறை தலைவர் பேராசிரியர் சோ. கிருஷ்ணராஜா அவர்கள் சிவஞானபோத வசனாலங்காரதீபம் நூலை தேடி எடுத்து செம்மைப்படுத்தியதுடன் நூலுக்கான பதிப்புரையையும் எழுதி திணைக்களத்துக்கு வழங்கினார். அவருடைய ஆர்வமும் ஒத்துழைப்பும் எமக்கு இந்நூலை பதிப்பிப்பதில் உற்சாகம் ஊட்டின. திணைக்களத்தின் ஆய்வுப் பிரிவின் நடவடிக்கைகளுக்கு யாழ். பல்கலைக்கழகத்திலிருந்து முடிந்தவரை உதவி ஒத்தாசைகளை வழங்கி வரும் பேராசிரியர் சோ. கிருஷ்ணராஜா அவர்களுக்கு மனமார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக்-கொள்கின்றேன்.

சிவஞானபோத வசனாலங்காரதீபம் அச்சுக்கு கொடுக்கப்பட்டதிலிருந்து நூலை விரைவாக வெளிக்கொணரவேண்டும் என்பதில் ஆர்வமுடன் செயற்பட்டவரும், திணைக்களத்தில் இதுவரை வெளியிடப்பட்ட அனைத்து கிடைத்தற்கரிய நூல்களை வெளிக்கொணர்வதில் முழுமையான பங்களிப்பினை வழங்கிவருபவருமான ஆய்வுப் பிரிவின் உதவிப் பணிப்பாளர் திரு. எஸ். தெய்வநாயகம் பாராட்டிற்குரியவர்.

திணைக்களம் பல கிடைத்தற்கரிய நூல்களை இனம்கண்டு வருடாவருடம் பதிப்பித்து வெளியிட்டு வருகின்றது. சிவஞானபோத வசனாலங்காரதீபமும், அரிய நூல் வரிசையில் இடம்பெறுவதுடன் சைவசித்தாந்தம் படிக்க விரும்பும் அனைவருக்கும் தெளிவான கருத்துக்களைக் கூறும் சைவ கருவூலமாகவும் அமைகின்றது. இத்தகைய நூலைப் பதிப்பிப்பதில் திணைக்களம் பெருமையடைகின்றது. கடின வசன நடையும் ஆழமான கருத்துக்களும் கொண்ட சிவஞானபோத வசனாலங்காரதீபத்தை பொறுமையுடன் அச்சுப் பதிப்புச் செய்து வழங்கிய குமரன் அச்சகத்தாருக்கும் எனது நன்றி உரித்தாகுக.

சிவஞானபோத வசனாலங்காரதீபம், சைவசித்தாந்தத் தெளிவை ஏற்படுத்து-வதுடன் இறையுணர்வை உணர்ந்து கொள்ள முறப்படும் சைவசித்தாந்திகளுக்கு ஏற்றதொரு கருவூலமாக அமையும் என்பதில் ஐயமில்லை.

சாந்தி நாவுக்கரசன்

பணிப்பாளர்

இந்துசமய கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களம்

248 1/1 காலி வீதி,

கொழும்பு - 04.

பதிப்புரை

மெய்கண்டசாத்திரங்களில் முதன்மைநூலான சிவஞானபோதம் 12 சூத்திரங்களைக் கொண்டது. வடமொழி, தென்மொழியென இருமொழிகளிலும் இச்சூத்திரங்கள் காணப்படுவதால், இவ்விரண்டில் மூலநூல் எதுவென்பது தொடர்பாக அறிஞர்களிடையே கருத்து வேறுபாடு காணப்படுகின்றது. ஜெ. யெம் நல்லசுவாமிப்பிள்ளை வடமொழிச் சிவஞானபோதமே மூலநூல் என்ற கருத்துடையவர். ஆனால் பாலசுப்பிரமணிய முதலியாரோ தமிழ்மொழிச் சிவஞானபோதமே மூலநூல் என வாதிடுவார். சிவஞானபோதம் தமிழில் எழுந்த மூலநூலேயென்ற கருத்து பண்டிதர் சுந்தரம்பிள்ளை என்பாராலேயே முதலில் வெளியிடப்பட்டது. இவ்விரு கருத்தோட்டங்களும் சைவசித்தாந்த ஆய்வில் இருவேறு சிந்தனாகூடங்களின் நிலைப்பாட்டைப் பிரதிபலிக்கின்றன. எவ்வாறாயினும் இன்றுற்ற நிலையில் சிவஞானபோதத்தின் மூலம் வடமொழியா அல்லது தென்மொழியா என்பதைப் பற்றி ஊகங்களைத் தெரிவிக்கலாமேயன்றி, எதனையும் நிறுவ இயலாதென்பதே உண்மையாகும்.

வடமொழிச் சிவஞானபோதம் ரௌரவ ஆகமத்தின் 72ஆவது படலமான பாவவிமோசனப் படலத்தின் 13ம் அத்தியாயமான துவாதச சூத்திரமேயெனக் குறிப்பிடப்படுகின்றது. அதனை சர்வ ஆகமசாரமெனவும் அழைப்பர். இவ்வடமொழிச் சிவஞானபோதம் நந்திகேஸ்வரரால் சனற்குமாரருக்கும், சனற்குமாரரால் சத்தியஞான தரிசனர்க்கும் (சத்தியஜோதி), சத்தியஞான தரிசனரால் பரஞ்சோதி முனிவர்க்கும், பரஞ்சோதி முனிவரால் மெய்கண்டருக்கும் உபதேசிக்கப்பட்டதென்றும், மெய்கண்டர் அதனைத் தமிழில் 12 சூத்திரங்களாகப் பாடினாரென்பதும் ஐதீகம். வடமொழிச் சிவஞானபோதம் விஸ்வேஸ்வர சாஸ்திரிகளால் மொழி பெயர்க்கப்பட்டு சண்முகசுந்தர முதலியாரால் பதிப்பிக்கப்பட்டு வெளியிடப்பட்டது.

வடமொழிச் சிவஞானபோதத்திற்கு சிற்றுரை, பேருரை என இரு உரைகள் சூரியனார் கோயில் ஆதீனத்து மரபைச் சார்ந்தவரான சிவாக்கிரகயோகிகளால் எழுதப்பட்டுள்ளன. சிற்றுரை சிவஞானபோத சங்கிரக வியாக்கியானம் என்றும், பேருரை சிவாக்கிரகபாடியம் எனவும் அழைக்கப்படும். முதலாம் சூத்திரத்திற்கான சிவாக்கிரகபாடிய உரை நீர்வேலி சங்கரபண்டிதரின் மகனான சிவப்பிரகாச பண்டிதரால் தமிழில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டு, கந்தர்மடம் சுவாமிநாத பண்டிதரால் 1916ல் பதிப்பிக்கப்பட்டது. வடமொழிச் சிவஞானபோதத்திற்கு சிவஞானபோத

விருத்தி என்ற ஞானப்பிரகாசமுனிவரின் உரையும் உண்டு. இதனை முத்துக்குமார சிவாசாரியாரைக் கொண்டு பரிசோதித்து தம்பு கைலாசபிள்ளை பதிப்பித்துள்ளார்.

தமிழ்மொழிச் சிவஞானபோதத்திற்கு பாண்டிப்பெருமான் விருத்தியுரை செய்துள்ளார். இதனைப் பழையவுரையென அழைப்பர். சிவஞானசுவாமிகளால் சிற்றுரை, பேருரையென இரு உரைகள் எழுதப்பட்டுள்ளன. பேருரை திராவிடமா பாடியம் என அழைக்கப்படும். இவை தவிர சிவஞானபோதத்திற்கு ஆங்கில மொழி பெயர்ப்பும் உரை விளக்கமும் செய்தோரில் து.ஆ. நல்லசுவாமிப்பிள்ளை (1985ல் வெளியிடப்பட்டது). சைவப்பெரியார் சிவபாதசுந்தரம் (1951ல் வெளியிடப்பட்டது), கனகராயர் (1961 ல் வெளியிடப்பட்டது) ஆகியோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். வடிவேலு செட்டியார் வேதாந்தபரமாக சிவஞானபோதத்திற்கு தெளிபொருள் விளக்கவுரையொன்றை (1900) இயற்றியுள்ளார். சைவப் பெரியார் சிவபாத சுந்தரத்தின் சிவஞானபோத மொழிபெயர்ப்பு வயலட் பரஞ்சோதியின் Saivasidd-hantha என்ற நூலின் மறுப்புரையாக (Rejoinder) வெளியிடப்பட்டதாகும்.

சிவஞானமுனிவரின் உரையைப் பின்பற்றியே தான் உரைசெய்துள்ளதாக செந்திநாதையர் குறிப்பிட்டபொழுதும், ஐயரின் உரையானது எளிமை, சொற்செட்டு முதலான தனிச்சிறப்பியல்பான பண்புகளைக் கொண்டுள்ளது. எவ்வாறாயினும், சிவஞானபோதத்தின் வடமொழி, தென்மொழி சூத்திரங்களைத் தனித்தனியே ஒன்றுடன் ஒன்று ஒப்பிட்டு உரை விளக்கம் செய்தமை காசிவாசி செந்திநாதையரால் எழுதப்பட்ட சிவஞானபோத வசனாலங்கார தீபம் என்ற இந்நூலிற்கு மட்டுமேயுரிய சிறப்பியல்பாகும். இதன் முதற்பதிப்பு ஆண்டாளம்மை-யாரால் சென்னை சைவவித்தியாநுபாலன யந்திரசாலையில் 1916ல் அச்சிடப்பட்டு வெளியிடப்பட்டது. வேதங்கள், உபநிடதங்கள், ஆரண்யங்கள், புராணங்கள் மற்றும் திருமுறைகள் என்பவற்றிலிருந்து உரைவிளக்கத்திற்கான பிரமாணங்கள் எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளமை இதன் சிறப்பியல்பாகும்.

1848ல் குப்பிளான் என்னும் கிராமத்திற் பிறந்த செந்திநாதையர் 1924ல் சிவபதமடைந்தார். சைவசித்தாந்த ஆராய்ச்சியாளராக,. மொழிபெயர்ப்பாளராக, பரமதகண்டனகாரராக செயற்பட்ட செந்திநாதையரின் சைவத்திற்கும், சைவசித்தாந்தத்திற்குமான பங்களிப்பில் நீலகண்டபாடியத் தமிழ்மொழி பெயர்ப்பு, கந்தபுராணநவநீதம், சைவவேதாந்தம், தேவாரம்,தேவசாரம், தத்துவவிளக்கம்-மூலமும் உரையும், வைதிகசுத்தாத்துவித சைவசித்தாந்த தத்துவப்படலமும் வினாவிடையும், மகாவுக்கிரவீரபத்திராஸ்திரம் ஆகியன குறிப்பிடத்தக்கன. இவை தவிர கண்டன நூல்கள் பலவும் இவரால் எழுதப்பட்டுள்ளன.

சிவஞானபோதவசனாலங்கார தீபம் என்ற இந்நூலின் பதிப்பு தொடர்பாக இரு முக்கிய விடயங்களை வாசகர் தம் கவனத்திற் கொள்ளுதல் வேண்டும். முதலாவதாக இந்நூலின் முதற்பதிப்பில் வடமொழிச் சிவஞானபோதச் சூத்திரங்களும் மேற்கோள்களும் முதலிற் கிரந்தத்திற் தரப்பட்டு, தொடர்ந்து அவற்றிற்கான தமிழ் உச்சரிப்பும் தரப்பட்டிருந்தது. கிரந்த எழுத்துக்களை அச்சிடுவதிலுள்ள சிரமம் காரணமாக இப்பதிப்பில் கிரந்தசுலோகங்களின் தமிழ் உச்சரிப்பு மட்டுமே தரப்பட்டுள்ளது. இரண்டாவதாக ஒவ்வொரு சூத்திரத்தின் இறுதியிலும் தரப்பட்டிருந்த பரீட்சை வினாக்களும் தவிர்க்கப்பட்டுள்ளன. இவை தவிர முதற்பதிப்பில் ஆங்காங்கே காணப்பட்ட தவறுகள் நூலாசிரியனின் குறிப்புகளின்படி திருத்தப்பட்டுள்ளன.

இறுதியாக இந்நூலைப் பதிப்பிக்கும் சந்தர்ப்பத்தை எனக்களித்த மதிப்பிற்குரிய பேராசிரியர் சி. பத்மநாதனுக்கும், வெளியிட முன்வந்த இந்து சமய கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களத்தாருக்கும் பதிப்பாசிரியனின் நன்றி.

பேராசிரியர் சோ. கிருஷ்ணராஜா
மெய்யியற் துறை
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்

[illegible]

[illegible]

பேராசிரியர் செ. கிருஷ்ணராஜா
மெய்யியற்றுறை
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்

உ

திருச்சிற்றம்பலம்

மெய்கண்டதேவநாயனார் தோத்திரம்

விநாயகபுராணம்

சிறிய வாடியிற் பெரியமால் வரைப்பொருள் செறிந்தாங்
கறிவு நூல்களின் முடிவெலா மகப்படுத் தவற்றி
னெறியெ லாம்விளக் கியசிவ ஞானபோ தத்தைக்
குறிசெய் தீந்தமி ழாலுரை குரவனைப் பணிவாம்

சேதுபுராணம்

அல்லாத பரசமய வலகைத் தேர்விண் டகலவகல் புனற்-பெண்ணை யயல்சூழ் வெண்ணெய்ப், பொல்லாத விபமுகத்துப் புத்தே டன்பாற் புனிதசிவா கமப்பொருண்மை பொருந்த வாய்ந்து, நில்லாத நிலையிதுமற் றென்று மொன்றாய் நிற்குநிலை யிதுவெனமெய்ந் நெறிதேர்ந்தியாரும், வெல்லாத சிவஞான போதஞ் சொன்ன மெய்கண்டான் சரணமுடி மீது கொள்வாம்.

அருணகிரிபுராணம்

வேதத்தி னரும் பொருளை விமலனரு ணந்திக்குப்
பொதித்த சிவஞான போதத்தைக் குருமரபா
லோதித்தேர்ந் தருந்தமிழா லெமக்குணர்த்தி யெம்மூனஞ்
சேதித்த மெய்கண்ட தேவனடி சிந்திப்பாம்

உ

சிவமயம்

சிவஞானபோதவசனாலங்காரதீப விஷயசங்கிரகம்

முதலாஞ் சூத்திரம்

சூத்திரக்கருத்துரை

ஐந்து கலாதத்துவபுவனங்கள் - சுருதிப்பிரமாணம் - சிருஷ்டி சக்கர முதலியன - பஞ்சகிருத்திய பரப்பிரமசதாசிவமகாருத்திரர் - இருக்குவேதத்து அத்தியக்ஷர் ஈசானரே - நால்வகைப்பதார்த்தம் - இருக்குவேதத்துப் பரதர் தாண்டவேசுவரர் அருவுருவத்திருமேனி முதலியன - தாண்டவேசுவரர் சிவதத்துவத்தினர் பிரபஞ்சத்தைப் படைப்பவர் மூவர்க்கும் துரியராகிய மகாருத்திரதாண்டவேசுவரர்.

பக்கம் 79

முதலாஞ் சூர்ணிகை

மீமாஞ்சகர் லோகாயதர் - பிரபஞ்சத்தொகுதி ஒருங்கே அழியுங்காலம் - சொற் பிரபஞ்சம் - வேதம் நித்தியம்.

பக்கம் 91

இரண்டாஞ் சூர்ணிகை

புத்தர் - பிரபஞ்சத்துக்குக் கர்த்தா ஒருவர் உளர் - சாங்கியர். பிரபஞ்சத்துக்குப் பொதுவகையாற் கர்த்தா ஒருவர் உளர். மகாசங்காரகர்த்தாவினின்று பிரபஞ்சம் உளதாகும். பிரபஞ்சம் கன்மமலம் பரிபாகமாகும்பொருட்டு ஒடுங்குகை - ஆணவமலம் பரிபாகமாகும்பொருட்டு மீளத் தோன்றுகை - பிரபஞ்சம் சங்கார கர்த்தாவினிடத்திலேதான் ஒடுங்குகை - சிறப்புவகையால் முதற் கடவுளுண்மை. பாஞ்சராத்திரர். பிரபஞ்சத்துக்கு முதற்காரணம் மாயை. சிவசக்தி சங்கற்பித்தபோது மாயையினின்று பிரபஞ்சம் தோன்றுகை. ஸ்தூலபஞ்சகிருத்தியம். சங்கற்பவாற்றல் கொண்டு செய்பவரும் கைமுதலிய அவயவ ஆற்றல்கொண்டு செய்பவரும் எனக் கர்த்தாக்கள் இருவகையினர். சிவபெருமானுக்கு விகாரமுதலியன எய்தா.

பக்கம் 93

மூன்றாஞ் சூர்ணிகை

அநேகேசுவரவாதிகள் - சத்தாகிய ஒருவர் பலபிரகாரமாகக் கூறப்படுகின்றமை - புருஷராவார் சத்து எனப்படும் உருத்திரரே. - ஆன்மாக்கள் பஞ்சகிருத்தியஞ் செய்தற்கு உரியராகாமை. சிவசமவாதி.

பக்கம் 99

இரண்டாஞ் சூத்திரம்

சூத்திரக்கருத்துரை

சிவபிரான் உயிர்கண்மாட்டுக் கலப்பினால் உடலுயிர்போல வேறின்றாய், பொருட்டன்மையாற் கண்ணின் ஞாயிறுபோல வேறுமாய், உயிர்க்கு உயிராதற்றன்மையாற் கண்ணின் ஆன்மபோதம் போல

உடனுமாய் நிற்கை - சிற்சத்தி ஆணை எனப்படுவது - சிவபெருமானது தடஸ்தலஷணம் எனப்படும் பொதுவியல்பு. பக்கம் 105

முதலாஞ் சூர்ணிகை

நஞ்ஞூக்கு ஆறு பொருள். சாமியமே அண்மைப்பொருள் - இதற்குப் பிரமாணம் பரிபாஷேந்துசேகரம், பதஞ்சலிமஹாபாஷ்யம். நதுவிதீயம் என்றது யசுர்வேதம் - அதனை அத்துவிதம் என்றது சாந்தோக்கியம். உருத்திரரே சத்து - எண்ணுப்பெயர்மேல் வந்த அகாரம் இன்மைப்பொருளினும் மறுதலைப்பொருளினும் வரையறுத்து நில்லாமை. ஆன்மாவுஞ் சிவனும் அபேதமாயும் பேதமாயும் நிற்கை. - சிவபெருமான் ஆன்மாக்களுக்கு வேறாயும் வேறன்மையாயும் நிற்கை. - சிவபெருமானும் ஆன்மாக்களும் உடனாயும்உடனாகாமையும் நிற்கை. - சிவபெருமான் அபேதமுதலிய மூன்றாய் ஒருங்குநிற்றலை உணர்த்துதற்கு உதாரணம் - மும்மதத்தினர் கொள்கை உடலுயிர், கண்ணருக்கன், அறிவொளி என்னும் மூன்று உவமைகளால் மறுக்கப்பட்டமை. - இருக்குவேதத்துச் சிவோஹம்பாவனை - பிருகதாரணியத்துச் சிவோஹம்பாவனை - சர்வஞ்ஞானோத்தரத்துச் சிவோஹம்பாவனை - சிவோஹம்பாவனையினாற் கிருஷ்ணர்யானே உலகெலாமாயினேன் என்றமை. - அவர் அர்ச்சுனர்க்கு விசுவருபம் தரிசிப்பித்தமை - கிருஷ்ணர் சிவோஹம்பாவனையினாலே தமக்கு நிவேதிக்கப்பட்டவற்றைச் சிவபிரான்பாற் காட்டினமை.

பக்கம் 107

இரண்டாஞ் சூர்ணிகை

ஆன்மாக்களுக்கு இரு கன்மங்களையுஞ் சிவபெருமான் தமது ஆஞ்ஞாசத்தியினால் அருளுகின்றமை. - இருவினை - மாயை யினுண்மை. - வினை - அது உயிர்க்குப் பயனாதல் - மறுசெனனத்தில்

வினை ஏறுகை. சிவபெருமான் ஆன்மாக்களுக்கு வினைப்பயன்களை நுகர்விக்கை. - ஆணவம் செம்பிற் களிம்புபோல ஆன்மாவைப் பற்றினமை - மூலமலத்தின் காரியம் - மாயையின் காரியம் - இருவினையின் காரியம் - திரோதான சத்தி மலம் எனப்படுகை - பாசம் ஐவகை - பாசத்தினுண்மை - சுத்தமாயை - சுத்தமாயையினின்று சூக்குமை முதலியன - சுத்தமாயையினின்று சிவதத்துவம் ஐந்து. அசுத்தமாயையினின்று வித்தியாதத்துவம் ஏழு - வித்தியாதத்துவ சிவதத்துவங்களுக்குச் சுருதிப்பிரமாணம் - அவற்றிற்கு உபப்பிருங்கணப்பிரமாணம் - ஆன்மதத்துவம் இருபத்திநான்கு - சிவதத்துவம் வித்தியாதத்துவம் ஆன்மதத்துவம் என்பன பொதுவுஞ் சிறப்பும் பொதுச்சிறப்புமென முத்திறப்படுகை. - அதற்குக் காரணம் - சிவதத்துவமுதற் பிருதிவிதத்துவம் இறுதியாகிய முப்பத்தாறு தத்துவங்களின் தொழில் - தத்துவரூபம் - ஆகாமியம். - சஞ்சிதம் - ஆதிதைவிகம் - ஆத்தியான்மிகம் - ஆதிபௌதிகம் - உலகம், வைதிகம், ஆத்தியான்மிகம், அதிமார்க்கம், மந்திரம் என வினைகள் ஐவகைப்பட்டு நிவிர்த்தி கலைமுதலியவற்றில் அடங்கி அசுத்தபோக-முதலியவற்றைப் பிறப்பித்தல். பக்கம் 118

மூன்றாஞ் சூர்ணிகை

ஆன்மா சூக்குமதேகம் வாயிலாகப் பூதசாரசரீர முதலியவற்றை எடுத்துச் சுவர்க்க முதலியவற்றிற் செல்கை - சூக்குமவுடம்பு -உடல் மாறுதல் - இடம் மா றுதல் - அறிவு மாறுதல் - பஞ்சாக்கினிவித்தை.

பக்கம் 132

நான்காஞ் சூர்ணிகை

சிற்சத்திசமவேதமாயிருக்கை - தாதான்மியம் - பாசங்கள் சிவபெருமானுக்கு உடைமை- ஆன்மாக்கள் அவர்க்கு மீளா அடிமை -

சிவம் - சத்தி - பதி - பஞ்சசத்தி - அஷ்டதிரும்சத்கலாசத்தி - ஆருணிமுதலிய மூவகைச்சத்தி - நிவிர்த்தி முதலிய ஐவகைச்சத்தி - வாமைமுதலிய அஷ்டமூர்த்திசத்தி - பரவாகீசுவரியாகிய சத்தி முதல் எழுவகைச் சத்தி - ஆத்தியான்மிகமுதலிய ஷோடசகலாப்பிராசாத சத்தி. பக்கம் 135

மூன்றாஞ் சூத்திரம்

சூத்திரக்கருத்துரை

ஆன்மாவின் உண்மை - உலகத்தைக்கொண்டு சிவபதியுண்மை சாதிக்கப்படுகை போல, உடலைக்கொண்டு ஆன்மாவினுண்மை சாதிக்கை. பக்கம் 142

முதலாஞ் சூர்ணிகை

சூனியான்மவாதி மறுப்பு பக்கம் 144

இரண்டாஞ் சூர்ணிகை

தேகான்மவாதி மறுப்பு பக்கம் 146

மூன்றாஞ் சூர்ணிகை

இந்திரியான்மவாதிகள் மறுப்பு பக்கம் 147

நான்காஞ் சூர்ணிகை

சூக்குமதேகான்மவாதி மறுப்பு பக்கம் 149

ஐந்தாஞ் சூர்ணிகை

பிராணான்மவாதி மறுப்பு பக்கம் 150

ஆறாஞ் சூர்ணிகை

விஞ்ஞானான்மவாதி மறுப்பு பக்கம் 151

ஏழாஞ் சூர்ணிகை

சமூகான்மவாதி மறுப்பு பக்கம் 152

நான்காஞ் சூத்திரம்

சூத்திரக்கருத்துரை

ஆன்மலட்ஷணம் - ஆன்மா அந்தக்கரணங்களோடு கூடிச் சாக்கிரமுதலிய ஐந்து அவஸ்தையுறுகை-ஆன்மாவின் தடஸ்தலக்ஷணம்.

பக்கம் 155

முதலாஞ் சூர்ணிகை

அந்தக்கரணான்மவாதி மறுப்பு - வாயிற் காட்சி - மானசக் காட்சி. தன்வேதனைக் காட்சி. நாதத்தினாற் செலுத்தப்படுவது ஆன்மா. விந்துவினாற் செலுத்தப்படுவது சித்தம். மகாரத்தினாற் செலுத்தப்படுவது மனசு. அகாரத்தினாற் செலுத்தப்படுவது அஹங்காரம். உகாரத்தினாற் செலுத்தப்படுவது புத்தி. மன முதலியன புற அந்தக் கரணம். கலாதிகள் அக அந்தக்கரணம்.

பக்கம் 156

இரண்டாஞ் சூர்ணிகை

சகஜமலமாகிய ஆணவம் ஆன்மாவை அநாதியே மறைத்து நின்றமை.- இது விறகினுள்ளே மறைந்தபோது விறகாயும், சூரியகாந்தத்துள்ளே மறைந்தபோது சூரியகாந்தமாயும் நிற்கும் தீயைப்

போல்வது - கலைமுதலியவாயிலாக ஆன்மாவுக்கு அறிவு விளக்குதல் மாயையின் செய்கை. - ஆன்மாவின் அறிவைத் தடைசெய்வது மலத்தின் செய்கை - ஆணவமலம் இருளையும், கலை முதலிய மாயேயம் ஒளியையும் நிகர்க்கும். - மலத்தின் சிறப்பில்க்கணம் - ஆன்மாவின் தடஸ்தலக்ஷணம் - மலத்தின் பொதுத்தடஸ்தலக்ஷணம் - மலத்தைச் சமயவாதிகள் பலபிரகாரமாகக் கூறுகை. - ஆணவ-மலக்ஷணம் - ஆணவத்தின் பெயர்கள் - சிவபிரானுக்குரிய சர்வஞ்ஞதை முதலிய எண்குணங்களுள்ளே அநாதிமுத்தத்தன்மை அவர் அநாதியே மலத்தினின்று நீங்கியிருத்தலை உணர்த்துவது - ஆன்மாவுக்குரிய கிஞ்சிஞ்ஞதை முதலிய எண்குணங்களுள்ளே அநாதி பந்தத்துவம் ஆன்மா அநாதியே மலத்தைப்பற்றினமையை உணர்த்துவது - சிவபிரான் முற்றறிவினர் என்றமைக்கும் ஆன்மா சிற்றறிவினன் என்றமைக்கும் பிரமாணம். பக்கம் 160

மூன்றாஞ் சூர்ணிகை

உயிரின் மூன்று அவஸ்தை - சகலத்திற்கேவலம் - ஜாக்கிரஸ்-தானமாகிய இலாடத்தில் முப்பத்தைந்து கருவி - இவை உருவகப்-படுத்தப்பட்டமை. - சொப்பனத்தானமாகிய கண்டத்திலே கருவி இருபத்தைந்து - சுழுப்திஸ்தானமாகிய இதயத்தில் மூன்று - துரியத்தானமாகிய உந்தியில் இரண்டு - துரியாதீதமாகிய மூலாதாரத்தில் ஒன்று - சகலத்திற்சகலம் - ஜாக்கிர ஜாக்கிரத்திலே கருவி ஐந்து - ஜாக்கிரசொப்பனத்தில் நான்கு - ஜாக்கிரசுழுப்தியில் மூன்று - ஜாக்கிரதுரியத்தில் இரண்டு - ஜாக்கிரதுரியாதீதத்தில் ஒன்று - சுத்தாவஸ்தையும் நின்மலஜாக்கிரமுதல் ஐவகைப்படுகை.

பக்கம் 164

ஐந்தாஞ் சூத்திரம்

சூத்திரக்கருத்துரை

ஆன்மாவும் கருவிகளும் அரசனும் மந்திரியும்போல நிற்கு-மிடத்தும், சிவபெருமானது முதலுபகாரம் வேண்டப்படும். ஆன்மா-வினால் மெய்முதலியன விஷயங்களை விஷயீகரிக்கு மிடத்தும், அவை தம்மையும் தம்மைச் செலுத்தும் அவ்வான்மாவையும் அறியா - ஆன்மாக்கள் சிவபெருமானது சிற்சத்தியினாற் கேவலசகலா-வஸ்தைகளில் இம்மைப்பயன்களை அறிந்து அனுப விக்குமிடத்தும், தம்மைச் செலுத்தும் திரோதான சத்தியையும் அறியா - சிவபெருமானது சன்னிதிமாத்திரத்தினால் ஆன்மாக்கள் கேவல-சகலமாகிய இரு அவஸ்தையினும் உணருங்கால், சிவபெருமான் விகாரமடையார். பக்கம் 170

முதலாஞ் சூர்ணிகை

ஆன்மாவினால் ஐம்பொறித்தத்துவங்கள் நடை பெறுகை - ஆன்மா மெய் வாய் முதலிய புலன்களை விஷயங்களிற் செலுத்தி இலாடஸ்தானத்திலிருப்பதால், ஐம்பொறிகள் ஆன்மாவை அறிய-மாட்டா. ஒரு கருமஞ் செய்தற்கு அரசனும் மந்திரியும் இன்றியமையாத-வாறுபோல, ஒரு விஷயத்தை அறிதற்கண்ணும் ஆன்மாவும் ஐம்பொறிகளும் தம்முள் இன்றியமையா. பக்கம் 172

இரண்டாஞ் சூர்ணிகை

ஆன்மாக்கள் சிவபெருமானால் அறிவிக்க அறியும். - சிவசத்தி எனப்படும் சங்கற்பமாகிய சிவனது சந்நிதியிற் பிரபஞ்சம் செயப்படுகை. - மன்னுசிவன் - சொன்னசிவன் - எண்ணான் சிவன் - பிருதிவிமுதற் சிவதத்துவம் இறுதியாகிய தத்துவங்கள் ஜடமெனக்

காண்கை. - தத்துவங்களின் வடிவு நிறமுதலியன. - காலக்கினிபுவன முதற் சிவதத்துவம் இறுதியாயுள்ள தத்துவங்கள் ஒன்றுக்கொன்று மேன்மேல் வியாபிப்பது - தத்துவதரிசனம் - சிவபெருமானது முதலுபகாரம் எனப்படும் சூக்குமபஞ்ச கிருத்தியம் - அவர் நிர்விகாரி - ஆன்மாக்களுடைய பசுத்துவத்தை நீக்கிச் சிவத்துவத்தை விளக்குதற்கு உளதாகிய இரக்கம் எனப்படும் அருள் அவர்க்கு அநாதிக்கண்ணது - இரக்கம் குணம், சிவபெருமான் குணி - அதற்குச் சிவாகமப்பிரமாணம் - சிவபிரான் விகாரமுறாதவர் என்றமைக்குப் பிரமாணம்.

பக்கம் 174

ஆறாஞ் சூத்திரம்

சூத்திரக்கருத்துரை

பதிப்பொருளின் இலக்கணம் - பாசஞானபசுஞானங்களால் அறியப்படாத போது சிவம், பதிஞானமொன்றினால் அறியப்படுங்காற் சத்து - இவ்விருவகையானும் அவர் சிவசத்து.

பக்கம் 182

முதலாஞ் சூர்ணிகை

பிரபஞ்சத்துச் சுட்டுப்பொருள்கள் இராசசகுணமிகுதியால் உளது என்று உணரும் உணர்வைப் பிறப்பிக்கை - அப்பொருள்கள் தாமசகுணமிகுதியினால் இல்லை என்னும் உணர்வைப் பிறப்பிக்கை. - சத்துமில்லை அசத்துமில்லை என்றதின் பொருள் - பதியின் தடஸ்தலக்ஷணம் இரண்டாஞ் சூத்திரத்து 7ம் பிரிவிற் கூறப்பட்டமை. - சொருபலக்ஷணம் ஆறாஞ் சூத்திரத்துக் கூறப்படுகை. - சிவபெருமான் சித்துசத்து எனப்படலாற் சர்வஞ்ஞத்துவாதி எண்குணங்களும் இவ்விரண்டனுள்ளே அடங்குகை - பசுபாசங்களின் சிறப்பியல்பு

சிவஞானத்தினால் உணரப்படுகை - மனமுதலியன ஆன்மாவுக்குக் கருவிகளாய் வேறு நிற்பன என்று அறிந்து நீங்கி இவற்றைக் கொண்டு அறியும் கர்த்தாவினுண்மை யாரென்று ஆராய்ந்தார்க்கு ஆன்ம சொருபம் விளங்குகை - அங்ஙனம் ஆராயும் அறிவு பசுஞானம் - சொற்பிரபஞ்சம் பொருட்பிரபஞ்சம் - ஏகதேசஞானம் பாசஞானம் - பசுபாசங்கள் பொதுவியல்புபற்றி அசத்தெனப்படினும், சிறப்பியல்பு பற்றி அசத்தாகா - பிரபஞ்சம் அசத்தெனப்பட்டதின் பொருள் - ஆன்ம தத்துவ முதலிய மூவகைத்தத்துவமும் ஒன்றினொன்று லயமாவது - தத்துவசுத்தி - பிரபஞ்சம் காரியாவஸ்தையில் ஸ்தூலமாய்க் கண்ணுக்குப் புலப்படுகை - அது பின்னர்க் காரணாவஸ்தையிற் சூக்குமருபமாய்ப் புலப்படாது நிற்கை.

பக்கம் 183

இரண்டாஞ் சூர்ணிகை

பாசஞானபசுஞானங்களைக் கடந்து சிவஞானத்தினாற் புலப்படுவது சத்தாகிய சிவம் - சத்தாகிய மெய்ப்பொருள் சிவனருளே - கேவலம் ஞானமாத்திரையாயிருப்பது பரம்பொருளன்று. - ஆன்மாவின் அறிவு சிவபிரான் திருவருளில் அடங்கி அது வாய்நின்று அத்திருவருளினாற் சிவத்தை அறிவது - சிவபிரான் திருவருளினாலே பாவிக்கப்படல்வேண்டு மென்றதற்குப் பிரமாணங்கள் - ஆன்மசிற்சத்தி என்றதில் ஆன்மா கண்ணையும், சிற்சத்தி கண்ணின் ஒளியையும் ஒப்பன - மருட்கேவலம் - சகலகேவலம் - பிரளயகேவலம் - விஞ்ஞான கேவலம் - அருட்கேவலம் - சகலத்திற் சுத்தம் - சுத்தாவஸ்தை சீவன் முத்திமுதல் ஐவகைப்படும்.

பக்கம் 187

ஏழாஞ் சூத்திரம்

சூத்திரக்கருத்துரை

சிறப்பதிகாரம் எனப்படுதற்குக் காரணம் - சாதனவியல் - சத்தாகிய சிவம் அசத்தாகிய பாசத்தை அறிந்து அநுபவியாது - அசத்தாகிய பாசம் சத்தாகிய சிவத்தை அறியாது. - சிவமாதற்றன்மையும் பிரபஞ்சமாதற்றன்மையுமாகிய இரண்டுமின்றிச் சத்தசத்தாயுள்ள ஆன்மாவே சிவத்தையும் பிரபஞ்சத்தையும் அறியும்.

பக்கம் 196

முதலாஞ் சூர்ணிகை

சூரியனுக்கு முன் இருள்போலச் சிவபிரானுக்கெதிராக ஜடமாகிய பிரபஞ்சம் முனைக்காமை. பக்கம் 198

இரண்டாஞ் சூர்ணிகை

அசத்தாகிய தத்துவப்பிரபஞ்சத்துக்கு அறிவில்லை - பாசம்வாயிலாக ஆன்மாவில் நிகழும் ஞானம் பாசஞானம்.

பக்கம் 199

மூன்றாஞ் சூர்ணிகை

சதசத்தாகிய ஆன்மாவே சத்தாகிய சிவத்தையும் அசத்தாகிய தத்துவப்பிரபஞ்சத்தையும் அறியும் - கண்ணின் இயற்கையது ஆன்மா - ஆன்மாவினுண்மைத்தன்மை சத்தினும் அசத்தினும் சார்ந்ததின் வண்ணமாய் அடங்கித் தோன்றுவதோரியல்பினது - பசி நோய்க்கு மருந்துபோல ஒரு விஷயத்தை அறியமாட்டாது மயங்கும் ஆன்மாவுக்கு ஔஷதமாயுள்ளது கலாதிதத்துவம் - கலாதிதத்துவ

வியஞ்சகமில்லாதபோது அறியும் ஒப்புவமையாற் சத்தாதலும், கலாதிதத்துவவியஞ்சகமுள்ளபோது அறிவு நிகழாத ஒப்புவமையால் அசத்தாதலுமாகிய தன்மையுடையது ஆன்மா - ஆன்மா சத்து அசத்து என்னும் இரண்டின் பாலுளதாதல் - ஆன்மருபம் -பிரமேயம், பிரமாதா, பிரமாணம், பிரமிதி - அசத்தினால் விளங்கும்போது காட்சி, அநுமானம், உரை என்பன ஆன்மாவுக்கு வியஞ்சகங்கள் - சத்தினால் அறிவு விளங்கும்போது ஆன்மாவுக்குச் சிவஞானம் வியஞ்சகம்.

பக்கம் 200

எட்டாஞ் சூத்திரம்

சூத்திரக்கருத்துரை

ஆன்மாவானது முன்னர் ஈட்டிய புண்ணிய விசேஷத்தினால் அவ்வான்மாவுக்கு அந்தரியாமியாயிருந்த சிவபரம்பொருள் ஆசாரிய வடிவங்கொண்டு தீக்ஷை செய்கை - சிவபெருமான் அரசனுக்குச் சாமியமாகக் கூறப்படுகை. - ஆன்மா அரசகுமாரன் எனப்படுகை. ஐம்பொறிகள் வேடரெனப்படுகை.

பக்கம் 206

முதலாஞ் சூர்ணிகை

ஆன்மாவின் அறிவு படிமுறையானே சிறிது சிறிதாக ஏகதேசமாய் விளங்கி, பின்னர் மேலோங்கி வியாபகமாய் விளங்குமியல்பினது - நல்வினை தீவினை ஒருவர்க்கு ஞானத்தைத் தடுத்துப் பந்தமுறுத்துதலினால் அவை பொன்விலங்கும் இருப்பு விலங்கும் போல்வன - இருவினையொப்பு - சிவபுண்ணியம் இருவகை - பொதுச்சிவபுண்ணியம், சிறப்புச்சிவபுண்ணியம்.

பக்கம் 208

இரண்டாஞ் சூர்ணிகை

ஆசாரியமூர்த்தியினது திருமேனி அருண்மயம் - விஞ்ஞானகலர்க்கும், பிரளயாகலர்க்கும், சகலர்க்கும் தத்துவஞானம் உணர்த்துமுறைமை - விஞ்ஞானகலர்க்குச் சூக்குமமலசத்தி - பிரளயாகலர்க்கு ஸ்தூலமலசத்தி - சகலர்க்கு ஸ்தூலதரமலசத்தி - நீரில் நிழல்போல ஆன்ம சைதன்னியத்திலே சிவசைதன்னியம்.

பக்கம் 212

மூன்றாஞ் சூர்ணிகை

ஸ்படிகத்திற் பற்றிய நிறங்களை அந்த ஸ்படிகத்துக்கு வேறென்று அறியுமாறு போல, ஆன்மா ஐம்பொறிகளைத் தனக்கு வேறெனத் தெளிகை. - ஆன்மா சிவபரம் பொருளுக்கு அடிமையாய் அச்சிவபரம்பொருள் தன்னிடத்து விளங்கப் பெறுகை.

பக்கம் 216

நான்காஞ் சூர்ணிகை

ஆசாரியர்வாயிலாக ஆன்மா ஐம்பொறிகளுக்கு வேறாம் என்று உணர்ந்து சிவபிரான் திருவடியைத் தலைப்படுகை. - ஐம்பொறிக் கருவிகள் ஆன்மாக்களால் அறியப்படாது நீங்குங்கால் மலம் தாரகம் - அவ்வான்மாக்களால் அவை அறியப்பட்டுக் கழியுங்காற் சிவம் தாரகம் - சிவரூபம் - ஆன்மதரிசனம் - பாசஞானமும் பசுஞானமும் தம்முட் சமமாகா. கண்ணிந்திரியம் பிரகாசத்தில் மிகுதூரத்தினதாகிய விஷயத்தை வியாபித்து அறியும் - பசுஞானத்துக்குச் சிவஞானம் வாயிலாக வியாபகம்.

பக்கம் 217

ஒன்பதாம் சூத்திரம்

சூத்திரக்கருத்துரை

தான்பணியை நீத்தல் - இறைபணி நிற்றல் - சிவரூபத்தில் நிகழ்வது ஆன்மதரிசனம் - சிவதரிசனத்தில் நிகழ்வது ஆன்மசுத்தி.

ஆன்மாவிலே சிவம் சிவஞானத்தினால் உணரப்படுவது. இதற்குச் சுருதிபுராண தேவாரப்பிரமாணங்கள். பக்கம் 224

இரண்டாஞ் சூர்ணிகை

பிரபஞ்சத்தை நிலையில்லாதது என வியாபக அறிவினால் விவேகித்து அறியிற் சிவஞானசொரூபம் வெளிப்படுவது. - அசுத்தமிச்சிரசுத்தப்பிரபஞ்சம் - முப்பத்தாறு தத்துவப்படி - வேதாந்த சித்தாந்த மகாவாக்கியங்கள் - சிவபாவனை அபேதமாகச் செய்யப்படுதல் வேண்டும் என்றமைக்குச் சுருதி ஆகமப் பிரமாணங்கள்.- சிவனுக்குரிய குணங்களைப் பாகத்தியாகலக்ஷணையினால் ஏகான்மவாதிகள் அறிவுருபமாக்கத் துணிகை - ஏகான்மவாதிகளின் ஈசுரனும் சீவனும் மும்மூன்று கூறுகளாலானமை - ஏகான்மவாதியின் ஆன்மப்பிரமம் சைவோபநிடதப்பிரகாரம் துவம்பதார்த்தமாகிச் சிவத்துக்கடிமையாவது - ஏகான்மவாதியின் பிரமம் இருவித சகுணப் பிரமங்களுக்கு இடையில் (சந்தம்ச) நியாயத்தினால் இடைப்படுகை - கருடபாவனை மெய் - கருடபாவனை செய்யுமுறைமை.

பக்கம் 229

மூன்றாஞ் சூர்ணிகை

சிவஞானக்கண்ணினாற் சிவத்தை ஆன்மாவில் நாடுதலும், ஐம்புலனுக்கு வேறாக ஆன்மாவைக் காண்டலும் சிவானந்த போகத்தை அடைதற்குச் சாதகங்கள் - ஏகதேசக்காட்சிவாசனையை நீங்குதற்குச் சாதகமாயது முத்திபஞ்சாக்ஷரம் - இதயதாமரையின் கண்ணே பஞ்சாக்ஷரத்தினால் அமைந்த சிவலிங்கத்திருமேனியிற் கொல்லாமைமுதலிய அஷ்டபுஷ்பங்கொண்டு பூசிப்பது - அந்தரியாக பூசையினால் காட்டத்தினின்றும் அக்கினி வெளிப்படுமாறுபோலச் சிவபிரான் அறிவுக்கறிவாய் விளங்கி நிற்பது - இதற்குச் சுருதிபுராண திராவிட சுருதிப்பிரமாணங்கள் - இதயகமலத்தை உணர்த்துதற்குப் போந்த இரு செய்யுட்கள் - தேகமாகிய சிவாலயத்தில் ஆன்மா சிவலிங்கம் - அதற்கு உயிர் சிவனார் திருவடி - இருக்குவேதத்து அந்தரியாகபூசை - கொல்லாமை முதலியவற்றை உணர்த்தும் ஆகமப்பிரமாணம் - தியானயாகம் மேலாயதென்றமைக்குச் சிவதருமோத்தரப்பிரமாணம். பக்கம் 241

பத்தாஞ் சூத்திரம்

சூத்திரக்கருத்துரை

ஆன்மசுத்தியின் பயன் பாசக்ஷயம் - ஞானத்துயோகம் தெளிதல் - ஞானயோகஸ்தானம் சிதம்பரம்.- முத்திநிலையில் ஆன்மா சிவனேயாய் ஒற்றுமைப்பட்டு ஏகனாகி இறைபணிநிற்பது.

பக்கம் 253

முதலாஞ் சூர்ணிகை

யான் என்றொரு முதல் காணப்படுமாறில்லை என்றறிந்து சிவனே முழுவதுமெனக் காண்பாரை, அவர் தமது திருவடிவியாபகத்துள் வியாப்பியமாய் அடங்கிநிற்கச் செய்வது - இதனையுற்று மாணிக்கவாசகசுவாமிகளும் திருநாவுக்கரசுநாயனாரும் அருளிய திருவாக்குகள் - உமாபதிசிவாசாரிய சுவாமிகள் மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் திருவாக்கைப் பரமசித்தாந்தமாக எடுத்தோதினமை - மலவாசனை நீங்கிச் சிவானந்தத்தை அடைதற்கு ஏகனாகி நிற்றல் சாதனம் - கண்ணுக்கு ஒளி உண்டு என்றமைக்குச் சுருதி ஆகம தர்க்கப்பிரமாணங்கள். பக்கம் 256

இரண்டாஞ் சூர்ணிகை

ஆன்மாவினது ஞான இச்சாக்கிரியைகள் சிவனாரது ஞான இச்சாக்கிரியையின்றி நிகழா என்பது - இறைபணிவழுவாது நிற்றற்குத் தேவாரசுருதிப்பிரமாணம் - ஏகனாகி நின்றால் மலவாசனை நீங்குவது - இறைபணிநின்றாற் பிராரத்தவினையும் ஆகாமிய வினையும் நீங்குவது - செவிவாய் முதலியன சிவபிரானுக்கு உடைமை - ஆன்மாக்கள் அடிமை - இவற்றிற்குச் சுருதிப்பிரமாணம் - சிவபிரான் ஏனையோரை விடுத்துத் தம்மைச் சார்ந்தவரைப் பாதுகாத்தல் பற்றி நடுநிலையிற்கோடினாரல்லர் என்பது - தத்துவ ஞானிக்குப் பயிற்சி வயத்தினால் தற்போதம் முனைத்துத் தோன்றுமாயின், அவன் பின்னர்ப் பகுத்துணர்வுவாயிலாக ஏகனாகியிறைபணி நிற்கவேண்டு மென்பது - திருவடி வியாபகத்தைத் தலைப்பட்டோர் ஐம்புல விஷங்களிற் சென்றாரேனும் அவற்றாற் றொடக்குண்ணாரென்பது - இதற்குச் சுருதி ஆகமப்பிரமாணங்கள். பக்கம் 261

பதினோராஞ் சூத்திரம்

சூத்திரக்கருத்துரை

சிவப்பேறு:- துரியநிலைக்கண்ணது சிதம்பர அருணிலை - துரியாதீதத்திற் சிவத்துவ விளக்கம் - சுவாநுபூதிமானாவன் என்பது அரன்கழல் செலுமே என மொழிபெயர்க்கப்பட்டமை - இடையீடில்லாத அன்பு பராபக்தி - ஏகனாகி இறைபணியில் நின்று கொண்டு சிவபிரான் அத்துவிதமாய் உடனின்று பெருங்கருணையினால் உபகரிக்கும் உதவியை நோக்கவேண்டுமெனல் - துரியாதீதத்திற் சிவமாகிய விஷயம் விஷயீகரிக்கப்படுமெனல் - நோக்குந்தோறும் நோக்குந் தோறும் என்றமையை மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் புணர்ந்தாற் புணருந்தோறும் என்றமை - அத்துவிதம் என்றதின் பொருள் - அத்துவிதம் என்னுஞ் சொல்லினாற் பெறப்படுஞ் சம்பந்தங்கள் - தாதான்மியம் இருதிறப்படும் - ஆன்மபோதமும் கண்ணொளியும்போல இரு பொருள் அதுவதுவாய் ஒற்றுமைப்பட்டு நிற்கும் தாதான்மியமே அத்துவிதம் எனப்படும் - அறுவகை ஆன்மாக்கள் - ஆன்மா முடிவுகாண்கிலாப்பேரின்பத்தைப் பெறுவன் என்றமைக்குப் பிரமாணம் - ஆனந்தத்தை ஆன்மாவுக்குச் சிவபிரான் விளைவிக்கின்றார் என்றமைக்கும், ஆன்மா ஆனந்தத்தை அடைகின்றான் என்றமைக்கும் சுருதிப்பிரமாணங்கள் - பூமா என்றதின்பொருள் - சுருதிகளுக்கும் வேதாந்தசூத்திரத்துக்கும் இசைவுறப்போந்த திராவிட சுருதிகள் - பூமாவுக்குள்ள முடிவிறந்த ஆனந்தகுணப்பொருளை ஏகான்மவாதிகள் அறிவு ரூபமாகத் திரிப்பது.

பக்கம் 271

முதலாஞ் சூர்ணிகை

பரமுத்தர்களாகிய ஞானிகளுக்கு எய்தும் விஷயங்களைச் சிவபிரான் உடனின்று உணர்வது - எல்லா ஆன்மாக்களுடைய எல்லாவிஷயங்களையும் ஏகமாய்ப் பொதுவகையாற் சிவம் ஒருங்கு உணர்ந்து அவ்வான்மாக்களோடு உடனின்று சிறப்புவகையாலும் உணர்வது - சிவபிரான் திருவடிகளிலே நான் என்று ஒருமுதல் காணப்படுமாறில்லை என்று உணர்ந்து முழுவதுஞ் சிவமே எனக் காண்டல் தெளிவுக்காட்சி - இக்காட்சியினாற் சிவத்தோடொற்றுமைப் பட்டு அவர் திருவடிகளை உணருங்கால் அச்சிவம் அவ்வான்மாவுக்குப் பரபோகமாய் விளைவது - இதற்குத் திராவிடசுருதிப்பிரமாணம் - ஆன்ம அறிவோடு உடனின்று கருதுவார் கருதியபொருளை அறியாதிருப்பின், அது சிவத்துக்கு ஏதமாகும். பக்கம் 282

இரண்டாஞ் சூர்ணிகை

சிவபிரான் ஆன்மாவில் விரவிநின்று சிவானந்தவிஷயத்தை அத்துவிதமாய் நிகழுமாறு செய்துவரும் உபகாரத்தை மறவாமல் அவரது அருளின்வழிநிற்றலாற் சிவானந்தாநுபூதிநிஷ்டை தலைப்படுவது - முத்திநிலையில் ஆன்மாவுக்கு ஏகதேச அறிவு நீங்கிப் பூரண அறிவு விரிவது - இதற்குப் பிரமாணம் - ஆன்மாவைச் சிவபிரான் சிவானந்த சாகரத்துள்ளே படியச்செய்தலால் விகாரமெய்தாமை - முத்திநிலையில் ஆன்மாவுக்கு அன்புநிகழுமாறு - இதற்குப் பிரமாணம் - கேவலசகலசுத்தாவஸ்தைகள் - சுத்தாவஸ்தைக்கு ஆகமப் பிரமாணம் - காயத்திரிமந்திரம் - அதன்பொருள் - காயத்திரி மந்திரத்துக்குச் சிவாகம உபப்பிருங்கணம் - பர்க்கஸ் சிவசத்திக்கும் ஒளிக்கும் பெயர் - காயத்திரிமந்திரத்துக்கும் சிவஞானபோத பதினொராஞ் சூத்திரத்துக்கும் பொருளொற்றுமை - ஆதித்தியனுக்கு இரண்டு குணம் - கண்ணுக்கு இரண்டுகுணம் - ஆசாரியருக்கு இரண்டு

குணம்- ஆன்மாவுக்கு இரண்டு குணம் - சீவன்முத்தர் பரமே பார்த்திருப்பது - மகாவிஷ்ணு நிருத்ததரிசனத்தினால் அகண்டாகார நித்தவியாபக எல்லையைத் தலைப்பட்டமை - சிவனார் நவதாண்டவம் - உரன் என்றது மெய்யுணர்வு - ஞானயோகஸ்தானம் துரிய அருட் சிதம்பர எல்லை - சிற்றின்பசிறு போகத்துக்கு ஏகதேச அறிவு வேண்டுவது. - பேரின்பபரபோகத்துக்கு வியாபக அறிவு வேண்டுவது - வியாபக அறிவுக்கு மூவாசிரியர்களும் விடுத்த பிரமாணங்கள் - ஐம்புலன்களும் ஒன்றியவிடத்து உளதாம் மெய்யுணர்வினால் அடையும் சிபபோகத்தை நடராஜர் திருவுருவத்தில் ஐம்புல அளவிற்கும் எளிதாக உணர்வது - மெய்யுணர்வினால் எய்தும் திருக்கூத்தும் மெய்யுணர்-வினால் எய்தும் சிவபோகமும் ஒன்றே - சிவபோகம் - சகஜநிஷ்டை - சிவானந்தபோகத்தினர் தத்தமக்குரிய அதிகாரத்திற் சிவாஞ்ஞை-யினால் நிற்பது - இருக்கு வேதமுதலிய சமஸ்தவேதோபநிடதங்களில் நிறுத்திப் பேசப்பட்டது தகராகாய திருச்சிற்றம்பல பஞ்சகிருத்திய நடனம் - சித்தாந்தசிவஞானபோதத்திற் சொரூபநிலைபற்றிக் கூறப்படுவது பஞ்சகிருத்திய அதிகாரம் நீங்கிய பரானந்த நடனம் - ஆன்மாவிலே பரநடனம் - அதற்குப் பிரமாணம் - திருஞானசம்பந்த மூர்த்திநாயனார் திருநாவுக்கரசுநாயனார் முதலாயினோர்க்குச் (சிவஞானபோதம் கூறுமாறு) அவர் கருத்துச் சிவபோக பரநடனத்திலேயாம் - பரநடனத்தில் எய்தும் மெய்ப்பாடு - நிருத்ததரிசனஞ் செய்வோர்ஸ்தானம் சிதம்பரம் - சிலர் பரநடனத்தைத் தரிசிக்கவியலாது ஏகான்மவாதக்குழியிற் பொறிந்து போனமை - சிவஞானிக்குத்தான் சிவபரானந்தக்கூத்தைத் தரிசிக்க இயல்வது.

பக்கம் 285

பன்னிரண்டாஞ் சூத்திரம்

சூத்திரக்கருத்துரை

முத்தரறிவு வியாபரிக்குமிடம் - அவரிச்சை வியாபரிக்குமிடம் - அவர் கிரியை வியாபரிக்குமிடம். பக்கம் 306

முதலாஞ் சூர்ணிகை

விருப்புவெறுப்புக்களாய்ப் பொருந்துவது கன்மமலம் - பிருதிவி முதல் அசுத்தமாயாதத்துவம் இறுதியாயுள்ளது மாயாமலம் - விபரீதவுணர்வை உண்டாக்குவது ஆணவ மலம் - அஞ்ஞானம் எகதேசக்காட்சியாலாவது - ஏகதேசக்காட்சி விருப்பு வெறுப்புக்-களாலாவது - விருப்புவெறுப்புக்கள் தற்போதத்தினாலாவது.

பக்கம் 308

இரண்டாஞ் சூர்ணிகை

சிவபக்தராவார் சீவன் முத்தர் - ஆணவமுதலிய மும்மலங்களும் விபரீதவுணர்வை இலக்குவாய்த்தபோது செய்வது - அவபக்தர் இலக்குவாயாதவிடத்தும் பல்வகை உபாயத்தினாலும் விபரீத-வுணர்விற் செலுத்துவது - மெய்ஞ்ஞானிகள் அன்பர்களைச் சிவானந்த நிறைவிலே விடுப்பது - அவபக்தர் அவர்களைப் பிறவிக்குழியிலே வீழ்த்துவது - சிவத்தைத் தரிசித்து உணரப்பெற்ற தவமே மெய்த்தவம்; ஏனைய பொய்த்தவம் - சிவாநுபவச்சிவபக்தர் சிவபோகச்செல்வத்தை ஐம்புலவேடர் கொள்ளைகொள்ளவிடாது தடுக்கும் வேலியாயினமை.

பக்கம் 310

மூன்றாஞ் சூர்ணிகை

சிவபிரான் சேதனாசேதனப்பொருள்களிற் பகுப்பின்றி வியாபிப்பர் - திருவேடம் சிவலிங்கம் என்பவற்றில் தயிரில் நெய்போல் விளங்குவர். - வேடம், பாவனை, செயல், தன்மை - சிவலிங்கத்தைச் சரியாபாதத்தினர் வழிபடுமாறு - கிரியாபாதத்தினர் வழிபடுமாறு - யோகபாதத்தினர் வழிபடுமாறு - ஞானபாதத்தினர் வழிபடுமாறு.

பக்கம் 312

நான்காஞ் சூர்ணிகை

சிவபிரான் பிரபஞ்சமெங்கும் வியாபித்துநிற்குநிலையை உணரப் பெற்றோருக்கு, அவர் கண்ணும் ஆதித்தனும்போலப் பேதநிலையினருமல்லராய், உடலுயிர்போல அபேத நிலையினருமல்லராய், குணகுணிபோலப் பேதாபேத நிலையினருமல்லராய், அம்மூன்றற்கும் பொதுவாய்க் கண்ணொளியும் ஆன்மபோதமும் போல அத்துவிதநிலையினராயுள்ளார் - பிரபஞ்சமெல்லாம் சிவவடிவேயாயினும் அன்புவிளையுமிடத்தில் வழிபடல் வேண்டும். பிராரத்தவாசனை நீங்கி மெய்யுணர்வு நிலைபெறுமாறு ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரத்தைக் கணிப்பது - ஞானாசாரியரை வழிபடுவது - சர்வஞ்ஞுதாதி எண்குணங்களை உணர்த்தும் சுருதி, ஆகம, திராவிடசுருதிப்பிரமாணங்கள் - ஞானாசாரியர் தன்னுண்மை அறியமாட்டாது கிடந்த ஆன்மாவுக்கு அதினுண்மையைத் தெளிவித்து, அந்த ஆன்மா தன்னை அறிந்தவிடத்து முற்றுணர்வு முதலிய எண்குணங்களால் நிறையச்செய்து சிவவண்ணமாகச் செய்வதே சிவமாக்கி என்றதின் பொருள் - ஆணவம் மாயை கன்மம் என்னும் மும்மலமுடைய சகலர்க்கே அனுபவமுள்ள தேசிகராற் போதிக்கப்படுவது இந்தச் சிவஞானபோதம்.

பக்கம் 315

உ

திருச்சிற்றம்பலம்

சிவஞானசுவாமிகள் தோத்திரம்

சிதம்பரசபாநாதபுராணம்

குறியமுனி யருளியமெய் வரத்தினா லவதரித்துக் கோதின் ஞானத்
துறைசைநமச் சிவாயகுரு வருட்கடலும் வடமொழிதென் மொழிப்பேர்த்தாய
நிறைகடலு முண்டுபுனி தாத்துவித சித்தாந்த நிலவப் பூமேன்
மறைமொழிமெய்ச் சிவஞான பாடியஞ்செந் தமிழ்வகுத்த யோகி வாழி 1

தனிப்பாட்டு

கருணைபொழி திருமுகத்திற் றிருநீற்று நுதலுங்
கண்டாரை வசப்படுத்தக் கனிந்தவா யழகும்

பெருமைதரு துறவோடு பொறையுளத்திற் பொறுத்தே
பிஞ்ஞகனார் மலர்த்தாள்கள் பிரியாத மனமும்

மருவினர்க ளகலாத ஞானமே வடிவாம்
வளர்துறைசைச் சிவஞான மாமுனிவன் மலர்த்தா

ளொருபொழுது நீங்காம லெமதுளத்திற் சிரத்தி
லோதிடுநா வினிலென்று முன்னிவைத்தே யுரைப்பாம் 1

திண்ணவின்பச் சேவடியுந் திருவிழியுந் திருமார்புஞ் செல்வக் கையு
நண்ணுமன்பர்க் கருள்கருணைத் திருமுகமும் பசுங்குழவி நடையே யாகிப்
புண்ணியத்தின் பொலிவாகி யற்புதக்கோலக்கொழுந்தாய்ப் புலைநா யேற்குக்
கண்ணைவிட்டு நீங்காத சிவஞான சற்குருவே கருணை வாழ்வே. 2

உ

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்

சிவஞானபோத வசனாலங்காரதீபபூமிகை

நடுநாட்டிலே திருப்பெண்ணாகடத்திலே பரம்பரைச் சைவ வேளாளர் குலத்திலே கல்வி செல்வங்களாலும் சிவபக்தி அடியார்பக்திகளாலும் சிறந்த அச்சுதர்களப்பாளர் என்னும் ஒருவர் இருந்தார். அவருக்குக் குருவாயிருந்தவர் அநேக வண்டிகளிலே ஏற்றத்தக்க சிவாகமங்களையுடைய சகலாகம பண்டிதர் என்னும் காரணப்பெயர்பெற்ற ஆதிசைவராகிய அருணந்திசிவாசாரியரே, இந்த அச்சுதர்களப்பாளர்க்கு நெடுங்காலம் பிள்ளைப் பேறின்மையால் அருணந்திசிவாசாரியர் வாயிலாகத் தேவாரத்திருமுறையிலே கயிறு சாத்திப் பார்த்தபோது திருவெண்காட்டுத் தேவாரத்திற் "பேயடையா" என்றற்றொடக்கத்த திருப்பாடல் உதயமாயிற்று. அதிலே அமைந்த "வெண்காட்டு முக்குளநீர் தோய்வினையார் பிள்ளையினோடு உள்ள நினைவாயினவே வரம்பெறுவர் ஒன்றும் ஐயுறவேண்டா" என்பதின் பொருளைச் சகலாகம பண்டிதர் பார்த்துப் பார்த்து மிக ஆச்சரியமுற்று மகிழ்ந்து அச்சுதர்களப்பாளர்க்கு உரைத்தார்.

அது கேட்ட அச்சுதர்களப்பாளர் திருவெண்காட்டுத் திருப்பதி-யைத் தமது மனைவியாரோடு அடைந்து "சோமசூரியாக்கினி தீர்த்தம்" எனப்படும் முக்குளத்திலே ஒருவருஷம் விதிப்படி நியமத்தோடு ஸ்நானஞ் செய்து, அம்மை அப்பர் இருவரையும் தரிசனஞ் செய்து-வருங்கால் ஒருநாள் சுவேதாரணியப்பெருமான் அவர்க்குச் சொப்பனத்திலே தோன்றி, அவரது பக்தியைப் புலப்படுத்தத் திருவுளங்கொண்டு "உனக்குப் பிள்ளைப்பேறு அரிது" என்று திருவாய்மலர்ந்தருள, அது கேட்ட அச்சுதர்களப்பாளர் திருஞான சம்பந்தமூர்த்திநாயனார் "வெண்காட்டு முக்குளநீர் தோய்வினையார் பிள்ளையினோடுள்ள நினைவாயினவே வரம் பெறுவர் ஒன்றும் ஐயுறவேண்டா" என்றருளிய தேவாரம் பொய்யாமோ? என்று வினாவினர். அதனைத் திருச்செவிவாய் மடுத்தருளிச் சுவேதாரணியப் பெருமான் சைவஸ்தாபனஞ் செய்த திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார் மீதும் தேவாரத்தின் மீதும் உனக்கு இத்துணை அன்பிருக்கின்றமையால், தமிழ்நாடு உய்யும்வண்ணம் அத்தேவாரத்தின் மெய்ப்பொருளை உள்ளடக்கிய சைவசித்தாந்த சாஸ்திரத்தை வெளிப்படுத்திச் சைவஸ்தாபனஞ் செய்ய வல்ல ஆசாரியனாமாறு உன்னிடத்திலே ஒரு புத்திரன் அவதரிப்பான் என்று திருவாய்மலர்ந்து மறைந்தருளினார். அச்சுதர்களப்பாளர் விழித்தெழுந்து அளவிறந்த மகிழ்ச்சிகொண்டு தாம் கண்ட சொப்பனத்தை மனைவியாருக்குத் தெரிவித்து, சுவேதாரணியரையும் பிரமவித்தியாநாயகியையும் வழிபட்டு வருவாராயினர். அப்போது அவர் மனைவியார் திருவயிற்றிலே கருப்பம் உண்டாகி ஒரு சற்புத்திரர் திருவவதாரஞ் செய்தார் இப்புத்திரர்க்கு உரியபருவத்திற் சுவேதவனப்பெருமாள் என்னும் திருநாமஞ் சாத்தப்-பட்டது.

திருவெண்ணெய்நல்லூரிலிருந்த அவர் மனைவியாரின் சகோதரராகிய காங்கேயபூபதி அக்குழந்தையைத் திருவருட் செயலால் தாம் அழைத்துக் கொண்டுபோய் வளர்த்து வந்தார்.

இங்ஙனம் வருங்காலத்திலே இரண்டு வயதில் வீதியிலே மணலிட்டு லிங்கம் அமைத்துச் (சாமுசித்தராதலின்) சிவபிரானை அர்ச்சித்தும் வழிபட்டும் வந்தார். முற்பிறவியிலே சரியை கிரியா யோகங்களைச் செய்து நிருமலாந்தக்கரணராகி மீளப் பிறக்கும் பொழுது அந்த ஞானத்தோடு பிறந்து சிவபாவனை பண்ணுவோரே சாமுசித்த-ரெனப்படுவர்.

இருக்குவேதத்து, 10ம் மண்டலத்து, 129 -ம் சூக்தத்து, 4-ம் மந்திரம் கூறுமாறு (பரப்பிரமசிவனாருடைய அபின்னாசத்தியாகிய) காமம் எனப்படும் பராசத்தி குடிலையை நோக்கியபோது, அதினின்று வேதாகமங்கள் நாதவடிவாயும் விந்துவடிவாயும் அதன்பின் அக்ஷரவடிவாயும் தோன்றின. பின் அவற்றைச் சொற்களாக இயைத்துப் பிறர்க்கு உபதேசிக்குமாறு,

பரமசிவன் சாதாக்கியதத்துவத்திலே சதாசிவமூர்த்தியாக எழுந்தருளியிருந்து, தாம் சிவபேதமாகவும் உருத்திரபேதமாகவும் அருளிச்செய்த சிவாகமம் இருபத்தெட்டனுள் ஒன்றாகிய இரௌரவாக-மத்திலே பாசவிமோசனப் படலத்திலே சர்வாகமசாரமாய் விளங்கிய சிவஞானபோதத்தை

அனந்தேசுவரர்க்கு அருளிச்செய்ய, அவர் ஸ்ரீ கண்டபர-மேசுவரர்க்கு அருளிச்செய்ய,

ஸ்ரீ கண்டபரமசிவனார் அருள்வடிவாகிய கல்லாலவிருக்ஷ நிழலின் கண்ணே தக்ஷிணாமூர்த்தியாக எழுந்தருளியிருந்து, தமது மாணாக்கராகிய நந்தி பெருமானுக்கு அருளிச்செய்ய,

அவர் அதனைச் சனற்குமார முனிவர்க்கு அருளிச்செய்ய,

அவர் அதனைச் சத்தியஞானதரிசனிகளுக்கு அருளிச்செய்ய,

அவர் அதனைப் பரஞ்சோதிமுனிவர்க்கு அருளிச்செய்ய, பரஞ்சோதிமுனிவர் கிருபாவசத்தினாலே திருக்கைலாசத்தை விடுத்து, அகஸ்தியமுனிவரைக் காணவிரும்பிப் பொதியமலைநோக்கி ஆகாயமார்க்கமாகச் செல்லுங்கால், அவர் எழுந்தருளிய விமான-மானது திருவெண்ணெய்நல்லூருக்கு நேராக வந்து நின்றுவிட, உடனே பரஞ்சோதிமுனிவர் அதனைத் தெளிந்து சாமுசித்தராய்ச் சிவபிரானை வழிபாடு செய்துகொண்டிருந்த மிகு பரிபக்குவமுற்ற சுவேதவனப் பெருமாளிடம் வந்து, சிவதீக்ஷை செய்து, பொய்ச் சமயங்களின் நெறி இது இது என்று கண்டு கழித்து மெய்ச்சமயமாகிய சைவசித்தாந்தத்தின் உண்மையை உணர்ந்து சைவஸ்தாபனஞ்-செய்ய வல்லவரென்றோர்ந்து, தமது ஆசிரியராகிய சத்தியஞான-தரிசனிகள் திருநாமத்தின் மொழி பெயர்ப்பாகிய மெய்கண்டார் என்னும் திருநாமத்தைக் கொடுத்து, "சீடனுக்குப் பாவனா தீக்ஷைசெய்து, சிவஞானபோதத்தைக் கொடுக்க" என்று இரௌரவாகமத்துத் தீக்ஷாவிதிப்பிரகரணம் கூறியவாறு, சிவஞானபோதத்தை மெய்கண்ட-தேவர்க்கு உபதேசித்து, அதனை அவர்பால் நல்கி, "இதற்கு மொழிபெயர்ப்பும், வார்த்திகமாகிய பொழிப்பும் உரைக்க" என்று ஆஞ்ஞைசெய்து நீங்கியருளினார். அங்ஙனம் ஆஞ்ஞாப்பிரகாரம் மெய்கண்ட தேவர் அருளிச்செய்தார்.

மெய்கண்டதேவர் திருவெண்ணெய்நல்லூரிலே சுயம்பு-மூர்த்தியாய் எழுந்தருளியிருந்த பொல்லாப்பிள்ளையாருடைய சந்நிதியிலே வேதசிவாகமப்பொருள்களை உணர்ந்தும், சிவஞான-போதத்தைச் சிந்தித்து, தெளிந்து, நிஷ்டை கூடியும் வருங்கால், அப்பொல்லாப்பிள்ளையார் மெய்கண்டார்க்கு அருளிய சூர்ணிகையும், அம்மெய்கண்டார் சிவஞானபோதத்திற்கு அருளிய வார்த்திகமும் பொருளினால் ஒற்றுமையுடையனவாம். "சூர்ணிகை" "சூர்ணகம்" என்பன ஒரு பொருட்சொற்கள். சூர்ணிகை என்பது சூத்திர

முதலியவற்றின் பொருளை இலேசானே சுருங்கிய வசனரூபமாயுரைப்பது எனப் பொருள்படும். வார்த்திகம் என்பது பொழிப்புரையெனப் பொருள்படும். இஃதிங்ஙனமாக,

திருத்துறையூர்ச் சகலாகமபண்டிதரெனப்படும் அருணந்தி சிவாசாரியர் தமது சீடவர்க்கங்களுடைய வேண்டுகோட்பிரகாரம் திருவெண்ணெய்நல்லூரில் எழுந்தருளியிருந்துகொண்டு வேதசிவாகமப்பொருள்களைப் பாடஞ் சொல்லிக்கொண்டு வந்தார். திருவருளினால் அருணந்திசிவாசாரியரைத் தம்மிடம் வருமாறு செய்து, அவரது ஆணவமுனைப்பை அடக்கவேண்டியோ? அவரை உய்விக்கத் திருவுளங்கொண்டோ? நாம் அறியேம்! அருணந்திசிவாசாரியரிடம் சீடர்கள் போய் வருதலை அறிந்த மெய்கண்டதேவர் அவர்கள் நாடோறும் கேட்கும் பாடங்களில் வினாக்கள் பொறிக்குங்கால், அவர்கள் தமது ஆசாரியரவர்கள் அவ்விடங்களிலே தெளிவாய்ப் பொருளுரைக்கவில்லை என்று கூற, அதனைக்கேட்ட மெய்கண்டதேவர் அவற்றின் பொருளை அவர்களுக்குப் புலப்படுத்தி வந்தார். அதனாற் சீடர்களெல்லாம் நாடோறும் மெய்கண்டதேவர்பால் மிகுதியாய்ப் போய்க் கற்றலையும், அருணந்திசிவாசாரியர் தம்மிடம் சீடர்கள் வாராமையாற் குறைவடைதலையும் அறிந்து, மெய்கண்டதேவருடைய ஞானப்பிரபாவத்தின்மீது பொறாமை கொண்டு, ஓர் சிறுபிள்ளைக்கா ஆகமார்த்தங்களிலே நிகழும் சந்தேகங்களை நிவாரணஞ் செய்தற்கு வன்மை உண்டாயிற்று என்று ஆச்சரியமடைந்து, அதனைத் தாம் நேரே போய்ப் பார்த்தல் வேண்டுமென்று மெய்கண்டதேவர் வசிக்கும் இடத்துக்கு வந்தருளினார். சிவாசாரியர் வந்தகாலம் சீடர்கள் பாடம்கேட்கும் சமயமாயிருந்தது. அருணந்திசிவாசாரியருடைய சீடர்கள் எழுந்து ஆசாரியர்க்கு நமஸ்காராதி செய்து வழிபட்டார்கள். குலத்தினாலும், வயசினாலும், வித்தையினாலும் சிறந்த ஆசாரியராகிய தம்மை மெய்கண்டார் சிறிதும்

நோக்காமலும், மதியாமலும் இருப்பதைக்கண்ட அருணந்தி சிவாசாரியர் தடைவிடைகளோடு மெய்கண்டார் சீடர்களுக்குப் பாடஞ்சொல்லி வருவதைக் கண்டு, அச்சிவாசாரியர் மெய்கண்டாரை விழித்து "ஆணவமலம் என்பது யாது? அதனை எவ்வண்ணம் காண்பது" என்று வினாவ, மெய்கண்டார் அவர்க்குத் தர்ச்சனிவிரல்கொண்டு சுட்டிக்காட்டிச் சாட்சுஷி தீக்ஷை செய்த மாத்திரத்தினாலே, அதிதீவிர சத்தினிபாதமுற்றுநின்ற அருணந்தி சிவாசாரியர் தமது பாசம் க்ஷயமாகச் சிவானந்தத்திலே அமிழ்ந்திப் பரவசராய் மெய்கண்டார் திருவடியிலே வீழ்ந்து வணங்கி அவருக்குச் சீடராயினார். மெய்கண்டார் இந்த அருணந்திசிவாசாரியரிடத்துத் தாம், அருளிய சிவஞான-போதத்தை நல்கி, இதனை விரித்து மற்றோர் நூல் செய்க என்று ஆஞ்ஞாபிக்க, அவ்வாறே அவர் சிவஞானசித்தியார் என்னும் சித்தாந்த நூலையும், தாம் மெய்கண்டதேவரிடத்து வினாவிய வினாக்களுக்கு உத்தரமாக அவர் இறுத்தருளிய உத்தரங்கள் அடங்கிய இருபாவிருபஃது என்னும் சித்தாந்தநூலையும் அருளிச்செய்தார்.

மெய்கண்டார் சீடர்கள் முப்பத்தொன்பதின்மருள்ளே மனவாசங் கடந்தார் என்பவர் உண்மைவிளக்கம் என்னும் சித்தாந்தசாஸ்திரம் அருளிச் செய்தார்.

திருப்பெண்ணா கடத்தைத் தமக்குச் சென்மஸ்தானமாகக் கொண்ட மறைஞானசம்பந்தசிவாசாரியர் அருணந்திசிவாசாரியரை அடைந்து, "எனது பாசத்தை அறுத்துத் திருவடிதீக்ஷை புரிந்தருளல் வேண்டும்" என்று பிரார்த்தித்து நமஸ்கரிக்க, அருணந்திசிவாசாரியார் அவருக்குச் சிவதீக்ஷை செய்து சிவஞானபோதத்தை அருளிச் செய்தார். மறைஞானசம்பந்தசிவாசாரியரும், தமது ஆசாரியரை நமஸ்கரித்து அவ்விடம்விட்டுப்போய்ப் பூலோககைலாயமாகிய சிதம்பரத்தை அடைந்து ஆலயத்தைப் பிரதக்ஷிணஞ் செய்து அங்கு அமர்ந்தருளினார்.

தில்லைச்சிதம்பரத்து நடராஜபெருமானுக்குப் பூசை செய்யும் முறை வந்தபோது, தில்லைமூவாயிரவருள் ஒருவராகிய உமாபதி சிவாசாரியர் விருதுகளோடு பல்லக்கிலிவர்ந்து பூசை நடாத்திவிட்டு மீளும்போது, திருக்களாஞ்சேரியிலே சிங்காரவனத்திலே எழுந்தருளி-யிருந்த மறைஞானசம்பந்தசிவாசாரியர் அவர் பல்லக்கில் எழுந்தருளிப் போதலையுற்று "பட்ட கட்டையிற் பகற்குருடு போகின்றது; பாருங்கள்" என்றார்; அதனைக்கேட்ட உமாபதி சிவாசாரியர் மிக மகிழ்வுடையராய், உடனே பல்லக்கை விட்டிறங்கி, அவரை வணங்கி, "பகற்குருடு" என்றதின் பொருள் கூறி "மெய்ஞ்ஞானநிலையை அருளிச்செய்தருளல் வேண்டும்" என்று பிரார்த்தித்து, அவர் குறிப்பின்வழி நின்றார். நெய்தற்றொழில் செய்வார் வீதியிலேசென்று மறைஞானசம்பந்தசிவாசாரியர் நூலுக்கு இடும் கூழைவாங்கிப் பருக, அவர் திருக்கரத்தினின்றும் ஒழுகுஞ் சேஷத்தை உமாபதிசிவனார் வாங்கி உண்டார். அவரது அதிதீவிரபக்குவத்தை அறிந்து, அவர்க்குச் சிவஞானபோதத்தை உரைத்து வேதசிவாகமப் பொருள்களையெல்லாம் கரதலாமலகமென்ன உபதேசித்தார்.

இதனை அறிந்த ஏனைய தில்லைவாழந்தணர்கள் உமாபதிசிவனாரைத் தமது பந்தியினின்றும் நீக்கிவிட்டார்கள். அவரும் இரண்ணியவன்மச்சக்கிரவர்த்தியிருந்த கொற்றவன் குடியிற்போய் மடம் கட்டி நடேசமூர்த்தியை ஆன்மார்த்தமாகப் பூசித்துக்கொண்டு சிவஞானநிஷ்டை கூடிக்கொண்டு வந்தார்.

ஓர்கால் நடராஜர்க்குத் துவஜாரோகணகாலம் வந்தபோது தில்லைவாழந்தணர் துவஜத்தை ஏற்ற முயலுங்கால், அது ஏறாது தடைப்பட்டு நின்றுவிட, தீக்ஷிதர்கள் வருத்தமுற்று இராப்போது தத்தம் மனைகளிலேபோய்ச் சயனிக்குங்கால், அவர்க்குச் சொப்பனத்தில் நடராஜவள்ளலார் எழுந்தருளி, "உமாபதி சிவன் வந்தாற்றான் கொடியேறும்" என்றருளிச்செய்தார். பின் அவர்களெல்லாம்போய்

உமாபதிசிவனாரைப் பிரார்த்திக்க, அவர் வந்து கொடிக்கயிற்றைப் பற்றாது விடும்படி ஆஞ்ஞாபித்துவிட்டு, ஐந்து திருச்செய்யுட் களடங்கிய கொடிக்கவி என்னும் சித்தாந்தசாஸ்திரத்தைப் பாடியருள, கொடி சுவயமாகவே ஏறிவிட்டது.

மற்றோர்கால் உமாபதிசிவனார் அறியாவண்ணம் அவர்க்குப் பாகஞ் செய்வாரிடத்துத் திருவமுதாக்கும்பொருட்டுப் பெற்றான்-சாம்பான் என்பான் விறகு கொணர்ந்து கொடுக்கும் வழக்க-முடையனாயிருந்தான். ஒருநாள் சமையல் விரைவிலே நடவாமை-யையுற்று உமாபதியார் வினாவியபோது. "பெற்றான்சாம்பான் என்பான் ஒருவன் தினந்தோறும் விறகு கொணர்ந்து கொடுக்கும் வழக்க-முடையவன்; இன்று மழையினாற்போலும் கொணர்ந்திலன், விறகின்பொருட்டுக் கூலிகொடுத்தாலும் வாங்குகின்றானில்லை" என்று விண்ணப்பிக்க, அதுகேட்ட உமாபதிசிவனார் அவன் வந்தால் என்னிடம் வருமாறு சொல்க என்று அருளிச்செய்தார். பெற்றான் சாம்பான் வந்தவுடனே உமாபதிசிவனாரிடம் அவர் செல்லுமாறு பணிக்க, அவன் போய்ச் சிவனாரை நமஸ்கரித்தான். அப்போது அவர் அவனைநோக்கி "விறகு கொணர்ந்து கொடுக்கின்றாயாம், கூலி ஏன் பெறுகின்றிலை" என்று கேட்க, அதற்கு அவன், சுவாமீ! அடியேற்குத் தீக்ஷை செய்தருளல் வேண்டும் என்று வேண்டினான். அதற்குச் சிவனார் நீ நடராஜபெருமானிடத்தில் நிருபம் வாங்கி வருவாயேல் தீக்ஷை செய்வேன் என்றார். அப்போது சாம்பான் நடராஜபெருமான் சன்னிதி வீதியிலே போய் நடராஜரைப் பிரார்த்தித்துக் கொண்டு வீதியிற் படுத்திருப்ப, ஆன்மாக்கள்வேண்டிய வேண்டியாங்கருளும் நடராஜவள்ளலார் ஒரு திருப்பாசுரம் எழுதப்பட்ட திருமுகத்தை அர்த்தயாமப்போதிலே அவனிடத்துக் கொடுத்தருள, அவன் அதனைக் கொணர்ந்து உமாபதிசிவனார் திருமுன்னே வைத்து நமஸ்கரித்தான். உமாபதிசிவனார் அத்திருமுகத்தைத் தமது இரு

கரங்களினாலும் கண்களிலே ஒற்றி, சிரசின்மீது வைத்து, ஆனந்தக் கூத்தாடி, அதனைத் திறந்து பார்த்தபோது,

அடியார்க் கெளியன்சிற் றம்பலவன் கொற்றங்
குடியாற் கெழுதியகைச் சீட்டுப் - படியின்மிசைப்
பெற்றான்சாம் பானுக்குப் பேதமறத் தீக்கைசெய்து
முத்தி கொடுக்கை முறை

என்று வரைந்தருளப்பட்டிருத்தலைக் கண்டு, பரவசமுற்றிருந்து, பின்னர் எழுந்து பெற்றான்சாம்பானுக்கு ஞானவதிப்பிரகாரம் சாட்சுஷிதீக்ஷை செய்து, உடனே முத்தி அடையும்படி செய்தருளினார். அதனை அறிந்த அப்பெற்றான்சாம்பான் மனைவியும், அரசன் முதலாயினோரும் அவ்வுண்மையைப் புலப்படுத்தித் தங்கள் ஐயத்தை நீக்குமாறு உமாபதிசிவாசாரியரை வேண்ட, அவர் முள்ளிச் செடியையும் தமது திருநோக்கத்தினாற் சோதியாய்க் கிளர்ந்து ஆகாயத்திற் செல்லுமாறு செய்து அதற்கும் முத்தி கொடுத்தருளினார்.

சிதம்பரமான்மியத்தின் வழித்தாக அருளிச்செய்யப்பட்ட கோயிற்புராணம் அரங்கேற்றப்படாது பேடகத்துள் இருந்தபோது, சபாநாயகர் தில்லைவாழந்தணர்களுக்குச் சொப்பனத்திலே தோன்றி, "நாம் கொற்றவன்குடி உமாபதியுடைய பேடகத்துள்ளே பூசை முதலியவின்றி இருக்கின்றோம்" என்று திருவாய்மலர்ந்தருளினார். அத்தில்லைவாழந்தணர்கள் அதனை உமாபதிசிவாசாரியருக்கு விண்ணப்பஞ்செய்ய, அவர் கோயிற் புராணத்தைச் சபாநாயகர் சந்நிதியில் அரங்கேற்றியருளினார்.

உமாபதிசிவாசாரியர் சிதம்பரத்தைச்சார்ந்த கொற்றவன் குடியில் எழுந்தருளியிருந்துகொண்டு, வடமொழியிலே பௌஷ்கராகம வியாக்கியானத்தையும் பத்தாகமங்களினின்று தெரிவுசெய்யப்பட்ட

சதரத்தினசங்கிரகம் என்னும் நூலையும் அமைத்து, தமிழிலே சிவப்பிரகாசம், திருவருட்பயன், வினாவெண்பா, போற்றிப்பஃறொடை, கொடிக்கவி, நெஞ்சுவிடுதூது, உண்மை விளக்கம், சங்கற்பநிராகரணம் என்னும் சைவசித்தாந்த சாஸ்திரங்களையும், கோயிற்புராணம், திருத்தொண்டர்புராணசாரம், திருப்பதிக்கோவை, திருப்பதிகக் கோவை என்னும் பிரபந்தங்களையும் அருளிச்செய்தார். சங்கற்பநிராகரணம் அருளிச்செய்த காலம் சாலிவாகனசகாப்தம் 1235.

திருக்கடவூரிலே அவதரித்தருளிய உய்யவந்த தேவநாயனார் பெரும் பற்றப்புலியூரிலே எழுந்தருளியிருந்தபோது, தமது ஆசாரியராகிய திருவிய நல்லூர் ஆளவந்த தேவநாயனார் தமக்கு அருளிச் செய்த திருவுந்தியார் என்னும் சைவசித்தாந்த சாஸ்திரத்துக்கு உபப்பிருங்கணமாகத் திருக்களிற்றுப்படியாரை ஓர் பரிபக்குவர் பொருட்டு அருளிச்செய்து, அதன் பெருமையை உலகத்தார் உணரும்வண்ணம் கனகசபையிற்சென்று வணங்கி, யாவரும் காணத் திருக்களிற்றுப்படியிலே அந்நூலை வைக்கும்போது, அத்திருக்களிற்றுக்கை நிமிர்ந்து அதனை வாங்கி யாவரும் காண நடராஜரது திருவடியிலே வைத்தமையினால், தில்லைமூவாயிரவர் முதலாயினோர் அதற்குத் திருக்களிற்றுப்படியார் என்று திருநாமஞ் சாத்தினார்கள்.

உந்தி களிறு வுயர்போதஞ் சித்தியார்
பிந்திருபா வுண்மை பிரகாசம் – வந்தவருட்
பண்புவினா போற்றிகொடி பாசமிலா நெஞ்சுவிடு
வுண்மைநெறி சங்கற்ப முற்று

என்னும் திருவெண்பாப்பிரகாரம், திருவுந்தியார்முதற் சங்கற்பநிராகரண மிறுதியாகிய பதினான்கு சைவசித்தாந்த சாஸ்திரங்களும் மெய்கண்டசாஸ்திரம் என்று சான்றோரால் வழங்கப்பட்டுவருகின்றன.

உமாபதிசிவாசாரியரிடத்திலே அநுக்கிரகம் பெற்ற அருணமச்சிவாயதேசிகர் நவகோடி சித்தவாசபுரம் எனப் பெயரிய திருவாவடுதுறையிற் சித்தமூர்த்தியாக எழுந்தருளியிருந்த சித்தர் சிவப்பிரகாசதேசிகருக்கு உபதேசித்தருளினார்.

சித்தர்சிவப்பிரகாசர் திருமூவலூரிலே பரம்பரைச் சைவ வேளாளர் குலத்திலே திருவவதாரஞ் செய்த பஞ்சாக்ஷர தேசிகர் எனப்படும் நமச்சிவாய மூர்த்திகளுக்கு உபதேசித்தருளினார்.

இந்தப் பஞ்சாக்ஷரதேசிகசுவாமிகளே திருவாவடுதுறை யாதீனத்துக்குப் பிரதமஞானாசாரியசுவாமிகள்.

நமச்சிவாயமூர்த்திகள் திருவாவடுதுறையில் எழுந்தருளி-யிருந்து கொண்டு சிவப்பிரகாசதேசிகருக்கு உபதேசம் அருளிச் செய்தார்.

சிவப்பிரகாசதேசிகர் வைஷ்ணவர்களாலே சிதம்பராலய பூசைக்கு முட்டுப்பாடுவந்தபோது, தமது ஆசாரியமூர்த்திகள் ஆஞ்ஞாப்பிரகாரம், தம்மை வழிபடும்வண்ணம் அக்காலத்திருந்த அரசரை வசப்படுத்திச் சிதம்பராலய பூசையைச் சிறப்புற நடாத்து-வித்துப் பின்னர் நிட்டையில் வீற்றிருந்தருளினார்.

பின்னர் நமச்சிவாயமூர்த்திகள் திருவாவடுதுறையிலே திருவவதாரஞ் செய்து தீவிரதரபக்குவராய் எழுந்தருளியிருந்த மறைஞானதேசிகருக்கு அபிஷேகஞ்செய்து உபதேசித்தருள, அவர் சைவசித்தாந்தசாத்திரோபதேசம் கேட்டமாத்திரத்திலே சிந்தித்துத் தெளிந்து தைலதாரைபோல இடையறாது நிட்டையிலே வீற்றிருந்-தருளினார்.

பஞ்சாக்கரதேசிகோத்தமர் ஆதீனபரம்பரையாகச் சித்தாந்தோபதேசம் விளங்கிவரும்வண்ணம் திருவுளங்கொண்டு அம்பலவாண தேசிகருக்கும், தக்ஷிணாமூர்த்திதேசிகருக்கும் அபிஷேகஞ்செய்து, சைவசித்தாந்தோபதேசஞ் செய்தருளினார்.

தக்ஷிணாமூர்த்திதேசிகர் மெய்கண்டசாஸ்திரக்கருத்தை உள்ளடக்கித்தசகாரியம். உபதேசப்பஃறொடை என்னும் இரு நூல்களை அருளிச்செய்து பரிபூரணதசை அடைந்தார்.

அம்பலவாணதேசிகர் தசகாரியம், சன்மார்க்கசித்தியார், சிவாச்சிரமத்தெளிவு, சித்தாந்தப்பஃறொடை, சித்தாந்தசிகாமணி, உபாயநிட்டைவெண்பா, உபதேசவெண்பா, நிஷ்டைவிளக்கம், அதிசயமாலை, நமச்சிவாயமாலை என்னும் பத்து ஞான நூல்களையும், பூப்பிள்ளையட்டவணை எனப்படும் உயிரட்டவணையையும் அருளிச் செய்தார்.

பின்னரும் அம்பலாணதேசிகர் தம்மை அடைந்த வைஷ்ணவப் பிராமணரும் கல்வியறிவொழுக்கங்களிற் சிறந்த பரிபக்குவருமாகிய உலகுடைநாயனார் என்பவருக்கு நிருவாணதீக்ஷை செய்து, மெய்கண்ட சாஸ்திரங்களையும், தாம் இயற்றியருளிய தசகாரியமுதலிய நூல்களையும் உபதேசித்தார். உலகுடைநாயனார் தமது ஞானாசாரியர் மீது "மலமெனுந் தடத்தில்" என்றற்றொடக்கத்த பத்துத் திருவிருத்தங்களைப் பாடியருளினார்.

அம்பலவாணதேசிகர் உருத்திரகோடிதேசிகருக்கும், அவர் வேலப்பதேசிகருக்கும், அவர் குமாரசுவாமிதேசிகருக்கும். அவர் பிற்குமாரசுவாமிதேசிகருக்கும், அவர் மாசிலாமணிதேசிகருக்கும் அபிஷேகஞ் செய்து சைவ சித்தாந்தோபதேசஞ் செய்தருளினார்.

அக்காலத்திலே மாசிலாமணிதேசிகரிடத்திலே சைவசித்தாந்தோபதேசம் பெற்றுத் திருநெல்வேலியில் ஈசானமடாலயத்திலிருந்த சுவாமிநாததேசிகர் இலக்கணக்கொத்து என்னும் நூலையும் வடமொழிப் பிரமாணங்களோடு சேர்ந்த தசகாரிய ஞானநூலையும் இயற்றினார்.

மாசிலாமணிதேசிகர் இராமலிங்கதேசிகருக்கும், அவர் வேலப்பதேசிகருக்கும், அவர் பின்வேலப்பதேசிகர்க்கும் சைவசித்தாந்தோபதேசஞ் செய்தருளினார். பெரியபட்டத்து வேலப்பதேசிகர் திருப்பறியலூர்ப்புராணத்தை வடமொழியினின்று மொழிபெயர்த்தருளினார். சின்னப்பட்டத்துப் பின்வேலப்பதேசிகர் பஞ்சாக்கரப்பஃறொடை என்னும் ஞான நூலை அருளிச் செய்தார்.

அம்பலவாணதேசிகர் அருளிய தசகாரியமுதலிய பத்தும், தக்ஷிணாமூர்த்திதேசிகரருளிய தசகாரியம், உபதேசப்பஃறொடை இரண்டும், சுவாமிநாததேசிகரருளிய தசகாரியம் ஒன்றும், பின்வேலப்பதேசிகரருளிய பஞ்சாக்கரப்பஃறொடையுமாகச் சேர்ந்த பதினான்கு ஞான நூல்களும் பண்டாரசாஸ்திரங்களெனப் பெயர் பெற்று வருவனவாயின.

அந்தப் பின்வேலப்பதேசிகஞானாசாரியர்காலத்திலே, பாண்டி மண்டலத்துப் பொதியமலைச்சாரலிலே பாவநாசத்தைச் சார்ந்த விக்கிரமசிங்கபுரத்திலே பரம்பரைச் சைவவேளாளர் குலத்திலே சிவபக்தி முதலியவற்றால் ஒங்கிய ஆனந்தக்கூத்தர் என்பாருடைய கற்பினிற் சிறந்த மயிலம்மையார் திருவயிற்றிலே ஒருவர் திருவவதாரஞ் செய்து, முக்களாலிங்கர் என்னும் பிள்ளைத்திருநாமம் பெற்று, ஒழுக்கம் அன்பு முதலிய நற்குணங்களோடு வளர்வாராயினர்.

முக்களாலிங்கர் ஐந்து பிராயத்திலே தமது தாய் தந்தையரால் வித்தியாரம்பஞ் செய்யப்பெற்று ஓர் பாடசாலையில் அமர்ந்து கல்வி கற்று வருவாராயினார். அக்காலத்திலே திருவாவடுதுறை ஆதீனத்தைச் சார்ந்த சில முனிவர்கள் விக்கிரமசிங்கபுரத்துக்கு வந்தபோது, அவர்களை முக்களாலிங்கர் தரிசித்துப் பிரார்த்தித்துத் தமது கிருகத்துக்கு அழைத்துக்கொண்டு போய் விருந்து செய்வித்தார். தமது கருத்தின்படி விருந்தளித்த அன்னையாரையுற்று,

அருந்ததியென் னம்மை யடியவர்கட் கென்றுந்
திருந்த வமுதளிக்குஞ் செல்வி – பொருந்தவே
யானந்தக் கூத்த ரகமகிழத் தொண்டுசெயு
மானந் தவாத மயில்

என்னும் வெண்பாச்செய்யுளை இயற்றினார். பின்னர் அவர் தந்தையார் வீட்டிற்கு வந்து நடந்த விஷயங்களைக் கேட்டு மிக்க ஆனந்தமுற்றார்.

ஆனந்தக்கூத்தர் தமது புதல்வரோடு ஆதீனமுனிவர்களிடத்துக்குப்போய் வணங்கியபோது, சத்தினிபாதமுற்ற முக்களாலிங்கர் பிறவித்துன்பத்தினின்று கரையேற நினைந்து, முனிவர்களோடு தாம் செல்லவேண்டுமென்ற குறிப்பினைத் தந்தையார்க்கு உணர்த்த, புதல்வரைப் பிரியச் சிறிதும் மனசிலராயினும் தந்தையார் ஒருவாறு இசைந்து அப்புதல்வரை முனிவர்பால் விடுத்துத் தமது வீட்டிற்குத் திரும்பி விட்டார்.

முனிவர்களோடு முக்களாலிங்கர் வழியிலேயுள்ள சிவஸ்தலங்களை வழிபட்டுக்கொண்டு, திருவாவடுதுறையாதீன மடாலயத்துள்ளே பிரவேசித்து, ஆதீனபரமசற்குருவாகிய நமச்சிவாய மூர்த்திகளைத் தரிசித்துத் திருவருணோக்கம் பெற்று, சின்னப் பட்டத்தில் அப்போது எழுந்தருளியிருந்த ஞானாசாரியராகிய பின்வேலப்பதேசிகரை ஒடுக்கத்திலே போய்த் தரிசித்துப் பேரன்போடு வணங்கினார்.

இந்த ஞானதேசிகரிடத்திலே சைவசந்நியாசமும், சிவதீக்ஷையும், சிவஞானயோகிகள் என்னும் தீக்ஷாநாமமும் பெற்று மெய்கண்டசாஸ்திரம், பண்டாரசாஸ்திரம் என்பவற்றைக் கேட்டருளினார்.

இவர் சென்னைமாநகரிலே இருந்தபோது மஹௌள - தாரியப்பிரபுவாகிய மணலிச்சிந்நயமுதலியாரது ஆஞ்ஞாப்பிரகாரம் வியாகரணத்தில் வல்ல சாஸ்திரியார் வாயிலாகப் பதஞ்சலி-மகாபாஷ்யம் கற்றுவந்தார். இங்ஙனம் நெடுநாட் கற்றுவருங்-காலத்தில், முதலியார் சாஸ்திரியாரைப் பார்த்து, தம்பிரான் பதஞ்சலிமகாபாஷ்யம் நன்கு கற்றுவருகின்றாரா? என்று சிவஞான-யோகிகளையுற்று வினாவ, அதற்குச் சாஸ்திரியார் "பாடம் மாத்திரம் சொல்லிக்கொண்டு வருகின்றேன், ஞாபகத்தில் அவற்றைத் தரித்திருக்கின்றாரா? என்பதையுற்று நான் ஒன்றும் அவரிடத்தில் விசாரித்திலேன்" என்று உத்தரம் கூறிவிட்டு, முதலியார் சமுகத்தில் மகாபாஷ்யத்திற் சில வினாக்கள் பொறித்தார். உடனே சிவஞானயோகிகள் "ஏகசந்தக்கிராகி" யாதலின் கடன் மடை திறந்தாற் போலத் தாம் கேட்ட மகாபாஷ்யபாகங்களில் ஓர் பதமும் தவறவிடாது நெட்டுருவாக ஒப்பித்தார். உடனே சாஸ்திரியாரும் முதலியாரும் அடைந்த ஆனந்தத்துக்கு ஓர் அளவில்லை என்பர். அவர் அகத்தியமகாமுனிவரது வரத்தினால் அவதரித்தவர் என்று கூறப்படுகின்றமைக்குச் சான்றாகவே, வடமொழி தென்மொழிக் கடல்களின் கரை கண்டுணரவல்லராயினார்.

பின்வேலப்பதேசிகர் சிவஞானயோகிகளுக்கு ஆசாரியரா-யிருந்தாரென்பது

எவ்வெவர்கோட் படுபொருளு மஞ்செழுத்தி னடக்கியவற் றியல்வு காட்டி
மெய்வகையஞ் சவத்தையினு நிற்குமுறை யோதுமுறை விளங்கத் தேற்றி

யவ்வெழுத்தி னுள்ளீடு மறிவித்துச் சிவபோகத் தழுத்தி நாயேன்
செய்வினையுங் கைக்கொண்ட வேலப்ப தேசிகன்றாள் சென்னி சேர்ப்பாம்

என்னும் காஞ்சிப்புராணச் செய்யுளால் அறியப்படுகின்றது.

சிவஞானயோகிகள் தொல்காப்பியச்சூத்திரவிருத்திபாஷ்யம், தருக்க சங்கிரக அன்னம்பட்டீயங்களின் மொழிபெயர்ப்பு, நன்னூல் விருத்தியுரைத்திருத்தம், சித்தாந்தப்பிரகாசிகை, காஞ்சிப்புராண முதற்காண்ட மொழிபெயர்ப்பு, அரதத்தாசாரியர் அருளிய பஞ்சசுலோகமொழிபெயர்ப்பு, சிவதத்துவவிவேகம், சோமேசர்முதுமொழிவெண்பா, திருவேகம்பரந்தாதி, கலைசைப்பதிற்றுப்பத்தந்தாதி, இளசைப்பதிற்றுப்பத்தந்தாதி, கச்சியானந்த ருத்திரேசர்பதிகம், திருவேகம்பரானந்தக்களிப்பு, செங்கழுநீர்விநாயகர்பிள்ளைத்தமிழ், அமுதாம்பிகைபிள்ளைத்தமிழ், செப்பறை அகிலாண்டேசுவரிபதிகம், திருத்தொண்டர்திருநாமக்கோவை, நமச்சிவாயமூர்த்திகண்மீது பஞ்சாக்ஷரமாலைமுதலிய பிரபந்தங்கள், சிவசமவாதவுரைமறுப்பு, "எடுத்து" என்னுஞ் சொல்லுக்கிட்ட வைரக்குப்பாயம், இலக்கணவிளக்கச்சூறாவளி என்னும் நூல்களை லோகோபகாரமாக இயற்றினதோடமையாது, யாமெல்லாம் உய்ந்து பிறவிசாகரத்தினின்றும் கரையேறும்வண்ணம் சிவஞானபோதத்துக்கு மெய்கண்டசிவாசாரியர் அமைத்தருளிய மெய்ப்பொருள் விளங்கும் வண்ணம் திராவிடமகாபாஷ்யம் எனப்பெயரிய குருவியாக்கியானமும், சிற்றுரை எனப் பெயரிய லகுவியாக்கியானமும் செய்தருளினார். அச்சிவஞானபோதசூத்திரம், வார்த்திகம், வெண்பா என்பவற்றின் உண்மைப் பொருளுணர்ந்து விளக்க வல்லார் இப்பூமண்டலத்தில் இந்த மகானாகிய சிவஞானயோகிகளேயன்றி மற்றியார்!

இந்தச் சிவஞானபோதம் வடமொழியை முதலாகக் கொண்டதென்றுணர்த்த ஒவ்வொரு சூத்திரத்தினும் முதற்கண்ணே, சிவபெருமான் அருளிய வடமொழிச்சுலோகத்தையும் அதன் பொருளையும், மெய்கண்டதேவர் அருளிய சூத்திரத்தையும் அதன் பதவுரையையும், அதன்பின் சூத்திரக் கருத்துரையையும் அதன் பொருளையும், சூத்திரப்பிண்டப்பொழிப்பையும் வரைந்துவிட்டு, அதிகரணத்துள்ள மேற்கோள், ஏதுமுதலியவற்றின் பொருளைப் பொல்லாப்பிள்ளையாரருளிய ஒவ்வோர் சூர்ணிகையின் பொருளாக அடக்கி வரைந்து, திருஷ்டாந்தமாகப் போந்த வெண்பாக்களின் பொருளையும்எழுதி, மேலும் விளக்கற்பாலனவாய், சுருக்கற்பாலனவாய், விரிக்கற்பாலனவாய்க் கிடந்தவற்றை விளக்கியும், சுருக்கியும், விரித்தும், உரைத்தும், ஒவ்வோர் சூத்திர இறுதியில் ஒவ்வோர் சூத்திரப்பொருளையும் தொகுத்துணர்த்தியும், அச்சூத்திரப்பொருள் இனிது விளங்குமாறு பற்பல வினாக்கள் பொறித்தும், அவற்றின் விடைகள் இன்ன இன்ன பிரிவுகளால் உணரப்படும் என்பது போதர, அவற்றைக் குறித்தும் வரைந்துள்ளோம்.

இந்தச் சிவஞானபோதவசனாலங்காரதீபத்திலே பிரமாணமாய்ப் போந்தவை இருக்குவேதமும், ஆரணியகமும், உபநிஷதமும். பிரமசூத்திரமும். புராணேதிகாசமும். ஆகமமும். தேவாரதிருவாசக திருமந்திரமும் பிறவு மாம்.

சூத்திரப்பதப்பொருளை (சூ ~ ப) என்றும்,

சூத்திரக்கருத்துரையை (க ~ ரை) என்றும்,

கருத்துரைப் பொருளை (க ~ பொ) என்றும்,

சூர்ணிகைப் பொருளை (சூ ~ பொ) என்றும்,

சூத்திரப்பிண்டப்பொருளை (சூ ~ பி ~ பொ) என்றும்,

வெண்பாப்பொருளை (வெ-பொ) என்றும் ஆண்டாண்டுக் குறித்துள்ளோம். இங்ஙனம் எழுதாது மற்றோர்பிரகாரம் மேற்கோண் முதலியபற்றி எழுத முயன்றால், அது வசனநடையாயிருந்தாலும் அதன் பொருள் எவர்க்கும் அறியமுடியாதுபோய்ப் பயனற்றதாய் முற்றுமாகலான் அங்ஙனஞ் செய்துளோம். யாம் பெரும்பான்மையும் மாதவச்சிவஞானயோகிகள் உரைத்தருளிய உரையைத் தொடர்ந்தே இதனை எழுதினோம்.

இங்ஙனம்

ஸ்ரீகாசிவாசி - செந்திநாதையர்

உ

திருச்சிற்றம்பலம்

குருவணக்கம்

தருமணியின் றருமணியாய்த் தமையடைந்து
வேண்டிநினை தகைய வெம்மைப்,
பொருமணியின் மதிமலிநூல் போதித்துப்
போதவுயர் போத ராக்கிக்,
குருமணியி னெமக்கென்றுங் குருமணியாய்க்
குலவுசெந்தி நாதரென்னுந்,
திருமணியின் மணிமலர்த்தாள் சிந்தையினுஞ்
சென்னியினுஞ் சேர்த்தி வாழ்வாம்.

உ

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்

சிவஞானபோதவசனாலங்காரதீபம்

கடவுள் வணக்கம்

1. பொதுவதிகாரத்தினாலும், சிறப்பதிகாரத்தினாலும் இரண்டாக வேறுபடுத்திக் காட்டி, வடமொழிச் சிவஞானபோதத்தைத் தென்மொழியிலே மொழி பெயர்த்தருளிச் செய்யுமாறு தொடங்கிய மெய்கண்டதேவநாயனார் நின்மலஜாக்கிராதீத சிவானந்தசாகரத்தில் மூழ்கிய தமக்கு எவ்வித இடையூறும் சிறிதாயினும் நணுகாது என்று உணர்ந்தாரேனும், ஆன்றோர் செய்த பிரகாரம் தாமுஞ் செய்து அந்த ஆன்றோர் ஒழுக்கத்தைப் பேணவேண்டும் என்றும், அதனைத் தமது மாணாக்கர்க்கு அறிவுறுத்தவேண்டும் என்றும் கொண்டே, முதற்கண் இடையூறு நீக்குதற்குரிய விநாயகக்கடவுளை வாழ்த்துதலாகிய மங்கலவாழ்த்துக் கூறுகின்றார்.

2. கல்லா னிழன்மலை
வில்லா ரருளிய
பொல்லா ரிணைமலர்
நல்லார் புனைவரே.

3. (இதன் பொருள்) திருக்கைலாசத்தின் கண்ணேயுள்ள அருள்வடிவாகிய கல்லாலவிருக்ஷத்தின் கீழே வீற்றிருந்தருளி, இந்தச் சிவஞானபோத சாஸ்திரம்வாயிலாகச் சிவாகமப் பொருள்கள் ஒன்றோடொன்று மாறுபடுவனவாக மலைவுற்று வினாவிய நந்திபெருமானுக்கு உளவாகிய சந்தேகங்களை நீக்கியருளிய ஸ்ரீகண்டருத்திரப்பெருமான் மேன்மேலும் கருணை கூர்ந்தருளும் பொருட்டு, சுயம்புமூர்த்தியாகிய விநாயகக் கடவுளுடைய இரண்டு திருவடித் தாமரைகளை மெய்யன்பர்கள் தமது சிரசின்கண்ணே சூடுவர் என்பதாம்.

4. அவரது திருவடிகள் இரண்டனுள் வலத்திருவடி சேதனாசேதனப் பொருள்களையெல்லாம் ஒருவர் அறிவிக்கவேண்டாது தானே அறியும் அறிவாகிய முற்றறிவு என்றும், இடத்திருவடி அந்தப் பொருள்களை யெல்லாம் செயற்படுத்தும் முற்றுத்தொழில் என்றும் உணர்தற்பாலனவாம்.

5. ஆகவே, அவரது முற்றறிவே ஓர் திருவடி எனவும், முற்றுத் தொழிலே மற்றத் திருவடியாம் எனவும் ஓர்க.

6. ஆன்மாக்களுடைய அறிவு எப்பொருளையும் ஒவ்வொன்றாக அறியும் சிற்றறிவாயும், அவர்களுடைய தொழில் எப்பொருளையும் நினைத்தவாறு செய்ய இயலாத சிறு தொழிலாயும் உள்ளன.

7. ஆதலால் அவரது முற்றறிவாகிய திருவடியையின்றி ஆன்மாக்க-ளாகிய நாம் ஒன்றை அறியவும் இயலேம், அவரது முற்றுத் தொழிலாகிய திருவடியையின்றி நாம் ஒன்றையும் செய்யவும் இயலேம் என்று உணர்ந்து, நமது அறிவுஞ் செயலும் இழந்து திருவருள் வியாபகத்தில் அடங்கிநிற்றலே அவரது திருவடியைச் சூடுதல் என்பதின் பொருளாம்.

8. தாள் தலை என்னும் இரண்டும் வேறு சொற்களாயும், அவ்விரண்டும் புணருங்கால் தாடலை என ஒன்றாயும் நிற்குமாறுபோல, சீவான்மா பரமான்மா என்னும் இரண்டும் வேறு பொருள்களையும், முத்திதசையிலே ஆன்மபோதமும் கண்ணொளியும்போல வேறுபடாது அனன்னியமாயும் நிற்கும்.

9. உலகத்திலே புதல்வனிடத்திற் செய்யும் வழிபாடு தந்தையர்க்கு மிகுந்த மகிழ்ச்சியை விளைவிக்குமன்றோ. அந்த முறைமைபற்றி விநாயகக்கடவுளை வழிபடுதல் சிவபெருமானை மகிழ்விக்கும் என்பதும், அவ்விருவர்க்கும் பேதமின்றாம் என்பதும் போதர வில்லார்அருளிய பொல்லார் இணைமலர் புனைவரே என்றார்.

10. மலையை வில்லாக வளைத்தவரும், கல்லாலநிழலில் எழுந்தருளியிருந்தவரும் சிவபெருமானேயாம்.

11. மகாமேருவை வில்லாகவளைத்து அக்கினியும், சோமனும், விஷ்ணுவும் முறையே அடியும், நடுவும், நுனியுமாக அமையப்பெற்ற பாணத்தைத் திரிபுரத்தின்மேற் செலுத்தி, அப்புரத்து அசுரர்களைச் சங்கரித்து, அவர்களால் துன்பமடைந்த தேவர்களைக்காத்து, அவர்களுக்குச் சிற்றின்பபோகத்தை ஊட்டிய கடவுளே, கல்லாலவிருக்ஷநிழலில் ஞானாசாரியராக எழுந்தருளி-யிருந்து சனகாதி முனிவர்களுக்குச் சித்தாந்தோபதேசஞ் செய்து, மும்மலம் போக்கிப் பேரின்பபோகத்தை அருளினாரென்று உணரற்பாற்றாம். அங்ஙனம் சித்தாந்தோபதேசஞ் செய்தமை.

12. சநகாதிமு நீந்திரேப்யஸ் திரிபதார்த்தார்த் தசம்மிதம்!
ரஹஸ்யமாகமாந்நாக்யசித்தாந்தம் கதயந் ஸ்தித:!!

"(கைலாசத்திலே சிவபெருமான்) சனகர் முதலிய முனீந்திரர்-களுக்குத் திரிப தார்த்தார்த்தங்களினாலே சம்மிதமாயும்

இரகசியமாயுமுள்ள ஆகமாந்தம் என்னும் பெயர்த்தாகிய சித்தாந்தத்தைச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்"என்று சங்கரசங்கிதை கூறுமாற்றால் உணரப்படும்.

13. மேலே கூறிய "கல்லால்" என்றற்றொடக்கத்த வஞ்சித்துறைச் செய்யுள் கல், ஆல், நிழல், மலைவு, இல்லார், அருளிய, பொல்லார், இணை, மலர், நல்லார், புனைவர். ஏ என்னும் பன்னிரண்டு சொற்களையுடையது.

14. இந்தப் பன்னிரண்டு சொற்கள் கொண்டு இந்த நூல் பன்னிரண்டு சூத்திரங்களால் அமையப்பெற்றது எனவும்,

15. கல், ஆல், நிழல், மலைவு, இல்லார், அருளிய என்னும் முன் ஆறு சொற்கள்கொண்டு பொதுவதிகாரமாகிய பொதுவியல்பு முன் ஆறு சூத்திரங்களாற் கூறப்பட்டது எனவும்,

16. பொல்லார், இணை, மலர், நல்லார், புனைவர், ஏ என்னும் பின் ஆறு சொற்கள் கொண்டு சிறப்பதிகாரமாகிய சிறப்பியல்பு பின் ஆறு சூத்திரங்களாற் கூறப்பட்டது எனவும்,

17. கல், ஆல், நிழல் என்னும் மூன்று மொழிகள்கொண்டு பதி, பாசம், பசு என்னும் முப்பொருள்களுக்குப் பிரமாணம் கூறுவதாகிய பிரமாணவியல்பு முதலாம், இரண்டாம், மூன்றாம் சூத்திரங்களாற் கூறப்பட்டது எனவும்,

18. மலைவு, இல்லார், அருளிய என்னும் மூன்று மொழிகள் கொண்டு அந்தப் பசு, பாசம், பதி என்னும் முப்பொருள்களுக்கு இலக்கணம் கூறுவதாகிய இலக்கணவியல் நான்காம், ஐந்தாம், ஆறாம் சூத்திரங்களாற் கூறப்பட்டது எனவும்,

19. பொல்லார், இணை, மலர் என்னும் மூன்று மொழிகள்கொண்டு அப்பதி, பசு, பாசங்களின் இலக்கணத்தை அறிந்து அதனாலாகிய பயன்பெறுவதற்கு ஏதுவாயுள்ள சாதனம் கூறுவதாகிய சாதனவியல்பு ஏழாம், எட்டாம், ஒன்பதாம், சூத்திரங்களாற் கூறப்பட்டது எனவும்,

20. நல்லார், புனைவர், ஏ என்னும் மூன்று மொழிகள்கொண்டு அச்சாதனத்தானாகிய பயனை வகுத்துக் கூறுவதாகிய பயனியல்பு பத்தாம், பதினொராம், பன்னிரண்டாஞ் சூத்திரங்களாற் கூறப்பட்டது எனவும் குறிப்பால் உணரக்கிடந்தது.

21. இங்ஙனம் நூலிலே கூறப்படும் பொருள்களையெல்லாம் குறிப்பால் தன்னகத்தே அடக்கிநிற்றல் மங்கலவாழ்த்துக்கு இலக்ஷணமாம் என்று ஓர்க.

சமயாதீதம்

வேதசாரசைவசித்தாந்தம்

1. மங்கலவாழ்த்துக் கூறுமிடத்து நமக்கு இறைவர் சிவபெருமான் என்று உணர்த்தி, அந்தச் சிவபெருமானால் அருளிச் செய்யப்பட்ட வைதிக சைவசித்தாந்தத்தினது உயர்ச்சியும், ஏனைய சமய நூல்களை உணர்ந்தாரது குறைவும் கூறுவாராயினார்.

2. உடைப்பொருள் இரு வகைப்படும்; அவை அடிமையும் உடைமை-யுமாம், உயிர்ப்பொருளெல்லாம் அடிமைப்பொருள், உயிரில்லாப் பொருளெல்லாம் உடைமைப்பொருள், உயிர்ப்பொருள் சேதனப் பிரபஞ்சம் எனவும், உயிரில்லாப்பொருள் அசேதனப்பிரபஞ்சம் எனவும்படும்.

3. நின்மலதுரியத்தின்கண்ணே "தான் பணியை நீத்தலாகிய" ஆன்மசுத்திவாயிலாக அடிமைப்பொருளாகிய தம் இயல்பினை உணர்ந்து, தம்மை உடையானாகிய தலைவனை நின்மலதுரியா-தீதத்தின்கண்ணே உணரும் சித்தாந்தசைவர் தமக்கு அடிமைப் பொருளாகிய எம்மை உடையாராகலின், அவர் நாம் செய்யும் குற்றங்களைப் பொருட்படுத்தாது நீக்கி, எமது நற்குணத்தைப் பொருட்படுத்திப் பாராட்டுவாரன்றி ஒருகாலும் தூஷிப்பாரல்லர்; ஆதலான் அவர்கள் நாம் இயற்றும் இந்தச் சிவஞான-போதத்திலே நிகழும் வழூஉக்களைப் பொருட்படுத்தாது நீக்கீ, அதிற் காணப்படும் சிறந்த பொருள்களைப் பாராட்டி அதனை அங்கீகரிப்பார்.

4. அங்ஙனம் பரமபதியாகிய சிவபெருமானுக்குத் தாம் அடிமை என்று உணரமாட்டாத புறப்புறச் சமயத்தாரும், புறச்சமயத்தாரும், அகப்புறச்சமயத்தாரும் எமது நூலையும், எம்மையும் இகழ்ந்து

உரைக்கும் மொழிகளையும், புறச்சமயிகளாகாத அகச் சமயத்தார் அறுவரும் முன்னன்றிப் புறத்தே இகழ்ந்து உரைக்கும் மொழியையும் பொருட்படுத்தோம்.

புறப்புறச்சமயத்தார்

1. லோகாயதரும் (மாத்மிகர், யோகாசாரர் சவுத்திராந்திகர், வைபாடிகர் என்னும்) நால்வகைப் பௌத்தரும், சமணருமாகிய அறுவரும் வேதம் சிவாகமம் இரண்டையும் நிந்திக்கும் நாஸ்திகராயினும் ஒரு நூல் என்றும் பிரமாணம் என்றும் கூறி ஒரு நெறியில் நிற்றலால் அவர் சமயம் புறப்புறச்சமயம் எனப்படும்.

புறச்சமயத்தார்

2. தார்க்கிகரும், மீமாஞ்சகரும், ஏகான்மவாதியரும், சாங்கியரும் யோகமதத்தினரும், பாஞ்சராத்திரிகளுமாகிய அறுவரும் வேதத்தைப் பிரமாணமாகப் பொதுவகையாற் கொள்ளினும், அவருள்ளே தார்க்கிகர் வேதத்தை நேரே பிரமாணமாகக் கொள்ளாது, அவ்வேதப்பொருளோடு மாறுபட்டுப் பொருள் கொள்ளுகின்றமையானும், மீமாஞ்சகர் வேதத்தின் கன்ம-காண்டத்தையே பிரமாணமாகக் கொண்டு ஞானகாண்டமாகிய உபநிடதங்களை இகழ்கின்றமையானும், ஏகான்மவாதிகள் ஞானகாண்டத்தைப் பொருட்படுத்துபவர் போலத் துணிந்து, வேதாந்தம் என்னும் பெயரோடு விளங்குகின்ற சர்வசாரம் பைங்கலமுதலிய மாயாவாத உபநிடதப் பொருள்களைப் பொருட்படுத்தி, அம்மாயாவாதப் பொருள்களுக்கு இயைவுபட (ஆன்மாவையும் பரமான்மாவையும் சிவாகமங்களுக்கு மாறுபடாது நித்தியபதார்த்தங்கள் என்று உரைக்கும் மெய்மை வேதாந்தமாகிய முண்டகம் சுவேதாசுவதாரம் கடவல்லி முதலிய

உபநிடத) பரசுருதிகளை அலைத்துத் திரித்து மாயாவாத-பரமாகப் பொருள்கொண்டு இடருறுதலானும், சாங்கியர் யோகமதத்தினர் என்னும் இருவரும் தத்தம் மதத்துக்கு வேண்டு-வனவற்றை மாத்திரம் எடுத்துக்கொண்டு ஏனையவற்றுக்குப் பிரமாணம் கொள்ளாமையானும் வேதத்துக்குப் புறமாகிய நூல்களைப் பிரமாணமெனக் கொள்கின்றமையானும், பாஞ்சராத்திரர் வேதாந்தம் என்னும் பெயரோடு விளங்கும் நாராயணம் சுபாலமுதலிய உபநிடதங்களைப் பொருட்படுத்தி, இந்த வைஷ்ணவ உபநிடதங்களுக்கு இயைய (ஈச, கேன, கட, பிரசின, முண்டக, மாண்டுக்கியமுதலிய) உபநிடதபரசுருதிகளை அலைத்துத் திரித்துப் பாஞ்சராத்திரப்பரமாகப் பொருள் கொண்டு இடருறுதலானும், வேதத்துக்குப் புறமாகிய நூல்களைப் பிரமாணமாகக் கோடலானும், தார்க்கிகர் முதற் பாஞ்சராத்திரர் இறுதியாகிய அறுவரும் சிவாகமநிந்தகராத-லானும், அவர் சமயம் புறச்சமயம் என வேறு வைத்து எண்ணப்-பட்டது.

அகப்புறச்சமயத்தார்

3. அவைதிக பாசுபதர், மாவிரதர், காபாலர், வாமர், வைரவர் என்னும் ஐவரும் வேதம் சிவாகமம் இரண்டையும் பொதுவகையாற் பிரமாணமாகக் கொள்ளினும், அவ்வேதம் சிவாகமம் இரண்டற்கும் வேறாகிய அவைதிகபாசுபத முதலிய நூல்களைச் சிறப்புவகையாற் பிரமாணமாகக் கோடலானும், ஐக்கியவாதசைவர் வேதசிவாகமம் இரண்டையும் சிறப்புவகையாற் பிரமாணமாகக் கொண்டு, அவற்றில் விலக்கியவற்றை நீக்கி விதிக்கப்-பட்டவற்றைச் செய்வாராயினும், எல்லாக் கேட்டிற்கும் காரணமாகிய ஆணவ மலம் ஒன்று உளது என்பதைப் பொருட்படுத்தாமையானும், அதனை உண்டு என்று கூறும்

சிவாகமங்களை இகழ்தலானும் அந்த ஆறு மதத்தினர் சமயம் அகப்புறச்சமயம் என வேறு வைத்து எண்ணப்பட்டது.

அகச்சமயத்தார்

4. பாடாணவாதசைவர், பேதவாதசைவர், சிவசமவாதசைவர், சிவசங்கிராந்தவாதசைவர், ஈசுரவவிகாரவாதசைவர், சிவாத்துவிதசைவர் என்னும் அறுவரும் பதி பசு பாசப்பொருளுண்மையெல்லாம் சிந்தாந்தசைவரோடு ஒப்பக்கொள்ளும் அந்தரங்க உரிமையுடையராயினும், அவ்வப்பொருள்களுக்குக் கூறும் தன்னியல்பு பொதுவியல்பு மாத்திரையில் மாறுபடலால், அவர்சமயம் அகச்சமயம் என வேறுவைத் தெண்ணப்பட்டது.

புறப்புறச்சமயம்

4.1. லோகாயதர் பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு என்னும் தத்துவங்களின் கூட்டமே உடம்பு என்றும், வெற்றிலை பாக்கு சுண்ணாம்பு கூடியவிடத்துச் சிவப்புநிறம் ஒன்று தோற்றுமாறுபோல, அப்பிருதிவிமுதலிய நான்கின் சேர்க்கையினால் ஓர் உணர்வு உண்டாகின்றது என்றும், கடவுள் ஒருவர் இல்லை, ஆன்மா என ஒன்றில்லை, மங்கையரை மணந்து உண்டு உடுத்து வாழ்வதே துறக்கவின்பம் என்றும் கூறுவர்.

4.2. மாத்தியமிகர் உலகத்திலுள்ள பொருள்கள் உள்பொருளாயின் அழியா; அவை இல்லாத பொருளாயின் தோன்றா; அவை உள்ளவும் இல்லவுமாய பொருளெனில் முரணும்; இரண்டும் அல்ல எனின், உணர்ச்சிகூடாது; ஆதலின், இந்த நான்குபாகுபாடும் இல்லாமையின், எல்லாப் பொருளும் சூனியமே என்றும், எல்லாம் மயக்கத்தாற் காட்சிப்பொருள்போலப் புலப்படுகின்றன என்றும் கூறுவர்.

4.3. யோகாசாரர் வட்டம், சதுரம், கறுப்பு, சிவப்பு முதலிய வடிவினவாய் அகத்தே தோன்றும் ஞானம் சாகாரஞானம் என்றும், பந்தம் நீங்கிய போது வேறுபாடின்றித் தொடர்ச்சியாய் உண்டாவது நிராகாரஞானம் என்றும், இப்படிப்பட்ட ஞானமே-யன்றிப் பொருளென மற்றொன்றில்லை என்றும் கூறுவர்.

4.4. சவுத்திராந்திகர் உடல் பொறி முதலிய உருவகந்தம் என்றும், இன்பதுன்பங்கள் வேதனைக்கந்தம் என்றும், உருவகந்தத்தை உணரும் உணர்வு ஞானகந்தம் என்றும், சாத்தன் கொற்றன் முதலிய பெயர் குறிக்கந்தம் என்றும், ஞானகந்தம் சாகாரம் நிராகாரம் என இருவகைப்படும் என்றும், சாகாரமாகிய சவிகற்பஞானம் பிரவிருத்திஞானம், எனப்படும் என்றும், நிராகாரமாகிய நிருவிகற்பஞானம் ஆலயவிஞ்ஞானம் எனப்படும் என்றும், அவற்றின் வாசனை வாசனைக்கந்தம் எனப்படும் என்றும், உருவகந்தம் ஒன்றுமே புறச் சமுதாயம் என்றும், வேதனை, ஞானம், குறி, வாசனை என்னும் நான்கும் அகச் சமுதாயம் என்றும், இவ்விருவகைச் சமுதாயத்துள் உலகம் முழுதும் அடங்கும் என்றும் கூறுவர்.

4.5. வைபாடிகர் புறப்பொருண்ஞானமே தமக்குக் காட்சிப்பொருளா-மென்றும் மஞ்சளும் சுண்ணாம்பும் கூடியவிடத்துச் செவ்வண்ணம் தோன்றுமாறுபோல, இந்திரியங்கள் கூடியவிடத்துப் பிரபஞ்சம் தோன்றும் என்றும் கொள்வர்.

4.6. ஆருகதர் சீவனும், அசீவனும் ஆச்சிரவமும், சமுவரமும், நிச்சாமும், பந்தமும், வீடும் எனப் பதார்த்தங்கள் ஏழு என்றும், இவற்றுட் சீவன் அநாதிசித்தனும், முத்தனும், பெத்தனும், என மூவகைப்படும் என்றும், அநாதிசித்தன் அருகக்கடவுள் என்றும்,

முக்தன் மோகமுதலிய பந்தத்தில் நீங்கியவன் என்றும், பெத்தன் அவற்றுட் கட்டுண்டவன் என்றும், சீவன் எடுத்த உடம்பளவிற்கேற்ப வியாபகமாய் நிற்பன் என்றும், அசீவன் புற்கலமும் ஆகாயமும் தன்மமும் அதன்மமும் என நான்கு வகைப்படும் என்றும், அவற்றுட் புற்கலம் நில முதலிய நான்கு பூதமும், மரம் புல்லு முதலிய நிலையியற் பொருளும், கருப்பை முட்டை முதலியவற்றிற் பிறக்கும் இயங்கியற் பொருளும் என அறுவகைப்படும் என்றும், ஆகாயம், உலகாகாயமும் உலகம் கடந்த ஆகாயமும் என இருவகைப்படும் என்றும், தன்மம் நன்மையைக் கொடுப்பது என்றும், அதன்மம் தீமையைப் பயப்பது என்றும், ஆச்சிரவமானது பொறிவழிச்செல்லுதலாம் என்றும், சமுவரமாவது அங்ஙனஞ் செல்லாமற் றடுத்து முக்திக்குக் காரணமாய் நிலத்தில் எறும்பு முதலிய இறவாமல் வழிபார்த்து மெதுவாய் இயங்குதலும், இனியவை கூறுதலும், நியமவுணவும், பிறவுமாம் என்றும், நிர்ச்சரவமாவது சுடுபாறையில் கிடத்தல், தலைமயிர் பறித்தல்முதலிய தவமாம் என்றும், பந்தமாவது இருப்புக்கூடானது தன்னுள் அகப்பட்ட சுரைப்பழத்தைத் தண்ணீருள்ளே செலுத்துமாறுபோல, மோகமுதலிய குணங்கள் சீவனுடைய சுதந்திரத்தை அடக்கிப் பிறவியிற் செலுத்துவதாம் என்றும், வீடாவது இருப்புக்கூடு உடைந்தபோது சுரைப்பழம் தண்ணீருக்குமேலே கிளருமாறுபோல, மோகமுதலிய நீங்கிச் சீவன் சுவதந்திரம் பெற்று உலகங் கடந்த ஆகாயத்தை நோக்கி மேலே போதலாம் என்றும் கொள்வர்.

உடம்பு எடுத்தற்கு முன் சீவன் உண்டோ இல்லையோ என்று வினாவுங்கால், (1) உண்டாம், (2) இல்லையாம், (3) உண்டும் இல்லையுமாம், (4) சொல்லொணாததாம், (5) உண்டுமாம் சொல்லொணாததுமாம், (6)இல்லையுமாம் சொல்லொணாததுமாம், (7) உண்டும் இல்லையுமாம் சொல்லொணாததுமாம் என்று

எழுவகையால் உத்தரம் இறுத்தல்பற்றி, ஆருகதம் அநேகாந்த-வாதம் எனவும்படும்.

லோகாயதன் காட்சிவாதி எனவும் (பௌத்தன் கணபங்கவாதி எனவும்), ஆருகதன் அநேகாந்தவாதி எனவும், பௌத்தருள் மாத்தியமிகன் சூனியவாதி எனவும், யோகாசாரன் விஞ்ஞான வாதி எனவும், சவுத்திராந்திகனும் வைபாடிகனும் சமுதாய வாதிகள் எனவும் உணர்க.

புறச்சமயம்

4.7. தார்க்கிகராவார் வைசேஷிகர் நையாயிகர் என இரு வகைப்படுவர், அவருள் வைசேஷிகர் திரவியம், குணம், தொழில், சாதி, விசேடம், சமவாயம், இன்மை என எழுவகைப் பொருள்கள் உண்டு என்றும், அவற்றின் சிறப்பியல்பு பொதுவியல்பு வேற்றியல்புகளை உரணவே உடம்பு முதலியவற்றின் வேறாகிய ஆன்மாவின் இயல்பு விளங்கும் என்றும், அதனால் உடம்பு முதலியவற்றை நான் என்று எண்ணிய மித்தைஞானம் கழியும் என்றும், அதனால் முயற்சியின்மையின் அறம் பாவங்கள் இலையாய்ப் பிறவி ஒழியும் என்றும், அதனால் துன்ப இன்பங்கள் இலவாய் உடம்பு எடுத்துக்கொண்ட வினைப்பயன் துய்த்தலினாற் கழிந்தவிடத்து, இறுதித்துன்பம் கெட்டு மனத்தோடு கூடுதற்கு ஏதுவின்மையின், அறிவின்றிப் பாடாணம்போற் கிடப்பதே முத்தி என்றும் கூறுவர். நையாயிகர் வைசேஷிகரிற் சிறிது வேறுபட்டுப் பிரமாணம் பிரமேய முதலாகப் பதினாறு வகையாக விரித்துக் கூறுவர். இவர் முத்தியில் ஆனந்தம் உண்டு என்பர்.

4.8. மீமாஞ்சகர் பாட்டாசாரியன் பிரபாகரன் என இருவகைப்படுவர். பாட்டாசாரியன் ஜைமினி சூத்திரமதம்பற்றி வழி நூல்செய்து

கன்மமே பயன் கொடுக்கும் என்றும், முத்தியில் ஆனந்தம் உண்டு என்றுஞ் சொல்லுவன். பிரபாகரன் சூத்திரபாஷ்யமதம் பற்றி வழி நூல்செய்து, கன்மம் நாசமாகுங்கால் அபூர்வம் என ஒன்று தோன்றிநின்று பயன்கொடுக்கும் என்றும், கல்லுப்போலக் கிடப்பதே முத்தி என்றுங் கூறுவன்.

4.9. ஏகான்மவாதியர் சச்சிதானந்தமாய், நித்தமாய், வியாபகமாய் உள்ளது பிரமம் என்றும், இதுவே மெய்ப்பொருள் என்றும், இந்தப் பிரமத்துக்கு வேறாகிய எல்லாம் பிரமத்தின் விவர்த்தனமாய் சிப்பியில் வெள்ளி போல அஞ்ஞானத்தினாற் காணப்படுதலிற் பொய் என்றும், இங்ஙனம் தோன்றும் உலகத்துக்கு முதற் காரணமாம் மூலப்பிரகிருதியாகிய மாயை பிரமம்போலச் சத்துமின்றி, முயற்கோடுபோல அசத்துமின்றிச் சொல்லொணா-ததாய் இருக்கும் என்றும், இந்தப் பிரமத்துக்கு வேறாகிய அறிவுருபமாகிய யானே பிரமம் என்றும் இங்ஙனம் அறிவதே முத்தி என்றும் கொள்வர்.

4.10. சாங்கியர் இருபத்துநான்காம் தத்துவமாகிய மூலப்பிரகிருதி நித்தமாய் வியாபகமாய் சடமாய், பொருள்களனைத்துக்கும் காரணமாய், சாத்துவிக இராசச தாமசகுணங்கள் சாமியமாய் நிற்கும் நிலையினதாய், அருவமாய் உள்ளது என்றும், இதினின்று தோன்றும் புத்திமுதற் பிருதிவியீறாகிய இருபத்துமூன்று தத்துவங்களும் காரியமாம் என்றும், இந்த மூலப்பிரகிருதிக்கு மேலாய் நித்தமாய் வியாபகமாய் அருபமாய் அறிவதுஞ் செய்வதுமின்றி அறிவுமாத்திரமாய் ஒன்றற்குக் காரணமாதலும் காரியமாதலுமின்றிநிற்கும் ஆன்மாக்கள் இருபத்தைந்தாம் தத்துவம் எனப்படும் என்றும், இருபத்தைந்தாம் தத்துவபுருடன் பெத்தமுத்திகளில் ஒருதன்மையனே என்றும், புருடன் தாமரை-யிலையில் நீர்போல யாதினும் ஒட்டின்றி நிற்பன் என்றும்,

மூலப்பகுதியையும் புருடனையும் பகுத்துணருங்கால் அஞ்ஞானம் நீங்கும் என்றும், அதுவே முத்தி என்றும் கொள்வர்.

4.11. யோகமதத்தினர் பிருதிவி முதற்புருஷன் ஈறாகிய இருபத்தைந்து தத்துவமும் பெத்தமுத்திகளும் நீதிக்கு ஏதுவாம் என்றும், இருபத்தாறாம் தத்துவத்தினராகிய இறைவர் சர்வஞ்ஞராய்ச் சாஸ்திரங்களை அருளிப் புருஷனுக்கு ஞானத்தை உணர்த்துவராகலின், இறைவர் ஆன்மாக்களுக்கு வேறென்று உணரப்படுவர் என்றும் கொள்வர்.

4.12. பாஞ்சராத்திரர் இருபத்துநான்காம் தத்துவமாகிய குணதத்துவத்தின்மேலுள்ள இருபத்தைந்தாம் தத்துவத்தில் நாராயணராகிய பரம்பொருள் ஒருவர் உளர் என்றும், அவருக்கு வாசுதேவர், அநிருத்தர், சங்கர்ஷணர், பிரத்தியும்நர் என நான்கு வியூகர் உளர் என்றும், இவரால் உலகம் படைக்கப்பட்டது என்றும், பாஞ்சராத்தினத்தினன்றி வேதங்களில் உறுதிப்பயன் உண்டாகாது என்றும், பாஞ்சராத்திராகமமுறைப்படி தீக்ஷை பெற்று நாராயணரில் லயமடைவதே முத்தி என்றும் கூறுவர்.

அகப்புறச்சமயம்

4.13. அவைதிகபாசுபதர் ஆன்மாக்களுக்கு ஆணவமலம் என ஒன்று இல்லை என்றும், அவைகள் மாயை கன்மங்களாற் பந்தமுற்று இன்பதுன்பங்களை நுகரும் என்றும், அவற்றில் வெறுப்புத் தோன்றிச் சாஸ்திரமுறையால் தீக்ஷை பெற்றவனிடத்தில் ஈசருடைய ஞானம் போய்ப்பற்றும் என்றும், அப்போது குடும்ப பாரத்தைப் புதல்வரிடத்து வைத்துவிட்டுத் துறவறத்திற் செல்வார்போல, ஈசரும் தம்முடைய குணங்களை அவன்பாற் பற்றுவித்துத்தாம் அதிகாரத்தினின்று ஒழிவுபெற்றிருப்பர் என்றும் கூறுவர். இவர் சங்கிராந்தசமவாதி எனவும் படுவர்.

4.14. மாவிரதர் தமது சாஸ்திரத்திற் கூறியபிரகாரம் ஆன்மாக்கள் தீக்ஷை பெற்று, எலும்புமாலை அணிதல்முதலிய ஒழுக்கங்களில் வழுவாது ஒழுகி முத்தராவார் என்றும், முத்தருக்குச் சிவனோடு சமமாகிய எல்லாக் குணங்களும் உற்பத்தியாம் என்றும் கூறுவர். இவர் உற்பத்திவாதி எனவும் படுவர்.

4.15. காபாலர் தமது சாஸ்திரமுறைப்படி தீக்ஷை பெற்றுப் பச்சைக் கொடி ஒன்றைக் கையிற்கொண்டு, மனிதர் தலையோட்டிற் பிக்ஷை ஏற்று உண்டு, உன்மத்தராய்ச் சிவன் ஆவேசித்தலால் எல்லாக் குணங்களும் பெற்றுச் சிவசமமாவர் என்பர். இவர் ஆவேசவாதி எனவும் படுவர்.

4.16. வாமமதத்தினர் சடமுஞ் சித்துமாகிய எல்லா உலகும் சத்தியின் பரிணாமம் என்றும், வாமதந்திரத்திற் கூறப்பட்டவாறு ஒழுகிச் சத்தியில் லயித்தலே முத்தி என்றும் கொள்வர்.

4.17. வைரவமதத்தினர் பெரும்பான்மையும் வாமமதத்தாரோ-டொத்துச் சிறுபான்மை ஒழுக்கங்கள் வேறுபட்டு, வைரவரே பரம்பொருள் எனக் கொண்டு வைரவபதத்திற் சேர்வதே முத்தி என்பர்.

4.18. ஐக்கியவாதசைவர் மாயாமலம், கன்மமலம் என்னும் இரண்டு மலங்கள் உள்ளன என்றும், இறைவர் ஆன்மாக்களுக்கு முன்செய் வினைகளுக்கீடாகத் தனுகரணபுவன மூன்றும் கொடுப்பாரென்றும், இந்தத் தனுகரணபுவனவாயிலாக வினைக்கீடாய் இன்பதுன்பம் நுகர்வார் என்றும், அங்ஙனம் நுகருங்காற் சத்திநிபாதம் எய்தியவிடத்து, திருவருளினால் மாயை கன்மங்கள் நீங்கிவிட அவர் தமக்குள்ள பேரறிவு பிரகாசித்து அந்த இறைவர் அறிவிலே நீரும் நீரும் சேர்ந்தாற் போலக் கலந்துவிடுவர் என்றுங் கூறுவர்.

காளாமுகமும் சாம்பவமுதலியவும் இவ்வறுவகைச் சமயங்களின் பகுதியவாய் அடங்கும்.

அகச்சமயம்

4.19. பாடாணவாதசைவர் ஆன்மா முத்தியிற் சகஜமலம் (ஆணவமலம்) நீங்காது கல்லுப்போலக் கிடக்கும் என்பர்.

4.20. பேதவாதசைவர் உயிர் மெய்ஞ்ஞானஞ் சேர்ந்தபோதே மலம் நீங்கப்பெறும் என்றும், இதுவே முத்தி என்றும் கொள்வர்.

4.21. சிவசமவாதசைவர் ஆன்மா பதிப்பொருளைத் தியானித்து, அதற்குச் சாமியமாயபின், அப்பதி செய்யும் பஞ்சகிருத்தியஞ் செய்யும் என்பர்.

4.22. சிவசங்கிராந்தவாதசைவர் விகாரமின்றி நிற்கும் ஆன்மசன்னிதியிலே அசத்தாகிய கருவிகள் சத்தாகிய சிவத்தைச் சிவகரணமாய்நின்று அறியும் என்பர்.

4.23. ஈசுரவவிகாரவாதசைவர் கடியவெய்யிலிலே நடந்தோரால் அடையப்படுகின்ற மரநிழல்போல, பதிவிகாரமின்றிநிற்க, ஆன்மாவானது தானே பக்குவம் அடைந்தபோது ஞானக்கண் பெற்றுப் பதியைச் சேரும் என்பர்.

4.24. சிவாத்துவிதசைவர் ஆன்மா (அபகதபாப்மத்துவம் எனப்படும்) சர்வஞ்ஞுதாதி குணங்களைச் சிவோகம்பாவனையினால் அடைந்து, ஒளிமார்க்கவாயிலாகச் சோமலோகம் எனப்படும் பிரமலோகத்தை அடைந்து, சிவசாருப்பியமுற்றுச் சிவானந்தத்தோடு சமஸ்தபோகங்களையும் துய்த்து; புநராவர்த்தியின்றி இருப்பர் என்று கூறுவர்.

5. இது ஞானயோகஸ்தானம் எனப்படும் சிதம்பரமேயாம். இதுவே ஈசகேநமுதலிய பரசுருதிகளால் முடித்துப் பேசப்பட்ட வேதாந்தத்தின் முடிந்தநிலையாம், இந்த வேதாந்தமே, சைவசித்தாந்தம் வேதசாரம் எனப்படுதற்கேதுவாய், பதிபசு பாசங்களைத் தடஸ்தமாய்க் கூறி முடித்ததாம் என்க.

6. லோகாயதர்முதல் ஐக்கியவாதசைவர் ஈறாகிய முக்கூற்றுப் பதினெட்டுச் சமயிகளும் பிருதிவிமுதல் அசுத்தமாயாதத்துவம் ஈறாகிய முப்பத்தொரு தத்துவங்களிலே நிலைபெறுவர்; பாடாணவாதசைவர்முதற் சிவாத்துவிதசைவர் ஈறாகிய அறுவரும் சுத்தவித்தியாதத்துவம், ஈசுரதத்துவம், சாதாக்கிய தத்துவம், சத்திதத்துவம், சிவதத்துவங்களிலே நிலைபெறுவர். சிவஞான போதத்து ஒன்பதாம் பத்தாம் சூத்திரங்களாற் போதிக்கப்பட்ட தகராகாய சிதம்பரஞானயோகத்திலே தலைப்பட்டு நின்றவர்க்கும், ஈசகேநாதி சைவோபநிடதங்களை ஆதாரமாகக் கொண்ட வியாசரருளிய வேதாந்த சூத்திரத்தினாலும், நீலகண்ட சிவாசாரியர் அவ்வேதாந்த சூத்திரத்துக்குத் திரிவுப்பொருள் கொள்ளாது சத்தியார்த்தம் வரைந்தருளிய சிவாத்துவித பாஷ்யத்தினாலும் போதிக்கப்பட்ட தகராகாயசிதம்பரஞான தியானம் எனப்படும் ஞானயோகத்தில் தலைப்பட்டுநின்றவர்க்கும் முக்திஸ்தானம் அந்தப் பரப்பிரமசிவலோகமெனப்படும் சோமலோகமேயாம்.

7. சைவசித்தாந்தமார்க்கஸ்தா: சைவா: பாசுபதாஸ்ததா!

"சைவசித்தாந்த சமயத்தினரும், அங்ஙனம்சைவபாசுபதர்களும்" என்று கூறும் வாயுசங்கிதாசுலோகத்தினாலும், ஞானபாதத்தினர் ஞானபாதம், யோகபாதம், கிரியாபாதம், சரியாபாதம் என்னும் நான்குக்கும் உரியர் என்று கொண்டு அருணந்திசிவாசாரியர் "ஞானயோகக்கிரியாசரியை நாலுநாதன்றன் பணிஞானி

நாலினுக்குமுரியன்" என்று கூறுதலானும், "நிலவுலகாயதாதி நிகழ் சிவாத்துவிதாந்தம்" என்று உமாபதிசிவாசாரியர் கூறுமாறு, சிவாத்து விதமே முடிந்தநிலையாகக் காணப்படலானும், வைதிகசைவசித்தாந்த ஞானத்துஞானபாதத்துக்கு அடுத்தபடியினர் ஞானயோகத்தானத்தினராகிய அத்தியாசிரமவைதிகபாசுபத சிவாத்துவிதவேதாந்திகளேயாம் என்பது தூணாநிகன நியாயத்தினால் நன்கு வலியுறுத்தப்பட்டதாயிற்று.

8. குடிலை யென்னுந் தடவய னாப்ப
ணருள்வித் திட்டுக் கருணைநீர்ப் பாய்ச்சி
வேத மென்னும் பாதபம் வளர்த்தனை
பாதப மதனிற் படுபயன் பலவே

அவற்றுள்,

இலைகொண் டுவந்தனர் பலரே யிலையொரீஇத்
தளிர்கொண் டுவந்தனர் பலரே தளிரொரீஇ
யரும்பொடு மலர்பிஞ் சருங்கா யென்றிவை
விரும்பினர் கொண்டுகொண் டுவந்தனர் பலரே
யவ்வா றுறுப்பு மிவ்வாறு பய்ப்ப
வோரும்வே தாந்தமென் றுச்சியிற் பழுத்த
வாரா வின்ப வருங்கனி பிழிந்து
சாரங் கொண்ட சைவசித் தாந்தத்
தேனமு தருந்தினர் சிலரே யானவர்
நன்னிலை பெறுதற் கன்னிய னாயினு
மன்னவர் கமலப் பொன்னடி விளக்கிய
தீம்புன லமுத மார்ந்தன னதனால்
வேம்பெனக் கொண்டனன் விண்ணவ ரமுதே.

9. "சுவாமீ! குடிலை எனப்படும் விசாலமாகிய வயலின்கண்ணே, அருள் என்னும் வித்தை விதைத்து, (அதிற்) கருணை என்னும் நீரைப்பாய்ச்சி, (அதினின்றும் முளைத்துளதாம்) வேதம் என்னும் விருக்ஷத்தை வளர்த்தீர்; அம்மரத்தின்கண்ணே உளவாம் பயன்கள் பலவே; அவற்றுள், பலர் இலையையே (நன்றெனக்) கொண்டு மகிழ்ந்தார்; (வேறு) பலர் இலையை விடுத்துத் தளிரையே (நன்றெனக்) கொண்டு மகிழ்ந்தார்; (வேறு) பலர் தளிரைவிடுத்து அரும்பையும், (வேறுபலர்) மலரையும், (வேறுபலர்) பிஞ்சையும், (வேறுபலர்) காயையும் (நன்று நன்றெனக்) கொண்டு மகிழ்ந்தார்கள்; அந்த (இலை முதலிய) ஆறு உறுப்புக்களும் அங்ஙனம் (பலர்க்கும் பலபிரகாரம்) பயன்படுவன-வேயாக, (பெரியோரால்) ஆராயப்படும் வேதாந்தம் என்று கூறப்படும் அந்தமரத்து உச்சியிற் பழுத்த தெவிட்டாத சுவையை-யுடைய அரிய பழத்தைப் பிழிந்து சாரமாகக்கொண்ட சைவசித்தாந்தத்தேனமுதைப் பருகினோர் சிலரேயாம்; யான் அந்தச் சிலரது உத்தமோத்தமநிலையை அடைதற்கு இயலாத அன்னியனாக விருப்பினும், அவ்வியல்பினராகிய அவரது செந்தாமரை மலர்போலும் அழகிய திருவடிகளைப் பிரக்ஷாளனஞ் செய்த திவ்யதீர்த்தத்தை உள்ளே பூரித்தேனாதலினால், தேவாமிர்தத்தை வேம்பு எனக் கசப்பாகக் கொண்டு வெறுத்தேன்" என்றார் குமரகுருபரசுவாமிகளும்.

10. இங்கே வேதவிருக்ஷத்து இலையினால் தார்க்கிகமதத்தினரும், (நியாயக் கொள்கையினரும்) தளிரினால் மீமாஞ்சகமதத்தினரும், அரும்பினாற் சாங்கியமதத்தினரும், மலரினால் யோகமதத்தினரும், பிஞ்சினாற் பாஞ்சராத்திர மதத்தினரும், காயினால் ஏகான்ம-வாதமதத்தினருமாக மூலப்பிரகிருதியைப்பற்றிய அறுவித சமயத்தினர் சூசிக்கப்பட்டார். உச்சியிற் பழுத்த பழத்தினாற் சிவாத்துவித வேதாந்தமும்,

11. சித்தாந்தோ வேதசாரத்வாத்!

12. "சைவசித்தாந்தம் வேதசாரமாயிருத்தலான்" என்று சுப்பிர பேதாகமமும்,

13. வேதசாரமிதந்தந்திரம்!

14. "இந்தச் சித்தாந்தம் வேதசாரம்" என்றும்,

15. வேதாந்தார்த்தம் இதம், ஞானம், சித்தாந்தம், பரமம், சுபம்!

16. "வேதாந்தார்த்தமாகிய இந்தச் சைவசித்தாந்த ஞானமானது பரமோசிதமாம்" என்றும் மகுடாகமமும். வேதாந்தத்தெளிவாஞ் சைவசித்தாந்தம் என்று சிவப்பிரகாசமும் கூறுமாற்றால்,

17. உச்சியிற் பழுத்த சிவாத்துவிதவேதாந்தமாகிய பழத்தின் சாரத்தினாற் சைவசித்தாந்தமும் சூசிக்கப்பட்டனவாம் என்க.

18. ஏகான்மவாதமானது வேதாந்தம் என வழங்கப்படுவதேயாக, அதனையே வேதவிருக்ஷத்தின் பழம் என்று கூறினால் என்னை எனின், அது பொருந்தாது; இந்தச் சிவஞானபோத வசனாலங்காரதீபத்து ஒன்பதாஞ் சூத்திரத்து 17 -ம் பிரிவிற் குறிக்கப்பட்டவாறு, (விமலசத்துவப்பிரதான மூலப்பிரகிருதி-மாயோபாதிகனும், கற்பித ஆபாசனுமாகிய (தாழ்ந்த) ஈசுவரனது சகுணவழிபாட்டை உணர்த்தும் பௌதிகயோகத்துக்கும், (மூலப்பிரகிருதி கடந்து, அதற்கப்பாலுள்ள சூக்குமப்பிரகிருதி கடந்து, அதற்கப்பாலுள்ள பரப்பிரகிருதிப்பாற்பட்டுக்) கற்பிதரும் ஆபாசகருமாகாது நித்தியராய், சாத்விதாதி குணங்களிலராய், சர்வஞ்ஞாதி குணங்களையுடையராயுள்ள மகாருத்திரசமஷ்டி-ரூபசதாசிவதாண்டவேசுவரரது வழிபாட்டுக்குரிய அத்தியாசிரம-

யோகத்துக்கும் இடையிலே, (மூலப்பிரகிருதிக்கு மேலேயுள்ள ஏகான்மவாதிகளது நிர்க்குணப்பிரமத்துக்குரிய) சாங்கியயோகம் நிலைத்தமையானும்,

19. ஈசகேனாதி பரோபநிடதங்களினும், இவற்றை ஆதாரமாகக் கொண்டுள்ள வைதிகசைவவேதாந்தசூத்திரங்களினும் நித்திய பதார்த்தங்களாகப் பேசப்படும் பதி பசு பாசங்கள் சொருபநிலை பேசும் சைவசித்தாந்தத்தில் முறையே சிவம், ஆன்மா, மலம் என நிற்பனவேயாக, பசுவாகிய (ஆன்மப்பிரமம்) ஒன்றனையே நித்தியபதார்த்தமாகக் கூறும் ஏகான்மவாத வேதாந்தம் உச்சிவேதாந்தப்பழமாய் முற்றாதாதலினாலுமாம் என்க.

20. வைதிகசைவப்பகைவரால் உடைக்கப்படாத வச்சிரமலை போன்றும், அதிலே கட்டப்பட்ட மநோஹர ஆனந்தசுவர்ணமாளிகை போன்றும் முறையே உள்ளன வேதாந்தசூத்திரசைவபாஷ்யமும், அதின் சாரமாகிய சிவஞானபோத சைவசித்தாந்தசாஸ்திரமுமாம் என்க.

உ

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்

சிவஞானபோதநூல்

வேதாமொ டாகம மெய்யா மிறைவனூ
லோதும் பொதுவுஞ் சிறப்புமென் றுன்னுக
நாத னுரையிவை நாடி லிரண்டந்தம்
பேதம தென்னிற் பெரியோர்க் கபேதமே.

1. அநாதிமலமுத்தராகிய சிவபெருமான் ஆன்மாக்கள்பொருட்டு அருளிச்செய்த முதனூல்கள் வேதம் சிவாகமம் என்னும் இரண்டுமாம்.

2. வேதம் நான்கு: அவை இருக்கு, யசுர், சாமம், அதர்வணம் என்பனவாம்.

3. சிவாகமம் இருபத்தெட்டு: அவை காமிகம், யோகஜம், சிந்தியம், காரணம், அசிதம், தீப்தம், சூக்குமம், ச்கச்சிரம், அஞ்சுமான், சுப்பிரபேதம், விஜயம், நிச்சுவாசம், சுவாயம்புவம், ஆக்கினேயம், வீரம், இரௌரவம், மகுடம், விமலம், சந்திரஞானம், முகவிம்பம், புரோற்கீதம், லளிதம், சித்தம், சந்தானம், சர்வோக்தம், பரமேசுவரம், கிரணம், வாதுளம் என்பனவாம். இவை மூலாகமங்கள் எனப் பெயர் பெறும்.

4. இக்காமிகாதி ஆகமங்களின் உபாகமங்கள் இருநூற்றேழு,

5. வேதம் ஆகமம் என்னும் இரண்டும் கன்மகாண்டம் ஞானகாண்டம் என இருவகைப்படும்.

6. வேதத்தின் கன்மகாண்டத்தில் யாகாதி கன்மங்கள் பெரும்பான்மை விரிவாயும், பதி பசு பாச முதலிய ஞானகாண்டப்பொருள், ஞானயோகம் என்பன சிறுபான்மை சுருக்கமாயும் கூறப்படும்.

7. வேதத்துக் கன்மகாண்டத்திற் சுருக்கிக் கூறப்பட்ட பதி பசு பாச முதலிய ஞானகாண்டப்பொருளை, வேதத்தின் ஞானகாண்டம் விரித்துக் கூறும்; இது வேதசிரசு எனவும், உபநிடதம் எனவும், வேதாந்தம் எனவும் பெயர்பெற்று நிலவும்.

8. ஆகமத்தின் கன்மகாண்டத்திலே சரியையாதிகள் கூறப்படும்.

9. ஆமகத்தின் ஞானகாண்டத்தில் ஞானபாதம் கூறப்படும். ஞானபாதம் ஞானத்துச் சரியை, ஞானத்துக் கிரியை, ஞானத்து யோகம், ஞானத்து ஞானம் என நான்காக வகுக்கப்படும்.

10. வேதாந்தம் பதிபசு பாச முதலியவற்றை நித்திய பதார்த்தங்கள் என்று விரித்துக் கூறும்.

11. ஈண்டு வேதாந்தங்கள் எனப்படுவன ஈசாவாசியம், கேனம், கடம், பிரசினம், முண்டகம், மாண்டுக்கியம், ஐதரேயம், தைத்திரீயம், சாந்தோக்கியம், பிருகதாரணியம், மைத்திராயணம், மகோபநிடதம் எனப்படும் மகாநாராயணம், கௌஷீதகிப்பிராம்மணம், காலாக்கினிருத்திரம், கைவல்லியம், சுவேதாசுவதரம், அதர்வசிரசு, அதர்வசிகை, பஸ்மஜாபாலம், பிருகஜ்ஜாபாலம், உருத்திராக்ஷஜாபாலம், சரபம், சிவசங்கற்ப முதலிய உபநிடதங்களே.

12. சிவாகமங்கள் சரியாபாதம், கிரியாபாதம், யோகபாதம், ஞானபாதம் என நான்குவகைப்படும்.

13. புறத்தொழின்மாத்திரையாற் சிவபெருமானது உருவத் திருமேனியை நோக்கிச்செய்யும் வழிபாடு சரியாபாதம் எனப்படும்.

14. புறத்தொழில் அகத்தொழில் என்னும் இரண்டானும் சிவபெருமானது அருவுருவத்திருமேனியை நோக்கிச் செய்யும் வழிபாடு கிரியாபாதம் எனப்படும்.

15. அகத்தொழின் மாத்திரையானே சிவபெருமானது அருவத்திருமேனியை நோக்கிச்செய்யும் வழிபாடு யோகபாதம் எனப்படும்.

16. வேதாந்தங்கள் சூத்திரம்போலப் பொதுவாகப் பிரதிபாதித்த பதி பசு பாசங்களைச் சிவாகமத்தின் ஞானபாதம் பாஷ்யம் போலச் சிறப்புறத் தெளிவாகப் பெரிதும் விரித்து, அவற்றின் இலக்கணங்களை அறிவித்து, உருவமுதலிய முத்திறத் திருமேனியையும் கடந்த அகண்டாகாரநித்தவியா பகச்சச்சிதானந்தப் பிழம்பாகிய சிவத்தை ஞானத்துச் சரியையாகிய கேட்டல், ஞானத்துக்கிரியையாகிய சிந்தித்தல், ஞானத்துயோகமாகிய தெளிதல், ஞானத்துஞானமாகிய நிஷ்டை என்னும் அறிவுத் தொழின் மாத்திரையினால் வழிபடுவதை உணர்த்துவதாம்.

17. இந்த ஞானபாதம் சரியைபாதி மூன்று பாதங்களின் முடிவிலே பேசப்படலான், அது ஆகமாந்தம் எனப்படும்.

18. ஆகமாந்தம் எனினும் சித்தாந்தம் எனினும் பொருந்தும்.

19. காமிகமுதல் வாதுளம் இறுதியாகிய இருபத்தெட்டு ஆகமங்களிற் சரியையாதி நான்கு பாதங்களுண்மையால், ஞானபாதங்களெல்லாஞ் சித்தாந்தம் எனப் பெயர் பெறும்.

20. இங்ஙனம் வேதத்தின் அந்தமாகிய வேதாந்தமும், ஆகமத்தின் அந்தமாகிய ஆகமாந்தமும் பதி பசு பாச முதலியவற்றைச் சாமியமாகப் பிரதி பாதித்தலினாலன்றோ திருமூலநாயனார் "நாடிலிரண்டந்தம் பெரியோர்க்கபேதமே" என்றருளிச் செய்தார்.

21. இருபத்தெட்டு ஆகமங்களுள்ளே, ஈண்டு பதி பசு பாசம் என்னும் ஞானபாதப்பொருளை ஆராயும்பொருட்டுச் சித்தாந்தமாக எடுத்துக் கொள்ளப்பட்ட சாஸ்திரம் இரௌரவாகமத்துப் பன்னிரு சூத்திரங்களாற் கூறப்பட்ட சிவஞானபோதமேயாம்.

22. இங்ஙனம் வேதாந்தத்துக்கும் சிந்தாந்தத்துக்கும் பொருளொற்றுமை இருத்தலான், சிவஞானபோதமானது வைதிக சைவசித்தாந்தம் எனப் பெயருடைத்தாயிற்று.

23. பரஞ்சோதிமுனிவர் ஆஞ்ஞைப்பிரகாரம் மெய்கண்டதேவரால் தமிழிலே மொழிபெயர்க்கப்பட்ட சிவஞானபோதமும் அங்ஙனம் வைதிகசைவசித்தாந்தமென்றே பெயர் பெறும்.

24. இனி வைதிக சைவசித்தாந்த திராவிடசிவஞானபோத சாஸ்திரத்தையுற்று ஆராயப்புகுங்கால் எழும் ஆசங்கைகள் எட்டு:

24.1. ஞானபாதப்பொருளை ஆராய்தலினாற் பெறப்படும் பிரயோஜனம் யாது? எனவும்,

24.2. இந்த ஞானபாதத்தைச் சிரவணஞ் செய்தற்கு உரியார் யாவர்? எனவும்,

24.3. இச்சாஸ்திரத்திலே கூறப்படும் பொருள்கள் யாவை? எனவும்,

24.4. இந்த நூல் படித்தற்கு முதற்கண்ணே எந்த நூல்களைக் கற்றறிந்து கொள்ளல்வேண்டும்? எனவும்,

24.5. இந்த நூல் யாது பெயரிட்டு வழங்கப்படுகின்றது? எனவும்,

24.6. இந்த நூல் எங்கே வழங்கப்படுகின்றது? எனவும்,

24.7. இதற்கு முதனூல் யாது? எனவும்,

24.8. இந்த நூல் செய்தார் யாவர்? எனவும் பலபிரகாரமாக உண்டாகும் ஆசங்கைகளை அறுத்து மனசிலே ஊக்கம் பிறக்குமாறு செய்தல் அவசியமாம்.

25. உடலின் இழிவு: இரு கால்கள் நாட்டி, அவற்றில் இரு கைகள் மூட்டி, முதுகுபுறத்து வீணாதண்டு முகட்டிலே பழு எலும்புகள் மாட்டி, நரம்புக்கயிறுகொண்டு கட்டி, மாமிசமண்கொண்டு சுவரெடுத்து, மயிருடைத்தோல்கொண்டு வேய்ந்து, ஐம்பொறிச் சாரளங்கள் அமைத்து, பூரணபொற்குடத்தலையை நிறுத்தி, கூந்தற்கொடியைத் தூக்கி அமைக்கப்பட்டுள்ளது இந்தத் தேகமாகிய மனை; இந்தத் தேகம் என்புக் குப்பையையுடையது; பறவை, நாய், நரிக்கு உணவாவது; திரைதலுக்குச் சயனமாயது; புலாலுக்குக் கடலாயது; துன்பத்துக்கு உறைவிடமாயது; வேர்வைக்கு விளைநிலமாயது; தசையைத் திரளாயுடையது; மூளைக் குழம்பையுடையது; முழுமலத்தொகுதியையுடையது; பூளைப்பஞ்சுபோல நிலையிலாப் பொதியாயது; வெள்ளை நிணத்தது; புண்பொதிந்தது; கொடுமைக்கு மலையாயது; சினத்துக்குச் செறிவாயது; இராகத்துவேஷங்களுக்கு ஒளியாயது; அழுக்குக் கூரையையுடையது; குற்றத்துக்கு வலியாயது; அக்கினிக்கு இரையாவது; பிறப்புக்கு அறையாவது; நரைக்கு வயலாயது; குறும்பிக்கு மேகமாயது; உதிரும்

பற்களுக்கு உறைவிடமாயது; கிருமிக்குப் படைவீடாயது; தீமைக்குச் செல்வமாயது; மனமுதலிய அந்தக்கரணப்பாகரால் நடாத்தப்படும் பஞ்சேந்திரிய மதயானைகளுக்குக் காடாயது; அகிர்த்திய சர்ப்பத்துக்குப் பொந்தாயது; ஆற்றின் அருவிபோல நவத்துவாரத்தால் நுரையைச் சொரிவது; வாதமதயானை கட்டும் தறியாயது; பித்தத்துக்கு ஊராயது; சிலேஷ்மத்துக்குப் புரையாயது; காமத்துக்குக் காடாயது; கவலைக்கு எல்லை-யாயது; அச்சத்துக்கு அரணாயது; பொறாமைக்கு வீதி யாயது; இறுமாப்புக்கு மலையாயது; மனோதோஷச் சுறாமீன் ஒலிக்கும் கடலாயது; மறத்துக்கு நிலையாயது; அறியாமைக்குத் தேசமாயது; சாவுக்குக் கொடிதூக்கியது.

26. பரமான்மா சீவான்மாக்களாகிய பதி பசுக்கள்:- இங்ஙனம் தோல், எலும்பு, தசை, மூளை, சுக்கிலம், இரத்தம், இரசம், என்னும் சப்ததாதுக்களாலாய்த் துயரங்களுக்கெல்லாம் இருப்பிட-மாயுள்ள இந்த உடல் மனையகத்தே[1] ஆன்மா பரமான்மா என்னும் இரண்டும் உளவாம் என்று அநுமானத்தினால் ஆராய்ந்து, அவற்றின் தடஸ்தலக்ஷணம் எனப்படும் பொதுவியல்பை உணர்தல் வேண்டும்; சூரியன் உதயகிரியின் கண்ணே உதித்தபோது,

---

1. அவ்விரு ஆன்மாக்களும் சரீரமும் முறையே இரண்டு அழகிய பட்சிகளாகவும், அரச விருக்ஷமாகவும் உருவகஞ் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. எங்ஙனமெனிற் கூறுதும்:

துவாசுபர்ணாசயுஜா சகாயா சமாநம் விருக்ஷம் பரிஷஸ்வஜாதே!
தயோரந்ய: பிப்பலம் ஸ்வாத்வத்யநச்நநந்யோபிசாகசீதி!!

"ஒரே விருக்ஷத்தில் இரண்டு அழகிய பட்சிகள் நண்பினோடு கூடிக்கொண்டு வசிப்பனவாயின; அவ்விரண்டில் ஒன்று அரசமரத்தின் இனிய பழத்தை உண்கின்றது; மற்றது உண்ணாது பார்த்துக்கொண்டிருக்கின்றது" என்று இருக்குவேதத்து, 1ம் மண்டலத்து, 164ம் சூக்தத்து, 20ம் மந்திரம் கூறுகின்றது. இவ்விரு பட்சிகளும் முறையே புருஷனாகிய ஆன்மாவையும் சிவபெருமானையும் உணர்த்துகின்றன என்பது முண்டகோபநிடதத்தினால் அறியப்படுகின்றது.

சமாநே விருக்ஷே புருஷோ நிமக்நோநீசயா சோசதி முஹ்யமாந:!
கஷ்டம் யதா பச்யத்யந்யமீ சமஸ்யமகிமாநமி திவீத சோக:!!

பூவுலகின்கண்ணே புறத்துளதாகிய இருளானது நீங்கக் கண்ணொளி பார்வை அடையுமாறுபோல, அவ்விரு ஆன்மாக்களின் பொதுவியல்பை உணரும் உணர்ச்சியினாற் கருத்தில் உணரப்படுவதாகிய அகவிருள் எனப்படும். ஆணவ மலத்தினின்று நீங்கி, அது நீங்கியபோது எல்லாநூற் பொருள்களையும் தன்னுள்ளே கொண்ட சித்தாந்தமகாவாக்கியத்தினால் எடுத்துரைக்கப்படும் சிவபெருமானது திருவருளினால் ஆன்மா பரமான்மா என்னும் இரண்டு பொருள்களின் சொரூபலக்கணம் எனப்படும் சிறப்பியல்லை அநுபூதியிற் கண்டு, மயக்கவாசனை அறுத்து, சிவானந்தாநுபவமடைதலே பிரயோசனம். இது முதலாவது ஆசங்கைக்கு விடை.

27. சிவாகமத்திலே விதிக்கப்பட்டவாறு முதற்கண்ணே தீக்ஷை பெற்றுச் சிவாகமங்களை ஓதி, அதன்பின்னர்ச் சரியை, கிரியை, யோகம் என்னும் மூன்று பாதங்களையும் கூறும் நூல்களைக் கேட்டு, மனம் தூயவராய் நித்தியமாகிய மெய்ப்பொருள் இன்னது என்றும், அநித்தியமாகிய பொய்ப்பொருள் இன்னது என்றும், உணர்ந்தவராய்; கல்லாயும், புல்லாயும், செடியாயும், மரமாயும், புழுவாயும், பாம்பாயும், பறவையாயும், மிருகங்களாயும், பேயாயும்,

---

"ஒரே (சரீரமாகிய) விருக்ஷத்திற் புருஷன் (ஆன்மா) சுவதந்திரமின்மையால் மயக்கமுற்றுத் துன்பத்தில் மூழ்கிக்கிடக்கின்றான்; எப்போது அவன் இன்பத்தையுடைய சிவபெருமானை அறிந்து அவருடைய மகிமைக்குணத்தை அடைகின்றானோ, அப்போது துன்பம் நீங்கினோனாகின்றான்" என்று முண்டகோபநிடதமந்திரம் கூறுகின்றது.(3.1.1).

இங்கே "அரசமரம்" என்றது மாயாகாரியமாகிய சரீரத்தையும், "இனியபழம்" என்றது கன்மத்தையும் உணர்த்துகின்றன. உண்ணாத பட்சி ஈசர் எனப்படும் பரமான்மாவாகிய பதியாம் என்றும், உண்ணும் பட்சி புருஷனாகிய சீவான்மா எனப்படும் பசு என்றும், அது மயங்குதற்கும் சுவதந்திரமில்லாதிருத்தற்கும் காரணம் ஆணவமலம் என்றும், எனவே, இந்த இருக்குவேத முண்டகோபநிடத மந்திரங்களாற் பதி, பசு, ஆணவம், மாயை, கன்மம் என்னும் ஐந்தும் பெறப்பட்டனவாம் என்று அறியற்பாற்று.

கணங்களாயும், அசுரராயும், முனிவராயும், மனிதராயும், தேவராயும், நாகராயும், இங்ஙனம் பூமியினும், சுவர்க்கத்தினும், நரகத்தினும் காற்றாடியும் கொள்ளிவட்டமும் போலப் பிறவிக் கடலிலே கிடந்து வருந்தவேண்டுமே! என்று ஜனனத்துக்கு அஞ்சி மோக்ஷத்திலே ஆசை மிக்குடையராயுள்ள அதிகாரிகளே இந்தச் சாஸ்திரத்தைச் சிரவணஞ் செய்தற்கு உரியர். இது இரண்டாவது ஆசங்கைக்கு விடை.

28. பொதுவதிகாரத்தானும் சிறப்பதிகாரத்தானும் கூறப்படும் பதி, பாசம், பசு என்னும் முப்பொருள்களுமே சிவஞானபோதத்திற் கூறப்பட்ட பொருள்களாம். இது மூன்றாவது ஆசங்கைக்கு விடை.

29. சரியாபாதம் கிரியாபாதம் யோகபாதம் என்னும் மூன்று பாதப்பொருள்களையும் உணர்த்தும் சோமசம்புபத்ததி வருண பத்ததி என்னும் நூல்களை உணர்ந்த பின்னரே இந்த நூல் கற்கற்பாலதாம். இது நான்காவது ஆசங்கைக்கு விடை.

30. இந்த நூல் சிவஞானபோதம் என்னும் பெயரிட்டு வழக்கப்படுகின்றது. இது ஐந்தாவது ஆசங்கைக்கு விடை.

31. வடக்கின்கண்ணே சுப்பிரமணியக்கடவுளின் வெற்பாகிய திருவேங்கடமலையையும், கிழக்கின்கண்ணும் தெற்கின் கண்ணும் மேற்கின்கண்ணும் கடலையும் எல்லையாகக் கொண்ட தமிழ்நாடே இந்த நூல் வழங்கும் இடமாம். இது ஆறாவது ஆசங்கைக்கு விடை.

32. ஸ்ரீகண்டபரமசிவனார் சிவஞானபோதத்தை நந்திபெருமானுக்கு அருளிச்செய்ய, நந்திபெருமான் அவரை நமஸ்கரித்து நின்று,

33. சிவாகமங்கடோறும் சரியாபாத முதலிய நான்கும் சிறுபான்மை வேறு வேறாகக் கூறப்படுகின்றன. அவற்றின் உண்மை யாது என்று அருளிச் செய்தல்வேண்டும் என்று விஞ்ஞாபனஞ் செய்தபோது, ஸ்ரீகண்டருத்திர முதல்வர் கருணைகூர்ந்து, "அனந்ததேவநாயனார் எமக்கு அருளிச்செய்தவாறே கூறுகின்றோம் கேட்பாயாக" என்று அருளி,

34. கற்பங்கடோறும் படைப்பு வேறுபடலானும் கேட்போர் கருத்து வேறுபடலானும், அவற்றுக்கியையச் சரியாபாதமுதலிய மூன்றும் ஆகமங்களிலே வெவ்வேறாகக் கூறப்படுகின்றன; ஆதலின் எந்த ஆகமப்பிரகாரம் எவர் தீக்ஷைபெற்றிருக்கின்றாரோ அவர் அந்த ஆகமப்பிரகாரம் ஒழுகக்கடவர்;

35. பதி பசுபாசங்களின் பொதுவியல்பு சிறப்பியல்பு என்னும் இரண்டையும் வேறுவேறு கூறும் ஆகமங்களின் பொருளொருமை உணரமாட்டாது ஒரோவொன்றேபற்றி ஐக்கியவாதமுதற் பலதிறத்தினால் வேறுபட்டுத் தம்முள்ளே மாறுபட்டு மயங்குவார்க்கு அங்ஙனம் மயங்காது அவற்றின் பொருளொருமை உணர்த்துதற்கு எழுந்தது இரௌரவாகமத்து 73-வது பாசவிமோசனபடலம் எனப்படும் இந்த ஞானபாதத்ததாகிய பன்னிரு சூத்திரமுடைய சிவஞானபோதம்[2] என்றும், இதனைக் கேட்டார்க்கு எல்லா ஆகமப்பொருளும் மாறுபடாது நன்கு விளங்கும் என்றும் நந்தி பெருமானுக்கு அருளிச்செய்தார். பின்னர் நந்திபெருமான் சிவஞானபோதத்தைச் சனற்குமாரமுனிவர்க்கும்,

---

2. ரௌரவ தந்திராந்தர்கதம் சிவஜ்ஞாநபோதாக்யம் சாஸ்திரம்!

"இரௌரவதந்திரத்துள்ளே அடங்கியது சிவஞானபோதம் எனப்பெயரிய சாஸ்திரம்" என்று அதிவருணாச்சிரம ஆசாரியவரிய சைவசமய பரிபாலக ஸ்ரீலஸ்ரீ சிவாக்கிரயோகீந்திரஞானசிவாசாரிய சுவாமிகள் தமது பாஷ்யத்தில் வரைந்தருளியிருக்கின்றார்கள்.

அவர் அதனைச் சத்தியஞானதரிசனிகளுக்கும், அவர் அதனைப் பரஞ்சோதிமுனிவர்க்கும் அருளிச்செய்தார். பரஞ்சோதிமுனிவர் வடமொழிச் சிவஞானபோதத்தை மெய்கண்டதேவரிடத்திற் கொடுத்து இதனை "ஈண்டுள்ளார் உணர்ந்து உய்தற்பொருட்டுத் தமிழிலே மொழிபெயர்த்துப் பொழிப்புரையுஞ் செய்க" என்று அருளிச்செய்தார். இந்த வடமொழிச் சிவஞானபோதமே தென்மொழிச்சிவஞானபோதத்துக்கு முதனூலாம். இது ஏழாவது ஆசங்கைக்கு விடை.

36. அங்ஙனமே வடமொழிச்சிவஞானபோதத்தைத் தமிழிலே மொழிபெயர்த்துப் பொழிப்புரையுஞ் செய்தருளினவர் சுவேதவனப் பெருமாள் என்னும் பிள்ளைத்திருநாமமுடைய மெய்கண்டதேவரேயாம். இது எட்டாவது ஆசங்கைக்கு விடை.

உ

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்

சிவஞானபோத வசனாலங்காரதீபம்

பொதுவதிகாரம்

பதிப்பிரமாணவியல்

முதலாஞ் சூத்திரம்

1. வடமொழிச் சிவஞானபோதத்துட் கூறியவாறே இத்தென்மொழிச் சிவஞானபோதத்துள்ளும் பொதுவதிகாரம்உண்மை (சிறப்பு) அதிகாரம் என இருவகை அதிகாரங்கள் பகுக்கப்பட்டு, பொதுவதிகாரத்திலே பிரமாணவியலும் இலக்கணவியலும், சிறப்பதிகாரத்திலே சாதனவியலும் பயனியலும் கூறப்படும்.

2. பிரமாணவியலிற் கூறப்படும் பதி பாசம் பசு என்னும் முப் பொருள்களுள் முதற்கண்ணே உலகத்துக்கு முதற்கடவுளாகிய பதி ஒருவர் சிறப்புவகையால் உளர் என்று அநுமானப் பிரமாணங்கொண்டு வலியுறுத்தப்படுகின்றது.

ஸ்திரீபும்நபும்சகாதித்வாஜ்ஜகத: கார்யதர்சநாத்!
அஸ்திகர்த்தாசகிருத்வைதத்சிருஜத்யஸ்மாத்பிரபுர்ஹர:!!

3. (இதன்பொருள்) பெண் ஆண் அலி (என்று சுட்டி அறியப்படுவதாகிய சேதனாசேதனப்) பிரபஞ்சம் உற்பத்தி முதலிய வுடைமையால், காரிய ரூபமாய்க் காணப்படலால்; பிரபஞ்சத்துக்கு; கர்த்தா உளராகின்றார்; அவர் இதனை (பிரபஞ்சத்தைக் கன்மமலம் பரிபாகமாம்பொருட்டு) ஒடுக்கி, (ஆணவமலம் பரிபாகமாகும் பொருட்டு மீளப்) படைக்கின்றார், ஆதலின் அந்த மகாசங்கார உருத்திரரே முதற்கடவுள் என்றவாறு.

4. அவனவ ளதுவெனு மவைமூ வினைமையிற்
றோற்றிய திதியே யொடுங்கிமலத் துளதா
மந்த மாதி யென்மனார் புலவர்.

5. (இ-ள்.) அவன் அவள்அது எனுமவை = ஒருவன் என்றும் ஒருத்தி என்றும் ஒன்று என்றும் (சுட்டப்படும்பிரபஞ்சத்) தொகுதி; மூவினைமையின் = (சிருஷ்டியாதி) முத்தொழில் உடைமையால்; தோற்றிய திதியே = (ஒருவனால்) தோற்றுவிக்கப்பட்ட உள் பொருளேயாம்; ஒடுங்கி மலத்து உளதாம் = (அது கன்மமலம் பரிபாகமாகும் பொருட்டுத் தான் ஒடுங்குதற்கு நிலைக்-களமாகிய) கடவுளினின்றும் மலம் நீங்கும்பொருட்டு (மீளத்) தோன்றுவதாம் (ஆகலான்); அந்தம் ஆதி = அச்சங்கார கருத்தாவே (உலகத்துக்கு) முதற் கடவுளாம்; என்மனார் புலவர் = என்று சொல்லுவார் அறிஞர் எ - று.

6. (சூத்திரக் கருத்துரை) சங்கார காரணராயுள்ள முதல்வரையே கருத்தாவாகவுடைத்து இவ்வுலகம் என்பதாம்.

7. (சூத்திரக் கருத்துரைப்பொருள்) நிவிர்த்திகலை முதற் சாந்தியதீத கலை இறுதியாகிய ஐவகைச் சங்காரத்துள், இறுதிக்கண்ணதாகிய மகாசங்காரத்தைச் செய்யும் முதல்வரையே தனக்கு முதலாக உடைத்து அவன் அவள் அது என்று சுட்டி உணரப்படுவதாகிய உலகம் என்று வேதாகமங்களிற் கூறப்படுகின்றது எ - ம்.

8. (சூத்திரத்தின் பிண்டப்பொருள்) ஆண் பெண் அலி என்றாற் போலும் பிரபஞ்சத்தொகுதி சிருஷ்டி ஸ்திதி சங்காரம் என்னும் மூன்று தொழிலுடைமையால், ஒருவரால் தோற்றுவிக்கப்பட்டு நின்றுளதேயாம். அங்ஙனமாயின் அப்பிரபஞ்சம் எவரினின்று தோற்றியதாமெனின், அது தான் ஒடுங்குதற்கு நிலைக்களமாகிய கடவுளினின்றும் தோற்றியதாம்; அது ஒடுங்கியவாறே நில்லாது மீளத் தோற்றுவது எதன்பொருட்டாமெனின், (ஆன்மாக்களைப் பற்றிய) சகசமாகிய ஆணவமலம் தீர்ந்தொடுங்காமையால் தோற்றுவதாம்; இங்ஙனமாதலின் மகா சங்காரத்தொழில் செய்யும் கடவுளே முதற்கடவுள் என்று அறிவுடையார் கூறுவர். எ - ம்.

9. சங்காரம் ஐவகைப்படும்; அவை :

10. நிவிர்த்திகலா சக்கரத்தில் அடங்கிய பிருதிவி தத்துவத்தினதும், அதில் அடங்கிய காலக்கினி புவனமுதல் வீரபத்திரபுவனம் இறுதியாகிய நூற்றெட்டுப் புவனங்களினதும் சங்காரம் ஒன்று.

11. பிரதிஷ்டாகலா சக்கரத்தில் அடங்கிய அப்பு தத்துவமுதற் பிரகிருதிதத்துவம் இறுதியாகிய இருபத்துமூன்று தத்துவங்களினதும், அதில் அடங்கிய அமரேச புவனமுதல் ஸ்ரீ கண்டபுவனம் இறுதியாகிய ஐம்பத்தாறு புவனங்களினதும் சங்காரம் இரண்டு.

12. வித்தியாகலா சக்கரத்தில் அடங்கிய புருடதத்துவமுதல் அசுத்த மாயாதத்துவம் இறுதியாகிய ஏழு தத்துவங்களினதும், அதில்அடங்கிய வாமபுவனமுதல் அங்குஷ்டமாத்திரபுவனம் இறுதியாக இருபத்தேழு புவனங்களினதும் சங்காரம் மூன்று

13. சாந்திகலா சக்கரத்தில் அடங்கிய சுத்தவித்தியா தத்துவமுதற் சாதாக்கிய தத்துவம் இறுதியாகிய மூன்று தத்துவங்களினதும், அதில் அடங்கிய வாமைபுவனமுதற் சதாசிவபுவனம் இறுதியாகிய பதினெட்டுப் புவனங்களினதும் சங்காரம் நான்கு.

14. சாந்தியதீதகலா சக்கரத்தில் அடங்கிய சத்திதத்துவம் சிவதத்துவம் என்னும் இரு தத்துவங்களினதும், அதில் அடங்கிய நிவிர்த்திபுவன முதல் அநாசிருதைபுவனம் இறுதியாகிய பதினைந்து புவனங்களினதும் சங்காரம் ஐந்து என்றுணர்க.

15. ஓர் இராசதானிச் சக்கரத்துள் ஜில்லாக்களும், அந்த ஜில்லாக்களுள்ளே தாலுகாக்களும் அடங்கிய பிரகாரமே, ஒவ்வொரு கலாசக்கரத்துள்ளும் தத்துவங்களும், அத்தத்துவங்களுள்ளே புவனங்களும் அடங்கிநிற்பன வென்றுணர்க.

16. சென்னை இராசதானிச் சக்கரத்துக்கு மேலே பம்பாய் இராசதானியும். அதற்குமேலே டில்லி இராசதானியும் ஒன்றுக்கொன்று மேன்மேல் வியாபகமாய் நின்றாற்போலவே, நிவிர்த்திகலா சக்கரத்துக்கு மேற் பிரதிஷ்டாகலா சக்கரமும், அதற்குமேல்

வித்தியாகலா சக்கரமும், அதற்கு மேல் சாந்திகலா சக்கரமும், அதற்குமேற் சாந்தியதீதகலா சக்கரமும் ஒன்றுக்கொன்று மேன்மேலாய் வியாபித்து நிற்கும் என்க.

17. இந்த ஐவகைச் சங்காரத்துள்ளும் சாந்தியதீதகலா சக்கரப்பாலதாய் நின்ற சங்காரமே மகா சங்காரம் எனப்படும்.

18. பஞ்சாரே சக்ரே பரிவர்த்தமாநே தஸ்மிந் நாதஸ்துர் புவநாநிவிச்வா[1]

19. "(சிருஷ்டியாதி) பஞ்ச (கிருத்திய அவயங்களாகிய) ஆரங்களைத் (தனித்தனியே கொண்ட ஐந்து) சக்கரங்கள் மேன்மேல் வியாபித்து இருக்கும் என்றும், அவற்றிலே (கலாக்கினிபுவனமுதல் அநாசிருதைபுவனம் இறுதியாகிய) சமஸ்த புவனங்களும் நிலையுறுவன" என்றும் இருக்குவேதத்து, 1 -ம் மண்டலத்து, 164 - ம் சூக்தத்து, 13 -ம் மந்திரம் கூறுகின்றது.

20. "வேதங்களை இதிகாச புராணங்கள் கொண்டு பொருள் செய்க" என்று வேதவியாச முனிவர் ஆணை தந்தமையின், அவர் ஆஞ்ஞையைச் சிரமேல் வகித்து,. சுப்பிரமணியப்பெருமான் வாமதேவ முனிவருக்கு உபதேசித்தருளிய இருக்குவேத மந்திரப்பொருள் கைலாசசங்கிதை எனப்படும் புராணத்தைக் கொண்டு ஈண்டுச் சுருக்கி வரையப்படுகின்றது.[2]

---

1. சிருஷ்டியாதிபஞ்சாவயவம் பஞ்சாரமிதிகத்யதே! "படைத்தல், காத்தல், அழித்தல், மறைத்தல், அருளல் என்னும் ஐந்தொழில்களாகிய அவயங்களே. ஐந்து ஆரங்கள் எனப்படுகின்றன" என்று கைலாசசங்கிதை 10-ம் அத்தியாயத்து, 77-ம் சுலோகம் கூறுகின்றது.

2. பரிதோவர்த்ததே யஸ்மாத் தஸ்மாச் சக்ரமிதீரிதம்! "யாண்டும் வியாபித்தலின் சக்கரம் எனப்பட்டது" என்று கைலாசசங்கிதை 10-ம் அத்தியாயத்து. 78-ம் சுலோகம் கூறுகின்றது.

21. நிவிர்த்திகலை சிருஷ்டி சக்கரம்; அதனை அதிஷ்டிப்பவர் பிரமா; அவருக்கு இரணிய கருப்பர், விராட்டு, புருஷர், காலர் என நான்கு வியூகர் உளர்; அவர் அச்சக்கரத்திற் சிருஷ்டித் தொழிலேயன்றி ஏனைய நான்கு தொழில்களுஞ் செய்வார்.[3]

22. பிரதிஷ்டாகலை ஸ்திதிசக்கரம்; அதனை அதிஷ்டிப்பவர் விஷ்ணு; அவருக்கு வாசுதேவர், அநிருத்தர், பிரத்தியும்நர், சங்கர்ஷணர் என நான்கு வியூகர் உளர்; அவர் அச்சக்கரத்திற் காத்தற்றொழிலேயன்றி ஏனைய நான்கு தொழில்களுஞ் செய்வார்.[4]

23. வித்தியாகலை சங்காரசக்கரம், அதனை அதிஷ்டிப்பவர் உருத்திரர், அவருக்குச் சிவன், அரர், மிருடர், பவர் என்னும் நான்கு வியூகர் உளர்; அவர் அச்சக்கரத்திற் சங்காரத்தொழிலேயன்றி ஏனைய நான்கு தொழில்களுஞ் செய்வார்.[5]

---

3. நிவிர்த்திருபமாக்யாதம் சிருஷ்டிசக்ரமிதம்புதை:!
பிதாமஹாதிஷ்டிதஞ்ச பதமேதத்திசோபிதம்!
ஹிரண்யகர்ப்பாத்யஸ்யைவ வியஷ்டிருபஞ்ச துஷ்டயம்!
ஹிரண்யகர்ப்போதவிராட்புருஷ: காலஏவச!
ஜகத்சிருஷ்டாவபிமுநேகிருத்யாநாம் பஞ்சகம்விபோ:!!
(கைலாசசங்கிதை. அத்தி. 10. 69. 72. 73)

4. ஸ்திதிசக்ரமிதம்பிரம்யந் பிரதிஷ்டாருபமுத்தமம்!
ஜநார்த்தநாதிஷ்டிதஞ்ச பரமம்பதமுச்சயதே!
ரமாசக்தியுதோவாமே சர்வரக்ஷாகரோமஹாந்!
அஸ்யைவவாசுதேவாதி சதுஷ்கம்வியஷ்டிதாம்கதம்!
வாசுதேவோநிருத்தச்ச தத : சங்கர்ஷண : பர:!
பிரத்யும்நச் சேதிவிக்யாதம் ஸ்திதிசக்ரமிதம்பரம்!
ஸ்திதாவபிதுசிருஷ்டியாதி கிருத்யாநாம்பஞ்சகம்விபோ:!
வைஷ்ணவாநாமிதம்சக்ரம் சாலோக்யாதிபதபிரதம் !!
(கைலாச. அத்தி. 10; 61.62. 64. 65.)

5. சங்ஹாராக்யமிதம்சக்ரம் வித்யாருபகலாமயம்!
அதிஷ்டிதஞ்சருத்ரேண பதமேதந்நிராமயம்!
அஸ்யைவவியஷ்டிருபம் ஸ்யாச்சிவாத்யதசதுஷ்டயம்!
சிவோஹரோமிருடபவௌ விதிதஞ்சக்ரமத்புதம்!
சம்கிருதாவபிசிருஷ்டியாதி கிருத்யாநாம்பஞ்சகம்விபோ:!
(கைலாச, அத்தி. 10; 52. 53. 57, 58.)

24. சாந்திகலை திரோதான சக்கரம்; அதனை அதிஷ்டிப்பவர் மகேசுவரர்; அவருக்கு ஈசர்: விசுவேசுவரர்; பரமேசுவரர்; சர்வேசுவரர் என நான்கு வியூகர் உளர். அவர் அச்சக்கரத்திலே திரோதானத் தொழிலேயன்றி ஏனைய நான்கு தொழில்களுஞ் செய்வார்.[6]

25. சாந்தியதீதகலை அநுக்கிரகசக்கரம்; அதனை அதிஷ்டிப்பவர் சிதாகாச பதிப்பிரபுவாகிய சமஷ்டிரூப சதாசிவர்; அவருக்கு, மேலே கூறப்பட்ட (சாந்தியதீதகலா சக்கரத்து) மகேசுவரர், (வித்தியாகலாசக்கரத்து) உருத்திரர், (பிரதிஷ்டாகலாசக்கரத்து) விஷ்ணு, (நிவிர்த்திகலாசக்கரத்துப்) பிரமா என்னும் நான்கு வியூகர் உளர், அவர் அச்சக்கரத்திலே அநுக்கிரகத் தொழில் செய்தலேயன்றி ஏனைய நான்கு தொழில்களுஞ் செய்வார்.[7]

26. இன்னும் சாந்தியதீதகலாசக்கரப்பாலராய் நின்ற அந்தச் சமஷ்டி ரூப பஞ்சகிருத்திய பரப்பிரம சதாசிவராகிய மகாருத்திரருக்குத்தான் மகாசங்கார காலத்தில் நிவிர்த்திகலைப்பாற்பட்ட பிருதிவி தத்துவபுவனமுதற்சாந்திய தீதகலாசக்கரத்துச் சுத்தமாயா தத்துவபுவனாந்தஞ் சங்கரிக்கும் வன்மை உளதாம். ஏனைக் கலாசக்கரங்களிலே உள்ள பிரமா, விஷ்ணு, உருத்திரர்,

---

6. திரோபாவாத்மகம்சக்ரம் பவேச்சாந்திகலாமயம்!
மஹேச்வராதிஷ்டிதஞ்ச பதமேததநுத்தமம்!
அஸ்யைவவியஷ்டிருபம் ஸ்யாதீச்வராதிச துஷ்டயம்!
ஈசோவிச்வேச்வர: பச்சாத்பரமேசஸ்தத:பரம்!
சர்வேச்வர இதீதந்து திரோதாசக்ரமுத்தமம்!!
(கைலாச. அத்தி. 10; 45, 46, 49)

7. அநுக்கிரஹமயம்சக்ரம் சாந்தியதீ தகலாமயம்!
சதாசிவாதிஷ்டிதஞ்ச பரமம்பதமுச்யதே!
சதாசிவ : சமஷ்டி : ஸ்யாதாகாசாதிபதி : பிரபு:!
அஸ்யைவவியஷ்டிதாபந்தம் மஹேசாதி சதுஷ்டயம்
அநுக்ரஹேபிசிருஷ்டியாதி கிருத்யாநாம்பஞ்சகம்விபோ:!!
(லைாச. அத்தி. 10; 26, 27, 42)

மகேசுவரராயினோர்க்குத் தத்தம் கலாதத்துவ புவனங்களுக்கு மேற்பட்ட கலாதத்துவபுவனங்களைச் சங்கரிக்கும்வன்மை இலதாம் என்க.

27. மகாசங்காரகாலத்தில் அந்தக் கலாதத்துவ புவனங்களோடு அவற்றிற்கு அதிபதிகளாகிய பிரம விஷ்ணு முதலாயினோரும் ஒருங்கு சங்கரிக்கப்படுவாரோ எனின், அவர்களும் ஒருங்கு சங்கரிக்கப்படாதொழிவாராயின் அது மகாசங்கார மெனப்படா-தாகலான், சங்கரிக்கப்படுவாரென்க.

28. அர்வாக்தேவா அஸ்ய விசர்ஜநேநாதா கோ வேத யத ஆபபூவ! (இருக்கு, 10, 129, 4.)

29. தேவர்கள் உலகசிருஷ்டிக்குப் பின்னர்த்தான் உளராயினார்கள், அங்ஙனமாயின், அது எங்கிருந்து உளதாயிற்று என்று யார் அறிவார்? என இருக்கு வேதம் வினாவி,

30. யோ அஸ்யாத்யக்ஷ: பரமே வியோமந்சோ அங்கவேத யதிவா நவேத! (இருக்கு, 10, 129, 7.)

31. "பரமவியோமமாகிய திருச்சிற்றம்பலத்தின் கண்ணே எவர் பிரபஞ்சத்துக்கு அத்தியக்ஷராய் (அதிபதியாய்) நின்றாரோ, அவரே அதனை அறிவார்; மற்றெவரும் அறியார்'' என்று உத்தரம் கூறுதலான், (கைலாசசங்கிதை கூறியவாறு) பிரமாதி தேவர்களெல்லாம் சங்கரிக்கப்பட்டுப்போக, சிதாகாயப் பிரபுவாகிய சதாசிவரே சேஷித்து நின்றார் என்றும், அவரே சிருஷ்டியாதி கிருத்தியங்களுக்குக் காரணமாகிய முதல்வராம் என்றும், அவரே மகாசங்காரஞ் செய்வல்ல மகாருத்திரராகிய முதல்வராம் என்றும், இவரையே முதலாக உடைத்து உலகம் என்றும் ஒருதலையாக உணரற்பாற்றாம்.

32. இருக்குவேதத்திலே (அதிபதியாகிய) அத்தியக்ஷராகக் கூறப்பட்டவர் யாரெனில்,

33. ய ஏஷோந்தர்ஹிருதய ஆகாசஸ் தஸ்மிஞ்சேதே சர்வஸ்ய வசீ சர்வஸ்யேசாந: சர்வஸ்யாதிபதி! (பிருகதாரணியம், 6, 4, 22)

34. "எது இதயத்துள் ஆகாசமாய் (சிற்றம்பலமாய்) இருக்கின்றதோ, அதில் அனைத்தையும் வசீகரிப்பவரும், அனைத்துக்கும் அதிபதியும், அனைத்துக்கும் ஈசானருமாயினார் அமர்கின்றார்" என்று பிருகதாரணியோபநிடதம் சுட்டிக் கூறிய அந்த அத்தியக்ஷராகிய ஈசானரே அநுக்கிரக சக்கரத்துச் சதாசிவராம். இருக்கு வேதத்திற் கூறப்பட்ட வியோமமும், பிருகதாரணியத்துக் கூறப்பட்ட ஆகாயமும் திருச்சிற்றம்பலத்தை உணர்த்துவனவாம் என்க.

35. பசுவும், பாசமும், அதிகாரஞ்செய்து நிற்பதாகிய பதியும், அதிகாரத்தினொழிந்து தன்னியல்பில் நிற்பதாகிய சிவமும் எனப் பதார்த்தம் நான்கு என்று சர்வஞ்ஞானோத்தராகமம் எடுத்துக் கூறிய பின்னர், அதிகாரஞ் செய்து நிற்பதாகிய பதியையுற்றுக் கூறுங்கால்,

36. பதி: சதாசிவோ ஞேயோ மந்திராத்மா மந்திரவிக்ரஹ:!
சர்வமந்திராதிபச்சாஸெள சிருஷ்டிசம்ஹாரகாரக:!

37. "பதியாகிய சதாசிவர் மந்திரான்மாவாயும், மந்திரசொருபியாயும், சர்வமந்திரங்களுக்கும் அதிபராயும், சிருஷ்டிசங்காரங்கள் செய்பவராயும் உள்ளார்" என்று கூறுகின்றமையால், மகாசங்கார ருத்திரரே அந்த அதிகாரத்தோடு கூடிய சதாசிவராம். இவரும் கைலாச சங்கிதையிற் கூறப்பட்ட சமஷ்டிரூப சதாசிவரும்

ஒருவராமென்க. இவரை இருக்கு வேதத்து, 2-ம் மண்டலத்து, 39 - ம் சூக்தத்து, 2-ம் மந்திரம் பரதர் என்று கூறுகின்றது. சிருஷ்டியாதி பஞ்சகிருத்திய நடனஞ் செய்தலினாலன்றோ சிவபிரான் பரதர் எனப்படும் தாண்டவேசுவர மூர்த்தியெனப்பட்டார் என்க. அரதத்தாசாரியரும் இங்ஙனம் பொருள்கொண்டமை சதுர்வேத தாற்பரியசங்கிரகத்து "நாத" என்றற்றொடக்கத்து 94 - ம் சுலோகத்தினால் அறிக.

38. சிவம் சக்திஞ்ச சாதாக்யமீசம் வித்யாக்யமேவச

(பிருகச்சாபாலம், 4, 19.)

39. "சிவதத்துவம், சத்திதத்துவம், சாதாக்கியதத்துவம், ஈசுவரதத்துவம், சுத்தவித்தியாதத்துவம்" என்னும் சிவதத்துவங்கள் ஐந்தையும் பிருகச்சாபாலோபநிடதம் கூறிற்று. இச் சுருதியிற் கூறப்பட்ட சிவதத்துவம் ஐந்தனுள்ளே, சிவதத்துவம் சத்திதத்துவம் என்னும் முப்பத்தாறாம் முப்பத்தைந்தாம், தத்துவங்கள் இரண்டும் அருவத்திருமேனியையுடைய இலயசிவனார்க்கும், சாதாக்கிய தத்துவம் என்னும் முப்பத்துநான்காம் தத்துவம் அருவுருவத்திருமேனியையுடைய போகாவஸ்தையினராகிய வியஷ்டிரூப சதாசிவனார்க்கும், ஈசுரம் சுத்தவித்தை என்னும் முப்பத்துமூன்றாம் முப்பத்திரண்டாம் தத்துவங்கள் இரண்டும் உருவத்திருமேனியையுடைய அதிகாராவஸ்தையினராகிய மகேசுவரனார்க்கும் ஸ்தானங்களாமென்று பவுட்கராதி ஆகமங்கள் கூறுகின்றன. அங்ஙனமாகவும், சாதாக்கிய தத்துவத்தினராகிய சதாசிவனார்க்குமேல் இலயசிவனே உளராக, திருச்சிற்றம்பலத்து நிருத்தரூபதாண்டவேசுவரராகிய (பஞ்சகிருத்திய) அதிகாரத்தினீங்காத சதாசிவர் ஒருவர் உளர் என்று கூறுதல் பொருத்தமன்றாமெனிற் கூறுதும்:-

40. சாதாக்யஸ்ய ததுர்த்வேது விந்யசேந் நிருத்தருபகம்!

41. "சதாசிவனார்க்குமேல் தாண்டவேசுவரரை நியசிக்க" என்று மகுடாகமம் கூறுகின்றது.

42. பிரம்மதத்வமதோந்யஸ்ய விஷ்ணுதத்வம்ததூர்த்வத:!
தத்பரம்ருத்ரதத்வஞ்ச தத ஊர்த்வம்மகேச்வரம்!
சாதாக்யதத்வம் தந்மூர்த்நி பிந்துதத்வமத: பரம்!
தநூர்த்வம்நாததத்வஞ்ச சக்திதத்வமத: பரம்!
தத்பரம்சிவதத்வஞ்ச பூஜயேஜ்ஞாநமூர்த்திகம்!
சர்வகாரணதேவேசம் தியாத்வாதாண்டவமீச்வரம்!
ஆவாஹயேத்ததோதேவம் புஷ்பஹஸ்தம் சுகாசந:!!

43. "பிரமாவுக்குமேல் விஷ்ணு; அவருக்குமேல் உருத்திரர்; அவருக்குமேல் மகேசுவரர்; அவருக்குமேற் சதாசிவர்; அவருக்குமேல் விந்து: அதற்குமேல் நாதம்: அதற்குமேற் சத்தி: அதற்குமேல் (சிருஷ்டி திதி சங்காரம் என்னும்) அனைத்துக்கும் காரணரும், தேவநாயகரும், ஞானமூர்த்தியுமாகிய சிவதத்துவ-தாண்டவேசுவரர். அவரைச் சுகாசனத்திருந்து புஷ்பத்தைக் கையிலே கொண்டு சாதாக்கியதத்துவத்துச் சதாசிவரில் ஆவாகனஞ்செய்க" என்று அந்த மகுடாகமம் கூறுமாற்றால், தாண்டவேசுவரர் சிவதத்துவத்தினர் என்பது பெறப்பட்டது. படவே, இலயசிவனுக்கும் தாண்டவேசுவரனுக்கும் சிவதத்துவமே இடமென்பதறியக்கிடத்தலின் விரோதமுறாதோ எனின், விரோத-முறாது; என்னை?

44. லயசிவ சாமீப்யாந்நவதத்வ சமஷ்டி ரூபத்வாச்ச லயசிவே தஸ்யாந்தர்பாவோ ஞேய:!

45. "இலயசிவத்துக்குச் சமீபித்துள்ளாராதலினாலும், பிரமா முதலிய ஒன்பது தத்துவ சமஷ்டி ரூபராயிருத்தலாலும், இலயசிவத்திலே அந்தத்தாண்டவேசுவரர் அந்தர்ப்பாவமாயுளராக அறியற்பாலர்" என்று கூறப்படுதலாலும் இலயசிவமும் நிருத்தமூர்த்தியும் நிஷ்களத்தால் ஒன்றாகக் கொள்ளப்படுதலினென்க. இன்னும் இதனாலே, மகேசுவரமூர்த்தம் இருபத்தைந்தனுட்பட்ட தாண்டவேசுவார் வேறு, மகுடாகமங் கூறிய தாண்டவேசுவார் வேறு என்பதும் தெள்ளிதினுணர்க.

46. இந்த மகாருத்திரதாண்டவேசுவரர் பிரமா விஷ்ணு உருத்திரர் என்னும் மூவர்க்கும் துரியமூர்த்தி யென்று கைவல்லியம் தைத்திரீய ஆரணியகமுதலிய சுருதிகள் முழங்கும் உண்மை உணரமாட்டாது, அம்மூவருளொருவராகிய காரியருத்திரர் என்றும், பிரமாவின் நெற்றியினின்று ஓர்கால் தோற்றிய நீலலோகிதருத்திரர் என்றும் உரைத்து இடர்ப்படுவாரை நோக்கியன்றே,

47. "தேவரி லொருவ னென்பர் திருவுருச் சிவனைத் தேவர் மூவராய் நின்ற தோரார்" எனவும்,

48. "தேவர்கோ வறியாத தேவ தேவன் செழும்பொழில்கள் பயந்துகாத் தழிக்கு மற்றை, மூவர்கோ னாய்நின்ற முதல்வன்" எனவும்,

49. "முந்து நடுவு முடிவு மாகிய மூவ ரறியாச், சிந்துரச் சேவடியானை" எனவும்,

50. "அரியாகிக் காப்பா னயனாய்ப் படைப்பா னரனா யழிப்பவனுந்தானே" எனவும் திருவாக்குகள் எழுந்தனவென்று உணர்க.

51. காணப்பட்ட காரியமாகிய குடத்தைக்கொண்டு அதனை வனைதற்குரிய காரணனாகிய குலாலன் ஒருவன் உளன் என்று அநுமானித்தல் போன்று, காணப்பட்ட காரியப் பிரபஞ்சத்தைக் கொண்டு அதனைப் படைக்கவல்ல காரணராகிய கடவுள் ஒருவர் சிறப்புவகையால் உளர் எனவும், அந்தக் கடவுள் மகாருத்திர-ரேயாம் எனவும், பிறப்பிறப்பிற் பட்டுழலும் பிரமா விஷ்ணு முதலாயினோர் அன்னரல்லர் எனவும் மேலே காட்டிய சுருதிப் பிரமாணங்களாலே தெற்றெனவறிக.

முதலாஞ் சூர்ணிகை

52. ஜகம் பிறப்பு இருப்பு இறப்பாகிய முத்தொழி லுடையது.

53. (சூர்ணிகைப்பொருள்) அவன் அவள் அது (ஆண் பெண் அலி, ஒருவன் ஒருத்தி ஒன்று) என்று இவ்வாறு அவயவப் பகுப்புடைத்-தாயிருக்கும் காரணத்தானும்.

54. பலபிரகாரமாய் ஜடமாயிருக்கும் காரணத்தானும்,

55. சுட்டி அறியப்படாத முயற்கோடு முதலியன போலப் பொய்ப் பொருள் ஆகாது, மெய்யாகச் சுட்டி அறியப்படும் காரணத்தானும்,

56. பிரபஞ்சமாகிய ஜகம் தோன்றுதலாகிய பிறப்பும், நிலையுறு-தலாகிய இருப்பும், அழிதலாகிய இறப்பும் என்னும் முத்தொழில்-களையுடையது என்பதாம்.

இதனாற் பிரபஞ்சம் நித்தமாய்க் காணப்படுவதேயாக, அதனை முத்தொழிலுடையதெனல் பொருந்தாதென்று கூறும் மீமாஞ்சகர் மறுக்கப்பட்டார்.

57. உலகத்துக்கு உளவெனக் கூறும் படைத்தலாதி முத்தொழில்கள் கண்ணுக்குப் புலப்படவில்லையே என்று கூறும் உலகாயதரை மறுத்து அதனை உதாரணங்கொண்டு விளக்குவாம் :-

58. (வெண்பாப் பொருள்)

(1) பிரபஞ்சத்துக்கு ஸ்திதிகிருத்தியம் நிகழுங்கால், அது படைத்தற்றொழிலையும், சங்காரத் தொழிலையும் துணை-யாகக்கொண்டே நிகழும்; எங்ஙனமெனின், தாய்தந்தையர் நிலையுற்றிருக்குங்கால் மக்கள் பிறக்கவும், இருக்கவும், இறக்கவும் காணப்படுகின்றமை போலாம்;

(2) அங்ஙனமாயின், ஒன்று பிறக்க, ஒன்று இருக்க, ஒன்று அழிவதன்றி ஒருங்கே தோன்றி, ஒருங்கே நின்று, ஒருங்கே அழியக் கண்டிலம் எனின்,

(3) கார்ப்பருவமாகிய காலவிசேஷத்தில் ஒவ்வோர் ஜாதிச் செந்துக்கள், செடிகண்முதலியன ஒருங்கே தோற்றி ஒருங்கே நின்று ஒருங்கே அழியக் காண்டலானும், பூகம்பம், எரிமலை, ஜலப்பிரவாகம், யுத்தமுதலியவற்றால் ஒருங்கே இருந்தவரும் இருந்தனவுமாகிய எல்லாப் பொருள்களும் ஒருங்கே அழியக் காண்டலானும், அங்ஙனமே என்றைக்-காயினும் பிருதிவி அப்பு தேயு வாயு என்னும் பூதங்களை முதலாகவுடைய அப்பிரபஞ்சத்தொகுதியும் ஒருங்கே அழிதற்குரிய காலம் வருமென்று அக்காட்சி யளவைகள் பற்றி ஆராய்ந்தறிந்துகொள்க.

59. இரட்டுறமொழிதலால் அவன் அவள் என்பதினாற் பெறப்படும் உயர்திணையும், அது என்பதினாற் பெறப்படும் அஃறிணையும் என்னும் இருதிணைப் பகுதியினையுடைத்தாகிய சொற்பிரபஞ்சக் கூட்டம், இங்ஙனம் அவயவப் பகுப்புடைமையானும், ஜடமுமாய்ப்

பலவுமாகலானும், சுட்டி அறியப்படுதலானும், ஸ்திதியின்கண்ணே சிருஷ்டியும் சங்காரமுமாகிய இரண்டு தொழிலும் காணப்படலானும், அது தோன்றி நின்று அழிதலையுடைத்து எனவும் பொருள்கொள்ளப்படும்.

60. வேதமாகிய சொற்பிரபஞ்சம் தோன்றி நின்று அழிதலாகிய முத்தொழிலுடைத்தென்று பெறப்பட்டு வேதம் நித்தியமென்று கூறும் சுருதிகளோடு மாறுபடுமே எனின். மாறுபடாது; என்னை? நித்தியராகிய சிவபெருமானால் அருளப்பட்டமையானும், இறுதிக்காலத்திலே பரமசிவனிடத்து ஒடுங்கிய வேதம் படைப்புக்காலத்தில் முன்போலவே தோன்றுதலானும், அது நித்தியமென்று உபசரித்துக் கூறப்படுதலினாலென்றுணர்க.

இரண்டாஞ் சூர்ணிகை

61. அது அரனாலே உடையது.

62. (சூ.பொ.) ஒருவன் ஒருத்தி ஒன்று என்று சுட்டப்பட்ட பிரபஞ்சம் சிருஷ்டியாதி முத்தொழிலையும் சிவபெருமானாலே உடையது என்பதாம்.

63. இல்பொருளாகிய முயலின் கொம்புக்கு இறந்தகாலம் நிகழ்காலம் எதிர்காலம் என்னும் முக்காலத்தினும் உற்பத்தி இன்மையானும், பிரபஞ்சத்துக்கு உற்பத்தியாதி காணப்படலானும் அது சற்காரியப்பொருளே (உள்பொருளே) யாம்; ஆகலின், பிரபஞ்சம் தோன்றி அழியுமேனும், அது இல்பொருளாய்த் தத்தஞ் சார்பிலே தோன்றி அழியுமென்று புத்தர் கூறுவது பொருந்தாது.

64. மண்முதலாகிய முதற்காரணத்தினின்று உளவாகிய கடமுதலிய காரியப்பொருள்களுக்குக் குலாலன்முதலிய நிமித்தகாரண-ராகிய செய்வோரையின்றி வனைதன் முதலிய செய்தொழில்கள் நிகழமாட்டாமைபோல, மாயையாகிய முதற்காரணத்தினின்று உண்டாகும் பிரபஞ்சமாகிய காரியப்பொருளுக்கு நிமித்த காரணனாகிய ஓர் கருத்தாவின்றிப் படைத்தல் முதலிய செய்தொழில்கள் நிகழமாட்டாவாம்; ஆதலாற் பிரபஞ்சத்திற்கு ஒரு கருத்தாவாகிய செய்வோன் உண்டு என்க.

உள்பொருளாகிய பிரபஞ்சம் தத்தம் முதற்காரணத்தினின்றும் தானே தோன்றி அழியும், அதற்கு ஓர் கருத்தா வேண்டாம் என்னும் சாங்கியர் கூற்றுப் பொருந்தாதென்க. இதனாற் பொதுவகையாற் பிரபஞ்சத்துக்குக் கர்த்தனொருவன் உளன் என்று சாதிக்கப்பட்டது.

65. (வெ.பொ.)

(1) மகாசங்காரகாலத்திலே ஒழுங்கிநின்ற பிரபஞ்சம் தான் ஒடுங்குதற்கு நிலைக்களமாகிய மகாசங்காரகர்த்தா-வினின்றே சிருஷ்டிகாலத்தில் உளதாம்;

(2) ஒடுங்கிய உலகம் ஒடுங்கியவாறே நில்லாது மீள உண்டாக வேண்டாம், அங்ஙனம் உண்டாகவேண்டுமாயின் முதற் கண்ணே ஒடுங்காது நிலைபெறலே சாலும்; அங்ஙனம் நிலைபெறாது ஒடுங்குதலும் மீளத் தோற்றுதலும் எதன் பொருட்டாம்? எனின்,

(3) பிரபஞ்சம் கன்மமலம் பரிபாகமாகும்பொருட்டே ஒடுங்கும் எனவும், ஆணவமலம் பரிபாகமாகும்பொருட்டே மீளத் தோற்றும் எனவும் ஓர்க.

(4) அங்ஙனமாயின், முன்னின்ற பிரபஞ்சம் நாசமாய்விட மற்றோர் பிரபஞ்சம் தோன்றும் என்று கூறாது, அந்தப் பிரபஞ்சந்தான் ஒடுங்கிநின்று மீள உளதாம் என்றதற்குப் பிரமாணம் யாதோ? எனின், நெல்லானது கமுகாய் முளைக்காது நெல்லாயே முளைத்து நீளுதலும், பாக்கானது நெல்லாய் முளைக்காது கமுகாயே முளைத்து நீளுதலும் போல, எஃது எவ்வாறு நின்று ஒடுங்கியதோ, அஃது அவ்வொடுங்கியவாறே உளதாம் என்னும் நியமமே பிரமாணம் என்பது,

66. குடமுதலிய காரயங்கள் தத்தம் முதற்காரணமாகிய மண் முதலியவற்றில் ஒடுங்குமெனவே கொள்ளப்படுதலின், பிரபஞ்சமாகிய காரியத்துக்கு முதற்காரணமாகிய மூலப்பிரகிருதி மாயையானது நாராயணரது வடிவமே யாதலான், அந்தப் பிரபஞ்சமானது அந்த நாராயணரிடத்து ஒடுங்குமெனக் கொள்ளுதலே பொருத்தமாமன்றி, முதற்காரணத்தின் வேறாகிய நிமித்தகாரணர் எனப்படும் சங்காரகர்த்தாவினிடத்து ஒடுங்குமென்று கூறுதல் பொருந்தாதென்னும் பாஞ்சராத்திரிகள் கூற்றை மறுத்து உதாரணவாயிலாக விளக்குவேம்.

67. (வெ.பொ.)

(1) பிரபஞ்சமானது அந்த மூலப்பிரகிருதி வடிவினராகிய திதிகர்த்தா எனப்படும் நாராயணரிடத்தில் ஒடுங்கிய தெனில், மூலப்பிரகிருதிக்கு மேலுள்ள (வித்தியாகலையைச் சார்ந்த) அசுத்தமாயாதத்துவபுவனங்களும், அதற்கு மேற்பட்ட (சாந்தி, சாந்தியதீக கலைகளைச் சார்ந்த) சுத்தமாயா தத்துவ்புவனங்களும் அம்மூலப்பிரகிருதி மாயையினால் வியாபிக்கப்படாமையின், அதற்குக் கீழுள்ள

ஏகதேசத்தனவாகிய (நிவிர்த்தி, பிரதிஷ்டாகலைகளைச் சார்ந்த) தத்துவபுவனங்கள்மாத்திரம் அம்மூலப்பிரகிருதியில் ஒடுங்குவனவாமன்றி (அசுத்த சுத்த) மாயாகாரியத் தொகுதி முழுவதும் அதில் ஒடுங்காதென்க.

(2) அங்ஙனமாயின், மாயாகாரியத்தொகுதி முழுதும் எங்கே ஒடுங்குமெனில், அது ஸ்திதிகருத்தாவாகிய நாராயணரோடும், சிருஷ்டிகருத்தாவாகிய பிரமாவோடும் தான் தோன்றுதற்குக் காரணமாயுள்ள அந்த மகாசங்காரருத்திரதாண்டவேசுவரரிடத்தே ஒடுங்கும் என்பது.

68. இதனாற் பிரமவிஷ்ணுக்களும் அழிவரென்பது பெறப்பட்டது; படவே, ஒடுங்கின மகாசங்காரகருத்தாவினன்றி உற்பத்தியில்லை என்று சிறப்புவகையால் முதற்கடவுளது உண்மை சாதிக்கப்பட்டது.

69. இதனால் நாராயணரிடத்திற் பிரபஞ்சம் ஒடுங்கும் என்னும் பாஞ்சராத்திரர் கூற்று மறுக்கப்பட்டதாயிற்று.

70. "மகாசங்காரகர்த்தாவின்மாட்டுப் பிரபஞ்சம் ஒடுங்கி உளதாதலின், இந்த ஒடுங்கிய அவஸ்தையிற் பிரபஞ்சத்தின் அவயவகா்ரிய சத்தி சமூகமாய், சூக்குமமாய் நிற்பது ஒன்று உண்டு; அதுவே, பிரபஞ்சத்துக்கு முதற்காரணமாகிய மாயையாமெனத் தெளிக.

71. பிரபஞ்சமானது தனக்கு முதற்காரணமாகிய மாயையில் ஒடுங்குவதன்றி, நிமித்தகாரணரிடத்தில் ஒடுங்குமெனில் பொருந்தாது என்றும், எஃது எதில். ஒடுங்குகின்றதோ, அஃது அதனில் உற்பத்தியாம் என்னும் முறைமைபற்றி, மாயையில் ஒடுங்கிய உலகத்தை மாயையே தோற்றுவிக்கும் அதற்கு ஓர்

கருத்தா வேண்டாம் என்றும் சாங்கியர் கூறின், அது மண்ணில் ஒடுங்கிய குடத்தை மண்ணே மீளத் தோற்றுவிக்கும், அதனைத் தோற்றுவித்தற்கு ஓர் குலாலன் வேண்டாம் என்றமைபோலா மாதலின், அக்கூற்றுப் பொருந்தாது; ஆதலின் முதற்-காரணமாகிய மாயையில் ஒடுங்கிய பிரபஞ்சத்தை நிமித்த காரணகருத்தாவானவர் அதனினின்று மீளத் தோற்றுவிப்பார் என்பதை உதாரணங்கொண்டு விளக்குதும்.

72. (வெ.பொ.)

(1) முளைக்கு ஆதாரம் வித்து; வித்துக்கு ஆதாரம் நிலம்; அதுபோலப் பிரபஞ்சத்துக்கு ஆதாரம் மாயை; மாயைக்கு ஆதாரம் சிவசத்தி; அச்சத்தி சிவனுக்கு வேறாதலின்-மையின் சிவன் ஆதாரமாதல் தானே பெறப்படும்; அதனை,

ஏதஸ்மிந் கல்வக்ஷரே கார்க்யாகாச ஓதச்ச புரோதச்சேதி!

"கார்க்கியே! இந்த அக்ஷரப்பிரம சிவனிலேதான் (அருண் ஞானசத்தி எனப்படும்) ஆகாயம் குறுக்கும் மறுக்குமாய் அமைந்தது" என்னும் பிருகதாரணிய சுருதியானும்,

குணபூதா பராசக்திஸ்ததாசிரய குணீ சிவ:!

"சிவசத்தியார் குணம்; அவர்க்கு ஆசிரயகுணிப்பொருளா-யினார் சிவபிரான்" என்னும் காலோத்தர சுருதியானும் உணர்க.

(2) நிலம் குளிர்ந்தபோது வித்து அதனிடத்து உளதாக, அதினின்றும் முளை தோற்றுமாறுபோல, சிவனாரது அபின்னாசத்தி சங்கற்பித்தபோது, அதனையாதாரமாகக் கொண்ட மாயையினின்று பிரபஞ்சம் தோன்றும்;

(3) அந்த மாயையானது சத்தியின்கண்ணுள்ளதாய் நின்று, அச்சத்தி சங்கற்பித்தவழி அவரவர் வினைக்கீடாக அவ்வக் காரியங்களை மாறுபடாது தோற்றுவிக்கும் வன்மையுடைய-தேயன்றி, அல்லாவிடத்து அதனை உடையதன்று; அது நிலம் குளிர்ந்தவிடத்து வித்து அதன்கட்கிடந்தன்றி முளையைத் தோற்றுவிக்காத முறைமைபோலாம்;

(4) ஆதலால் மாயையில் ஒடுங்கித் தோற்றிய பிரபஞ்சம் தனக்கு ஆதாரமாய் நின்ற சிவபிரானது சத்தியில் ஒடுங்கித் தோன்றியதேயாம் என்பது.

73. இதனாற் சிவனாரது ஸ்தூலபஞ்சகிருத்தியம் உரைக்கப்பட்டவாறு காண்க.

74. வேட்டைவாளி எனப்படும் குளவியாதற்கு விரும்பும் புழுவுக்கு வேட்டைவாளியானது அப்புழு விரும்பிய வடிவாக அதனை ஆக்குமாறு போல, சிவபெருமான் அவ்வவர் வேண்டிய உருவத்தை அவ்வவர்க்குக் கொடுத்து, அவ்வக்கன்மங்களுக்கு இயைந்த பயனை அவ்வவர்க்கு அருளுவார்.

75. ஒரு காரியத்தை, "இஃது இவ்வாறாகுக" என்று கருதுதலாகிய சங்கற்ப ஆற்றல்கொண்டு செய்பவரும், கை முதலிய அவயவ ஆற்றல்கொண்டு செய்பவரும் எனக் கர்த்தாக்கள் இரு வகைப்படுவர்; சங்கற்பவாற்றலாற் செய்யவல்லவர் சிவபெருமான் ஒருவரேயாம்; அவயவ ஆற்றலாற் செய்பவர் குலாலன் முதலியோராம். சங்கற்பமாத்திரத்தினாற் செய்யும் சிவபெரு-மானுக்குக் குலாலனாதியோர்போலக் கட்டுண்டு தொடக்-குறுதலாதிய குற்றங்கள் எய்தாவாம்; ஆதலால் அக்குற்றங்-களுடைய குலாலனாதியோருவமை சிவபெருமானுக்கு ஒரு புடை உவமையாய்ச் செல்வதன்றி முற்றுவமையாகச் செல்லாதென்க.

76. (வொ.பொ.)

(1) காலமானது இறந்தகாலம் நிகழ்காலம் எதிர்கால முதலியவாக வெவ்வேறு வகைப்பட நின்று தொழிலனைத்துஞ் செய்தும் தான் விகாரமுறாது நிற்றல்போல, அவயவ ஆற்றலாற் படைக்காமலும், காக்காமலும், அழிக்காமலும், சங்கற்ப ஆற்றலினாலே அவற்றைச் செய்தும் வருதலால், அநாதிமலமுத்தராகிய சிவபெருமானுக்கு விகாரமுதலிய குற்றங்கள் நேராவாம்;

(2) அவர் பந்தங்களாற் றொடக்குணாதிருத்தல் எவற்றை ஒக்குமோ எனில், ஒருவன் கற்ற நூலிலே உள்ள சொல்லும் பொருளும் அவனுள்ளத்திலே உதிக்குங்கால், அவன் உள்ளமானது அவற்றாற் றொடக்குண்ணாத தம்மையினையும், சொப்பனத்தின்கண்ணே கண்டவைகளைச் சாக்கிரத்தின் கண்ணே நன்கு புலப்படுமாறு அறிந்தவன் அப்பொழுது அக்கனவினால் தொடக்குண்ணாத தன்மையினையும் ஒக்கும் என்பது.

மூன்றாம் சூர்ணிகை

77. மற்றிருவரும் முத்தொழிற்படுவர்கள்

78. (சூ.பொ.) மகாசங்காரத்தொழில் செய்யும் பெருமான் ஒருவரே பிரபஞ்சத்துக்கு முதற்கடவுளாக, பிரமவிஷ்ணுக்களாகிய மற்றிருவரும் அம்மகாசங்காரகருத்தாவினாற் சிருஷ்டியாதி முத்தொழிற்பட்டுச் சுவதந்திரமின்றி நிற்பார் என்பது.

79. ஒன்றொன்றாய்ச் சுட்டி அறிகின்ற சேதனப்பிரபஞ்சமானது அங்ஙனஞ் சுட்டுணர்வின்றி நின்று பிரபஞ்சமனைத்தையும் ஒருங்கு அறிந்து நிற்கும் சங்காரகர்த்தாவின்வழிப் பரதந்திரமாய்

நிற்பதன்றிச் சுவதந்திரமாய் நிற்கமாட்டாமையாற் சங்கார கர்த்தா ஒருவரே முதற்கடவுள் ஏனையோர் முதற்கடவு-ளல்லரென்பது கடைப்பிடிக்க.

80. தேர் முதலியவற்றைப் பலர் கூடிச் செய்கின்றார்; அது[8] "நாராயணர் ஒருவரே இருந்தார்" என்றும். [9] "பிரமா முதற்கண்ணே இருந்தார்" என்றும் [10] "இந்திரனே, உன்னில் மிக்கவன் இல்லை" என்றும்[11] "தேவர்களுக்கெல்லாம் முதன்மையாயுள்ளவன் அக்கினி" என்றும்[12] "இறந்ததும் நிகழ்வதுமாகிய உலகத்துக்கு ஆன்மாவாயுள்ளான் சூரியன்" என்றும் சுருதிகள் கூறுகின்ற-மையால், தேரினும் பார்க்க அதிவிசித்திரமாயுள்ள பிரபஞ்சத்தைப் படைத்தற்கு நாராயணர், இந்திரன், அக்கினி, சூரியன் முதலாகிய அநேகரையெல்லாம் கடவுளராகக் கொண்டால் என்னை? என்று அநேகேசுவரவாதிகள் கூறின், அவரெல்லாம் குடமுதலிய வற்றுக்குக் குலாலன் முதலாயினோர் உளராதல் போல, பிரபஞ்சத்தின் ஏகதேசத்துக்கு அவாந்தர-காரணராய் இருப்பாரன்றி முதற்கடவுளாகார் என்க.

81. இந்திரம் மித்ரம் வருணமக்நிமாகுரதோதிவ்ய : ஸசுபர்ணோ கருத்மாந்! ஏகம் சத் விப்ரா பகுதா வதந்தி...!

(இருக்கு, 1, 164, 46)

8. ஏகோஹவைநாராயண ஆசீத்! (இராமாநுஜசூத்திரபாஷ்யம், 2, 2, 36.)

9. ஹிரண்யகர்ப்ப: சமவர்த்தத அக்ரே! (இருக்குவேதம், 10, 121, 1)

10. நகிரிந்திரதுவதுத்தர:! (இருக்குவேதம். 4, 30, 1)

11. அக்நிரக்ரேபிதமோ தேவதாநாம்! (தைத்திரீயப்பிராம்மணம் 2, 4, 3, 23)

12. சூர்ய ஆத்மா ஜகதஸ்தஸ்துஷச்ச! (சிவகர்ணாமிர்தம்)

82. "சத்தாகிய ஒருவரையே இந்திரன், மித்திரன், வருணன், அக்கினி, அழகிய திவ்ய கருடன் என்றும் அநேக பிரகாரமாக (என்றமையால் இயமன், வாயு, நாராயணன், பிரமா என்றும்) அந்தணர் கூறுகின்றார்" என்று இருக்குவேதம் கூறுமாறு, அந்நாராயணர் முதலிய பெயரெல்லாம் சங்கார காரணராகிய முதற்கடவுளையே உணர்த்தி நிற்குமாதலான், செய்துஞ் செய்வித்தும் எல்லாத்தொழில்கட்கும் கர்த்தாவாய்நிற்கும் முதற்கடவுள் மகாசங்கார கர்த்தாவாகிய உருத்திரரேயாம்;

83. புருஷோவை ருத்ர : சந்மஹோநமோநம:!

84. "புருஷாராவார் மகானாகிய [13] சத்து எனப்படும் உருத்திரரே; (அவருக்கு) நமஸ்காரம் நமஸ்காரம்" என்னும் சுருதியினால், இருக்குவேதத்திற்சத்து என்று கூறப்பட்டவர் சிவபெருமானேயாம்.

85. சுட்டுணர்வுடைய சேதனப்பிரபஞ்சமாகிய பசுக்கள் பலவாயினாற் போல, சுட்டுணர்வின்றி நின்ற சங்காரக்கடவுளும் பலர் எனக்கொண்டால் என்னை? ஒருவரே என்று கொள்ளுதற்குப் பிரமாணம் என்னை? எனிற் கூறுதும்:-

86. (வெ.பொ.)

(1) பிரமவிஷ்ணுமுதலிய சேதனப்பிரபஞ்சத் தொகுதிக்குட்படாத பரப்பிரமசிவபெருமானாலே அப்பிரபஞ்சத் தொகுதியானது படைக்கப்பட்டு, காக்கப்பட்டு, அப்பரமசிவனிடத்தே சங்காரமுறுதலால், அந்தச் சங்காரக் கடவுள், ஒருவர் தான் பிரபஞ்சத்துக்கு முதற் கடவுளாவாரன்றி ஏனையோர் அவ்வியல்பினராகார் என்க.

---

13. இவ்விஷயத்தையுற்று ஸ்ரீநீலகண்டசிவாசாரியசுவாமிகளருளிய சைவ பாஷ்யத்து ஈக்ஷத்தியதிகரணத்திற் காண்க. (1. 1, 5-12).

(2) காரியமாகிய பிரபஞ்சம் சடமாகலானும், சேதனப்-பிரபஞ்சமாகிய பசுக்களும் ஆணவாதி பாசத்தினாற் கட்டுண்டு சுட்டுணர்வினவாய் நிற்றலானும், அவற்றை நடாத்துமாறு அவற்றுக்கு வேறாய் ஓர் கடவுள் உளர் என்று உணரப்பட்டும்; படவே, பிரபஞ்சம் விசித்திரமாய்த் தோற்றுதலால் அதனைத் தொழிற்படுத்தும் முதற்கடவுள் முற்றறிவு முற்றுத்தொழில் என்னும், இறைமைக்-குணங்களுடையர் என்பதும் பெற்றாம்; பெறவே, இவ்விறமைக்குணங்களையுடைய கடவுளே அமையுமாதலின் மேலும் அவ்வியல்பினராகிய மற்றொரு கடவுள் உளர் எனக் கோடல் மிகை என்னும் குற்றத்தின் பாலதாம்;

அங்ஙனமாயின்,

(3) ததா வித்வாந் புண்யபாவே விதூய நிரஞ்சந : பரமம் சாம்யமுபைதி (முண்டகம், 3, 1, 3)

(4) ததாசசிவவந் முக்தா : சர்வஞ்ஞத்வாதிதார்மிகா:!
இத்யேவம் குணசங்கிராந்தசாம்யபக்ஷோநிருபித:!

(5) "வித்துவான் நன்மை தீமை ஒழித்து மலம் நீங்கினவனாய்ப் பரமசாமியத்தை அடைகின்றான்" என்றும், "அங்ஙனமே சிவபெருமானைப்போல முக்தராயினோரும் சர்வஞ்ஞத்-துவாதி குணங்களையுடையராகின்றார்; அங்ஙனம் குணங்கள் ஆன்மாவிற் சங்கிரமிக்கும் என்னும் சாமியபக்ஷம் நிருபிக்கப்பட்டது" என்றும் வேதத்தினும் சிவாகமத்தினும் காணப்படுதலின், அச்சேதனப் பிரபஞ்சமாகிய பசுக்கள் முதற்கடவுளாவாரோ எனின், முத்தி தசையினும் அவ்வான்மாக்கள் பலவாற்றானும் அடிமையேயாம், எங்ஙன மெனின், இருணீங்கியவிடத்தும் கண்ணுக்குக் காட்சி

சூரியனையின்றி அமையாதவாறுபோல, மலம் நீங்கப்பெற்ற முத்திதசையினும் ஆன்மாவுக்கு அறிவு வியஞ்சகமாதல் உடனின்று அறிவிக்குஞ் சிவத்தையின்றி அமையாமையானும், கண் ஸ்படிகம் ஆகாயம்போல, ஆன்மா சார்ந்ததின்வண்ணமாய் நிற்பதன்றிச் சிவபெருமானைப் போலத் தனித்துநிற்கும் ஆற்றலின்மையானும், விளக்கொளியுள் அடங்கிய கண்ணொளிபோல, சிவவியாபகத்துள், அவ்வான்மா வியாப்பியமாய் அடங்கி நிற்கும் இயல்பினதாய், சிவானுபவம் ஒன்றினுக்கே உரியதாதலானும் அது சிவபெருமானைப் போலப் பஞ்சகிருத்தியஞ் செய்தற்கு உரித்தாதலின்றிப் பலவாற்றானும் அப் பரம்பொருளுக்கு அடிமையேயாம் என்பது. (இதனால் ஆன்மாக்கள் பஞ்சகிருத்தியஞ் செய்யும் என்னும் சிவசமவாதிகள் மதம் மறுக்கப்பட்டது).

முதற் சூத்திரத் தொகைப்பொருள்

87. பிரபஞ்சம் நித்தப்பொருள், அது முத்தொழிலுடையது எனக் கூறல் பொருந்தாதென்னும் மீமாஞ்சகர் கொள்கையும், பிரபஞ்சத்தின் தோற்றக்கேடுகள் கண்ணுக்குப் புலப்படாமையின் பிரபஞ்சம் நித்தப்பொருளென்னும் உலகாயதர் கொள்கையும், பிரபஞ்சம் இல் பொருளாய்த் தத்தஞ் சார்பிலே தோன்றி அழியுமென்னும் புத்தர் கொள்கையும், பிரபஞ்சம் உள்பொருளாயின் கருத்தா வேண்டாம் என்னும் சாங்கியர் கொள்கையும் ஸ்திதிகர்த்தாவாகிய நாராயணரே முதற் கடவுளாதல் வேண்டுமென்னும் பாஞ்சராத்திரிகள் கொள்கையும் அதிவிசித்திரமாகிய பிரபஞ்சம் ஒருவனாற் செய்யக்கூடாமையின், பிரமாமுதலிய அநேகர் வேண்டுமென்னும் அநேகேசுவரவாதிகள் கொள்கையும், ஆன்மாக்கள் மலம் நீங்கிய முத்திதசையிற் பஞ்சகிருத்தியஞ் செய்வரென்னும் சிவசமவாதிகள் கொள்கையும் மறுத்துச் சித்தாந்தஞ் செய்து, பதிப்பொருளாகிய மகாசங்காரருத்திரசமட்டிரூபசதா சிவதாண்டவேசுவரப்பெருமான் ஒருவரே உளர் என்று சிறப்புவகையால் நாட்டப்பட்டதாமென்பது.

பொதுவதிகாரம்

பாசப்பிரமாணவியல்

இரண்டாஞ் சூத்திரம்

1. அந்ய : சந் வியாப்திதோ நந்ய : கர்த்தா கர்மாநு சாரத:!
கரோதி சம்சிருதிம் பும்ஸா மாஞ்ஞ்யா சமவேதயா!!

2. (இ-ள்.) மகாசங்காரக் கடவுளாகிய சிவபிரான், (கண்ணும் ஒளியும் போல) வேறாயினும்; (கலப்பினால் உடல் உயிர் போல) வியாபகத்தினால் உயிர்க்களேயாய்; (உயிர்க்கு உயிராதற் றன்மையினால்) கண்ணொளியும் ஆன்மபோதமும் போல உடனுமாய் (நின்று); (தமது) ஆணை எனப் பெயரிய தம்மை விட்டு நீங்காத சிற்சத்தினாலே; ஆன்மாக்களுக்கு; அவற்றின் இரு வினைகளுக்கு ஈடாக; (சிருஷ்டி முதலிய) கிருத்தியங்கள் செய்கின்றார்.

3. அவையே தானே யாயிரு வினையிற்
போக்கு வரவு புரிய வாணையி
னீக்க மின்றி நிற்கு மன்றே.

4. (இ-ள்.) அவையே ஆய் - (சிவபிரான்) உயிர்களேயாய்; தானே ஆய் - (உயிர்களுக்கு) வேறு மாய்; அவையே தானே ஆய் - (உயிர்க்குயிராதற் றன்மையால்) உடனுமாய்; இருவினையிற் போக்கு வரவு புரிய - (தமது ஆஞ்ஞா சத்தியினால் ஆன்மாக்கள்) இருவினை காரணமாக இறத்தலையும் பிறத்தலையுஞ் செய்ய; ஆணையின் நீக்கமின்றி அன்றே நிற்கும் - (தமது சமவேத)

ஆஞ்ஞாசத்தியினின்றும் பிரிப்பின்றி அநாதி தொடுத்து நின்றருளுவர். எ-று.

5. (சூ.க.ரை.) *புநருற்பவம் வருமாறு உணர்த்துத னுதலிற்று

6. (க.பொ.) மகாசங்காரருத்திரரினின்றும் பிரபஞ்சம் மீள உளதாமென்று வகுத்து உணர்த்துதல்வாயிலாக, நிமித்த காரணராகிய சிவபெருமானுக்குச் சிற்சத்தியாகிய துணைக்காரணமுதலிய உள என்று உணர்த்துகின்றது.

7. (சூ.பி.பொ.) மேலைச் சூத்திரத்தினால் உலகத்துக்கு நிமித்த காரணரெனப் பெறப்பட்ட பதியாகிய சிவபெருமான்,

(1) கலப்பினால் உடல் உயிர் போல அவ்வுயிர்களே யாய்,

(2) பொருட்டன்மையாற் கண்ணின் ஞாயிறுபோல அவ்வுயிர்களின் வேறுமாய்.

(3) உயிர்க்குயிராதற் றன்மையாற் கண்ணொளியின் ஆன்மபோதம் போல உடனுமாய் நின்று, ஆணை எனப்படும் தமது சிற்சத்தியினால் வரும் நல்வினை தீவினைகளால் அவ்வான்மாக்கள் இறப்பினையும் பிறப்பினையும் எய்துமாறு, தாம் அந்தச் சிற்சத்தியினின்று பிரியாது சமவேதமாய் நிற்பர்.

---

* புநருற்பவம் - மீளச் சிருஷ்டித்தல்

8. இதனாற் சங்காரகாரணராகிய சிவபெருமானது தடஸ்தலக்ஷணம் எனப்படும் பொதுவியல்பு கூறப்பட்டதாயிற்று.

முதலாஞ் சூர்ணிகை

9. அரன் உயிர்களில் இரண்டற நிற்பன்.

10. (சூ.பொ.) (மேலைச் சூத்திரத்தில் முதற் கடவுள் அன்றென நீக்கப்பட்ட) சேதனப் பிரபஞ்சமாகிய ஆன்மாக்களும் முதல்வரும் பொன்னும் பணியும்போல அபேதமாமென்று மாயாவாதிகளும், இருளும் ஒளியும் போலப் பேதமென்று மத்துவரும், சொல்லும் பொருளும்போல பேதாபேதம் என்று பாஞ்சராத்திரிகளும் கூறுதல் பொருத்தமாகாதென்பது போதர, ஆன்மாக்கள் பலவற்றிலுஞ் சிவபெருமான் றானேயாய் நிற்பர் என்பது கூறப்படுகின்றது.

11. ஒருவன் விஷயத்தை நோக்குங்கால் ஆன்மபோதமானது கண்ணொளி என்றும் தான் என்றும் வேறுபடாது உடனாய் நின்று நோக்குமாறு போல, சிவபெருமான் மீளச் சிருஷ்டிக்குங்கால் ஆன்மாக்களோடு உடனாய் நின்று செய்வரென்பது பெறப்படும்

12. தத்சாதிருச்ய மபாவச்ச ததந்யத்வம் ததல்பதா!
அபிராசஸ்தம் நிரோதச்ச நஞர்த்தா :ஷட்பிரகீர்த்திதா:!!

13. "நஞ்ஞுக்கு சாமியம், இன்மை, பேதம், சிறுமை, இழிவு, மறுதலை என்னும் ஆறு பொருள்கள்" உண்டென்று சப்தகற்பதுருமம் கூறுகின்றது. இந்த ஆறு பொருள்களுள்ளே ஏகான்மவாதிகளால் இன்மைப் பொருளும், மத்துவர்களாற் பேதப் பொருளும், சிவாத்துவிதிகளாலும் சைவசித்தாந்திகளாலும் சாமியப்-பொருளும் கொள்ளப்படுகின்றன. சாதிருசியம் சாமியம் என்பன ஒரு பொருட்சொற்கள்; சாமியப்பொருளே அன்மைப்பொருளிற் செல்வதாம் என்க. அவ்வுண்மை,

14. நஞிவயுக்த மந்ய சதிருசாதிகரணே ததாஹ்யர்த்தகதி:! என்னும் பரிபாஷேந்துசேகர இலக்கணத்தினால் உணரப்படுகின்து.

15. இந்தப் பரிபாஷையின் தாற்பரியம் வருமாறு: - "அநசுவத்தைக் கொணர்க" என்று தேவதத்தனுக்கு யஞ்ஞதத்தன் ஆஞ்ஞாபிக்-குங்கால், தேவதத்தன் (அநசுவம்) குதிரை யல்லாதது மண்கட்டியுமாகலாம் என்று கொண்டு, அம்மண்கட்டியை எடுத்துக் கொடுப்பானல்லன்; பின் குதிரை யல்லாததாயும் (பேதமாயும்), குதிரையின் தோற்றமுதலியன ஒருவாறு ஒப்பதாயும் (அபேதமாயும்) உள்ள கோவேறுகழுதையைப் பிடித்துக்-கொணர்ந்து விடுவன் எனப் பொருள் கொள்ளப்படும் என்று கூறப்படுகின்றது. இங்ஙனம் வேறாயும், வேறன்மையாயும் இருக்கும் அன்மைப்பொருளே சைவசித்தாந்திகளால் அத்து-விதத்திலுள்ள அகாரத்துக்குப் பொருளாகக் கொள்ளப்படுகின்றது. இந்த ஆறு பொருள்களுள் முதற்கணின்ற இந்தச் சாதிருசியமாகிய அன்மைப் பொருளையே பதஞ்சலி மகாபாஷ்யகாரரும் 2ம் அத்தியாயத்து, 2ம் பாதத்து, 1ம் ஆந்நிகத்து, 6ம் சூத்திரத்தில் எடுத்து ஆண்டிருக்கின்றார். மேலும், இந்தச் சாமியப்பொருளே (1ம் சூத்திரத்து 16, (3) ம் பிரிவிற் கண்டவாறு) முண்டகோப நிடதத்தினும் கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றது.

16. ஏகோ ருத்ரோ நதுவிதீயாய தஸ்து:!

17. "உருத்திரர் ஒருவரே; அவர் அத்துவிதீயராய் இருந்தார்" என்று யசுர்வேத (1.8.6.) மும். சுவேதாசுவதரோபநிடத (3.2.) மும் கூறுகின்றன. இங்கே நஞ் என்பதிலுள்ள ஞகாரம் நீங்கிவிட, நகாரம் நின்றது. இந்த யசுர்வேதத்திற் காணப்பட்ட சுருதியை ஆதாரமாகக்கொண்டே.

18. சதேவ சௌம்யேத மக்ர ஆசித்! ஏகமேவாத்விதியம்!

19. "சௌமிய! ஏகமாகிய சத்துத்தானே முதற்கண் அத்துவிதியமாய் இருந்தது," என்று சாந்தோக்கியோபநிடதம் கூறுகின்றது. இங்கே சத் எனப்பட்டவரும், உருத்திரர் எனப்பட்டவரும் ஒருவராமெனக்கொண்டு உரைக்கப்பட்டிருப்பதை முதலாஞ் சூத்திரத்து, 84 -ம் பிரிவிற் காண்க.

20. யசுர்வேதத்தினும் சுவேதாசுவதரத்தினும் நதுவிதீயாய என்னும் மொழியின்கண்வந்த (நகர) உயிர்மெய்யில் நின்ற (நகர) ஒற்று நீங்கிவிட, அகரம் நின்றது; நகரமும் அகரமும் ஒரு பொருளுடையனவேயாம்.

21. அகரம் இன்மைப்பொருள்பற்றி வருங்கால், அபோசனம் என்பது உணவின்பாவம் (உபவாசம்) எனப் பொருள்படும்.

22. அகரம் மறுதலைப்பொருள்பற்றி வருங்கால், அதர்மம் என்பது தருமத்துக்கு மறுதலையாகிய பாவம் எனப் பொருள்படும்.

23. துவிதம் என்னும் எண்ணுப்பெயருக்குமுன் (அகரம்) எய்தி, அத்துவிதம் என நிற்குங்கால், அது சாமியமாகிய அன்மைப்பொருளையே உணர்த்திப் பொதுமையில் நிற்கும்; இந்த எண்ணுப்பெயர்மேல் வந்த அகரம் "அபோசனம்" "அதர்மம்" என்பவற்றிற் போந்த அகரம்போல, இன்மைப்பொருளையேனும் மறுதலைப்பொருளையேனும் உணர்த்தி நிற்றல் வழக்கத்தின் கண்ணே இல்லை; எங்ஙனமெனிற் கூறுதும்:-

24. ஒருவன் தன்னிடத்திலே மாம்பழம் இரண்டு இல்லை என்றால், அவனிடத்தில் மாம்பழம் இல்லை என்றும் பொருள்படும்; இன்றேல் ஒரு மாம்பழந்தானுண்டு என்றும் பொருள்படும்; இன்றேல் அவனிடத்தில் இரண்டுக்கு மேற்பட்ட மூன்று நான்குமுதலிய அநேக மாம்பழங்கள் உண்டு என்றும் பொருள்படும். ஆகலான், மாம்பழம் இரண்டில்லை என்றால், மாம்பழம் ஒன்றுதான் உண்டு என்ற வரைவுபடுத்திப் பொருள் கோடற்கிடனின்றாம். ஆதலின் மாயாவாதிகள் அத்துவிதம் என்றதற்கு இன்மைப்பொருள் கூறி ஒன்றென்பதும், மத்துவர் மறுதலைப்பொருள் கூறி இரண்டு என்பதும் ஒவ்வாவாம்; அத்துவிதம் என்ற சொல்மாத்திரையானே ஒரு பொருளென்று பொருள் கொள்ளுதல் பொருத்தமுடைத்-தன்று; தானே தன்னை ஒன்றெனக் கருதவேண்டாமையின், அவ்வாறு கருதும் பொருள் வேறுண்டென்று பெறப்படுகின்றமை-யினாலாம். ஆதலால் அத்துவிதம் என்னும் மொழிதானே வேறு காரணம் வேண்டாது வேறன்மையை உணர்த்தி நிற்கும்.

25. சிவபெருமான் ஆன்மாக்களேயாய் நிற்குமியல்பை உணர்த்து-தற்கு உதாரணம் வருமாறு:-

26. (வெ.பொ.)

(1) ஆன்மாவானது உடம்பினையும் ஐம்பொறி முதலிய-வற்றையும் கைக்கொண்டு நிற்க, மற்றொருவன் உடம்புக்கிட்ட பெயராற் சாத்தா! கொற்றா! என்று அழைக்குமிடத்து, தான் “என்னை” என்று நிற்றல் காணப்படலானும். இருவர் கைகோத்துக்கொண்டு நிற்க, அவருள்ளே அழைக்கப்பட்டோனேயன்றி மற்றவன் “என்னை” என்றல் உலகத்தின் கண் இல்லாமையானும், அவ்வாறன்றி உடம்பின் பெயர்கொண்டு அழைத்தபோது

உயிர் "என்னை" என நிற்றற்குக் காரணம் அவ்வான்மா-வானது உடம்பெனத் தானென வேற்றுமையுறாது அபேதமாய் நின்றமையேயாம்;

(2) அதுபோலச் சிவபெருமான் ஆன்மாக்களிடத்து வேறுபடாது இயைந்து நிற்பர்; அங்ஙனம் இயைந்தவிடத்தும், ஆன்மா ஆன்மாவே; உடல் உடலே; ஆன்மா உடலாகாது; உடல் ஆன்மாவாகாது; அவ்வாறாயினும் ஆன்மா உடலாயும், அதற்கு வேறாயும் நிற்கும்; உடம்பு அங்ஙனம் நில்லாது; அதுபோல,

(3) சிவபெருமான் சிவபெருமானே; ஆன்மா ஆன்மாவே; சிவபெருமான் ஆன்மா ஆகார்; ஆன்மா சிவபெருமான் ஆகமாட்டாது; அவ்வாறாயினும், சிவபெருமான் ஆன்மா-வாயும் அதனின் வேறாயும் நிற்பர்; ஆன்மா அங்ஙனம் நிற்கமாட்டாது என்பது.

27. இதனால் ஆன்மாவும் சிவனும் அபேதமாயும், பேதமாயும் நிற்றற்கு அனுபவம் காட்டப்பட்டது.

28. (2-ஞ் சூத்திரத்து 16, 18-ம் பிரிவுகளிற் கூறப்பட்ட) ஏகம் அத்துவிதீயம் என்னும் இரண்டனுள்ளே, ஏகம் என்பதின் பொருள் உதாரணவாயிலாகக் கூறப்படுகின்றது:-

29. (வெ.பொ.)

(1) வேதமானது ஏகம் என்று கூறினமைக்குப் பொருள் ஒன்றெனப்பதேயாம், வேறு பொருள்படாது:

(2) அதற்குத் தாற்பரியம் பதிப்பொருள் ஒன்றே. இரண்டில்லை என்பதாம்;

(3) இங்ஙனம் பதிப்பொருள் ஒன்றென்று கூறுபவன் அப்பதிப்பொருளுக்கு வேறாகிய பசு எனப்படும் ஆன்மாவாம்.

(4) பதியும் அறிவுடைப்பொருளேயாக, ஆன்மாவும் அறிவுடைப் பொருளேயாக, (ஆன்மாவைப் பதியாகிய பிரமமென்று மாயாவாதிகள் கொள்ளுமாறு உரையாது), அவ்வான்மாவைப் பசு என்றது எதனாலெனின்,

(5) அவ்வான்மா ஆணவமலத்தோடு கட்டுண்டு நின்றமையாற் பசு எனப்படும்;

(6) இங்ஙனம் பதிக்கும் பசுவுக்கும் வேற்றுமை கூறின், பிரமமில்லையேல் ஒரு பொருளுமின்றாம் என்னும் சுருதியின் தாற்பரியம் என்னை எனில்,

(7) சராசராதி ஜந்தூநாம் சிவைக : பிராண உச்யதே!
தம் விநா ந பிரவிருத்தி : ஸ்யாதக்ஷராணா மகாரவத்!!

(8) "அகரவுயிரில்லையேல் (ஏனைய) உயிரெழுத்து மெய்யெழுத்துக்களுக்கு இயக்கமில்லையாம்" (என்னும் முறைபற்றி),

(9) "சேதனாசேதனப் பிரபஞ்சத்துக்குச் சிவபெருமான் பிராணன் எனப்படுகின்றமையின், (பிரமமாகிய) அவரையின்றி அவற்றுக்கு இயக்கம் இன்றென்பதேயாம்"

30. இதனாற் சிவபெருமான் ஆன்மாக்களுக்கு வேறாயும், வேறன்மையாயும் நிற்றற்கு அனுபவம் காட்டப்பட்டது.

31. இனி அத்துவிதம் என்பதின் பொருள் உதாரணவாயிலாகக் கூறப்படுகின்றது:-

32. (வெ.பொ.) பண்ணும் அதனின் வேறாக எண்ணப்படும் இசையும் போன்றும், பழமும் அதனின் வேறாய் எண்ணப்படும் சுவையும் போன்றும், சர்வவியாபகராகிய சிவபெருமானது திருவருள் ஆன்மாக்களிடத்தில் வேற்றுமையின்றி நிற்கும்; இதனையுற்றே வேதம் அத்துவிதம் என்று அவ்விடங்களிற் கூறும் என்பது.

ஏகராகிய பதியாய் நின்ற பரப்பிரமசிவபிரான் ஆன்மாக்கண்மாட்டு வேறன்றி நிற்றலான், ஏகமேவாத்துவிதீயம் என்று சுருதி கூறியதாம் என்க.

33. இசையாகிய குணமும் பண்ணாகிய குணியும், சுவையாகிய குணமும் பழமாகிய குணியும் வியாப்பிய வியாபகமாயிருக்கும் ஒப்புமைமாத்திரையாயிருத்தல் நோக்கியன்றோ, ஆன்மாக்கள் சிவபிரானில் வியாப்பிய வியாபகமாயிருக்கும் முறைபற்றி. அக்குணகுணிகள் உவமையாக எடுத்தாளப்பட்டன. குணகுணிகள் போல ஆன்மாக்களும் சிவபெருமானும் உடனாதற்கும், அவ்வாறு உடனாகாமைக்கும் அனுபவம் கூறப்பட்டது.

34. இரண்டாஞ் சூத்திரத்து 26 -ம் பிரிவில் ஆன்மாவும் சிவமும் வேறன்று என்றும், 29 - பிரிவில் வேறு என்றும் 33 - ம் பிரிவில் உடனாய் என்றும் தனித்தனி வெவ்வேறு உவமைகள் எடுத்துக்காட்டப்பட்டனவன்றோ; இப்போது அம்மூன்றும் ஓர் உவமைக்கண் நிகழுமாறு காட்டப்படுகின்றது:-

35. (வெ.பொ.)

(1) உருக்கிய அரக்கோடு செறிந்த கற்பொடியானது,

(2) அவ்வரக்கினோடு ஒன்றாய் (பேதமாய்), ஒருங்கியைந்து (அபேதமாய்), நீக்கமின்றி (உடனாய்) நின்றாற்போல, சிவபெருமான் ஆன்மாக்கண்மாட்டு,

(3) ஒருங்கு கூடி (அபேதமாய்), நின்று, (பேதமாய்), நீக்கமின்றி-யுடனாதலால்.

(4) (கலப்பினால் அபேதமாய்) உலகேயாம், பொருட்டன்மையாற் பேதமாய்த்) தானேயாம், (உயிர்க்குயிராதற் றன்மையால் உடனேயாய்த்) தானே உலகேயாம் என்று கூறப்பட்டது : *

36. மேலே கூறிய பொருள் ஞானாவரணபாஷ்யத்தில்,

37. லாக்ஷாசிலிஷ்டம் சிலாசூர்ணம் யதா தந்மயதாம் கதம்!

ததா ஸ்வாத்மநி திருஷ்ட்வேசம் வதாம்யேநம் ஜகந்மயம்!!

38. "அரக்கினோடு சேர்ந்த கற்சூர்ணமானது அரக்கினியல்பை அடைந்தவாறுபோல, எனது ஆன்மாவிற் சிவபெருமானைக் கண்டு, இவரை உலகமேயாயுள்ளார் என்று கூறுகின்றேன்" என்றும்,

39. "சடையார் புனலுடையான்" என்றற் றொடக்கத்த திருவீழி மிழலைத் தேவாரத்திருப்பதிகத்தில், "எட்டுத்திசை தானாய், வேறா, யுடனானானிடம் வீழிம்மிழலையே" என்றும்,

40. "புறச்சமயத்தவர்க் கிருளாய்" என்றற் றொடக்கத்துச் சிவப்-பிரகாசச் செய்யுளில், "பொற்பணிபோல பேதப்பிறப்பிலதா யிருள்வெளிபோற் பேதமுஞ் சொற்பொருள்போற் பேதாபேத-முமின்றிப் பெருநூல் சொன்ன வறத்திறனால் விளைவதாய், உடலுயிர், கண்ணருக்கன், அறிவொளிபோற் பிரிவது மத்துவிதமாகும்" என்றும் காணப்படுகின்றமையால் 10ம் பிரிவிற்

* இந்த வெண்பாப்பொருளின் எஞ்சிய பாகத்தை 48, (5)ம் பிரிவிற் காண்க.

கூறப்பட்ட மதத்தினர் கூற்று மறுக்கப்பட்டவாறும், சைவ சித்தாந்திகள், கொள்கை நிறுத்தப்பட்டவாறும் காண்க.

41. அஹம் மநுரபவம் சூர்யச்சாஹம் கக்ஷீவா ந்ருஷிரஸ்மி விப்ர :!
அஹம்குத்ஸமார்ஜுநேயந்யிருஞ்ஜேஹம் கவிருசநா பச்யதா மா!!

42. "நான் மனுவாயினேன், சூரியனுமாயினேன், நான் கக்ஷீவான் என்னும் இருஷியாயினேன், விப்பிரனாகின்றேன், அர்ஜுநிகுமாரனாகிய குற்சருக்கு அருள்பாலிக்கின்றேன், மேதாவியாகிய உசனராயுள்ளேன். என்னைப் பாருங்கள்" என்று இருக்கு வேதத்து, 4-ம் மண்டலத்து, 16 -ம் சூக்தத்து 1-ம் மந்திரத்தினும்,

ருஷிர் வாமதேவ : பிரதிபேதேஹம் மநுரபவம் சூர்யச்சேதி!
ய ஏவம் வேதாஹம் பிரம்மாஸ்மி ச இதம் சர்வம் பவதி!

44. "நான் மனுவாயினேன், சூரியனுமாயினேன்" என்றும், நான் பிரமமாயிருக்கின்றேன் என்று எவன் அறிகின்றானோ அவன் இவையெல்லாம் ஆகின்றான் என்றும், வாமதேவரிஷி கூறினார் என்று பிருகதாரணியத்து 3-ம் அத்தியாயத்து, 4-ம் பிராம்மணத்து, 10 -ம் மந்திரத்தினும், சிவோகம் பாவனையுற்று வாமதேவமுனிவர் யானே உலகெலாமாயினேன் என்று கூறுதலானும்,

45. மயா வியாப்தமிதம் சர்வம் திருச்யா திருச்யம் சராசரம்!
அஹமேவ ஜகந்நாதோ மத்தஸ் சர்வம் பிரவர்த்ததே!
அஹமேவ பரம்பிரம்ம அஹம் ஞேயமநக்ஷரம்!

46. "காணப்படுவதும் காணப்படாததுமாகிய ஈதெல்லாம் என்னால் வியாபிக்கப்பட்டன; நானே உலகத்துக்கு நாதன். என்னிலிருந்தே அனைத்தும் பிரவர்த்திக்கின்றன; நானே பிரமம், நானே

அநக்ஷரமாக அறியற்பாலன்'' என்று சர்வஞ்ஞானோத்தரம் ஆன்மா எல்லாமாய், அல்லனுமாய், உடனுமாய் நிற்குமென உயிர்கண்மேல் வைத்துக் கூறுதலானும்,

47. ஆன்மாக்களும் சிவபெருமானைப்போல அபேதமாயும், பேதமாயும். உடனாயும் நிற்கும் சிவனது இலக்கணத்தை யுடையனவோ எனின், அன்று;

48. (5) பாசக்கூட்டத்தினின்று நீங்கித் தனியாய் நின்ற ஆன்மாவினகத்துச்சோகம்பாவனை எனப்படும் சிவோகம்பாவனையினாற் சிவபெருமான் புகுந்து வேற்றுமையின்றித் தோற்றுதலான், இந்த முத்தி நிலையில் யானே உலகெலாமாயினேன் என்று கூற நேர்ந்ததாம். அது பற்றி ஆன்மாக்கள் அவ்வாறாகமாட்டா என்க.

49. மகாபாரதம், அரிவம்சம், வாயுசங்கிதை, கூர்மபுராணம், லிங்கபுராணம், ஸ்காந்தபுராணம் என்னும் இதிகாசபுராணங்கள் கூறுமாறு, உபமன்னியுவினிடத்துக் கிருஷ்ணர் வைதிக பாசுபததீக்ஷை எனப்படும் மந்திரசம்ஸ்காரதீக்ஷை பெற்று, தம்மையும் தமது தலைவராகிய சிவபெருமானையும் உணர்ந்து, சிவோகம்பாவனையில் தேர்ந்து நின்றமையாலன்றோ, வாமதேவ முனிவரைப்போல, அந்தக் கிருஷ்ணர்

50. அஹமிதம் கிருத்சிநமேகாம்சேந ஸ்திதோ ஜகத்!

(பகவற்கீதை, 10, 42)

51. "நான் இவ்வுலகமனைத்தையும் ஓர் அம்சத்தினாலே வியாபித்திருக்கின்றேன்'' என்று பகவற்கீதை கூறுமாறு, யானே உலகெலாமாயினேன் என்று கூறற்கும்,

52. ஏவமுக்துவா ததோ ராஜந் மஹாயோகேச்வரோ ஹரி:!
தர்சயாமாஸபார்த்தாய பரமம் ரூபமைச்வரம்!!

(பகவற்கீதை, 11. 9)

53. "இங்ஙனஞ் சொல்லி மஹாராஜாவே, மகாயோகீசுவரராகிய கிருஷ்ணர் அர்ச்சுனர்க்கு மேலாகிய விசுவருபத்தைத் தரிசிப்பித்தார்" என்று கூறுமாறு, அர்ச்சுனர்க்கு விசுவரூபம் காட்டற்கும்,

54. தஞ்சோபஹாரம் ஸ்வகிருதம்நைசம் நைகமாத்மந:!
ததர்ச திரியம்பகாப்யாசே வாசுதேவே நிவேதிதம்.

(துரோணபருவம், 81.2)

55. "அருச்சுனர் தாம் இராப்போதிலே தம்மாற் கிருஷ்ணர்க்கு நிவேதிக்கப்பட்டவற்றைச் சிவபிரான் பக்கத்திற் கண்டார்" என்று துரோணபருவம் கூறுமாறு, தம்மேல் அர்ச்சிக்கப்பட்ட புஷ்பங்களைச் சிவபிரான் திருமுடிமேற் காட்டற்கும் வன்மையுடையராயினார்.

56. இரண்டாஞ் சூத்திரத்து 35-ம் பிரிவிற் கூறப்பட்டவாறு, அபேதம், பேதம், உடனாதல் என்னும் மூவகை இயல்பும் தன்கண்ணே தோன்ற நிற்கும் அத்துவிதத்தின் உண்மை உரைக்கப்பட்டது.

இரண்டாஞ் சூர்ணிகை

57. உயிர்களுக்குக் கன்மபலன்களை அரனே கொடுப்பன்.

58. (சூ.பொ.) ஒரு பட்டணத்தைக் காக்கும் அரசன் தனது சிறைச்சாலைத்தொழிலை ஒருவனிடத்து வைத்தல்போல, முற்றறிவும் பேரருளுமுடைய நிமித்தகாரணராகிய சிவபெருமான் உயிர்களோடியைந்து நின்று பிரபஞ்சத்தை மாயையினின்று தோற்றுவிக்குங்கால், அவர் அங்ஙனம் செய்வதாகிய தமது துணைக்காரணமாகிய ஆஞ்ஞாசத்தியை இருவினைகளிடத்து வைத்து நடாத்துதல் முறைமையாகலால், ஆன்மாக்களுக்கு இரு கன்மங்களையும் சிவபெருமான் தமது ஆஞ்ஞையினால் அருளுவர் என்பதாம்.

59. இருவினை எனப்படுவது முற்செனனங்களில் ஈட்டப்பட்டு மாயையிலே கட்டுண்டு கிடந்த புண்ணிய பர்வங்களாம்; இதனால் மாயை ஒன்று உளதாதலும் பெறப்பட்டது. இங்ஙனம் தமது ஆஞ்ஞாசத்திகொண்டு சிவபெருமான் செய்யுங்கால், அவரது சுவதந்திரத்துக்கு யாதும் இழுக்கில்லையாம்.

60. வினை ஒன்று உண்டு என்பதற்கும், அதுவே உயிர்க்குப் பயனாய் எய்தும் என்பதற்கும், மறுசெனனத்தில் வினை ஏறும் என்பதற்கும், அது சிவபெருமானையின்றி எய்தாது என்பதற்கும் பிரமாணம் என்னை எனிற் கூறுதும்:-

61. (வெ.பொ.)

(1) இல்லது தோன்றாது என்பது முதலாஞ் சூத்திரத்து 63-ம் பிரிவினாற் பெறப்படுகின்றமையின்,

(2) முன் உளதாகும் புண்ணிய பாவம் என்னும் இரு வகைத்தாகிய சஞ்சித வினையானது தன் பயனாகிய

இன்பதுன்பங்களையும், அவை நுகர்தற்குரிய இடமாகிய உடலையும் தோற்றுவிக்க,

(3) அவ்வின்ப துன்பங்களின் நுகர்ச்சி ஆன்மாக்களுக்கன்றி உடலுக்கின்மையால், அவ்வான்மாக்கள் உடலை அடைந்து இன்பதுன்பங்களை அநுபவிக்கும்,

(4) முன் வினையானது அனுபவிக்கப்பட்டொழிந்தால் மறு பிறவியாகிய மேலைக்கு வினை எங்ஙனம் உண்டாகு மெனில்,

(5) முன் செய்த வினையை இப்போது அனுபவிக்குங்கால் அதற்குத் துணைக்காரணமாய் நேரும் விருப்பு வெறுப்-புக்களே மேலைக்கு வினையாய் ஏறும்.

(6) அங்ஙனமாயில் அந்த வினையே பயனாக வருதல் சாலும். சிவபெருமான் என ஓர் கடவுள் எதன்பொருட்டோ? எனில்,

(7) உழவர் செய்யும் தொழிலுக்குத் தக்கபயனை விளைநிலம் பிறப்பிப்பதன்றி அத்தொழில் தானே உண்டாக்கமாட்டாத வாறுபோல, உணவும் வித்துமாய் முன் தொடுத்து முறையே வரும் பிராரத்தவினை ஆகாமியவினை என்பவற்றைச் சிவபெருமான் அவ்வான்மாக்களுக்குக் கூட்டுவாரன்றி, அவ்வினைகள் தாமே வந்து ஆன்மாக்களுக்குப் பயன்களாக எய்தாவாம்.

62. இருவினை ஜடமாதல்பற்றி ஆன்மாவைச் சென்றடையமாட்டா தாயினும், ஆன்மாக்கள் அறிவுடைப்பொருள்களாதலில் அவ்விருவினைப் பயனை அறிந்து எடுத்து அனுபவிக்கும், அதற்கு ஓர் கர்த்தா எற்றுக்கெனிற் கூறுதும்-

63. (வெ.பொ.) ஒருவன் இரும்பினை எடுத்து நேரே பிடிக்குங்காற் காந்தமானது அதனை வலித்துக்கொள்ளுமாறுபோல, சிவபெருமான் வினைப்பயன்களைப் பிறழாமல் நுகர்விக்குங்காற் புண்ணிய பாவங்களைச் செய்யும் ஆன்மாக்கள் தமக்கு நிலைக்களமாகிய உடம்பின்கண்ணேயிருந்து அவ்வினைப் பயன்களை அநுபவிக்கும், ஆன்மாக்களுக்குத் தமக்கெனச் சுதந்தர அறிவின்மையானும், வினை ஜடமாதலானும், மாயை சிவபெருமானது ஆணையையே தனக்குத் தாரகமாகக்கொண்டு நிற்றலானும், சிவபெருமானொழிந்து அவ்வினைப் பயன்களை மற்றெவர்தாம் பெத்தகாலத்தில் அறிந்து ஆன்மாக்களுக்குக் கூட்டுவார்? எவருமிலர் என்பதாம்.

64. அவ்வினை ஆதியோ? அநாதியோ? ஆதி எனில், முன்பில்லாதது இடையே தோற்றும் எனல் சற்காரியவாதத்துக்கு ஏலாது; அநாதியாயின், ஒருவர் கூட்டவேண்டுவதில்லையாமெனின், கூறுதும் :-

65. (வெ.பொ.)

(1) நெல்லின்கண்ணே உமியும், செம்பின்கண்ணே களிம்பும் எக்காலத்து உளவாயின என்று ஆராயுங்கால், அந்த நெல்லும் செம்பும் உளவாயினவன்றே உள்ளனவன்றி இடையே வந்தன அன்றாம்;

(2) தாம்ர காளிகவத் யோகாத் ஸஹஜஸ் சமுதாஹ்ருத:!

(3) "செம்பிற் களிம்புபோல ஆணவம் (ஆன்மாவைப்பற்றி யிருத்தலால்) அது சகசம் எனப்பட்டது" எனச் சிவாகமம் கூறுகின்றது. அதுபோல மலம், மாயை, கன்மம் என்னும் மும்மலங்களும் அநாதியே உள்ளனவாம். சூரியனால்

தாமரைப் பூவுக்கு அலர்தலும் கூம்புதலும் நிகழுமாறுபோல, சிவபெருமானது திரோதான சத்தியினால் மும்மலங்களும் தத்தம் காரியங்களைச் செய்யும் என்பதாம்.

66. மூலமலத்தின் காரியம் மயக்கத்திற்கேதுவாதலாகிய மோகமும், மதித்தற் கேதுவாதலாகிய மதமும், ஆசைமிகுதிக்கேது-வாதலாகிய இராகமும், கவலுதற்கு ஏதுவாதலாகிய கவலையும், தபித்தற்கு ஏதுவாதலாகிய தாபமும், வாடுதற்கு ஏதுவாதலாகிய வாட்டமும், நானாவித ஏதுவாதலாகிய விசித்திரமுமென எழுவகைப்படும். இங்ஙனம் பவுஷ்கராகமத்துப் பசுப்படலத்திற் கூறப்படுகின்றது.

67. மாயையின் காரியம் தனுகரணமுதலாயின.

68. இருவினையின் காரியம் இன்பதுன்பமுதலாயின.

69. திரோதானசத்தியானது பாகம் வருவித்தற்பொருட்டு ஆணவ மலத்தின் வழிநின்று மோகமுதலியவற்றைத் தொழிற்படுத்து-வதாகிய சிவசங்கற்பத்துக்கு ஏதுவாதல்பற்றி மலம் என்று உபசரிக்கப்படும்.

70. இங்ஙனம் மலம் கன்மம் மாயை திரோதானம் மாயாகாரியம் எனப் பாசம் ஐவகைப்படும். இச்சூத்திரத்தினாற் பாசத்தினுண்மை சாதிக்கப்பட்டது.

71. மாயையானது சுத்தமாயை எனவும். அசுத்தமாயை எனவும் இருவகைப்படும்.

72. சுத்தமாயையானது ஊர்த்துவமாயை எனவும், அசுத்த மாயை யானது அதோமாயை எனவும்படும்.

73. சிவபெருமானது தாதான்மியசத்தியாகிய கிரியாசத்தியைப் பரிக்கிரகசத்தியாகிய சுத்தமாயை என்று சிலர் கூறுவது பொருந்தாதாம் என்க. பரிக்கிரகசத்தி என்பது வேண்டும்போது தொழிற்குக் காரணமாகக் கொள்ளப்படுவது.

74. தாதான்மிய சத்தி என்பது எக்காலத்தும் விட்டுப்பிரியாதசத்தி எனப் பொருள்படும்.

75. சுத்தமாயையானது (இலய, போக, அதிகாரத்துக்குரிய) சிவம், சத்தி, நாதம், விந்து, சதாசிவன், மகேசுவரன், உருத்திரன் என்போர்க்கும், விஞ்ஞானாகலர் பிரளயாகலர்க்கும், சரியை கிரியாயோகத்துற்றோர்க்கும் தனுகரண புவன போகங்களைப் பிறப்பிப்பதாய். நித்தியமாய். வியாபகமாய், அருவமாய், ஜடமாய், சொல்வடிவும் சுத்தமாகிய பொருள் வடிவும் தோன்றுதற்கு முதற்காரணமாய், மயக்கஞ் செய்யாததாய் இருப்பது.

76. லயாதி வ்யாவிருதிர் யத்ர சுத்தாத்வா யதோஜநி!
ஸாது குண்டலிநீ சம்போர் நித்யாதிஷ்டேய ரூபிணீ !!

77. "எந்த வஸ்துவிலே சிவபெருமானுடைய லய, போக, அதிகாரம் உளதோ, எதினின்று சுத்தாத்துவாவானது பிறக்கின்றதோ. அது சிவபெருமானுக்கு அதிஷ்டானரூபமாகிய சுத்தமாயை எனப்படும்" என்று பவுட்கராகமம் கூறுகின்றது.

78. சுத்தமாயையினின்றும் சூக்குமை. பைசந்தி. மத்திமை. வைகரி என்னும் நால்வகை வாக்கும் தோன்றும், இந்த வாக்குக்களில் இலக்ஷணங்களை முறையே சிவஞானசித்தியார் 1ம் சூத்திரத்து 23. 22, 21, 20ஞ் செய்யுள்களிற் காண்க.

79. சுத்தமாயையினின்று *சிவதத்துவம், சத்திதத்துவம், சாதாக்கிய தத்துவம், ஈசுவரதத்துவம், சுத்தவித்தியா தத்துவம் என்னும் சிவதத்துவம் ஐந்தும் தோன்றும்.

80. அசுத்தமாயை, காலம், நியதி, கலை, வித்தை, இராகம், புருஷன் என்னும் ஏழும் வித்தியாதத்துவங்களாம். இதற்குப் பிரமாணம்.

81. கால : சுவபாவோ நியதிர் யதிருச்சா பூதாநி யோநி :
புருஷ இதி சிந்தியம்!

என்னும் சுவேதாசுவதரோபநிடதத்து 1-ம் அத்தியாயத்து 2-ம் மந்திரமே. இம்மந்திரம் வித்தியாதத்துவம் ஏழையும் உணர்த்தும் என்பதற்கும் பிருகச்சாபாலோபநிடதத்திற் கூறப்பட்ட சிவ தத்துவம் ஐந்துக்கும் உபப்பிருங்கணப் பிரமாணம் வருமாறு:

82. .... புருஷஸ்யது!
அந்தரங்கதயா தத்வபஞ்சகம் பரிகீர்த்திதம்!
நியதி: காலராகச்ச வித்யாச ததநந்தரம்!
கலாச பஞ்சகமிதம் மாயோத்பந்நம் முநீச்வர!
(மாயாந்து பிரகிருதிம் வித்யாந் மாயாசுருதி ரிதீரிதா!)
தஜ்ஜாந்யேதாநி தத்வாநி சுருத்யுக்தாநி ந ஸம்சய:!
கால : ஸ்வபாவோ நியதிரிதிச சுருதிரப்ரவீத்!
ஏதத்பஞ்சகமேவாஸ்ய பஞ்சகஞ்சுக முச்யதே!
அஜாநந் பஞ்சதத்வாநி வித்வாநபி விமூடதீ:!
நியத்யதஸ்தாத் பிரகிருதேருபரிஸ்த : புமாநயம்!
வித்யாதத்வமிதம் புரோக்தம் சுத்தவித்யா மஹேச்வரெள!
சதாசிவச்ச சக்திச்ச சிவச்சேதந்து பஞ்சகம்!
சிவதத்வமிதம்பிரம்மந் பிரஞ்ஞாந பிரம்ம வாக்யத:!!

---

* முதலாஞ் சூத்திரத்து 38-ம் பிரிவிலே சிவதத்துவங்கட்குப் பிரமாணம் எண்க. அநுக்கிரஹீமயம்சக்ரம் சாந்தியதீ தகலாமயம்!

83. "புருஷனுக்கு (1) நியதி, (2) காலம், (3) இராகம், (4) வித்தை (5) கலை என்னும் தத்துவங்கள் ஐந்தும் அந்தரங்கமாகக் கூறப்பட்டன எனவும், இவை (6) மாயையினின்று உண்டாயின எனவும், இதற்குப் பிரமாணம் "காலஸ்வபாவோநியதி" என்னும் (சுவேதாசுவதர) சுருதியாம் எனவும், (7) புருஷனுக்கு இந்த ஐந்தும் பஞ்சகஞ்சுகம் எனப்படும் எனவும் இதனை உணராதோன் வித்துவானாயினும் மூடனே எனவும், பிரகிருதிக்கு மேலும் நியதிக்குக் கீழுமுள்ளான் (8) புருஷன் எனவும், (இங்ஙனம்) இந்த வித்தியாதத்துவம் கூறப்பட்டது எனவும், சுத்தவித்தியா தத்துவம், ஈசுவரதத்துவம், சாதாக்கியதத்துவம், சத்திதத்துவம், சிவதத்துவம் என்னும் ஐந்தும் சிவதத்துவங்களாம் எனவும், இந்தச் சிவதத்துவம் முற்றறிவு முற்றிற் தொழிலுடைய பிரமம் என்னும் வாக்கியத்தோடியைந்தது எனவும் கைலாசசங்கிதை 9-ம் அத்தியாயத்து 29-ம் சுலோக முதலியவற்றிற் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

84. ஆன்மதத்துவம் இருபத்தினான்கும் 4-ம் பிரசிநோபநிடதத்து 8-ம் மந்திரத்தினும், மாயாவாதிகட்குரிய வராகோபநிடதத்தினும். சூதகீதையினும், சாங்கியநூலினும் பிரசித்தமாதலின், அவை ஈண்டுக் கூறப்படாது விடப்பட்டன.

85. சிவதத்துவம் ஐந்தும், வித்தியாதத்துவம் ஏழும், ஆன்மதத்துவம் இருபத்தினான்குமாகச் சேர்ந்த முப்பத்தாறு தத்துவங்களும் பொதுவும், சிறப்பும், பொதுச்சிறப்பும் என மூவகைப்படும்.

86. புவனவடிவாகிய தத்துவங்கள் எல்லோர்க்கும் பயன்படுதலிற் பொது எனப்படும்; சூக்குமதேக வடிவாகிய தத்துவங்கள் தனக்குப் போக நுகர்தற்குக் கருவியாதலிற் சிறப்பு எனப்படும். ஸ்தூலதேகவடிவாகிய தத்துவங்கள் தனக்குப் போக நுகர்தற்கும், சந்தனம் பூமாலைபோல மனைவிமுதலியோர் அனுபவித்தற்கும் பயன்படுதலிற் பொதுசிறப்பெனப்படும்.

87. சிவசத்திக்குரிய ஞானேச்சாக்கிரியை மூன்றனுள்ளே, யாண்டும் ஒருபெற்றித்தாய் வியாபரிக்கும் இச்சாசத்தி யொழிந்து, மற்ற ஞானமும் கிரியையுமாகிய இரண்டும் தனித்தனி வியாபரிக்குங்கால்,

(1) சிவதத்துவம் ஞானமாயும்,

(2) சத்திதத்துவம் கிரியையாயும்,
ஒத்து வியாபரிக்குங்கால்,

(3) சாதாக்கியதத்துவம் ஞானமும் கிரியையும் ஒத்ததாயும், ஏறிக்குறைந்து வியாபரிக்குங்கால்,

(4) ஈசுவரதத்துவம் கிரியை ஏறி ஞானம் குறைந்தும்,

(5) சுத்தவித்தியாதத்துவம் ஞானம் ஏறிக் கிரியை குறைந்தும் நிற்கும்.

(6) அசுத்தமாயாதத்துவம் நித்தமாய், அருபியாய், ஒன்றாய் , பிரபஞ்சத்துக்கு வித்தாய், முதல்வனுக்கு ஓர் பரிக்கிரக சத்தியாய், புவனம். போகம், தனு, கரணங்களை உயிர்களுக்குக் கொடுப்பதாய் உள்ளது.

(7) காலதத்துவமானது இறந்தகாலம், நிகழ்காலம், எதிர்காலம் என முத்திறப்பட்டுக் காரியப்பிரபஞ்சத்தைக் காலவரையறை செய்து கன்மத்தை எல்லைப்படுத்தி நிற்பது,

(8) நியதிதத்துவமானது அவரவர் செய்த கன்மத்தை அவரவரே நுகருமாறு நியமிப்பது.

(9) கலாதத்துவமானது ஆன்மாவைப்பற்றிய ஆணவத்தை ஏகதேசத்தில் நீக்குவது.

(10) வித்தியாதத்துவமானது ஆன்மாவின் ஞானசத்தியை ஏகதேசத்தில் விளக்குவது.

(11) இராகதத்துவமானது ஆன்மாவின் இச்சாசத்தியை விளக்கிப் போகத்திற் செலுத்துவது,

(12) புருஷதத்துவமானது (மாயையினின்று தோற்றிய) கலை வித்தை இராகம் என்பன ஆன்மாவின் கிரியை ஞானம் இச்சை என்பவற்றை விளக்கியபோது, காலம் நியதி-களுட்படப் பஞ்சகஞ்சுகமுடையதாய் அந்த இச்சை முதலிய மூன்றையும் ஏகதேசத்தில் மருவிப் போகத்தில் உன்முகமாய் நிற்பது.

(13) குணதத்துவமானது (கலையினின்றும் அவ்வியக்தமாய்த் தோன்றிய) மூலப்பிரகிருதியின்கண்ணே, சாத்துவிகம், இராசசம், தாமசம் என வியக்தமாகி மூவகைத்தாய், ஒவ்வொன்று முத்திறப்பட்டு ஒன்பதுவகைப்படுவதாம்.

(14) புத்திதத்துவமானது குணதத்துவத்தினின்றும் தோன்றி ஆன்மாக்கள் செய்யும் இருவினைக்கீடாக வந்த விடயத்தை இன்னதென நிச்சயிப்பது.

(15) அகங்காரதத்துவமானது என்னோடொப்பாரில்லை என்னும் அகந்தைப்படுதற்குக் காரணமாய், யான் என்றும், எனது என்றும் ஒருப்பட்டெழுந்திருப்பது.

(16) மனத்தத்துவமானது தைசசவகங்காரத்தினின்றும் தோன்றி எதிர்ப்பட்டதொரு விடயத்தை இஃது யாதாகற்பாற்றெனச் சித்தருபமாய் நின்று சிந்தித்தும், பின் அதன்மீது ஐயமுற்று நிச்சயிக்குமாறு ஆசை பிறப்பித்து நிற்கும்.

(17) செவி ஆகாயத்தினிடமாகநின்று (*) சத்தத்தை அறிதற்குத் தானமாயுள்ளது.

(18) மெய் வாயுவினிடமாக நின்று பரிசத்தை அறிதற்குத் தானமாயுள்ளது.

(19) கண் அக்கினியினிடமாக நின்று ருபத்தை அறிதற்குத் தானமாயுள்ளது.

(20) வாய் அப்புவினிடமாக நின்று இரசத்தை அறிதற்குத் தானமாயுள்ளது.

(21) மூக்கு பிருதிவியினிடமாக நின்று கந்தத்தை அறிதற்குத் தானமாயுள்ளது.

(22) வாக்கு ஆகாயத்தினிடமாக நின்று வசனிக்கும்.

(23) பாதம் வாயுவினிடமாக நின்று கமனஞ் செய்யும்.

(24) பாணி தேயுவினிடமாக நின்று இடுதல் ஏற்றல் செய்யும்.

(25) பாயுரு அப்புவினிடமாக நின்று மலசலங்களைப் பிரிக்கும்.

(*) இந்தச் சத்தம் பரிசமுதலியன. ஆகாயம் வாயு முதலிய பூதங்களின் குணங்கள். 27, 28, 29. 30. 31 - ம் இலக்க முதலியவற்றிற் காணப்படும் சத்தம் பரிச முதலியன, சூக்குமபூததன்மாத்திரைகளாம். அதுபற்றி அவ்விருதிறத்துச் சத்தாதிகளுக்கான பேதம் கண்டு கொள்க.

(26) உபஸ்தம் பிருதிவியினிடமாக நின்று ஆனந்தஞ் செய்விக்கும்.

(27) சப்தம் ஆகாயம் தோற்றுதற்குக் காரணமாயுள்ள சூக்கும தன்மாத்திரை.

(28) பரிசம் வாயு தோன்றுதற்குக் காரணமாயுள்ள சூக்கும தன் தன்மாத்திரை

(29) ரூபம் தேயு தோன்றுதற்குக் காரணமாயுள்ள சூக்கும தன்மாத்திரை.

(30) இரசம் அப்பு தோன்றுதற்குக் காரணமாயுள்ள சூக்கும தன்மாத்திரை.

(31) கந்தம் பிருதிவி தோன்றுதற்குக் காரணமாயுள்ள சூக்கும தன் மாத்திரை.

(32) ஆகாயதத்துவம் வெளியாதல் இடங்கொடுத்தலாகிய குணமும் தொழிலுமுடையது.

(33) வாயுதத்துவமானது சலித்தல், ப்ரந்தவற்றைத் திரட்டு-தலாகிய குணமும் தொழிலுமுடையது.

(34) தேயுதத்துவமானது சுடுதல், ஒன்றுவித்தலாகிய குணமும் தொழிலுமுடையது.

(35) அப்புதத்துவமானது குளிர்தல், பதஞ்செய்தலாகிய குணமும் தொழிலுமுடையது.

(36) பிருதிவிதத்துவமானது கடினமாதல். தரித்திடுதலாகிய குணமும் தொழிலுமுடையது.

88. இங்ஙனம் சிவதத்துவமுதற் பிருதிவிதத்துவம் இறுதியாகிய முப்பத்தாறு தத்துவங்களின் தொழிலை அறிதலே தத்துவரூபம் எனப்படும்.

89. வினையானது ஈட்டப்படுங்கால், அது மனம் வாக்கு காயம் என்னும் மூன்றினாலும் மந்திராத்துவா முதலிய அத்துவாக்களிடமாக ஈட்டப்பட்டு,

(1) ஸ்தூல கன்மமாய் ஆகாமியம் எனப் பெயர்பெறும்;

(2) பின்னர்ப் பக்குவமாகும் வரையும் சூக்கும கன்மமாய்ப் புத்திதத்துவம் பற்றுக்கோடாக மாயையிலே கிடந்து சஞ்சிதம் எனப் பெயர்பெறும்;

பின்னர்,

(3) சாதி, ஆயுசு, போகம் என்னும் மூன்றிற்கும் ஏதுவாய், முறையே,

(4) (*) சனகம், (-) தாரகம், (+)போக்கியம் என்னும் மூவகைத்தாய்,

(5) (**) அபூர்வம், சஞ்சிதம், புண்ணியபாவம் என்னும் பரியாயப் பெயர் பெற்று,

(6) ஆதிதெய்விகம். ஆத்தியான்மிகம். ஆதிபௌதிகம் என்னும் முத்திறத்தினாற் பலதிறப்பட்டு, அதிசூக்கும கன்மமாகிய பிராரத்தம் எனப்பெயர் பெறும்,

---

(*) சனகமானது சரீராதிகளை உண்டாக்குவது

(-) தாரகமாவது குறித்த காலம் வரையும் சரீரமாகத் தாங்குவது.

(+) போக்கியமாவது விஷயரூபம்

(**) ஆபூர்வம் காணப்படாதது.

(1) ஆதிதெய்விகமானது தாய்வயிற்றின்கண்ணே கருப்பாசயத்து வேதனை, பிரசவவேதனை, உடம்பு திரைதல் முதலிய மூப்பால் வரும் துன்பம், அளவிலா அஞ்ஞானத்தால் வரும் சங்கற்பவேதனை, யமன் உயிர்கொண்டு போகும்போது எய்தும் மரணவேதனை, நரகத்துன்பம் முதலியவாக இங்ஙனம் தெய்வத்தையே காரணமாகக் கொண்டு வருவதாம்.

(2) ஆத்தியான்மிகமாவது தேகத்தைப்பற்றி வரும் விதனமும், மனசைப்பற்றி வரும் விதனமுமாக இரு திறப்படும்; அது ஜடத்தோடு கூடிய சேதனம் வாயிலாக வருவதாம்; அவ்விரண்டனுள்ளே,

(3) வாதபித்த சிலேஷ்மங்களாலும், குஷ்டவியாதியாலும், நீரிழிவாலும், வெதுப்பினாலும், சூலை வியாதியினாலும், சத்துருக்கள், மனிதர், விலங்குகள், பேய், கள்வர் என்பவராலும், கொசு, ஈ முதலியவற்றாலும், இராக்ஷசதர்களாலும், ஆண் பெண் கூடிப்பிரிதலாலும், குருலிங்க சங்கமமாதி தேவதாகாரிய பரிபாலனம், தவசு என்பவற்றாலும், சம்பத்து மிகுதியினால் அடாதன செய்து அனுபவித்ததாலும் உண்டாவன சரீரத்தைப் பற்றிய விதனமாம்.

(4) மனைவி மைந்தரைப் பிரிதலாலும், திரவிய முதலியன தம்மைவிட்டு நீங்குதலாலும் உண்டாகம் சோகம், அறிவுடையோரை, வடிவுடையோரை, சம்பத்துடையோரைக் காண்டலாலும் கேட்டலாலும் உண்டாகிய அழுக்காற்றினால் எய்தும் விதனம், மானத்துக்கு

ஆனிவந்த காலத்தில் உண்டாய விதனம், பஞ்சேந்திரியங்களுக்கு விஷயமாயுள்ள பதார்த்தங்களின்மீது வைத்த ஆசையால் வரும் துன்பம், கோபத்தினால் வரும் விதனம் என்னும் இவை மனத்தைப் பற்றிய விதனமாம்.

(5) ஆதிபௌதிகமாவது குளிரால் வரும் துக்கம், மழையினால் வரும் நடுக்கம், உஷ்ணமுடைய கோடைக்காலத்தால் வரும் துன்பம், காற்றினால் வரும் துன்பம், மின்னல் இடி என்பவற்றால் வரும் துன்பம் என்பவைகளாம். ஆதிபௌதிகமானது ஜடப்பொருள் காரணமாக வருவதாம்.

(6) இவ்வினைகள் உலகம், வைதிகம், அத்தியான்மிகம், அதிமார்க்கம், மாந்திரம் என ஐவகைப்பட்டு ஒன்றற்கொன்று உயர்வுடையதாய் முறையே நிவிர்த்தி கலை, பிரதிஷ்டாகலை, வித்தியாகலை, சாந்திகலை, சாந்தியதீதகலை என்பவைகளில் அடங்கி, அசுத்த போகம்; மிச்சிரபோகம், சுத்தபோகம் என்பவைகளைக் கொடுக்கும்; கூவல் , தண்ணீர்ப்பந்தல் முதலியவற்றை அமைத்தல் உலகபுண்ணியம்; யாகமுதலியவற்றைச் செய்தல் வைதிகபுண்ணியம்; சிவபூசை முதலியவற்றைச் செய்தல் அத்தியான்மிக புண்ணியம்; யோகஞ் செய்தல் அதிமார்க்க புண்ணியம்; மந்திரோச்சாரணம், ஞானசாஸ்திர முதலியவற்றை ஓதுதல் மாந்திர புண்ணியமாம்.

மூன்றாஞ் சூர்ணிகை

90. உயிர்கள் அச்சுமாறிப் பிறக்கும்.

91. (சூ.பொ.) தோற்றமும், நாசமும் தொடர்ச்சியாய் உரிமையாயுள்ள பொருட்கே யன்றி ஏனைப்பொருட்கு உற்பத்தி கூடாமையால், ஆன்மாக்கள் உடல் மாறியே பிறக்கும் என்பதாம்.

92. (வெ.பொ.)

(1) கண் காது முதலிய அங்கங்களையுடைய இவ்வுடம்பு கெட்டவிடத்து, ஆன்மாவானது படைப்புக் காலந்தொடுத்துச் சங்காரகாலமளவும் அழியாதுள்ள சூக்குமதேகம் வாயிலாகப் பூதசாரசரீரம் யாதனாசரீரம் என்பவற்றை எடுத்துக்கொண்டு முறையே சுவர்க்கத்திலும் நரகத்திலுஞ் சென்று இன்பதுன்பங்களை அனுபவித்து,

(2) பின்னர்ச் சாக்கிராவஸ்தையிற் கண்டவைகளைச் சொப்பனம் காணும் காலத்திலே மறந்து அறிவு வேறுபட்டாற்போல, முன்னரே உடம்பு நீங்குங்காற் கண்ணும் காதும் கெட்டமையும், பூதசாரசரீர முதலியவற்றை எடுத்துச் சுவர்க்க முதலியவற்றிலே சென்றமையும், அங்கே இன்ப முதலியவற்றை அனுபவித்தமையுமாகிய இவற்றை மறந்து அறிவு வேறுபட்டு,

(3) முன்னுடம்பு நீங்குங்கால் அடுத்த வினையினாற் காட்டப்படும் தெய்வப்பிறப்பு, மக்கட்பிறப்பு, விலங்கின் பிறப்பு, நரகர்ப்பிறப்பு என்னும் நால்வகைப் பிறப்பைப்பற்றி ஆன்மா அவாவுமாறு மனஞ்செலுத்துதலால், அந்தப் பிறவியின் கண்ணே செல்லுதற்கு ஏதுவாகிய புண்ணியபாவ சேஷத்தினாலே சூக்கும தேகத்தோடேயே சென்று, அம்மனம் தள்ளிய பிறவிக்கு வாய்ந்த கருவின்கண்ணே விழும்.

93. இதனாற் பிறவி யெடுக்குங்காற்படும் இயல்புகள் கூறப்பட்டவாறு காண்க.

94. சூக்கும உடம்பாவது சத்தம், பரிசம், ரூபம், இரசம், கந்தம் என்னும் காரண தன்மாத்திரை ஐந்தும், மனம், புத்தி, அகங்காரம் என்னும் அந்தக்கரணம் மூன்றுமாகிய எட்டினாலும் ஆக்கப்பட்டது. இந்தச் சூக்குமவுடம்பின் காரியமே ஸ்தூலவுடம்பு, இறக்குங்கால் ஐம்பொறிகளுள்ளே கண்ணும் காதுமே முதற்கண்ணே கெடும்.

95. ஸ்தூல சரீரம் கெட்டுபோகச் சூக்கும தேகத்தோடு ஆன்மாவானது பூதசாரமாகிய தேவசரீர முதலியவற்றை எடுக்கும் என்றமையால் உடல் மாறுதலும்,

96. சுவர்க்கலோக முதலியவற்றிற் செல்லும் என்றமையால் இடம் மாறுதலும்,

97. நனவின் கண்ணே கண்டவற்றைக் கனவின் கண்ணே மறந்தாற்போல, கண் செவி கெட்டமை, சுவர்க்கமடைந்தமை, ஆண்டு அனுபவித்தமை, என்பவற்றை மறக்கும் என்றமையால் அறிவுமாறுபடுதலும்,

98. கண் செவி கெட்டுச் சுவர்க்கஞ் சென்று, கன்மசேஷத்தினாற் கருவில் வீழும் என்றமையாற் பஞ்சாக்கினி வித்தையினியல்பும் பெறப்படும்.

99. (1) இந்தச் சரீரத்தை விடுத்துப் போகுங்கால், இச்சரீரத்துள்ள மற்றைப் பூதங்களோடியைந்த சூக்குமபூத ஜலத்தினோடு கூடி அக்கினியாகக் குறிக்கப்படும் சுவர்க்கலோகத்தை அடைந்து, அந்த அமிர்தமயமாகிய தேகத்தின் வடிவமாய்

உருத்திரிந்த ஜலங்களோடு சேரப்பெற்றுத் தேவர்களுக்கு உபயோகமாகி, அத்தேவர்களோடுதானே அங்கே விசேஷ போகங்களை அனுபவித்து. பிராம்மணாதி சரீரத்தைக் கொடுக்கும் எஞ்சிய கன்மத்தோடு அவ்வான்மாவானது கன்மங்களைச் செய்யும் பொருட்டு இவ்வுலகத்தை நோக்கி.

(2) அக்கினியாகக் குறிக்கப்பட்ட மேகத்தை அடைகின்றது;

(3) பின்னர் மழைத்துளிகளோடு அக்கினியாகக் குறிக்கப்படும் பூமிக்கு வருகின்றது;

(4) அங்கிருந்து நெல் முதலிய தானியங்களோடு சேர்ந்து உணவு வடிவாகி அக்கினியாகக் குறிக்கப்பட்ட புருஷ சரீரத்தை அடைந்து,

(5) இந்திரியமயமாகிய அந்த அப்புவோடு கூடி மற்றோர் அக்கினியாகக் குறிக்கப்படும் பெண்ணை அடைகின்றது; புருஷ சரீரம் என்று கூறற்கியன்ற சரீரமாக மாறிய அப்புவோடு சேர்ந்து கன்மத்துக்கியைந்தவாறு பிராம்மணாதி சரீரமாகப் பிறக்கின்றது. இதுவே பஞ்சாக்கினி வித்தையினியல்பு. இவ்வுண்மை பிரமசூத்திரத்து 3-ம் அத்தியாயத்து 1-ம் பாதத்து 1-ம் சூத்திரத்துக்கு ஸ்ரீநீலகண்ட சிவாசாரிய சுவாமிகளருளிய பாஷ்யத்தினால் உணரப்படும். இதனால் துறக்கம், மேகமண்டலம், நிலம், தந்தை, தாய் என்னும் இவ்வைந்திடத்தையும் அக்கினியாகவும், அவ்விடங்களில் எய்திய ஆன்மாவை ஆகுதியாகவும் வைத்துத் தியானித்தலே, பஞ்சாக்கினிவித்தையாம் என்று பெறப்படுகின்றது.

100. (வெ.பொ.)

(1) பாம்பு தோலை உரித்துப் பிறிது ஒருதோலைப் போர்த்துச் செல்லுதலும், புருஷன் நனவுடம்பினின்று நீங்கிக் கனாவுடம்பிற் செல்லுதலும், யோகிகள் தமது உடம்மை விடுத்து மற்றோர் சரீரத்திற்போய் மீளுதலுமாகிய இம்மூன்றும் ஆன்மா ஸ்தூல சரீரம் விட்டுப் போதற்கு உவமைகளாகவும்,

(2) குடாகாயம் ஆகாயத்தோடு கூடுதல் என்பது ஆன்மா மகாசங்காரகாலத்திற் சூக்குமதேகம் விட்டுப்போதற்கு உவமையாகவும் போந்தன.

ஆதலாற் குடாகாய உவமை ஸ்தூலசரீரம் விட்டுப்போதற்கு உவமையாகக் கூறப்படுவதின்றாம்.

நான்காஞ் சூர்ணிகை

101. அரன் சர்வவியாபகன்.

102. (சூ.பொ.) சிவபெருமான் ஒன்றே, வேறே என்னும் இருதன்மையுமின்றி, அவ்விரண்டற்கும் பொதுவாய் யாங்கணும் வியாபகமாய் நிற்றலால், அவர் ஆன்மாக்களுக்கு மீளச் செனனம் உளதாதற்குக் காரணமாய், இருவினைகளைச் செலுத்தி நிற்கும் தமது ஆணை எனப்படும் சிற்சத்தியோடு சமவேதமாய் நீக்கமின்றிச் சர்வவியாபகராய் நிற்பர் என்பதாம்.

103. சக்த யோஸ்ய ஜகத்கிருத்சிநம் சக்திமாம்ஸ்து மஹேச்வர:!
சக்திஸ்து சக்திமத்ருபாத் வ்யதிரேகம் நவாஞ்சதி!
தாதாத்மிய மநயோர் நித்யம் வந்நிதாஹகயோரிவ!
சக்திசக்தி மதோர்ய ஸ்மாதபெதஸ் சர்வதா ஸ்தித!

104. "இவ்வுலகெலாம் அவர் சத்திகளே; மகேசுவரர் சத்திமான்; சத்திமானை விடுத்துச் சத்தி வேறுபடாது; (சத்தியும் சிவமுமாம்) இருவரின் தாதான்மியம் அக்கினியும் சூடும்போல நித்தியம்; சத்திக்கும் சத்திமானுக்கும் எக்காலத்திலும் பிரிவில்லை-யாமாகலின்" என்று ஸ்ரீநீலகண்ட சிவாசாரியர் பிரமசூத்திரத்து, 1-ம் அத்தியாயத்து, 2-ம் பாதத்து, 1-ம் சூத்திரபாஷ்யத்தில் உதகரித்தமைபற்றி உணர்ந்துகொள்க.

105. வடசொல்லாகிய*அன்னியயோக வியவச்சேதம் என்பது பிறிதினியல்பு நீக்குதலும் எனவும்,

106. அயோக வியவச் சேதம் என்பது இயல்பின்மை நீக்குதல் எனவும் தமிழிலே மொழிபெயர்க்கப்படுமாறு போல,

107. சமவாயம் என்னும் வடசொல் நீக்கமின்றி நிற்றல் என மொழி பெயர்க்கப்படும்.

108. சமவாயம் என்றது தாதான்மிய சம்பந்தத்தையேயாம்.

109. தாதான்மியம் என்பது பொருளான் ஒன்றேயாயும் ஒருவாற்றாற் பேதமாதற்கும் உரிமை உடையது.

110. (வொ.பொ.)

(1) ஆன்மாக்கள் பலவும தாமேயாம் என்னும்படி நிற்பவரென்று மேலே கூறிய பிரமாணத்தினால், சிவபெருமான் ஒரு பொருளாதல் கூடாது, எங்ஙனமெனின்,

---

* அன்னியயோக வியவச்சேதம் அயோக வியவச்சேதம் என்பன நன்னூல் விருத்தியுரை 284-ம் சூத்திரவுரையில் விளக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

(2) ஒன்றேயாமாயின்,· கங்காதீரத்திலே நின்ற ஒரு மனிதன் காவிரி தீரத்தினும் ஒருங்கு நிற்கமாட்டாமைபோல, ஒரு பொருள் ஓரிடத்திருப்பதன்றி யாங்கணும் வியாபிக்கமாட்டாமையான் என்க.

(3) அங்ஙனமாயின், சிவபெருமான் இருபொருளாய் நிற்பரெனக் கொண்டால் என்னை எனின், யாங்கணும் அவையே தானாய் உளனாதல் கூடாது; அஃதாவது தன்னிடத்தே வேற்றுமையுடையானுக்குப் பிறபொருளின்கண் வேற்றுமை யின்றி வியாபித்து நிற்றல் கூடாதாமாதலின் என்பது,

(4) எவ்விடத்தும் அவர் உளரல்லர் எனக்கொண்டால் என்னை எனின், எவ்விடத்து எத்திறப் பொருள்கள் உண்டோ அவ்விடத்து அவையெல்லாம் (28, 16 -ம் பிரிவிற் கண்டவாறு) அகரவுயிரெழுத்தில்லையேல் அக்கரங்களெல்லாம் இயங்க மாட்டாமைபோல, சிவபெருமானையின்றி இயங்க மாட்டாவாமாதலின், யாண்டும் அவர் இல்லை எனல் பொருந்தாது,

(5) பின் இதற்குச் சமாதானம் என்னை எனில், எங்கும் உளராகிய முதல்வர், சூரியனும் கிரணமும்போல ஒன்றாதற்கும் இரண்டாதற்கும் பொதுவாய்த் (தாதான்மியத்தினாற்) சிவமும் சத்தியுமாய் இயைந்து நிற்பர் என்பதாம்.

(6) அங்ஙனமாயின், பசுபாசங்களும் வியாபகம் உடையன எனப்படுதலின், அவைகளும் ஒன்றே வேறு என்னும் இரண்டுமின்றிச் சிவபெருமானைப்போல வியாபகமாய் நிற்பனவாம் எனப்பெறப்பட்டு, அவை சிவபெருமானோடு சமமாதல் செல்லுமோ எனின். அவை சிவபெருமானது வியாபகத்தைநோக்கவியாப்பியமாதலினாலும், பாசங்கள்

சிவபெருமானுக்கு உடைமைப் பொருள்களும், பசுக்களாகிய ஆன்மாக்கள் அவருக்கு எப்போதும் மீளா அடிமைகளும் ஆதலினாலும் செல்லாதென்க.

111. இதுபற்றியே சுந்தரமூர்த்திநாயனார், திருவாரூர்த் தேவாரத்தில், "மீளாவடிமை யுமக்கே யாளாய்" என்றும், கச்சியப்பமுனிவர் திருத்தணிகைப்புராணத்தில். "பாய வாருயிர் முழுவதும் பசுபதி யடிமை, யாய வெவ்வகைப் பொருள்களு மவனுடைப் பொருள் கண், மேய விவ்வண மலது வேறின்றெ வுணர்ந்த, தூய மெய்த்தவத் தடியவர் துணையடி தொழுவாம்." என்றும் ஓதியருளியதூஉம் என்க.

112. தன்னை விளக்குவதும் விஷயங்களை விளக்குவதும் தானேயாய சூரியனே,

113. விடயங்களை விளக்குங்காற் கதிர் எனவும், தன்னை விளக்குங்காற் கதிரோன் எனவும் இருதிறப்பட்டு இயைந்து நின்றாற்போல,

114. அநாதி முத்த சித்துருவாகிய முதல்வர் புறப்பொருளை நோக்காது ஒன்றிலும் தோய்வின்றித் தாமே சுயம்பிரகாசமாய் நிற்கும் தம் உண்மையிற் சிவம் எனவும்.

115. புறப்பொருளை நோக்கி உலகெலாமாகி வேறாய் உடனுமாய் இங்ஙனம் ஆன்மாக்களிடத்து நிற்கும் தன்மையிற் சத்தி எனவும், தாதான்மியத்தால் இருதிறப்பட்டு.

116. பின்னர்ச் சிருஷ்டியாதி பஞ்சகிருத்தியஞ் செய்யுந்தன்மையிற் பதி எனவும் பெயர் பெறுவர் என்பதாம்.

117. தீயின் சத்தி ஒன்றுதானே சுடுதல், அடுதல், விளக்குதல் முதலிய வேறுபாட்டினால், அடும் சத்தி, சுடும் சத்தி, விளக்கும் சத்தி என்றற்றொடக்கத்தனவாகப் பலவேறு வகைப்படுமாறு போல, சிவசத்தி ஒன்றே காரிய வேறுபாட்டினால்,

118. பராஸ்ய சக்திர் விவிதைவ சுருயதே ஸ்வாபாவிகீ ஞாநபலக்-கிரியாச!

119. என்று சுவேதாசுவதரம் கூறுமாறு சிவசத்தியானது பராசத்தி, ஆதிசத்தி, இச்சாசத்தி, ஞானசத்தி, கிரியாசத்தி எனப் பஞ்ச சத்திகளாயும்,

120. ஈசானத்துக்குரிய பஞ்சகலா சத்திகளாகவும். தற்புருஷத்-துக்குரிய நான்கு கலாசத்திகளாகவும், அகோரத்துக்குரிய அஷ்டகலா சத்திகளாகவும், வாமதேவத்துக்குரிய பதின்மூன்று கலாசத்திகளாகவும், சத்தியேசாதத்துக்குரிய அஷ்டகலா சத்திகளாகவும் சேர்ந்த அஷ்டத் திரிம்சத்கலா சத்திகளாயும்,

121. ஆரிணி, ஜனனி, ரோதயித்திரி என்னும் மூவகைச் சத்திகளாயும்,

122. நிவிர்த்தி, பிரதிஷ்டை, வித்தை, சாந்தி, சாந்தியதீதை என்னும் ஐவகைச் சத்திகளாயும்,

123. வாமை, சேட்டை, இரௌத்திரி, காளி, கலவிகரணி, பலவிகரணி, சர்வபூததமனி, மனோன்மனி என்னும் அஷ்டமூர்த்திகளின் சத்திகளாயும்,

124. (பரவாகீசுவரியாகிய) சத்தி, (அபரவாகீசுவரியாகிய) விந்துச்சத்தி, மனோன்மணி, மகேசை, உமை, திரு, வாணி என்னும் எழுவகைச் சத்திகளாயும்,

125. ஆத்தியான்மிகம் எனப்படும் உன்மனை, சமனை, அநாசிருதை, அனந்தை, அநாதை, வியோமரூபை, வியாபினி முதலிய ஷோடசப் பிராசாதகலாசத்திகளாயும் நின்றருளுவர்.

இரண்டாஞ் சூத்திரத் தொகைப்பொருள்

126. சிவபெருமான் ஆன்மாக்களிடத்து மாயாவாதி கூறுமாறு பொன்னும் அணியும் போல அபேதமாகாது. உடலும் ஆன்மாவும் போல (அபேதமாய்) ஒன்றாயும், மத்துவர் கூறுமாறு இருளும் ஒளியும்போலப் பேதமாகாது, கண்ணும் ஒளியும்போலப் (பேதமாய்) வேறாயும், பாஞ்சராத்திரிகள் கூறுமாறு சொல்லும் பொருளும்போலப் பேதாபேதமாகாது, ஆன்மபோதமும் கண்ணொளியும்போல உடனாயும் நிற்பர் என்றும், ஆன்மாக்கள் பிறந்து இறத்தற்குக் காரணமாகத் தமது ஆஞ்ஞாசத்தி வாயிலாக அவ்வான்மாக்களுக்குக் கன்மபலனைக் கொடுப்பார் என்றும், ஆன்மாக்கள் தமது ஸ்தூலவுடம்பு நீங்கிய வுடனே சூக்குமதேகத்தோடு பூதசாரசரீரமுதலியவற்றைப் பொருந்தித் துறக்கமுதலியவற்றிலே போய் இன்பம் அனுபவித்து, எஞ்சிய கன்மசேஷத்தினாற் சூக்குமதேகமாத்திரையேகொண்டு மனஞ் செலுத்திய மானிட விலங்குமுதலிய பிறவிக்கமைந்த கருவிலே படும் என்றும், சிவபெருமான் ஒருவரே சிவமும் சத்தியுமாய்த் தாதான்மியத்தினால் இரு திறப்பட்டுச் சர்வவியாபியாய்ப் பொதுமையினிற்பர் என்றும் கூறப்பட்டதாம் என்க.

பொதுவதிகாரம்

பசுப்பிரமாணவியல்

மூன்றாஞ் சூத்திரம்

1. *நேதிதோ மமதோத்ரேகா தக்ஷாபரதி போதத:!*
ஸ்வாபே நிர்போகதோ போதே போத்திருத்வாதஸ்திய
ணுஸ்தநௌ!!

2. (இ-ள்.) (ஆன்மா) இலது என்றலானும்; (உடம்பை) எனது எனப் (பிறிதின்கிழமைப்பொருள்பட வழங்கும்) மிகுதிப்பாட்டானும்; ஐம்பொறிகளைக்கொண்டு அறிதலானும்; ஒடுக்கத்தை அறிதலானும் (அஃதாவது, கனவின் கண் நிகழ்ந்தவற்றை நனவின் கண்ணே மயங்கி அறிதலானும்); நித்திரையிற் (பிராணவாயுவுக்கு) இன்ப துன்ப நுகர்ச்சி இன்மைமையானும்; சாக்கிரத்தில் அறிவிக்க அறிதலானும்; (இவை அனைத்தும் கூடிய) உடலகத்தே ஆன்மா என்பது ஒன்று உண்டு.

3. உளதில தென்றலி னெனது டலென்றலி
னைம்புல னொடுக்க மறிதலிற் கண்படி
லுண்டிவினை யின்மையி னுணர்த்த வுணர்தலின்
மாயா வியந்திர தனுவினு ளான்மா.

4. (இ-ள்) இலது என்றலின் உளது = இல்லை என்று சொல்லுதால் (இலதென்று கூறும்) ஆன்மா உளது; எனது உடல் என்றலின் உளது = எனது உடம்பு என்று கூறுதலால் (உடம்புக்கு வேறாக) ஆன்மா உளது; ஐம்புலன் அறிதலின் உளது = (சத்தமுதலிய) ஐம்புலன்களை (வேறாக) அறிதலால், (அவற்றுக்கு வேறாக)

ஆன்மா உளது; ஒடுக்கம் அறிதலின் உளது = (ஐம்புலனும் ஒடுங்கப்பெறும் சூக்குமதேகம்வாயிலாக எய்தும்) சொப்பனத்-தானத்தில் நிகழ்ந்தவற்றை (வேறாக) அறிதலின், ஆன்மா உளது; கண்படில் உண்டிவினையின்மையின் உளது = துயிலு-மிடத்து (இன்பதுன்ப) நுகர்ச்சியும் (உடம்பின்) சேட்டையும் (பிராணவாயுவுக்) கின்மையில் , (அதற்கு வேறாக) ஆன்மா உளது; உணர்த்த உணர்தலின் உளது = அறிவிக்க அறிதலின் (அறிந்தாங்கு அறிந்து நிற்கும் பிரமத்துக்கு வேறாக) ஆன்மா உளது; மாயா இயந்திர தனுவினுள் ஆன்மா உளது = மாயாகாரியங்களால் ஆக்கப்பட்ட சூத்திரப்பாவை போலும் உடம்பின்கண்ணே (எல்லாம் கூடிய சமுதாயத்துக்கு) வேறாக ஆன்மா உளது.

5. (சூ.க.ரை.) ஆன்மாவின் உண்மை உணர்த்துகின்றது.

6. (க.உ.) சிவபெருமான் ஆன்மாக்கள் பலவும் தாமேயாய் நிற்பர் என்று இரண்டாஞ் சூத்திரத்தினால் எடுத்துக்கொள்ளப்பட்ட ஆன்மாவானது சூனியமுதலியவற்றுள் ஒன்றாம் என்று அவ்வம் மதத்தினர் கூறுகின்றனவற்றை மறுத்து, அந்தச் சூனிய முதலியவற்றுக்கு வேறாயுள்ளது அவ்வான்மா என்று உணர்த்து-கின்றது என்பதாம்.

7. உலகத்தைக்கொண்டு சிவபதி ஒருவர் உளர் என்று சாதிக்கப்-பட்டாற்போல, உடலைக்கொண்டு ஆன்மா ஒன்று உளது என்று சாதிக்கப்படுகின்றது.

8. (சூ.பி.பொ.) இல்லை என்னும் அறிவுடன் கூறுதலானும், எனது உடல் என்று தன்னின் வேறாகக் கூறுதலானும், ஐம்புலனையும் ஒருவனே அறிதலானும், கனவுடலை விட்டு நனவுடலிலே

வருதலானும், நித்திரையிற் பிராணவாயு தொழில் செய்த-விடத்தும் உடலுக்குப் புசிப்பும் தொழிலும் இல்லாமையானும், மறந்து மறந்து நினைத்தலானும், உருவகந்தமுதலிய மாயா காரிய தத்துவங்களுக்கும் வெவ்வேறு பெயர்கள் உளவாத-லானும், சூனியம், ஸ்தூலதேகம், இந்திரியமுதலியவற்றுக்கு வேறாய் இவ்வுடம்பினுள்ளே ஆன்மா என்பதொன்று உண்டு.

முதலாஞ் சூர்ணிகை

9. இல்லை என்கிற அறிவுடனே சொல்லுகையினாலே அறிவுயிர் உண்டு.

10. (சூ.பொ.) ஆன்மா இலது என்று கூறுதல்பற்றி, அஃது உண்டெனக்கொள்ளுதல் முயற்கோடு இல்லை என்று கூறுதல் பற்றி அது உண்டு எனச் சாதித்தலோடு ஒக்குமென்று கூறும் சூனியான்மவாதிகளை மறுத்து, ஆன்மா இல்லை என்று கூறும் அச்சூனியான்மவாதிகளும் இல்லை என்று வாளா கூறுதல் கூடாமையால், உடல் பொறி முதலியனவற்றை யெல்லாம் முறையே "இஃது ஆன்மா அன்று, இஃது ஆன்மா அன்று" என்று ஒவ்வொன்றாகக் கழித்து, அங்ஙனம் இல்லை என்னும் அறிவுடனே கூறிக்கொண்டு நிற்கும் ஒர் அறிவு உளதாதலின், அவ்வறிவே ஆன்மா என்று உணரப்படும்; அந்த அறிவையும் சூனியமென்று சூனியான்மவாதிகள் கூறில், அது என் தாய் மலடி என்பதனோடொக்கும்; ஆதலின். அங்ஙனம் கூறுதல் இயையாதாம் என்க.

11. சூனியமாவது உள்ளது மன்று, இல்லது மன்று, இரண்டுமாவது மன்று, வேறு மன்று எனப்படும் பாழாம்.

12. அவ்வறிவை உடல் பொறிமுதலியவற்றுக்கு வேறாகப் பிரித்துக் காணுமியல்பை உதாரணங்கொண்டு கூறுவோம்;

13. (வெ.பொ.)

(1) "உடல் பொறி முதலிய அனைத்தும் அதுவது தானாக நின்று, பின் முறையே, "இது நானன்று, இது நானன்று" என ஒரோ வொன்றாகக் கண்டு கழித்தபோது, அகரமுதலிய சூக்குமபஞ்சாக்கரரூபமாய் அறிந்து வந்ததோர் அறிவு நிலை பெற்றுளதன்றோ; அந்த அறிவே ஆன்மா எனப்படும். (சூக்குமபஞ்சாக்கரமாய் நின்று அறிவதை நான்காஞ் சூத்திரத்து 14. 2ம் - பிரிவிற் காண்க.);

(2) இரண்டாஞ் சூத்திரத்தினால் மாயேயமும், முதலாஞ் சூத்திரத்தினாற் சிவமும் உள என்பது பெறப்பட்டமையால், அவ்விரண்டுமே அவ்வறிவையும் அறிந்து நிற்பனவாம் என்று கொண்டால் என்னை எனில், அந்த மாயையானது பிருதிவி முதலிய தத்துவகாரிய மனைத்துமாய் ஆன்மாவோடு விரவிநின்று பெத்தகாலத்திற் கண்ணுக்குக் கண்ணாடி போல, (87-ம் பிரிவின் கீழே காணப்படுமாறு "மாயையினின்று தோன்றிய 10,11,9-ம் தத்துவங்களாகிய வித்தை, இராகம், கலை என்பன) ஆன்மாவின் ஞான இச்சாக்கிரியைகளை விளக்கி நிற்பதுமாத்திரையேயன்றி, அந்த மாயை அறிவன்றாம்; மாயையான் விளங்கி நிற்கும் அறிவாகிய ஆன்மாவானது அதற்கு அதீதமாகிய சிவமுமன்றாம்; ஆதலால், "இது அன்று, இது அன்று" எனக் கழித்து நீங்கி நின்ற ஆன்மாவானது அந்த மாயேயத்துக்கும் சிவத்துக்கும் வேறாம் என்க.

இரண்டாஞ் சூர்ணிகை

14. எனது உடல் என்று பொருட்பிரிதின்கிழமையாகச் சொல்லுகையினாலே. உடற்கு வேறாய் உயிர் உண்டு.

15. (சூ.பொ.) "நான் பருத்தேன் , நான் சிறுத்தேன். நான் பெரியேன், நான் மனிதன், நான் பார்ப்பான் என உடம்பின் குணவிசேடங்களை உபசாரத்தினால் உயிருக்கு ஏற்றி வழங்கினாலும் "யான் உடம்பு, யான்கை, யான் கால்" என உடம்மை அவ்வாறு வழங்குவாரின்றி எனது என வேற்றுமைப்படவே யாவரும் வழங்கக் காண்டலான், உடம்புக்கு வேறாய் ஆன்மா என்பது ஒன்றுண்டு; ஆதலால் அவ்வுடம்பே ஆன்மாவாகும் என்று தேகான்மவாதி கூறுவது ஒவ்வாதென, அவன் பின்னரும் "எனது உடல்" என்பது பிறிதின்கிழமைப்பொருள்படாது தலைமாத்திரையாய் நிற்கும் இராகுவை இராகுவின்றலை என்று வழங்குமாறுபோல, அபேதம்பற்றி "எனது உடல்" என்றற்றொடக்கத்தனவாக வழங்கப்படும் எனக் கூறினால் என்னை? என,

16. இராகுவின்றலை என்றாற் போல்வன சிறுபான்மையாய் வழங்கும் வழக்கமே யாதலின், ஆண்டு (தலையும் இராகுவும் ஒன்றுதானே என) ஒற்றுமைப்பொருள் கொள்வது பொருத்தமாகும். அங்ஙனமின்றி "என்பதி, என்மனைவி, என்பொருள் என்றாற்போல, என்கை, என்கால், என்கண், என்செவி. என்பொறி, என்பிராணன். என் அறிவு" எனப் பலவாற்றானும் பெரும்பான்மையும் உலகத்தில் வழங்கக் காணப்படலான், இவ்வழக்கம் மிகுதியும் பிறிதின்கிழமைப்பொருட்கணன்றி வாராமையான், அங்ஙனம் கூறி நிற்கும் பொருள் வேறுண்டென்பது பெறப்படுகின்றது; அந்தப் பொருளே ஆன்மாவாம்.

17. (வெ.பொ.) ஒருவன் உலகாயதநூல் கேட்டற்கு முன்னரே பதி, மனைவி முதலிய புறப்பொருள்களையே ஆன்மா எனக்கொண்டு மயங்கி நின்றான்; அக்காலத்திலே அப்பதி, மனைவி முதலிய-வற்றைத் தனது அன்றென வேறு காணாது தனித்தனி தனது என்றே (தன்னோடு ஒற்றுமையுடைய) தற்கிழமைப் பொருளாகக் கூறிக்கொண்டு நின்றாற்போல, தனது அன்றாகிய தன் கை, கால் முதலியவற்றைத் தனித்தனி தன்னுடைய என்றும், அந்தப்பாச அறிவைத் தன் அறிவு என்றும் தற்கிழமைப் பொருளாகக் கொண்டு ஆன்மா என்னும் ஓர் பொருள் வேறாக நின்றதன்றோ; உலகாயதநூல் உணர்ந்த பின்னர்ப் பதி, மனைவி முதலிய பொருள்களைத் தனக்கு வேறாகக் கண்டாற்போல, கைகால் முதலியவற்றையும் ஆராயின். அக்கைகால் முதலியவை ஆன்மாவுக்கு வேறாம் என்று உணரப்படும்.

மூன்றாஞ் சூர்ணிகை

18. ஐந்தையும் ஒருவனே அறிதலில் ஒவ்வொன்றைமாத்திரம் அறிகிற ஐந்திற்கு வேறாய் உயிர் உண்டு.

19. (சூ.பொ.) செவி. மெய், கண், வாய், மூக்கு என்னும் ஐந்து இந்திரியங்களும் சத்தம், பரிசம், ரூபம், ரசம், கந்தம் என்னும் ஐம்புல விஷயங்களை அறியும் என்பது யாவர்க்கும் ஒப்ப முடிந்தமையானும், அவை உடல்போலச் சடமல்லாமையானும், அவற்றை எனது என்னும் வழக்கம் பெரும்பான்மையுமில்லா-மையானும், அவைகளே ஆன்மாவாம் என்னும் இந்திரிய ஆன்மவாதிகளை மறுத்து, ஐம்புலன்களுள் ஒன்றறிந்ததை ஒன்றறியாமையின் இந்த ஐந்து புலனாலும் ஐம்புல விஷயங்-களையும் அறியும் அறிவு ஒன்று உளது; அதுவே ஆன்மாவாம்.

20. ஐந்து இந்திரியங்களையும் ஆன்மா எனக்கொண்டால் எய்தும் தோஷம் இன்றாம் என்றும், ஐம்புல விஷயங்களையும் ஒரு பொருளே அறியும் என்பதற்குப் பிரமாணம் இல்லை என்றும் கூறுவோரை மறுத்து, ஐம்புலன்களுக்கும் வேறாய் ஆன்மா உண்டு என்று வலியுறுத்தப்படுகின்றது.

21. (வெ.பொ.) உடலின்கண்ணே இருந்து ஒரு விஷயத்தை அறிந்த இந்திரியம் மற்றோர் விஷயத்தை அறியாது தம்முள்ளே மாறுபடும் சத்த முதலிய ஐம்புல விஷயங்களை (நான்காஞ் சூத்திரத்து 14.2-ம் பிரிவிற் கூறப்பட்டவாறு), சூக்கும பஞ்சாக்கரத்தினாற் செலுத்தப்பட்டு ஆராய்ந்து அறிகின்ற ஐம்பொறிகளின் தொழிற்பாட்டை (கண்உருவத்தை அறிவது செவி ஓசையை அறிவதென்று இவ்வாறு) உணர்தலையுடையதொரு பொருள் உளதாம்; அங்ஙனம் அறிகின்ற அப்பொருள் ஆன்மாவாம்; அவ்வாறு அறிவனவும் இந்திரியங்களே யாமாயின், அவ்விந்திரியங்கள் தத்தம் விடயங்களை வெவ்வேறாகக் காண்கின்றனவேயன்றி, தாம் இத்தொழிற்பாட்டை உடையோம் என்று அறியமாட்டாமையால், அந்த ஐம்பொறிகளின் தொழில்களையும் அறிந்து, அவற்றான் வரும் பயன்களையும் அடைகின்ற ஆன்மா அந்த இந்திரியங்களின் வேறாம் என்று உணரப்படும்.

22. அந்தக்கரணான்மவாதி மறுக்கப்படுதலை (நான்காஞ் சூத்திரத்து 11, 4-ம்) பிரிவிற் காண்க.

நான்காஞ் சூர்ணிகை

23. கனவுடலை விட்டு நனவுடலிலே வருகையினாலே அக்கனவுடற்கு வேறாய் உயிர் உண்டு.

24. (சூ.பொ.) இந்திரியங்களின் வேறாய் நின்று அறிவது சூக்கும-வுடம்பேயாம் என்றும், அது புறத்து நிகழாதாயினும் அகத்தே நின்று இந்திரியங்களைப் புறத்தே செலுத்தி அறியும் என்றும் சூக்குமதேகான்மவாதிகள் கூறுவது ஒவ்வாது என்றும், இந்திரி-யங்கள் ஒடுங்கியவிடத்தே உளதாகும் சொப்பனம் கண்ட சூட்சும உடம்பே ஜாக்கிரத்தின்கண் சொப்பனத்தில் நிகழ்ந்தவற்றை அறியுமாயின், அது கண்டவாறு அறியுமேயன்றி மயங்கி அறிதல் கூடாமையின், ஆன்மாவுக்காயின் அதுபோல ஒருதன்மைத்-தாகாது உள்ளே போதலும் வெளியே போதலுமாகிய வேறுபாடு-டைமையின் அதுபற்றி மயங்கி அறிதல் கூடுமாமென்றும், அதனால் அங்ஙனம் அறியும் ஆன்மா சொப்பனம் கண்ட சூக்கும வுடம்புக்கு வேறாக உண்டு என்றும் கோடற்பாலது என்பதாம்.

25. இதனாற் கனவின்கண்ணே செல்வதும், ஆங்கு நிகழ்வதும், மீளவருவதுமாகிய இவற்றை உணர்த்தி, ஆன்மா சூக்கும-தேகத்துக்கு வேறாம் என்று கூறப்படுகின்றது.

26. (வெ.பொ.) ஆன்மா அன்றெனச் சாதிக்கப்பட்ட ஸ்தூல உடம்பின் கண்ணே உயிர்ப்பனவாகிய ஐம்பொறிகள் அவ்வுடம்பகத்தே தொழிற்பாடின்றிக் கிடப்பனவாக, அவை அங்ஙனம் கிடந்தபோது புறத்தே நிகழும் தொழிற்பாடெல்லாம் அடங்கி அவ்வுடம்-பினுள்ளே வருத்தமில்லாமற்போய் அந்தத் தூல உடம்புபோல அதற்கு வேறாகியதோர் உடம்மை எடுத்துக்கொண்டு மற்றோர் பிரகாரமாகக் கண்டு, கேட்டு, உயிர்த்து, உற்று, விளையாடிப்

பின்னர் அதனை மாறி மேற்செல்லுதலான் ஆன்மா அச்சூக்கும தேகத்துக்கு வேறாம் என்பது.

ஐந்தாஞ் சூர்ணிகை

27. நித்திரையிலும் பிராணவாயு தொழில் பண்ணவும் சரீரத்துக்குப் புசிப்பும் தொழிலுமில்லாதபடியினாலே. பிராணவாயுவுக்கு வேறாய் உயிர் உண்டு.

28. (சூ.பொ.) துயிலின்கண்ணே உடம்பு உயிரன்மையால், அவ்வுடம்புக்கு இன்ப துன்ப நுகர்ச்சியும் உடம்பு சேட்டித்தலும் இல்லை என்பதுபற்றி யாதும் இழுக்கு இல்லை; துயின்றெழுந்த பின்னர்ச் சுகமாய்த் துயின்றேன் எனப்படுதலின், துயிலின்கண்ணே இன்ப துன்ப நுகர்ச்சி உளதாதலின், அது பிராணவாயுவுக்காமெனின், கருவிகளெல்லாம் ஒடுங்கிய நித்திரையின் கண்ணே அபிப்பிராண வாயு இயங்குங்கால் (இன்ப துன்ப நுகர்ச்சியாகிய) புசிப்பு, (உடம்பு சேட்டித்தலாகிய) தொழில் என்னும் இரண்டும் உடம்பின் கண்ணே நிகழாமையானும், கருவிகள் ஒடுங்காத சாக்கிரத்தின் கண்ணே புசிப்பும் தொழிலுமாகிய அவ்விரண்டும் நிகழக் காண்டலானும், அந்த நிகழ்ச்சி நிகழாமை என்னும் இரண்டுக்கும் காரணமாகக் கருவிகளை ஒடுக்கியும் ஒடுக்காமலும் நிற்பது யாது, அதுதான் அப்பிராணவாயுவுக்கு வேறாகிய ஆன்மா என்பதாம்.

29. பிராணவாயு ஆன்மா அன்று என்று கூறப்படுகின்றது.

30. (வெ.பொ.) சூக்குமதேகம் போலாகாது சுழுத்தி துரியங்களிலே தொழிற்படும் பிராணவாயுவே அடங்கி விடுதல் செய்யும் ஆன்மாவாகும் என்று பிராணான்மவாதிகள் கூறுவர்; கண்டறிதற்கு

நிலைக்களமாகிய உடம்பின்கண்ணே கருவிகள் தொழிற்படா-தொடுங்கவும், அங்ஙனம் ஒடுங்கியவிடத்து விஷயங்களால் வரும் இன்ப துன்பப் புசிப்பு உடம்புக்கு இலதாகவும், அங்ஙனம் பிராணவாயு இயங்கிக்கொண்டிருந்தவிடத்தும் அதற்கு அப்புசிப்பு இலதாகவும் போதலால், கருவிகளின் தொழிற்பாட்டாலாகிய இன்பதுன்பங்களைக் கண்டறியும் உரிமையுடைய ஆன்மா அப்பிராணவாயுவுக்கு வேறாய் உண்டு என்பது.

ஆறாஞ் சூர்ணிகை

31. *மறந்து மறந்து நினைக்கிறபடியினாலே மறவாமல் இருக்கிற அரனுக்கு வேறாய் உயிர் உண்டு.*

32. (சூ.பொ.) பிரமமானது ஜடப்பொருளாகாத சித்துப்பொருளாகலின் அதுவே ஆன்மாவாகும் என்று விஞ்ஞானான்மவாதிகள் கூறில், அவ்வான்மாவானது கேவலாதீதத்திலே நின்றபோது யாதும் அறியமாட்டாது, பின்னர்ச் சாக்கிரத்திலே கலாதிதத்துவக் கருவிகளால் அறிந்து வருதலானும், கருவிகளோடு நின்ற-போதும், அவிச்சை நீங்காமையின் தன்னியல்பினை அறிய மாட்டாமையானும், மறந்து மறந்து அறியாது அறிந்தவாறே அனைத்தையும் அறிந்துநிற்கும் பேரறிவுடையர் பரப்பிரம சிவபெருமானே என்று வேதாகமங்கள்வாயிலாக ஞானாசாரியர் அறிவுறுக்கும் உபதேசமொழியைப் பெற்றுடைய பொருள் ஒன்று உண்டு; அந்தப் பொருள் பரப்பிரம சிவபிரானார்க்கு வேறாகிய ஆன்மா என்பதாம்.

33. ஆன்மா கருவிகளோடு கூடியவிடத்தும், அவிச்சை நீங்காமையின் விடயங்களைமாத்திரம் அறியும்; அங்ஙனம் அறியுமிடத்தும் உளவாம் வேறுபாடுகள் கூறப்படுகின்றன.

34. (வெ.பொ.) கருவிகளெல்லாவற்றோடும் கூடிச் சாக்கிரஸ்தானத்தில் நின்று விடயங்களை அறியுங்கால், ஒருங்கே அறியமாட்டாது ஒன்றனையே அறிந்தும், மற்றொன்றை அறியப்புகுந்தும், முன் அறிந்ததை அறியாதொழிந்தும், இங்ஙனம் ஒவ்வொன்றாக அறிந்த விஷயத்தையும் இடையீடின்றி அறியமாட்டாது விட்டுவிட்டு ஐந்தவத்தைப்பட்டு, அடங்கி, மீள அறிந்து வருதல் பிரத்தியக்ஷமாகக் காணப்படுதலான், அங்ஙனம் அறிந்து வந்த பொருள் ஜடமுமன்று, இயல்பாக உணரும் பேரறிவுமன்று. பின் அது யாதெனின், காட்டும் ஒளிக்கு வேறாகிய கண்ணொளி போல, அந்தப் பேரறிவுப்பொருளாகிய பரப்பிரம சிவத்துக்கு வேறாய், அது அதுவே தானெனச் சார்ந்ததன் வண்ணமாய் நின்று அறியும் தன்மையுடைய ஆன்மாவாம்.

35. இதனாற் சிவபெருமான் அறிந்தவாறே அனைத்தையும் அறிபவர் என்பதும், உயிர் மறந்து மறந்து அறியும் என்பதும் உணர்த்தப் பட்டன.

ஏழாஞ் சூர்ணிகை

36. எல்லாத் தத்துவங்களுக்கும் வேறு வேறு பெயர் இருக்கையினாலே, அந்தந்தத் தத்துவங்களுக்கு வேறாய் உயிர் உண்டு.

37. (சூ.பொ.) உருவகந்தம், வேதனாகந்தம், ஞானகந்தம், குறிக்கந்தம், வாசனாகந்தம், என்னும் ஐந்து கந்தமெனக் கொண்ட மாயாகாரியங்கள் (சமூகான்மவாதிகள் கூறுமாறு) ஆன்மா எனப் பெயர் பெறாது வெவ்வேறு பெயர் பெற்று நிற்பனவாகலான், மாயாகாரியங்களால் ஆக்கப்பட்டுச் சூத்திரப் பாவை போலுள்ள உடம்பின் கண்ணே அவ்வுருவகந்த முதலியவற்றுக்கு வேறாய் ஆன்மா உண்டு என்பதாம்.

38. உருவகந்தமுதலியன மாயாகாரியங்களாம் என்றும்; அவை கூடிய சமுதாயத்தினும் ஆன்மா எனப் பெயர் பெறாது வேறு பெயர் பெறும் என்றும் கூறப்படுகின்றது.

39. (வெ.பொ.) சமுதாயவாதிகளாற் சமுதாயமாகக் கொள்ளப்பட்டன யாவை எனின், கலைமுதற் பிருதிவியீறாகிய தத்துவங்களேயாம். அவையெல்லாம் மாயையின் காரியங்களாதலின், சில காலம் நிலைத்து அழிவனவேயாம். அவை தொக்க சமுதாயத்தில் விளங்குவதாகிய ஞானத்தின் இயல்பைக் கருத்தொருங்கி முன்னுணர்ந்து பின் அச்சமுதாயத்தை ஆராயின், அந்தச் சமுதாயம் கண்ணுக்கு விளக்குப்போல உயிருக்கு ஸ்தூல சூக்கும பரங்களாகிய உடலாம். கண் விளக்குக்கு வேறாயினாற்போல, ஆன்மாவானது சூத்திரப்பாவை போலும் உடம்புக்கு வேறாம்.

40. இந்த மூன்றாஞ் சூத்திரத்தினால் ஆன்மா ஒன்று உளது என்று சாதிக்கப்பட்டது.

41. முதலாம் இரண்டாம் மூன்றாஞ் சூத்திரங்களாற் சைவாகமங்களுட் கூறப்படும் பதி. பாச. பசுக்களினுண்மை அநுமானப் பிரமாணத்தினால் வலியுறுத்தப்பட்டது. ஆகமப்பிரமாணமே அமைவதாயிருப்ப, அநுமானப்பிரமாணம் எற்றுக்கெனின்? கூறுதும். மந்தவுணர்வுடைய மாணாக்கர் வேறு சமய நூல்களைப் பார்த்தவிடத்துச் சைவாகமப்பொருளில் மலைவுகொள்வர்; அங்ஙனம் மலைவு பிறவாமைப்பொருட்டும், கேட்டல் சிந்தித்தல் தெளிதல் நிஷ்டை என்னும் நான்கு பிரகாரத்தினாலும் அநுபவம் எய்துமாதலினால், சிந்தனை செய்து பிரபல துர்ப்பலங்களை உணர்ந்து தெளிந்துகொள்ளும் பொருட்டும் அநுமானப் பிரமாணம் கூறப்பட்டதாம் என்க.

முற்றாஞ் சூத்திரத் தொகைப்பொருள்

42. சூனியான்மவாதி, தேகான்மவாதி, இந்திரியான்மவாதி. சூக்கும தேகான்மவாதி, பிராணான்மவாதி, விஞ்ஞானான்மவாதி, சமுதாயான்மவாதி என்னும் எழுவரும் முறையே அச்சூனியம், தேகம், இந்திரியம், சூக்குமதேகம், பிராணன், விஞ்ஞானம், சமுதாயம், என்பவற்றை ஆன்மா என்று கூறிய கூற்றுக்களை மறுத்து, ஆன்மா அவற்றுக்கு வேறாம் என்று சாதிக்கப்பட்டது.

பொதுவதிகாரம்

பசுலக்ஷணவியல்

நான்காஞ் சூத்திரம்

1. ஆத்மாந்த: கரணாதந்யோப்யந்விதோமந்திரிபூவத்!
அவஸ்தாபஞ்சகஸ்தஸ்ஸ்யாந்மலருத்தஸ்வதிருக்கிரிய:!!

2. (இ-ள்.) ஆவணமலத்தினால் மறைப்புண்ட தனது ஞானக்கிரியை-யுடைய ஆன்மா; (மனமுதலிய) அந்தக்கரணங்களுக்கு வேறா-யினும்; மந்திரியோடு (கூடி நிற்கும்) அரசன் போல்; (அவ்வந்தக் கரணங்களோடு) கூடினவனாகி; (சாக்கிரமுதலிய) ஐந்து அவஸ்தையில் உளனாவன்.

3. அந்தக் கரண மவற்றினொன் றன்றவை
சந்தித்த தான்மாச் சகசமலத் துணரா
தமைச்சர சேய்ப்பநின் றஞ்சவத் தைத்தே.

4. (இ-ள்.) ஆன்மா அந்தக்கரணமவற்றின் ஒன்று அன்று = ஆன்மாவானது மனமுதலிய அந்தக்கரண நான்கனுள் ஒன்றன்று (ஆயினும்); சகசமலத்து உணராது = சகசமாய் நின்ற மலத்தி-னால் உணர்வின்றி; அமைச்சு அரசு ஏய்ப்ப = மந்திரிமாரோடு கூடிநின்ற அரசன்போல; அவை சந்தித்து = அவ்வந்தக் கரணங்களோடு கூடிநின்று; ஐந்தவத்தைத்தே = ஐந்தவத்தை யுடையதாம்.

5. (க.ரை.) ஆன்மலக்ஷணம் கூறுகின்றது.

6. (க.பொ.) மேலே முதலாஞ் சூத்திரத்தினாற் பதி உண்டென்றும், இரண்டாஞ் சூத்திரத்தினாற் பாசம் உண்டென்றும், மூன்றாஞ் சூத்திரத்தினாற் பசு உண்டென்றும் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட பதி பாசம் என்பவற்றுக்கு இலக்ஷணம் கூறத் தொடங்கி, முதற்கண்ணே ஆன்மாவின் இலக்ஷணம் கூறப்படுகின்றது என்பதாம்.

7. (சூ.பி.பொ.) ஆன்மாவானது அந்தக்கரணங்களாகிய மனம், புத்தி, அகங்காரம், சித்தம் என்னும் நான்கனுள்ளே ஒன்று அன்றாயினும், அரசன் நுண்ணிய அறிவில்லாமையால் ஆலோசனைத் துணைவர்களாகிய மந்திரிமாரோடும், (பொறிமுதலிய சேனைகளோடும்) கூடி நின்று தன் தொழில் நடாத்துமாறு போல, அவ்வான்மாவானது ஆணவமல மறைப்பினால் அறிவின்றிச் சட்டைபோலும் கலைமுதலிய தத்துவங்களாற் பொதுவகையாய் அறியப்பெறுமேனும், சிறப்புவகையால் உணருமாறு தனக்கு ஆலோசனைத் துணைவராகிய அந்தக்கரணங்களோடு கூடிநின்று சாக்கிரம், சொப்பனம், சுழுத்தி, துரியம். துரியாதீதம் என்னும் ஐந்து அவஸ்தையைப் பொருந்தும்.

8. அந்தக்கரணங்களோடு ஆன்மா நின்று சாக்கிரமுதலிய ஐந்து அவஸ்தைப்படுதல் அவ்வான்மாவுக்குத் தடஸ்தலக்ஷணமாம்.

முதலாஞ் சூர்ணிகை

9. அந்தக்கரணங்களுக்கு உயிர் உட்கூடினாலன்றித் தொழில் இல்லாதபடியினாலே. அந்தக்கரணங்களுக்கு வேறாய் உயிர் உண்டு.

10. (சூ.பொ.) ஆன்மாவினால் அதிஷ்டிக்கப்பட்டு ஐம்பொறிகள் அறிந்த விஷயங்களுள் ஒன்றை இஃது யாதாகற்பாற்றெனச் சித்தம் சிந்தித்து அறியும், யான் சிந்தித்தேன் என்று அறியமாட்டாது; மனம் அதனை அஃதாமோ அன்றோ எனச் சங்கற்ப

விகற்பஞ் செய்யும், சங்கற்ப விகற்பஞ் செய்தேன் என்று அறியமாட்டாது; அகங்காரம் அதனை இன்னது எனத் துணிவேன் யான் என்று ஒருப்பட்டு எழுந்து அறியும், யான் ஒருப்பட்டு எழுந்தேன் என்று அறியமாட்டாது; புத்தி அதனை இன்னது இது என நிச்சயித்து அறியும், நான் நிச்சயித்தேன் என்று அறிய மாட்டாது. ஆதலால், அவ்வாறின்றி அவற்றோடு கூடி யான் சிந்தித்தேன், பற்றினேன். எழுந்திருந்தேன், நிச்சயித்தேன் என்றும், அதன்பின் அதுவதுவாய் மாறிய சுகதுக்கமோக-ரூபமாய்த் தன்மாட்டு வந்த புத்திதத்துவத்தின் பரிணாமங்க-ளாகிய இன்ப துன்ப மோகங்களைக் கலாதிகளோடு கூடி நின்று, " இது சுகம், இது துக்கம், இது மோகம்", என்று அறிந்தும், யான் சுகித்தேன். நான் துக்கித்தேன். நான் மோகித்தேன் என்று அறிந்தும், இங்ஙனம் தன்னை நோக்கியும் பிறவற்றை நோக்கியும் சித்தாயுள்ள ஆன்மாவானது தன்னை நோக்க ஜடமாயுள்ள சித்தம், மனம், அகங்காரம், புத்தி என்னும் அந்தக்கரணங்க-ளுக்கு வேறாயுள்ளது என்பதாம்.

11. (வெ.பொ.)

(1) ஐம்பொறிகளால் உணரப்படுவன புறத்துள்ள சப்தாதி விஷயங்களாம்; இது வாயிற்காட்சி எனப்படும்.

(2) இந்த ஐம் பொறிகளால் உணரப்படும் விஷயங்கள் மனமுதலிய புற அந்தக்கரணங்களால் அறியப்படுவனவாம்; இது மானதக்காட்சி எனப்படும்.

(3) அந்தக்கரணங்களுள்ளே மனத்துக்கு மேலாய்ப் புத்தியிற் றோன்றியவைகளே ஆன்மாவினால் உணரப்படும்; இது தன்வேதனைக்காட்சி எனப்படும்.

(4) வாயிற்காட்சி. மானதக்காட்சி என்பன கடலின் கண்ணே எழுந்து கரையை அடையும் திரைபோன்று ஆன்மாவி-னிடத்திற் பரம்பரையாய் வந்து தோன்றும். பரம்பரையாய் வந்து தோன்றுதலாவது முன்னர் வாயிற்காட்சியும், பின்னர் மானதக்காட்சியும். அதன்பின்னர்த் தன்வேதனைக் காட்சியும் ஆன்மாவின் கண்ணே தோன்றுதலாம். அதனால் மனமுதலிய அந்தக் கரணங்கள் சப்தமுதலிய ஐம்புல விஷயங்களுக்கு வேறாயினாற்போல, ஆன்மாவும் அம் மனமுதலியவற்றிற்கு வேறாம். (இதனால் அந்தக்கரணான்ம வாதி மறுக்கப்பட்டான்)

12. அந்த ஐம்பொறிகளினாலும் புத்தியினாலும் முறையே தோற்றும் வாயிற்காட்சி மானதக்காட்சி இரண்டும் திரையையும், ஆன்மா கடலையும் ஒப்பனவாம்.

13. அகாரம், உகாரம்,மகாரம், விந்து, நாதம் என்பன சூக்கும பஞ்சாக்கரங்களாம்; இவ்வக்கரங்கள் பகுக்கப்படாது நிற்குங்காற் பிரணவம் எனப்படும.

14. (வெ.பொ.)

(1) ஞாயிறு முதலியவற்றோடு கூடிநின்று நாழிகை, நாள். பக்கம், மாசம், வருஷமுதலியவாகப் பாகுபாடு செய்யும் காலதத்துவமானது அந்த ஞாயிறு முதலியவற்றுக்கு வேறாயினாற்போல. செவி முதலிய ஐம்புலன்களால் அறியப்படும் சப்தமுதலிய விஷயங்களுள் ஒன்றை

(2) சதாசிவத்தை அதிதெய்வமாகக்கொண்ட நாதத்தினாற் செலுத்தப்பட்டு உணரும் புருஷதத்துவமாகிய ஆன்மா-வானது

(3) மகேசுவரனை அதிதெய்வமாகக் கொண்ட விந்துவினாற் செலுத்தப்பட்ட சித்தமாய் நின்று, இஃது யாதாகற்பாற்றெனச் சிந்தித்தும்,

(4) உருத்திரரை அதிதெய்வமாகக்கொண்ட மகாரத்தாற் செலுத்தப்படும் மனசாய்நின்று, இஃது இன்னதாகற்-பாற்றெனப் பற்றியும்,

(5) அதன்பின், பிரமாவை அதிதெய்வமாகக்கொண்ட அகாரத்-தினாற் செலுத்தப்படும் அகங்காரமாய் நின்று, இஃதாமோ அன்றோ, இஃது இன்னதெனத் தெளிவேன் யான் என எழுந்தும்,

(6) அதன்பின்னர், விஷ்ணுவை அதிதெய்வமாகக்கொண்ட உகாரத்தினாற் செலுத்தப்பட்ட புத்தியாய் நின்று, இஃது இன்னது எனத்தெளிந்தும்,

(7) இங்ஙனம் போந்த ஆன்மாவானது அந்த மனமுதலிய அந்தக்கரணங்களுக்கு வேறாம்

15. ஆன்மா என்பது வியாபகம் எனப் பொருள்படும். இந்த மனமுதலிய அந்தக்கரணம் புற அந்தக்கரணம் எனப்படும். கலாதிகள் அக அந்தக் கரணம் எனப்படும்.

இரண்டாஞ் சூர்ணிகை

16. *மல மறைப்பால் உயிருக்கு அறிவு இல்லை.*

17. (சூ.பொ.) ஆன்மா சிவபெருமானைப்போல அந்தக்கரண முதலிய-வற்றுக்கு வேறாய அறிவுடைப் பொருளாயினும், செம்பிற் களிம்புபோல வேறு காரணமின்றித் தன்னோடு உடனாய் நிற்கும் மலத்தின் மறைப்பினால் தன்னியல்பை உணருமாறு இல்லை என்பதாம்.

18. (வெ.பொ.) ஆன்மாவானது (*) ஆகந்துகமலம் எனப்படும் மாயாகாரியமாகிய உடம்பு தனக்குக் காண்பிப்பது கொண்டு காணாதாயின், அது ஒரு விடயத்தையும் அறியுமாறில்லையாம். சகஜமலமாகிய ஆணவம் ஆன்மாவை அநாதியேமறைத்து நிற்றல், விறகினுள்ளே மறைந்தபோது விறகேயாயும், சூரிய காந்தத்துள்ளே மறைந்தபோது அதுவாயும் நின்றும் தனக்குக் கேடில்லாத தீயைத் தமக்குள்ளே மறைத்து வைத்து (அத்து-விதமாய்) ஒன்றேயாய் நிற்கும் காட்டம், சூரிய காந்தம் என்பன போலாம்.

19. இரண்டாஞ் சூத்திரத்து 87-ம் பிரிவிற் காணப்படும் 9-ம் தத்துவ-முதலிய கலை, வித்தை, இராகம் என்பன வாயிலாக விஷயங்-களை அறியும்வண்ணம் ஆன்மாவுக்கு அறிவை விளக்குதல் மாயையின் செய்கை; அவ்வறிவைத் தடைசெய்து நிற்பது மலத்தின் செய்கை. ஆதலால் ஆணவமலம் இருளையும் கலை வித்தை இராகமுதலிய மாயேயம் ஒளியையும் நிகர்க்குமாம் என்க.

---

* ஆகந்துகம் இடையிலே வந்து கூடிய மாயேயமாகிய உடம்பு முதலியவாம்.

20. ஆன்மாவுக்கு அறியாமையைச் செய்தலாகிய கேவலத்தில் நிகழும் இயல்பே மலத்துக்குத் தன்னியல்பெனப்படும். சிறப்பிலக்கணமாம். அது ஆன்மாவுக்குப் பொதுவியல்பெனப்படும் தடத்தலக்ஷணமாம்.

21. அவ்வான்மாவானது ஐம்புலன்முதலிய கருவிகளோடு கூடி அவஸ்தையுறுவதாகிய விபரீதவுணர்வைச் செய்யும் சகலத்தில் நிகழும் இயல்பே மலத்துக்குப் பொதுவியல்பெனப்படும் தடஸ்தலக்ஷணமாம். இதனால் மலத்துக்கு இரு இலக்ஷணங்களும் கூறப்பட்டவாறு உணர்க.

22. ஒவ்வோர் சமயத்தார் மலத்தை ஞானாபாவம் என்றும், பிராந்தி ஞானம் என்றும், தமோகுணம் என்றும், பஞ்சக்கிலேசத்துள் ஒன்றாகிய அவிச்சை என்றும், மாயா கன்மங்கள் என்றும் தந்தஞ்சமய நூல்பற்றி மயங்குவார்.

23. இந்தச் சகஜமலமாகிய ஆணவமலம் ஞானத்தை மறைப்பதாய், திரவியமாய், அறியாமைக் குணத்ததாய், செம்பிற் களிம்புபோல உயிரின் குற்றமாய். அநாதிபந்தமாய், ஒன்றேயாய், உயிர்-கடோறும் தனித்தனி வெவ்வேறாய், தத்தம் காலவெல்லையில் நீங்குவனவாகிய சத்திகள் பற்பலவுடைத்தாய், ஆன்மாக்கள் கேவலாவஸ்தை முதலிய மூன்று அவஸ்தை அடைதற்கு மூலகாரணமாய், நித்தமாய், வியாபகமாய், வியாபகமாகிய உயிரை அணுத்தன்மை யுறுமாறு செய்தலினால் ஆணவம் எனப் பெற்றதாய்,

24. பசுத்வ பசுநீஹாரமிருத்யு மூர்ச்சா மலாஞ்ஜநை:!
அவித்யாவிருதி ருக் கிலாநி பாபமூல க்ஷயாதிபி:!!

25. (என்று மிருகேந்திராகமம் கூறுமாறு), "பசுத்துவம், பசுநீகாரம், மிருத்தியு, மூர்ச்சை, மலம், அஞ்சனம், அவித்தை, ஆவிருதி, ருக்கு, கிலானி, பாவமூலம், க்ஷயம்" என்னும் காரணப்பெயர்களுடையதாய் நிற்பதெனவும், படலம் படர்ந்த கண்ணானது சூரியன் சந்நிதியில் நிற்பினும் படலத்தினால் அவ்வொளியை இழந்து இருளில் அழுந்துமாறுபோல, சிவசன்னிதியில் நிற்பினும் படிமுறையினால் அறிவிக்க அறியும் தன்மைத்தாய ஆன்மா அநாதியே அறிவித்தால் அறியமாட்டாமையின், அதுபற்றி அவ்வறிவை இழந்து அறியாமையாய் அழுந்துதலின், அந்த ஆணவமலம் அவ்வுயிர்க்குப் பந்தமாயிற்று என்க.

26. அநாதியே மலத்தினின்று நீங்குதல் முதல்வன் வினையாய், முற்றறிவு எனப்படும் சர்வஞ்ஞதை, வரம்பிலின்பமுடைமை எனப்படும் திருப்தி, இயல்பாகவே பாசங்களி னீங்குதலாகிய அநாதிமுத்தத்தன்மை எனப்படும் அநாதிபோதம், பேரருட்சத்தி எனப்படும் அலுப்தசத்தி, முடிவிலாற்றல் எனப்படும் அனந்தசத்தி, தன்வயம் எனப்படும். சுதந்திரத்துவம், தூயமேனி எனப்படும் விசுத்ததேகம், இயற்கை யுணர்வினனாதல் எனப்படும் நிராமயான்மா என்னும் எண் குணங்களுள்ளே, அநாதிமுத்தத்தன்மை என ஓர் குணம் வைத்தெண்ணப்படுவது சிவாகமங்களுக்கு ஒப்பமுடிந்த பக்ஷமாமாறுபோல, அநாதியே மலத்தைப் பற்றுதல் உயிரின் வினையாய், கிஞ்சிஞ்ஞதை, அதிருப்தி ஆதிபோதம் எனப்படும் அநாதிபந்தத்துவம், லுப்தசத்தி அந்தசத்தி, பரதந்திரத்துவம், அசுத்ததேகம், ஆமயான்மா என்னும் ஆன்மாவுக்குரிய எண் குணங்களுள்ளே அநாதிபந்தத்துவம் என்பதோர் குணம் வைத்தெண்ணப்படுவது அவ்வாகமங்கட் கெல்லாம் ஒப்பமுடிந்த பக்ஷமாம்.

27. ஸ்வபாவ விமலோ யத்வத் சர்வாநு கிரஹகாரக:!
ஸ்வபாவமலிநாஸ் தத்வதாத்மா நோஜீவசம்ஞிதா:!!

28. "சர்வாநுக்கிரகஞ் செய்யும் சிவபெருமான் எங்ஙனம் இயல்பாகவே மலமிலராய் உளரோ, அங்ஙனம் இயல்பாகவே மலத்தோடியைந்தமையால் ஆன்மாவுக்குச் சீவன் என்னும் பெயர் உளதாம்" என்று வாயுசங்கிதையும்,

29. அநாதிமல முக்தத்துவாத் சர்வஞ்ஞஸ்தேநதச்சிவ:!
அநாதிமல சம்பந்தாத் கிஞ்சிஞ்ஞோயம் மயோதித!!

30. "சிவன் அநாதிமல முத்தராதலின் அவர் முற்றறிவினர்; ஆன்மா அநாதிமல சம்பந்தமுடைத்தாதலினால் அது சிற்றறிவினது என்று எம்மாற் கூறப்பட்டது" என்று கிரணாகமமும் கூறியிருப்பது காண்க.

31. சூனியம், ஸ்தூலதேகம், இந்திரியம், சூக்குமதேக முதலியவற்றுக்கு வேறெனப்பட்டதாய், மலத்துக்குப் பற்றுக்கோடாயுள்ள ஆன்மாவை ஜடமென்றும், குணிப்பொருள் என்றும், சுவதந்திர அறிவுடைய பிரமம் என்றும், அவ்வுடம்பளவினதென்றும், அணுவளவினதென்றும், உருவென்றும் அரு என்றும், உருவரு என்றும் பலதிறப்படக் கூறி மயங்கும் பல திறப்பட்ட சமயிகள் உளராம் என்க.

மூன்றாஞ் சூர்ணிகை

32. உயிர் மூன்றவஸ்தைப்படும்.

33. (சூ.பொ.) ஆன்மா மலத்தினால் மறைப்புண்டபோது சூக்கும-தேகம் எனப்படும் அருவுடம்பாகிய தத்துவசொரூபியா-யிருத்தலால், அத்தத்துவங்கள் தொழிற்படும் அவஸ்தை வேறுபாடுபற்றி. ஆன்மாவானது சாக்கிரம், சொப்பனம், சுழுத்தி, துரியம், துரியாதீதம் என்னும் ஐந்து காரியாவஸ்தை யுறுதற்குக் காரணமாகிய கேவலாவஸ்தை, சகலாவஸ்தை, சுத்தாவஸ்தை என மூன்று அவஸ்தையுறும் என்பதாம்.

சகலத்திற் கேவலம்

34. (வெ.பொ.)

(1) சாக்கிரத்தானமாகிய இலாடத்திலே மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி என்னும் ஞானேந்திரியம் ஐந்தும், வாக்கு, பாதம், பாணி, பாயுரு, உபஸ்தம் என்னும் கன்மேந்திரியம் ஐந்தும், சத்தம், பரிசம், ரூபம், இரசம், கந்தம் என்னும் சப்தாதி விஷயம் ஐந்தும், வசனம், கமனம், தானம், விசர்க்கம், ஆனந்தம் என்னும் வசனாதி ஐந்தும், பிராணன், அபானன், வியானன், சமானன், உதானன், நாகன், கூர்மன், கிருகரன், தேவதத்தன், தனஞ்சயன், என்னும் பிராணாதி பத்தும், மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் என்னும் அந்தக்கரணம் நான்கும், புருஷனுமாகிய முப்பத்தைந்து கருவிகள் தொழிற்படும்;

சாக்கிராவஸ்தையில் எய்தும் வரன்முறை கூறின், செவிக்கண்ணே நின்று போகம் துய்க்கும் வாயின் மிலேச்சராகிய அநாரிய மெய் காவலரும், சரீரத்துநின்று

போகம் துய்க்கும் சாரணராகிய ஒற்றரும்; கண்ணிடத்து நின்று போகம் துய்க்கும் தூதிடைச் செல்வாரும்; வாயிலே நின்று போகங் கொள்ளும் நின்றுதுதிப்போராகிய சூதர், இருந்து ஏத்துவாராகிய மாகதர் என்னும் புகழ்வோரும்; மூக்கிலே நின்று போகம் கொள்ளும் புரோகிதருமாகிய ஞானேந்திரியவர்க்கமும்;

வாக்கினின்று போகம் துய்க்கும் குதிரைவீரரும், காலிலே நின்று போகம் துய்க்கும் யானைவீரரும், கையில் நின்று போகம் துய்க்கும் தேர் செலுத்தும் வீரரும், பாயுருவில் நின்று போகம் துய்க்கும் காலாள் வீரரும், உபஸ்தத்தினின்று போகம் துய்க்கும் சேனாதிபதிகளுமாகக் கூறப்படும் கன்மேந்திரியவர்க்கமும்;

சப்த, ஸ்பரிச, ரூப, ரச, கந்த, வசன, கமன, தான, விசர்க்க, ஆனந்தம் என்னும் விஷயமாகிய பரிவாரங்களும்;

இந்திரநீலநிறத்தினையுடையதாய் இடை பிங்கலை சுழு-முனையிற் போக்கு வரவு செய்யும் பிராணவாயுவும், இந்திரகோபநிறத்தினதாய்க் குதத்தில் மலசலங்களைப் பிரிக்கும் அபானவாயுவும், மின்னிறத்ததாய் நாபியில் அக்கரங்களைப் பிரிக்கும் உதானவாயுவும் பால் நிறத்த-தாய் உடல்முழுதும் வியாபித்துச் சுழித்தல் முதலிய தொழில்கள் செய்யும் வியானவாயுவும், காயாமலர் நிறத்தி-னதாய்க் கண்டத்திலே அன்னசாரத்தை நாடி தோறும் செலுத்தும் சமானவாயுவும், பாலசூரியனின் நிறத்தினதாய் நகைப்புமுதலிய தொழில்கள் செய்விக்கும் நாகவாயுவும், குருந்தமலர் நிறத்தினதாய்க் கண்ணிமைப்பிக்கும் கூர்ம வாயுவும், மஞ்சள் நிறத்தினதாய்த் தும்மல் செய்விக்கும்

கிருகரவாயுவும், பளிங்கு நிறத்தினதாய்க் கொட்டாவி செய்விக்கும் தேவதத்தவாயுவும், நீலாஞ்சன நிறத்தினதாய்த் தேகத்தை வீங்கி வெடிக்கச்செய்யும் தனஞ்சயவாயுவுமாகிய தசவாயுக்கள் எனப்படும் உறுதிச் சுற்றத்தாரும்; சித்தம் சிந்தித்தும், புத்தி விசாரித்தும், அகங்காரம் துணிந்தும், மனம் செய்வித்தும் போதரும் அந்தக்கரண சதுஷ்டய மந்திரிமாருமாகிய இவரோடு ஜாக்கிரஸ்தானம் எனப்படும் இலாடத்தானமாகிய அத்தாணி மண்டபத்தில் ஆன்மாவாகிய அரசன் இங்ஙனம் இசைந்து அமர்வன் என்பதாம்.

(2) சொப்பனஸ்தானமாகிய கண்டத்திலே சப்தாதி விஷயம் ஐந்தும், வசனாதி ஐந்தும், பிராணாதி பத்தும், அந்தக்கரணம் நான்கும் புருஷனுமாகிய இருபத்தைந்து கருவிகள் தொழிற்படும்;

(3) சுழுப்திஸ்தானமாகிய இதயத்திலே சித்தம், பிராணன், புருஷன் என்னும் மூன்றும் தொழிற்படும்;

(4) துரியத்தானமாகிய உந்தியிலே பிராணவாயு, புருஷன் என்னும் இரண்டும் தொழிற்படும்;

(5) துரியாதீதம் எனப்படும் மூலாதாரத்திலே புருஷன் ஒன்றே தொழிற்படும்.

35. இங்ஙனம் துரியாதீதத்திலே மலத்தோடுமாத்திரம் சம்பந்தப்பட்டு அறிவின்றிப் புருஷன் நிற்பது கேவலாவஸ்தை எனப்படும்.

36. கலாதிகளும் சிவதத்துவமுதலிய சுத்ததத்துவமும் அவஸ்தைக் கேதுவாகாமையால் உடன் எண்ணப்படவில்லை.

சகலத்திற்சகலம்

37. (வெ.பொ.)

(1) இலாடத்தானத்தினின்று அங்கங்கே அவஸ்தைப்பட்டு, ஈண்டுக் கூறியவாறு கீழேபோந்து மூலாதாரத்தை அடைந்த பின்னர், பின்னரும் அங்ஙனம் ஆண்டாண்டு அவஸ்தைப்பட்டு மேலேபோய் இலாடத்தானத்தில் ஜாக்கிரஸ்தானத்தை அடைந்த புருஷன்,

(2) அச்சாக்கிராவஸ்தையின் கண்ணும் ஜாக்கிரஜாக்கிர முதலிய ஐந்து அவஸ்தைப்படும். அங்ஙனம் அவஸ்தையுறுமிடத்து,

(3) சாக்கிரசாக்கிரத்திற் சிவதத்துவமுதற் சுத்தவித்தியா தத்துவம் இறுதியாகிய ஐந்து கருவிகளும்,

(4) சாக்கிரசொப்பனத்திற் சிவதத்துவமுதல் ஈசுரதத்துவம் இறுதியாகிய நான்கு கருவிகளும்,

(5) சாக்கிரசுழுப்தியிற் சிவதத்துவமுதற் சாதாக்கியதத்துவம் இறுதியாகிய மூன்று கருவிகளும்,

(6) சாக்கிரதுரியத்திற் சிவதத்துவம் சத்திதத்துவம் என்னும் இரண்டு கருவிகளும்,

(7) சாக்கிரதுரியாதீதத்திற் சிவதத்துவம் என்னும் ஒரு கருவியும் கலாதிகளைச் செலுத்தி நிற்கும்,

(8) அந்தச் சாக்கிராதி அவஸ்தைகள் கருவிகளால் விஷயங்களை அறியும் செய்கைதோறும் அதிநுட்பமாய் இடையீடின்றி நிகழ்வதை நுண்ணுணர்வினாற் காண்க.

(9) சாக்கிரசாக்கிரமுதலிய ஐந்து அவஸ்தையினும் ஆன்மா அந்தக் கரணங்கள்வாயிலாக அவ்வப்பொறிகளால் அவ்வவ்விஷயங்களை உணர்ந்து அவ்வப்போது அவ்வவ் விடயங்களில் நின்று நீங்கும்.

(10) இங்ஙனம் சுத்தாவஸ்தையும் நின்மலசாக்கிரம், நின்மல சொப்பனம், நின்மலசுழுப்தி, நின்மலதுரியம், நின்மல துரியாதீதம் என ஐவகைப்படும்.

நான்காஞ் சூத்திரத்தொகைப்பொருள்

ஆன்மாவானது மனம் புத்தி சித்தம் அகங்காரம் என்னும் அந்தக்கரணங்களுள் ஒன்றன்று என்றும். அகாராதிசூக்கும பஞ்சாக்கரத்துள்ளே அகார முதலிய நான்கினாற் குறிக்கப்படுவன அகங்காரமுதலிய அந்தக்கரணம் நான்குமாம் என்றும். இறுதிக் கண்ணதாகிய நாதத்தினாற் குறிக்கப்படுவது ஆன்மாவாம் என்றும், இந்த அகாரமுதலிய ஐந்தும் பிரமன் முதலிய ஐவராலும் செலுத்தப்-படுவனவாம் என்றும், கணந்தோறும் நினைப்பாகிய சகலமும் மறப்பாகிய கேவலமும் அதிநுட்பமாய்க் காற்றாடிபோல மாறிமாறி நிகழும் என்றும், சகலாவஸ்தையின்கண்ணே கணந் தோறும் அவ்வாறு அறிவு தோற்றியும் ஒடுங்கியும் வருவது கடலின்கண்ணே புதிது புதிதாய் திரைதோன்றியும் ஒடுங்கியும் வருதல் போலுமாம் என்றும், மலத்தின் சொருபமும் தடஸ்தமும் இது இதுவாம் என்றும், ஆன்மாவின்மாட்டு மலமானது செம்பிற் களிம்புபோல அநாதிக் கண்ணுளதாம் என்றும், மலத்தினால் மறைப்புண்ட ஆன்மாவின் ஞான இச்சாக் கிரியைகளை (மாயாதத்துவ கருவிகளாகிய) வித்தை, இராகம், கலை என்பன தீபத்தையும் உபநேத்திரத்தையும் நிகர்த்து விளக்குவனவாம் என்றும், சகஜமலம் ஆணவம் என்றும், ஆகந்து கமலம் மாயாகாரிய உடம்பு முதலிய என்றும், ஆன்மாவானது கேவலாவஸ்தை, சகலாவஸ்தை. சுத்தாவஸ்தைகளிற் சாக்கிரம், சொப்பனம், சுழுப்தி, துரியம், துரியாதீதம் என ஐவகை அவஸ்தை-களை அடையும் என்றும், ஆன்மாவானது நெற்றித்தானமாகிய ஜாக்கிரத்தினின்றும் மூலாதாரத்துத் துரியாதீதம் இறுதியாகிய ஐந்து அவஸ்தைப்படுதலாகிய கேவலாவஸ்தை இந்த நான்காஞ் சூத்திரத்-தினாற் கூறப்பட்டதாம் என்றும். சகலாவஸ்தை ஐந்தாஞ் சூத்திரத்-தினாலும், சுத்தாவஸ்தை ஆறாஞ் சூத்திரத்தினாலும் கூறப்படும் என்றும் உணர்த்தப்பட்டதாம் என்க.

பொதுவதிகாரம்

பாசலக்ஷணவியல்

ஐந்தாஞ் சூத்திரம்

1. விதந்தியக்ஷாணிபும் சார்த்தாந்நஸ்வயம்சோபிசம்புநா!
தத்விகாரீ சிவச்சேந்நகாந்தோயோவத்சதம்நயேத்!!

2. (இ-ள்.) ஆன்மாவினாலே செலுத்தப்பட்டு இந்திரியங்கள் விஷயங்களை அறிகின்றன; தாமே அறியமாட்டா; (அது போல) சிவபெருமானாலே (செலுத்தபட்டு) ஆன்மாவும் (அனைத்தையும்) அறியும்; (அது) தானே அறியமாட்டாது; (அதனால்) சிவன் விகாரியாவாரோ எனின்; அவர் காந்தம் (விகாரமின்றி நின்று) இரும்பை (வலித்தல்) போல; ஆன்மாவை (சங்கற்பமாத்திரை-யினால்) செலுத்துவர்; அதுபற்றி (விகாரமுறுவா) ரல்லர்.

3. விளம்பிய வுள்ளத்து மெய்வாய் கண்மூக்
களந்தறிந் தறியா வாங்கவை போலத்
தாந்த முணர்வின் றமியருள்
காந்தங் கண்ட பசாசத் தவையே.

4. (இ-ள்) விளம்பிய உள்ளத்து = (மேலே) கூறப்பட்ட ஆன்மாவினால்; மெய் வாய் கண் மூக்கு = மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவி என்பன; அளந்து அறிந்து அறியா = தத்தமக்குள்ள விஷயங்களை (இஃ தின்னதென்று) அளவிட்டறிந்தும் (தம்மையும், தம்மை அதிஷ்-டித்துச் செலுத்தும்) ஆன்மாவையும் அறியமாட்டா; ஆங்கு அவைபோல = அந்த இந்திரியங்கள் போல; தாம் தம்முணர்வின் = (ஆன்மாக்களாகிய) தாம் தமது அறிவிற்கு வியஞ்சகமாகிய;

தமி அருள் = முதல்வனது திரோதானசத்தியை (அறியமாட்டா); அவை காந்தம் கண்ட பசாசத்து = அவ்வான்மாக்கள் (அவ்வாறு உணர்தல்) காந்தத்தை (எதிர்ப்பட்ட) இரும்புபோலாம்.

5. (க.ரை.) ஆன்மாக்களிடத்துச் சிவபெருமான் செய்யும் முதல் உபகாரம் (எனப்படும் திரோதானசத்தியின் இலக்கணம்) உணர்த்துகின்றது.

6. (க.பொ.) ஆன்மா சாக்கிரமுதலிய ஐந்து அவஸ்தைப்படும் போது, அவ்வான்மாவும் கருவிகளும் அரசனும் மந்திரியும் போல நிற்குமாயின், அவைகளே சாலுமாதலின் சிவபெருமானால் ஆகற்பாலதொன்றில்லைப் போலும் என்பாரை மறுத்து, அப்போதும் சிவபெருமானது முதல் (உதவியாகிய) உபகாரம் எனப்படும் திரோதானசத்தி இன்றியமையாது வேண்டப்படும் என்பதாம்.

7. மாயை கன்மங்கள் திரோதானசத்திக்குக் கருவியாய் அதனுள் அடங்குதலின், திரோதானசத்தியின் இலக்கணம் கூறவே, அம்மாயா கன்மங்களுடைய இலக்கணங்களும் கூறப்பட்டனவாய் முடியும்.

8. (சூ.பி.பொ.) ஆன்மாவினால் மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி என்னும் ஐம்பொறிகளும் தத்தம் விஷயங்களை விஷயீகரித்த-விடத்தும்: அங்ஙனம் விஷயீகரிக்கும் தம்மையும் தம்மை அதிட்டித்து நின்று செலுத்தும் அவ்வான்மாவையும் அறியு-மாறின்றாம்;

அங்ஙனம் ஆன்மாக்களும் சிவபெருமானது சிற்சத்தியினாற் கேவலாவஸ்தையினும் சகலாவஸ்தையினும் சாக்கிரமுதலிய ஐந்து அவஸ்தைகளினின்று கன்மபயன்களை அறிந்து

அநுபவிக்கும் தம்மையும் தம்மைச் செலுத்தும் திரோதான சத்தியையும் அறியமாட்டாவாம்;

காந்தத்துக்கு எதிர்ப்பட்ட இரும்பானது அதன் சன்னிதி-மாத்திரையானே அக்காந்தத்தினால் இழுக்கப்படுவது போல, கரணத்தானன்றிச் சங்கற்பமாத்திரையினாலே ஆன்மாக்களை அதிஷ்டிக்கும் சிவபெருமானது சந்நிதி மாத்திரத்தினால் அவ்வான்மாக்கள் இருவகை ஐந்தவத்தையினும் உணரும்; அதனாற் சிவபெருமான் விகாரமடைவாரல்லர்.

முதலாஞ் சூர்ணிகை

9. உயிராலே தத்துவங்களெல்லாம் தொழில் செய்யும்.

10. (சூ. பொ.) தாமரையிலையின் நீர்போலப் புருசன் பற்றற்று நிற்ப, அவ்வான்மாவின் சந்நிதியின் புத்திதத்துவமே மெய், வாய் முதலிய ஐம்புலன்வாயிலாக அறியும் என்றும், அவ்வான்மா கருவிகளோடு கூடிப் புருசன் என நின்று ஐந்து அவத்தையுறுதல் பொருந்தாதென்றும் கூறும் சாங்கியரை மறுத்து, ஐம்புலன்-களோடும் ஆன்மா ஒற்றுமைப்பட்டு நின்றறிதலான் அவ்விந்தி-ரியங்கள் ஒவ்வொரு விஷயங்களையும் அறிகின்றமையால், ஆன்மாவினால் ஐம்பொறித் தத்துவங்களெல்லாம் நடைபெறு-கின்றன என்று வலியுறுத்தப்படும் என்பதாம்.

11. ஆன்மா அங்ஙனம் ஐம்புலன்களோடு ஒற்றுமைப்பட்டு நின்று செலுத்துதலும், அவ்வைம்பொறிகள் ஆன்மாவையின்றி நடை-பெறாமையும் கூறப்படுகின்றன:-

12. (வெ.பொ.)

(1) அரசனானவன் தனது அத்தாணிமண்டபத்திருந்து தன்கீழ்ச் சேவகரை அவ்வவர்க்குரிய காரியங்களிலே செலுத்தி ஆளுமாறுபோல, ஆன்மாவும் மெய் வாய் முதலிய புலன்களை அவ்வவற்றிற்குரிய விடயங்களிற் செலுத்திக் கொண்டு இலாடத்தானத்திருத்தலான், சேவகர்கள் ஏவிய கருமமாத்திரையேயன்றி மேற்பட்டுச் செல்லமாட்டாமைபோல, அவ்வைம்பொறிகள் ஆன்மாவை அறியமாட்டாவாயின; அங்ஙனமாயின்,

(2) ஐம்பொறிகள் ஆன்மாவினாலன்றி விடயத்தை அறியமாட்டாவாயினும், ஆன்மாவானது ஐம்பொறிகளை விடுத்து அறியமாட்டாதோ எனின், ஒரு கருமஞ் செய்தற்கு அரசனும் மந்திரிமுதலாயினோரும் தம்முள் இன்றியமையாதிருத்தல் போல, ஒரு விஷயத்தை அறிதற்கண்ணும் ஆன்மாவும் ஐம்பொறிகளும் தம்முள் இன்றியமையாவாம். இவ்வுண்மை இலாடத்தானத்தை விடுத்துச் சொப்பனத்தானத்து எய்திய விடத்திற் காணப்படும்.

13. இங்கே இலாடத்தானத்தில் மாயாதத்துவங்களோடு இயைந்து சிறிது அறிவு விளங்கிப் போகங்களை ஆன்மா புசித்துநிற்கும் சகலாவஸ்தை கூறப்பட்டவாறு காண்க.

இரண்டாஞ் சூர்ணிகை

14. அரனாலே உயிர்களெல்லாம் அறியும்.

15. (சூ.பொ.) ஐம்பொறி முதலிய கருவிகள் சடமாதலின், அவற்றுக்கு ஆன்மா இன்றியமையாது வேண்டப்படும். சித்தாகிய ஆன்மா சிவபெருமானது உபகாரத்தை அவாவுமென்பது பொருந்தாது; அங்ஙனம் அவாவுமெனக்கொள்ளின், அந்தச் சிவபெருமானும் பிறிதொன்றன் உபகாரத்தை அவாவுவாரெனப்பட்டு வரம்பின்றி ஓடுமாலோ எனின், அது பொருந்தாது. தத்துவங்களும் ஆன்மாவும் தமக்கொரு முதலையுடையனவாதலும் அவர்க்கு அங்ஙனம் ஓர் முதல் இல்லை யாதலும் மேலே போந்த சூத்திரங்களாற் பெறப்பட்டமையின், ஆன்மாக்கள் சேதனமும் ஐம்பொறிகள் சடமுமாயிருக்கும் வேறுபாட்டினால் தம்முள் ஒவ்வாவாயினும் தம்மையும் தமது முதல்வராகிய சிவபிரானையும் உணரமாட்டா-திருத்தற்கண் ஐம்பொறியும் ஆன்மாவும் தம்முள் ஒக்குமாதலான், அவ்வான்மாக்கள் சிவபெருமானாலே அறிவிக்க அறியும் என்பதாம்.

16. ஆன்மாவினால் உணரும் இந்திரியங்களுக்கு வரும் பயன் அவற்றோடு ஒற்றித்துக்காணும் அவ்வான்மாவுக் காயவாறு-போல, ஆன்மாவுக்கு வரும் சுகதுக்கங்கள் ஆன்மாவினோடு ஒற்றித்துக்காணும் சிவபெருமானுக்காம் என்பது ஒவ்வாதென்று கூறப்படுகின்றது:-

17. (வெ.பொ.)

(1) தஸ்யபாசா சர்வமிதம் விபாதி!

(2) "அவரது (சத்திப்) பிரகாசத்தினால் ஈதெல்லாம் (பிரபஞ்ச மெல்லாம்) பிரகாசிக்கின்றது" என்ற கடவல்லி சுருதி

கூறியவாறு, அவ்வக்காரியங்களில் உன்முகமாகும் சிவசத்தி எனப்படும் சங்கற்பமாகிய சிவனது சந்நிதியிற் பிரபஞ்சம் செய்யப்படுகின்றது;

(3) இங்ஙனம் கூறப்பட்ட சிவன் "மன்னுசிவன்" என்றும், இவர் பேரின்பத்துக்குக் காரணர் என்றும் கூறப்பட்டார்;

(4) தமக்கென ஓர் காரணமில்லாது ஆன்மாவின்பொருட்டு அறிகின்றனவாகிய பொறிகள் போலாகாமல்,

(5) ய:சேர்வஞ்ஞ:சேர்வவித்! மநோமய: பிராணசரீரநேதா!

(6) "எவர் முற்றறிவினராய் அனைத்தையம் அறிந்துளரோ, அவர் ஞானமயராய், (ஆன்மாவின்) பிராணனையும் சரீரத்தையும் செலுத்துபவராயுள்ளார்" என்று முண்டகோபநிடதம் கூறுமாறு, ஆன்மாவானது தனக்குச் சிவன் காண்பித்துக் கொண்டுநிற்பத் தான் செய்த வினைக்கீடாக ஒன்றனை அறிந்து நிற்கும்;

(7) இங்கே கூறப்பட்ட சிவன் சொன்னசிவன் எனப்பட்டு முற்றுணர்வினர் என்னும் பொருட்டாய் ஆன்மாவுக்குக் காண்பித்துக்கொண்டு நிற்பவர் என்று பெறப்பட்டது.

(8) அங்ஙனம் ஆன்மாவுக்குக் காண்பித்துக்கொண்டு நிற்பினும், தமது சந்நிதியில் அசத்தெல்லாம் சூனியமாய் முனைக்கமாட்டாது போதலால் விசுத்ததேகர் எனப்படும் மங்கலவடிவினராகிய சிவன் அவ்வான்மாவைப்போல அவற்றை அநுபவியார்.

(9) இங்கே கூறப்பட்ட சிவன் "எண்ணான் சிவன்" எனப்பட்டு அசத்தை உணராமையினால், மங்கலவடிவாகிய அவரது தூயதன்மையை உணர்த்திநின்றது.

18. (1) பிருதிவி நாற்கோணவடிவம்; பொன்னிறம்; இந்தப் பிருதிவியின் பகுதி நரம்பு, இறைச்சி, என்பு, மயிர், தோல் என்னும் ஐந்துமாம்.

(2) அப்பு பிறைவடிவம்; வெண்ணிறம்; அப்புவின் பகுதி நீர், மூளை, சுக்கிலம், நிணம், உதிரம் என்னும் ஐந்துமாம்.

(3) தேயு முக்கோணவடிவம்; செந்நிறம்; தேயுவின் பகுதி பசி, சோம்பு, மைதுனம், காட்சி, நீர்வேட்கை என்னும் ஐந்துமாம்.

(4) வாயு அறுகோணவடிவம்; புகைநிறம்; வாயுவின் பகுதி போக்கு, வரவு, நோய், கும்பித்தல், பரிசம் என்னும் ஐந்துமாம்.

(5) ஆகாயம் வட்டவடிவம்; நீலநிறம்; ஆகாயத்தின் பகுதி வெகுளி, மதம், மானம், ஆங்காரம், உலோபம் என்னும் ஐந்துமாம்.

(6) கந்தம் பொன்னிறம், ரசம் வெண்ணிறம், ரூபம் செந்நிறம், பரிசம் புகைநிறம், சப்தம் நீலநிறம்.

(7) உபஸ்தம் பொன்னிறம்: பாயுரு வெண்ணிறம், பாணி செந்நிறம், பாதம் புகை நிறம், வாக்கு நீல நிறம்;

(8) மூக்கு பொன்னிறம், வாய் வெண்ணிறம். கண் செந்நிறம், மெய் புகைநிறம், செவி நீலநிறம்;

(9) மனம் வெண்ணிறம், புத்தி செந்நிறம், அகங்காரம் கருமை நிறம், சித்தம் வெண்ணிறம்;

(10) பிரகிருதி சங்குநிறம்;

(11) புருசன் கருமை வெண்மைநிறம், ராகம் இருணிறம், வித்தை புகைநிறம், கலை குந்தபுஷ்பநிறம், நியதி பொன்னிறம், காலம் வெண்மை செம்மை கருமைநிறம், அசுத்தமாயை இருணிறம்;

(12) சுத்தவித்தை பொன்னிறம், ஈசுரம் இருணிறம், சாதாக்கியம் ஸ்படிகநிறம், சத்தித்துவம் இரத்தநிறம், சிவதத்துவம் சுவேதநிறம்.

(13) அடியண்டகடாகத்து மேலுள்ள காலாக்கினிருத்திரருடைய கோயில் ஒரு கோடி யோகனை; அவரது அக்கினிச்சுவாலை பத்துக்கோடி யோசனை; அதன் புகை ஐந்துகோடி யோசனை; அவரது சிங்காசன வுயரம் ஆயிரம் யோசனை; அதன் விலாசம் இரண்டாயிரம் யோசனை; அவர் திருமேனி உயர்வு பதினாயிரம் யோசனை.

(14) காலாக்கினி புவனத்துக்கு மேல் இருபத்தெட்டுக்கோடி நரகம்.

(15) இதற்குமேற் கூர்மாண்டர் புவனம்.

(16) இதற்குமேல் ஆகாயவெளி ஒன்பது லக்கயோசனை.

(17) இதற்குமேற் சப்தபாதலம்.

(18) இதற்குமேற் கனிட்டபாதலம்

(19) இதற்குமேல் ஆடகேசுவரர்புவனம்; இதற்குமேல் வெளி.

(20) இதற்குமேல் ஆதிசேஷனால் தாங்கப்படும் பூமி.

(21) பூமியிற் சம்புத்தீவுமுதலிய சப்த தீவுகளும், உவர்க்கடல் முதலிய சப்த சமுத்திரங்களும் உள்ளன.

(22) பிருதிவிதத்துவம் நூறுகோடி யோசனை நீளம் அகலம் உயரமுடையதாய் ஆயிரகோடி அண்டமுடையது.

(23) இந்தப் பிருதிவி தத்துவத்திற் பத்துமடங்கு விரிவுடையது அப்பு, இதிற் பத்துமடங்கு தேயு, இதிற் பத்துமடங்கு வாயு, இதிற் பத்துமடங்கு ஆகாசம், இதிற் பத்துமடங்கு (ஞானேந்திரியம், கன்மேந்திரியம், தன்மாத்திரை, மனங்கள் அடங்கிய) அகங்காரம், இதிற் பத்துமடங்கு புத்தி, இதிற் பத்துமடங்கு குணம், இதிற் பத்துமடங்கு பிரகிருதி;

(24) இதில் நூறுமடங்கு இராகம்; இதில் நூறுமடங்கு வித்தை; இதில் நூறுமடங்கு நியதி, இதில் நூறுமடங்கு கலை, இதில் நூறுமடங்கு காலம், இதில் நூறுமடங்கு அசுத்தமாயை;

(25) இதில் ஆயிரமடங்கு சுத்தவித்தை, இதில் ஆயிரமடங்கு ஈசுவரதத்துவம், இதில் ஆயிரமடங்கு சாதாக்கியதத்துவம்,

(26) இதில் இலக்ஷமடங்கு சத்திதத்துவம், இதில் இலக்ஷமடங்கு சிவதத்துவம்.

19. இங்ஙனம் கூறப்பட்ட பிருதிவி முதலிய தத்துவப் பிரபஞ்சமனைத்தையும் ஆன்மாவானது அசத்தாகிய ஜடமென்று காண்டல்தத்துவ தரிசனம்.

20. சிவபெருமான் அறிவிக்க அறியுங்கால்; ஆன்மாவானது சிவபெருமானின் வேறாய் நின்று உணருமோ? ஒன்றாய் நின்றுணருமோ? எனின், அவ்விரு தன்மையுமின்றி நிற்குமாறு கூறுதும்:-

21. (வெ.பொ.) சூரியப்பிரகாசத்துள் அடங்கி, அதற்கு வேறாய் விளங்கித் தோன்றுதலும், அதுவா யொழிதலுமில்லாத நக்ஷத்திரங்கள் அச்சூரியனாலே ஒளியை உடையவாமாறுபோல, கண்டும், கேட்டும், உண்டும், உயிர்த்தும், தீண்டியும் அறியப்படும் ஐம்புல விஷயங்களையும் ஆன்மாவானது சிவபெருமான் அறிவித்தலாகிய முதலுபகாரம் எனப்படும் சூக்குமபஞ்ச கிருத்தியஞ் செய்யுங்கால், உணர்ந்து அவருக்கு வேறாதலும், ஒன்றாதலுமின்றி, அவ்விரண்டிற்கும் பொதுவாய் அவருள் அடங்கி உடனாய் நிற்குமாம் என்க.

22. ஆன்மாக்களுக்குப் பலபிரகாரமாக அறிவு நிகழுகின்றமையான், அது சிவபெருமான் அறிவிக்கும் வேறுபாட்டினாலாயதெனல் வேண்டும்; அங்ஙனமாயின் அவர் நிர்விகாரி எனப்படுதல் போய், விகாரி எனப்படுவாரோ? எனின், அவர் விகாரியாகார் எனக் கூறப்படுகின்றது:-

23. (வெ.பொ.)

(1) ஆன்மாக்களுடைய பசுத்துவத்தை ஒழித்துச் சிவத்துவத்தை விளக்குதற்கு உளதாகிய இரக்கம் சிவபெருமானுக்கு அநாதிக்கண்ணதேயாம்; அந்த இரக்கம் எனப்படும் அருள் பிறிதோர் பொருளன்று சிவபெருமானுக்குளதாகிய சத்தியேயாம்.

(2) இரக்கம் குணம்; அவ்விரக்கக் குணத்தையுடைய சிவபெருமான் குணி; அவ்வருட் குணம் அவரை விட்டில்லை, அவரும் அவ்வருளை விட்டிலர். இவ்வுண்மை.

(3) குணபூதா பராசக்திஸ் ததாசிரயகுணீ சிவ:!

(4) "பராசத்தியார் குணம், இவர்க்குப் பற்றுக்கோடாயுள்ளார் குணியாகிய சிவன்" என்று காலோத்தராகமம் கூறுகின்றது. சித்தாந்த நெறியுணர்ந்த ஞானக்கண்ணுடையார் உணர்வுக்கு, ஞாயிறு தன் ஒளியோடு தாதான்மியமாய் ஒற்றித்து நிற்குமாறுபோல, சிவபெருமான் அவ்வருளோடு தாதான்மியமாய் இயைந்து நிற்பார் என்பது இனிது புலப்படும்; ஆதலாற் சுவதந்திரராகிய அந்தச் சிவபெருமான் நிர்விகாரியாய் நின்றே தமது சத்தி சங்கற்ப மாத்திரையினால் அனைத்தையுஞ் செய்யவல்லராம்:

(5) அநுவஸ்திதேஷ்வவஸ்திதம்!

(6) "விகாரமுறுபவற்றுள்ளே, அவர் விகாரமுறாதவர்" என்று கடவல்லி சுருதி கூறினமையால், அவர் விகாரியாவாரில்லை என்ற அறியப்படுகின்றது.

ஐந்தாஞ் சூத்திரத் தொகைப்பொருள்

ஆன்மாவினாலே ஐம்புலன்கள் விஷயங்களை விஷயீகரிக்கும் என்றும், அங்ஙனம் விஷயீகரிக்கினும் அவ்விந்திரியங்கள் தம்மையும் தம்மை உஞற்றும் ஆன்மாவையும் உணரமாட்டா என்றும், சிவபெருமானாலே ஆன்மாவானது சகலாவஸ்தையிலே நின்று வினைப்பயன்களை அனுபவித்தும் அங்ஙனம் அநுபவிக்கும் தம்மையும் அங்ஙனம் அனுபவிக்குமாறு செலுத்தி நிற்கும் திரோதானசத்தியையும் உணரமாட்டா என்றும், ஒரு கருமஞ் செய்தற்கு அமைச்சரும் அரசரும் தம்முள் இன்றியமையாது ஒற்றித்து நிற்றல்போல, ஒரு விஷயத்தை விஷயீகரித்தற்கண்ணே ஆன்மாவும் இந்திரியங்களும் இன்றியமையாது ஒற்றித்து நிற்பனவாம் என்றும், ஆன்மாவானது சிவபெருமான் உபகாரத்தை அவாவுமாறுபோல, சிவபெருமான் தமக்கு மற்றொன்றின் உபகாரத்தை அவாவுவாரல்லர் என்றும், அவர் சன்னிதிக்கண்ணே அசத்தாகிய பொறி முதலிய கருவிகள் முனைக்கமாட்டா என்றும், அதனால் அவர் புலன்களால் எய்தும் விஷயங்களை அநுபவிப்பாரல்லர் என்றும், ஆன்மாக்கள் சிவபெருமான் அறிவிப்ப அறிவனவேயாயின், அவ்வான்மாக்கள் அவருக்கு வேறாய் நின்று அறியாமலும், ஒன்றாய் நின்று அறியாமலும், பொதுவாய் அவரோடுடனாய் நின்றறியும் என்றும், சிவபெருமான் தமக்கு அநாதிக்கண்ணதாகிய இரக்கம் எனப்படும் அருட்சத்தியினின்று பிரியாதுளராகலின், ஆன்மாக்களுக்கு அங்ஙனம் உணர்த்துங்கால் தம்வயமுடைய அவர் ஓர் காலும் விகாரம் எய்தாது நிர்விகாரியாய் நிற்பர் என்றும் கூறப்பட்டதாம் என்க.

பொதுவதிகாரம்

பதியிலக்கணவியல்

ஆறாஞ் சூத்திரம்

1. அதிர்ச்யம் சேதசத்பாவோ திருசியஞ் சேஜ்ஜடிமாபவேத்!
சம்போ ஸ்தத்வியதிரேகேண ஞேயம் ரூபம் விதுர்புதா:!!

2. (இ-ள்.) சிவனார் சொருபமானது; (ஒருவாற்றானும்) அறியப்படாத-தாயின்; அதற்கு (முயற்கோடுபோல) இலதாம் தன்மை உளதாம்; (கடமுதலியபோலச் சுட்டி) அறியப்படுவதாயின்; அதற்குச் சடத்தன்மை உளதாம்; (அறியப்படாமையும் அறியப்படுகையு-மாகிய) அவ்விரண்டுக்கும் வேறாய் (பதிஞானத்தினால்); (அச்சிவசொருபம்) அறியற் பாலதென்று அறிஞர் அறிகின்றார்கள்.

3. உணருரு வசத்தெனி னுணரா தின்மையி
னிருதிற னல்லது சிவசத் தாமென
விரண்டு வகையி னிசைக்குமன் னுலகே.

4. (இ-ள்.) உணர் உரு எனின் அசத்து = முதல்வர் அறியப்படும் பிரபஞ்சம் போல்வர் எனின் அசத்தாவர்; உணராது எனின் இன்மை = (ஒரு வாற்றானும்) அறியப்படாதவராயின், சூனியப்பொருளாம்; இன் = ஆதலின்; இருதிறன் அல்லது = (இருபகுதியு) மின்றி; இரண்டு வகையின் சிவசத்தாமென = (ஒருவாற்றான் அறியப்-படாமையும் ஒருவாற்றான் அறியப்படுதலுமாகிய) இரண்டு வகையாலும் சிவசத்தாமென்று; உலகு இசைக்குமன் = மெய்யு-ணர்வுடையர் கூறுவர்.

5. (க.ரை.) சத்தும் அசத்தும் வரைசெய்துணர்த்துகின்றது.

6. (க. பொ.) மேலைந்து சூத்திரங்களினால் உணர்த்தப்பட்ட பொருள்களுள்ளே சத்தினியல்பையும் அசத்தினியல்பையும் மயக்கமுறாவண்ணம் முடிவுசெய்துரைத்து, இலக்கணவியலிலே கூறப்படாது எஞ்சிநின்ற பதிப்பொருளிலக்கணம் கூறப்படுகின்ற தென்பதாம்.

7. (சூ.பி.பொ.) சிவபெருமான் பாசஞானம் பசுஞானங்களால் அறியப்படுவாரேல், அவர் அங்ஙனம் அறியப்படும் அசேதனப் பிரபஞ்சம் போல அழிபொருளாகிய அசத்தாய் முடிவர்; எப்பிரகாரத்தாலும் உணரப்படாத பொருளாவாரெனின், அவர் முயற்கோடு, ஆமைமயிர்க்கம்பலம் போலச் சூனியப் பொருளேயாவர். ஆதலான் இவ்விருவியல்புமின்றி ஒரு வாற்றாற் பாசஞான பசுஞானங்களால் அறியப்படாத சிவமாயும், ஒருவாற்றாற் பதிஞான மொன்றினால் அறியப்படும் சத்தாயும் இருக்கும் இருவகையாலும் அவர் சிவசத்தேயாவர் என்பர் மெய்யுணர்விலோங்கினோர்.

முதலாஞ் சூர்ணிகை

8. உயிர் அறிவினாலே அறியப்பட்டதெல்லாம் அழியும்.

9. சத்தாகிய பிரபஞ்சம் சுட்டப்படுதன்மாத்திரத்தினால் அதனை அசத்தென்று கூறுதல் சற்காரியவாதத்துக்கு ஏலாதாமெனின், அந்தச் சுட்டுப்பொருள்கள் இராசசகுணமிகுதியினால் உள்ளதென்றறியும் உணர்வைப் பிறப்பித்து நிற்கும், பின் அவை தாமசகுணமிகுதியினால் இல்லை என்னும் உணர்வைப் பிறப்பித்து நிற்கும். ஆதலான், இங்கே அறிவினால் அறியப்பட்ட சுட்டுப்பொருளெல்லாம் அசத்து என்பதாம்.

10. ந அசதாசீந்நோ இதி சதாசீத்!

11. "(மகாப்பிரளய காலத்திலே அசத்துமில்லை, சத்தும் இல்லை" என்று இருக்குவேதம் கூறிய மந்திரத்துக்கு நீலகண்ட சிவாசாரியர் பொருள் கூறுங்காற் சத்தாகிய பசுவினதும், அசத்தாகிய பாசத்தினதும் சொருப சத்து நிஷேதிக்கப்படவில்லை என்றும், பின் நாமருபவிபாகத்துக்கு அருகமாகிய ஸ்தூலருபமே நிஷேதிக்கப்பட்டது என்றும்" அருளிச் செய்திருக்கின்றாராதலின், காரியாவஸ்தையில் தூலமாய் விளங்கிநின்ற பிரபஞ்சம் காரணா வஸ்தையிற் சூக்குமமாகிய சத்திவடிவாய் விளங்காது நிற்கும் வேறுபாடு பற்றியே பிரபஞ்சம் அசத்தெனப்பட்ட தென்றுணர்க.

12. பதியினது தடஸ்தலக்ஷணம் எனப்படும் பொதுவியல்பு இரண்டாஞ் சூத்திரத்து 7-ம் பிரிவிற் புநருற்பவம் கூறுமுகத்தாற் கூறப்பட்டது. அப்பதியின் சொருபலக்ஷணம் எனப்படும் சிறப்பியல்பு இந்த ஆறாம் சூத்திரத்தினாற் கூறப்படுகின்றது. சிவபெருமான் சித்து சத்து எனப்படலால், அவர்க்குரிய ஏனைய சொருபத்துக்குளவாய சிறப்பியல்புக் குணங்களெல்லாம் இந்த இரண்டனுள்ளே அடங்கும்.

13. பசுபாசங்களின் சிறப்பியல்புகள் சிவஞானத்தினாலேதான் அறியப்படும். அங்ஙனமாயிலும், மனம் புத்தி சித்தம் அகங்காரம் என்னும் நான்கும் ஒரு விஷயத்தை அறிதற்குக் கருவியாக மருவி, இவைகளே கர்த்தா என்றுரைக்குமாறு ஆன்மாவோடு ஒற்றித்து நின்று நிகழ்வனவாம். கண்ணுக்கு விளக்குப்போல இவைகள் ஆன்மாவுக்குக் கருவிகளாய் வேறுநிற்பன என்றறிந்து நீங்கி நின்று, இவற்றைக் கொண்டு அறியும் கருத்தாவினுண்மையாது என்று ஆராய்ந்தார்க்கு ஆன்மசொருபம் இனிது விளங்கும்; அதன் பின் அங்ஙனம் ஆராயும் அறிவு பசுஞானமாகும். இது ஆன்மாவின் பொதுவியல்பு.

14. சூக்குமை முதலிய நால்வகை வாக்குக்களின் பகுதியவாய சொற் பிரபஞ்சம், பிருதிவி முதல் நாதமிறுதியாகிய பொருட் பிரபஞ்சமென்னும் இவை பற்றி நிகழும் ஏகதேசஞான மனைத்தும் பாசஞானமாகும். இது பாச ஞானத்தின் பொதுவியல்பாகும்.

15. சற்காரியவாதம் கூறும் சைவசித்தாந்தத்தில் அசத்தென்பது சத்துக்கு மறுதலையன்று; பசுபாசங்கள் பொதுவியல்பு பற்றி அசத்தெனப்படுமாயினும், சிறப்பியல்பு பற்றி அவை அசத்தாக மாட்டா; பின் சத்தெனவே படும்.

16. காரியப்பிரபஞ்சமனைத்தும் ஏனைப் பசுபாசங்கள்போலன்றிப் பொதுவியல்பு சிறப்பியல்பு என்னும் இருவகை இயல்பானும் காட்சிப்புலனாய், இத்துணைப்போது நிற்குமென நம்மனோரால் அறியவாராது நெடுங்காலம் நிலைபெறுவதுபோற் றோன்றி, காலம் வந்தபோது விரைந்துகெட்டு மறைந்து போகுந்தன்மைத்-தாதலில் அப்பிரபஞ்சம் அசத்தெனப்பட்டது.

17. பிருதிவி யாத்யாத்ம தத்வாந்த மாத்மதத்வ முதீரிதம்!
வித்யா தத்வாதி மாயாந்தம் வித்யாதத்வ முதீரிதம்!
தஸ்யோர்த்வம் சிவதத்வந்து தத்வதிரய முதாகிருதம்!
ஏவம் சர்வம் கிரமேணைவ தத்வத்திரயம் லயோபவேத்!!

18. "பிருதிவியாதி தத்துவம் இருபத்தினான்கும் ஆன்மதத்துவம், எனவும், வித்தியாதத்துவமுதலிய ஏழும் வித்தியாதத்துவம் எனவும், அதற்கு மேலுள்ளது சிவதத்துவமெனவும் கூறப்படும்; இங்ஙனம் இந்த மூவகைத் தத்துவமனைத்தும் கிரமமாக ஒன்றிலொன்று லயத்தை அடையும்" என்று சிந்தியவிசுவாகமம் கூறுகின்றது.

19. பிருதிவி முதல் மூலப்பிரகிருதி யீறாகிய இருபத்தினான்கு தத்துவங்களும் ஸ்ரீ கண்டருத்திரரால் ஒடுங்கும்; மூலப் பிரகிருதிக்கு மேலுள்ள ஆறு தத்துவமும் (முப்பத்துமூன்றாம் தத்துவத்தினராகிய) அனந்தேசுரரால் ஒடுங்கும். அவற்றின் மேலுள்ள சுத்தவித்தை முதலிய மூன்று தத்துவமும் சத்தி-தத்துவ சிவதத்துவத்தின்பாலராகிய லயசிவனால் ஒடுங்கும். ஏனைச் சத்திதத்துவம் சிவதத்துவம் இரண்டும் சுத்தசிவத்தினால் ஒடுங்கும்.

20. இங்ஙனம் இந்தத் தத்துவமனைத்தும் இடையிலே நீங்கிவிடும் என ஆன்மா காணுதல் தத்துவசுத்தி எனப்படும்.

21. இங்கே அபாவத்தின் இயல்பாவது பாவத்திற்கு (உள்ளது என்றதற்கு) மறுதலைப்பொருள் என்றும், அதனால் அபாவம் என்பது இன்மை என்னும் பொருளதாம் என்றும் நையாயிகர் கூறுமாறுபோல, ஈண்டு அசத்தென்னும் மொழிக்கு அசத்தாகிய (உள்ளதற்கு மறுதலைப்) பொருளாயுள்ள இன்மையாகிய சூனியமாம் எனப் பொருள் கோடற்பாற்றன்று; பிரபஞ்சமானது காரியாவஸ்தையில் தூலமாய்த் தோற்றிநின்று கண்ணுக்குப் புலப்பட்டு, பின்னர் அது விரைந்து ஒழிந்து சூக்குமரூபமாய்க் காரணாவஸ்தையில் முன்னர்ப்போலப் புலப்படாது நிற்கும் என்றும், இந்த வேறுபாட்டினால், அங்ஙனம் காட்சிப்படாத சத்தாகிய காரணப்பொருளை நோக்கிக் காரியப்பிரபஞ்சம் அசத்தெனப்பட்டது என்றும் பொருள் கோடற்பாற்றாம்;

22. (வெ.பொ.) சத்தினியல்பை இங்ஙனம் அறிந்தவன் ஆராய்வா-னாயின், அவனுக்கு அறிவினால் அறியப்பட்ட காரியப்பிரபஞ்ச-மெல்லாம் அசத்தேயாகும்; அங்ஙனம் தோன்றி ஒழிந்து-போவதாகிய பிரபஞ்சம்அசத்தாய்ப் போதல் எவற்றை

ஒப்பதாமெனின், அது தோன்றியபோதே மறைந்துபோகும் நீர்மேல் எழுத்தையும், முடிவுபெறுதலின்றி இடையிலே மறைந்து போகும் கனவையும்ஒப்பதாகும்.

இரண்டாஞ் சூர்ணிகை

23. அப்பிரமேயமாக அறியப்பட்டவனே அரன்.

24. (சூ.பொ.) வாக்கு மனங்களால் ஓதி உணரப்படுவதாகிய பொருள் ஒன்றை அறிதற்கு எவ்வகைச் சாதனங்களும் வேண்டப்படாமை-யானும், ஒருவாற்றானும் அறியப்படாத பொருள் ஒன்று எவ்வகைச் சாதனங்களாலும் அறியப்படுமாறின்மையானும், இவ்விரண்டு தன்மையுமின்றிப் பாசஞான பசுஞானங்களைக் கடந்து சிவஞானத்தினால் ஒற்றுமைப்பட்டுநின்று உணரும் அநுபவ-ஞானமாத்திரைக்கே புலப்படுவது சத்தாகிய சிவமென்பதாம்.

25. பரப்பிரமப்பொருள் அஞ்ஞானத்தினால் ஞாதா எனவும், ஞேயம் எனவும் பகுக்கப்பட்டு, முன்னர்க் கூறப்படும் சாதனங்களால் அஞ்ஞானம் நீங்கியபோது அந்த ஞாதா, ஞேயம் என்னும் பகுப்பின்மையாற் சத்தென்றேனும், அசத்தென்றேனும் ஒரு பிரகாரத்தானும் அறியப்படுமாறின்றிக் கேவலம் ஞானமாத்திரை-யாய் அந்தப் பிரமப்பொருள் நிற்பதாம் என்று கூறுதல் பொருந்தாது; எங்ஙனமெனிற் கூறுதும்: -

26. (வெ.பொ.) விவகாரத்திலே கருதப்பட்ட சத்துமின்றி அசத்து-மின்றி ஒரு பொருள் உண்டெனில் அதற்குப் பிரமாணம் யாது? பிரமாணமில்லாத சூனியமெனின், ஒருவாற்றானும் பிரமாண-மில்லாத சூனியமும், காட்சிமுதலிய பிரமாணங்களுக்கு விடய-மாவதுமாகிய இரண்டும் அசத்தென்று மேலே கூறப்பட்டமையான், பிரமப்பொருள் அசத்தெனப்பட்டுச் சத்தென்னும் சுருதிகளோடு

மாறுபடுமாகலின், சாந்தோக்கியோபநிடதம், தைத்திரீய ஆரணியக முதலியவற்றுள்ளே சத்து என்று ஓதப்படும் சுட்டறிவினால் அறியப்படாத பரமார்த்தமாகிய மெய்ப்பொருள் சைவோபநிடதங்களினும் சைவாகமங்களினும் அன்னியமின்றி அனுபவமாத்திரையிலே கோசரிப்பதாகிய சிவனருளேயாமன்றிச் சூனியமன்றாமென்பது.

27. இதனாற் கேவலம் ஞானமாத்திரையாயிருப்பது பரம்பொருள் என்று கூறும் மாயாவாதிமதம் பொருந்தாதாம் என்க.

28. (வெ.பொ.)

(1) ஆன்மாவினால் அறியப்படும் கருவிகளெல்லாம் அசத்தாம்; அசத்தென்று கூறவே அசித்தாதலும் பெறப்படும். கருவிகளுள் எந்தக் கருவியும் சிவமாகியபொருளை அறியமாட்டாது; (இதனாற் பாசஞானத்தினால் அறியப்பட மாட்டாது என்பதாம்.)

(2) கருவிகளைக்கொண்டு அறிகின்ற ஆன்மாவும் அப்பொருளை அறிய மாட்டாது? (இதனாற் பசுஞானத்தினாலும் அறியப்படாது என்பதாம்).

(3) ஆன்மாவானது அதனை ஆராயப்புகுந்தால், அங்ஙனம் அறியப்படும் (குடமுதலிய) பொருள்கள்போல, அந்தச் சிவப்பொருளும் உணர்கின்ற ஆன்மாவுக்கு வேறாம்;

(4) ஆன்மாவுக்கு அறிவு விளங்கும் உண்மையை அறிந்தவன் தன் அறிவு அச்சிவபிரான் திருவருளில் அடங்கி, அதுவாய் நின்று அந்தத் திருவருளினாலே சிவத்தை அறியுமாதலான். ஏனைப்பொருள்களை அறியுமாறுபோல அச்சிவப்பொருளுக்கு வேறாய்நின்று அந்தச்சிவமாகிய முதற்பொருள் அறியப்படுவதன்றாம்.

29. இதனால் தனியாய்நின்ற முதற்பொருளை அதனோடு ஒற்றித்து நின்றே காண்டல்வேண்டும் என்னும் நையாயிகமதம் மறுக்கப்பட்டதாம்.

30. (வெ.பொ.)

(1) ஆன்ம அறிவினால் அறியப்பட்ட சுட்டுப்பொருள்களெல்லாம் அசத்தாய் முடியுமாதலின், ஏனைப் பாவனைகள் போல மனமுதலியவற்றோடு கூடிநின்று பாவிக்கும் பாவனையானது அந்தப் பரம்பொருளா அது அசத்தாய் முடியுமாதலின்,

(2) கருவிகளினீங்கிப் பாவிப்பதே அந்தப் பாவனையாமெனின், கருவிகளை நீங்கியவிடத்து யாதும் அறியுமாறின்றிக் கேவலாவஸ்தை வந்து தலைப்படுமாதலின், அது எண்ணமாத்திரமாய் முடியுமேயன்றி அதனால் எய்தும் காது, பயன் ஒன்றுமின்றாம் என்பது;

(3) கருவிகளைக்கொண்டும் பாவியாது, கருவிகளினீங்கியும் பாவியாது, அநிர்வசனீயமாய் (சொல்லொணாததென்றுணர்ந்து) பாவிக்கப்படுவதாமெனின், அது சூனியமாயே முடியும்;

(4) பாவனைக்கு எய்தாத பொருளை எய்தியதாகவைத்துப் பாவித்தால் என்னை எனின், அதுபோலிப்பாவனையாய், பாவனாதீதம்போலப் பாவனை மாத்திரமேயன்றி, அதனாற் போதரும் பயன் ஒன்று மின்றாம் என்க;

(5) அங்ஙனம் ஒருவாற்றானும் எய்தாத பொருளைப் பாழ் என்றால் என்னை எனின், அது பெருந்தாது;

(6) மேலே கூறிய பாவனையெல்லாம் விடுத்து, சிவபிரான் திருவருளாலே பாவிக்கப்படுவதாகும்.

இவ்வுண்மையை

31. மநசைவேதமாப்தவ்யம்!

32. "இந்தப் பிரமம் அருளினால் அடையப்பாற்று" என்று கடவல்லியும்,

33. மநசைவாநுதிரஷ்டவ்யம்!

34. "பிரமம் அருளினாலே காணற்பாலது" என்று பிருகதாரணியமும்,

35. சநோபுத்யா சுபயா சம்யுநக்து!

36. "அவர் நம்மை அருளினாலே (தம்மோடு) கூட்டுவாராக" என்று சுவேதாசுவதரமும், "அவனருளே கண்ணாகக்காணி னல்லால்" "அவனருளாலே யவன்றாள்கண்டு" என்று திராவிடசுருதிகளும் கூறியவாறுபற்றி உணர்ந்துகொள்க.

37. இதனால் வாக்குமனாதீதப்பொருள் யோகநூலிலே கூறப்படும் தியானபாவனைகளுக்கு எய்தும் என்று கூறும் பாதஞ்சலமதம் மறுக்கப்பட்டது.

சிவனை அருளினாற் பாவிக்கவேண்டாம், ஆன்மா பசுத்துவத்தை நீங்கிச் சிவனைப்போல முற்றுணர்தலாகிய எண் குணங்களுமடைதலின், அந்த ஆன்மஞானம் சிவஞானத்தோடொப்பதாமாதலின், அந்த அறிவிற்கு எய்துவர் சிவபிரான் என்றது கூடாது என்று கூறுதும்:-

38. (வெ.பொ.)

(1) ஆன்மாவானது தனது அறிவால் அச்சிவப் பொருளை அறிதற்கு, அப்பொருள் அவ்வான்மாவுக்கு வேறன்றாம்;

(2) ஆன்மாவும் சிவமும் சமமாதலின்றி ஆன்மா ஸ்தூலசித்தும், சிவப்பொருள் சூக்குமசித்துமாயிருத்தலின், சூக்கும-சித்துள்ளே ஸ்தூலசித்து அடங்கிநிற்றலின், ஆன்மாவின் அறிவினால் அப்பொருள் அறியப்படமாட்டாது;

(3) ஆன்மஞானத்துக்கு வியஞ்சகமாய் நின்று அறிவிக்கும் உயிர்க்குயிராகிய சிவத்தைப் பசுத்துவம் நீங்கிய விடத்து ஆன்மாவின் சிற்சத்தியானது தான் கண்டறிந்து தன் குணியாகிய ஆன்மாவுக்குக் காட்டமாட்டாது; கண்ணொளி-யானது தனக்குக் காட்டிக்கொண்டிருக்கும் ஆன்மாவை அறியமாட்டாதவாறுபோலாம்.

39. ஆன்மஞானம் ஆன்மசிற்சத்தி என்பவற்றில் ஆன்மா என்றது கண்ணையும், ஞானம் சிற்சத்தி என்பன கண்ணின் ஒளியையும் ஒப்பனவாம்.

40. ஆன்மா பசுத்துவம் நீங்கியவிடத்துச் சிவனைப்போல முற்றுணர்வு முதலிய எண்குணங்களை யுடையதென்று வேதாகமங்கள் கூறுதலின், ஆன்மஞானம் சிவஞானத்தோடொப்பதன்றிப் பசுஞானம் எனப்படாதென்னும் சிவசமவாதிமதம் மறுக்கப்பட்டது. சிவன்றிருவருளாலே சிவபரம்பொருள் அறியப்படும் என்று கூறப்படுகின்றது:-

41. (வெ.பொ.)

(1) சத்தாகிய சிவம் ஞேயப்பொருளாய் விசிட்டமாய் நிற்ப-தன்றோ; அது அநிர்வசனமாய் கூறப்படுவதொரு சூனியப்-பொருளன்றே; ஆதலின், அந்த ஞேயமாத்திரையேயன்றி அதற்கு வேறாக வாக்குமனாதீதமாய் நிற்பது ஒரு பொருளென்று அறிகின்ற ஞாதாவாகிய ஆன்மா ஆண்டு-ளதாம்:-

(2) ஆன்மா ஆங்கு இல்லை எனல் கூடாது. உலகத்துப் பொருள் போல் அதுவென்று சுட்டி அறியப்படுமாறு சிவப்பொருள் ஆன்மாவுக்கு வேறன்றாம். நீரினை அணைந்த உப்புப்போல ஆன்மாவின்கண்ணே விரவி வேற்றுமை தோற்றாது நிற்கு-மாதலான். பாச பசு ஞான அறிவு கடந்து அருண் ஞானத்-தினாற் சிவப்பொருளை அறிகின்ற அந்த ஆன்மா சிவமேயாம்.

42. சிவபரம்பொருளைத் தலைப்பட்ட ஆன்மா அச்சிவத்தோடு ஒன்றாய்ப்போம் என்னும் சுத்தசைவர் கொள்கை மறுக்கப்பட்ட-வாறாம் என்க.

43. இச்சூத்திரத்து இரண்டாஞ் சூர்ணிகையின் கீழே மாயாவாதியும், நையாயிகரும், பாதஞ்சலரும், சிவசமவாதியும், சுத்தசைவரும் மறுக்கப்படு முகத்தாற் சுத்தாவஸ்தை ஐந்தும் கூறப்பட்டனவாம் என்பது.

44. பாசலக்ஷணம் கூறுங்கால், நான்காம் சூத்திரத்து மூன்றாஞ் சூர்ணிகையின் கீழே கேவலாவஸ்தை கூறப்பட்டது.

45. பசுலக்ஷணம் கூறுங்கால், ஐந்தாஞ் சூத்திரத்து முதற் சூர்ணி-கையின் கீழ்ச் சகலாவஸ்தை கூறப்பட்டது.

46. பதிலக்ஷணம் கூறுங்கால், ஆறாஞ் சூத்திரத்து இரண்டாஞ் சூர்ணிகையின் கீழ்ச் சுத்தாவஸ்தை கூறப்பட்டது.

47. கேவலமானது மருட்கேவலம், சகலகேவலம், பிரளயகேவலம், விஞ்ஞானகேவலம், அருட்கேவலம் என ஐவகைப்படும்.

48. மருட்கேவலமாவது அநாதிகேவலம், அஃதாவது கேவலாவஸ்தைத் துரியாதீதத்தில் ஆன்மாவானது இருண்மலத்தோடு கூடிநிற்றலாம்.

49. சகலகேவலமாவது சங்கரித்த பின்னர் மீளப்பிறத்தற்கேதுவாகப்படும் கேவலம், ஆங்குச் சூக்கும பஞ்சகிருத்தியம் உளது. இவ்வுண்மை,

50. ஸ்வாபேப்யாஸ்தே போதயந் போதயோக்யாந் ரோத்யாந் ருந்தந் பாசயந் கர்மிகர்ம! மாயாசக்தீர் வியக்திம் யோக்யா: பிரகுர்வந் பச்சயந் சர்வம் யத்யதா வஸ்துஜாதம்!!

51. "சாக்கிராவஸ்தையிற்போல் (மாயையில்) ஆன்மா ஒடுங்கிக் கிடக்குமிடத்தும், மலபரிபாக தாரதம்மியத்துக்கு இயைந்தவாறு, சிவபெருமான் ஆன்மாவுக்கு உணர்த்தற்பாலனவற்றை உணர்த்தியும், தடுக்கற்பாலனவற்றைத் தடுத்தும், கன்மங்களைப் பக்குவப்படுத்தியும் மாயாசத்திகளைப் பிரசவோன்முகங்களாகச் செய்தும். சமஸ்த சேதனாசேதனப் பொருளையும் யதாப்பிரகாரம் பார்த்துக் கொண்டுமிருக்கின்றார்" என்று மிருகேந்திராகமம் மாற்றால் உணரப்படும்.

52. பிரளயகேவலமாவது மாயையோடு இயைபின்றி ஆண்டுளதாகிய கேவலம்.

53. விஞ்ஞானகேவலமாவது மாயாகன்மம் என்னும் இரண்டினோடும் இயைபின்றி ஆண்டுளதாம் கேவலம்.

54. அருட்கேவலமாவது தத்துவசுத்தியின் பின்னுளதாம் கேவலம்.

55. சகலமும் சகலத்திற் கேவலம், சகலத்திற் சகலம், சகலத்திற் சுத்தம் என மூவகைப்பட்டு, ஒவ்வொன்று ஐந்து வகைப்படும்.

56. சகலத்திற் கேவலம் ஐந்தும் நாலாஞ் சூத்திரத்து 34, (1, 2, 3, 4, 5) ம் பிரிவுகளிற் கூறப்பட்டுள்ளன.

57. சகலத்திற் சகலம் ஐந்தும் நான்காஞ் சூத்திரத்து 37, (2, 3, 4, 5, 6) ம் பிரிவுகளிற் கூறப்பட்டுள்ளன.

58. சகலத்திற் சுத்தம் இருதயமுதற் றுவாதசாந்தமீறாகிய ஸ்தானங்களிற் புறக்கரண உட்கரணங்களைப் பற்றியும் பற்றாமலும் பிரத்தியாகார முதல் ஐவகைப்பட்டு நிகழும் யோகாவஸ்தையாய் ஒடுங்கியும் தோற்றியும் பயன்தரும் என்க.

59. சுத்தாவஸ்தையும் சீவன்முத்தி, அதிகாரமுத்தி, போகமுத்தி, லயமுத்தி, பரமுத்தி, என ஐவகைப்பட்டு, சாக்கிரம், சொப்பனம், சுழுப்தி, துரியம், துரியாதீதம் எனப் பெயர் பெறும்.

ஆறாஞ் சூத்திரத் தொகைப்பொருள்

சிவபெருமான் பாசஞான பசுஞானங்களால் அறியப்படாத சிவமாயும், பதிஞானமொன்றினால் அறியப்படும் சத்தாயுமுள்ளார் என்றும், அறிவினால் அறியப்பட்ட சுட்டுப்பொருளெல்லாம் அசத்து என்றும், மகாசங்காரகாலத்திற் சத்தில்லை என்றாற் சத்தாகிய பசுவுக்குரிய தனுகரணாதி ஸ்தூலகாரிய ரூபமில்லை எனவும், அசத்தில்லை என்றவிடத்திலும் ஸ்தூலகாரியரூபமில்லை எனவும் பொருள்படுமேயன்றி, அந்தச்* சத்து அசத்துக்களின் சூக்கும சொரூப சத்து இல்லை எனப் பொருள்படுத்தப்படாது என்றும், பதியின் தடஸ்தலக்ஷணம் இரண்டாஞ் சூத்திரத்து 7-ம் பிரிவினாலும், அவரது சொரூபலக்ஷணம் இந்த 6-ம் சூத்திரத்து 7-ம் பிரிவினாலும் கூறப்பட்டதென்றும், பசுஞானம் 13-ம் பிரிவினாலும், பாசஞானம் 14-ம் பிரிவினாலும், பசு பாசங்கள் பொதுவியல்புபற்றி அசத்தெனப்படுமேனும், சிறப்பியல்பு பற்றி அவை சத்தேயாம் என்றும், மாயாவாதி, நையாயிகர், பாதஞ்சலர், சிவசமவாதி, சுத்தசைவர் என்போரை மறுக்குமுகத்தாற் சுத்தா-வஸ்தை ஐந்தும் முறையே கூறப்பட்டனவாம் என்றும் உணரற்பாற்றாம்.

---

* இங்கே சத்து என்றது பசுவாகிய ஆன்மாவின்மேற்று.

சிறப்பதிகாரம்

சாதனவியல்

ஆன்மசொரூபம்

ஏழாஞ் சூத்திரம்

1. நாசிச் சித்சந்நிதௌ கிந்து நவித்தஸ்தே உபே மித:!
பிரபஞ்சசிவயோர் வேத்தா ய: ச ஆத்மா தயோ: பிருதக்!!

2. (இ-ள்.) (சிவனாகிய) சித்தின் சன்னியிதில் (பிரபஞ்சமாகிய) அசித்து அறியமாட்டாது (விளங்கித் தோன்றாது); அந்தச் (சிவமும் பிரபஞ்சமுமாகிய) இரண்டும் ஒன்றை ஒன்று அறியமாட்டா; எவன் பிரபஞ்சத்தையும் சிவனையும் அறிகின்றானோ; அவன்; அவ்விரண்டற்கும் வேறாகிய ஆன்மாவாம்.

3. யாவையுஞ் சூனியஞ் சத்தெதி ராகலிற்
சத்தே யறியா தசத்தில தறியா
திருதிற னறிவுள திரண்டலா வான்மா.

4. (இ-ள்) சத்து எதிர் யாவையும் சூனியம் = சத்தாகிய சிவத்தின் சன்னிதியில் எல்லாம் பாழாமாதலின்; சத்து அறியாது = சத்தாகிய சிவம் (பிரபஞ்சத்தை) அறிதல் செய்யாது; அசத்தில் அது அறியாது = சடமாதலிற் பிரபஞ்சம் சத்தாகிய சிவத்தை அறியாது; இரு திறன் அறிவுளது = (சத்து அசத்து என்னும்) இருதிறத்தையும் (பிரித்தறியும்) அறிவுடையதாகிய ஒன்று உளது; இரண்டு அலா ஆன்மா = (அது) சத்து அசத்து என்னும் இரண்டு தன்மையும் அல்லாத (சத்தசத்தாகிய) ஆன்மாவாம்.

5. (க.ரை.) ஆன்மாவின் சிறப்பியல்பு உணர்த்துகின்றது.

6. (க.பொ.) ஒன்றனை அறிந்தவிடத்து அதனால் எய்தும் பிரயோசனத்தை அடைதற்குரிய முயற்சி செய்வோர்க்கு அதனைச் சாதிக்கும் வன்மை தமக்கு உண்டெடன்பதும், சாதித்தலால் வரும் பிரயோசனம் இன்னது என்பதும், அதனைப் பிறப்பித்தற்கு வாய்ந்த சாதனம் இன்னது என்பதும், அது தவத்தினால் எய்தும் என்பதும் உணர்ந்தாலன்றி அதன்கண் ஊக்கம் செல்லாமையால், ஈண்டுச் சாதனஞ் செய்து அடைதற்குரிய அதிகாரியை இன்னார் என உணர்த்துவது இச்சூத்திரமாம் என்க.

7. சிறப்பியல்பாவது பொதுவியல்புபோல இடையே நீங்குதலின்றி எக்காலத்தும் ஒருதன்மைத்தாயுள்ளதுபற்றி உண்மை எனப்படுதலின், அது சிறப்பதிகாரமெனப் பெயருடைத்தாயிற்று.

8. ஏழாம், எட்டாம், ஒன்பதாஞ் சூத்திரங்கள் மேலே பொதுவியல்பினாற் பெறப்பட்ட பதிபாசபசுபதார்த்தங்களுள்ளும் நீக்கவேண்டியதை நீக்கி, அதனால் வரும் துன்பத்தினின்று நீங்குதலும், கொள்ளற்பாலதனைக் கொண்டு அதனால் எய்தும் இன்பத்தை அடைதலுமாகிய பிரயோசனத்தை அடைதற்கு ஏதுவாகிய சாதனஞ் செய்யுமியல்பை உணர்த்துதலில், சாதனவியல் எனப் பெயருடைத்தாயிற்று.

9. (சூ.பி.பொ.) ஆறாஞ் சூத்திரத்துட் கூறப்பட்ட சத்து அசத்து என்னும் இரண்டினுள்ளே, வாக்குமனாதீதமாகிய சிவசத்தின் சந்நிதியிலே உணரப்படும் தன்மையவாகிய அசத்தெல்லாம் விளங்கமாட்டாவாம், அது பற்றிச் சூனியமெனப்படும். சத்தாகிய சிவம் அசத்தாகிய பாசத்தை அறிந்து அநுபவியாது; அசத்தாகிய பாசம் அறிவில்லாத சடமாதலின், சத்தாகிய சிவத்தை அறிந்து

அநுபவியாது. ஆதலாற் பாரிசேடப் பிரமாணத்தினாற் பிரபஞ்-சத்தையும் சிவத்தையும் அறியும் அறிவொன்றுளதென்று பெறப்படுதலின், அதுவே சத்தாகிய சிவமாதற்றன்மையும், அசத்தாகிய பிரபஞ்ச மாதற்றன்மையுமாகிய இரண்டுமின்றிச் சத்தசத்தாயுள்ள ஆன்மாவாம் என்பது.

முதலாஞ் சூர்ணிகை

10. அரன் பாசத்தை அநுபவியான்.

11. (சூ.பொ.) சத்தாகிய சிவம் வியாபக அறிவுடையதாதலால் எவற்றையும் ஒருங்கே அறிந்து நிற்பதன்றி, ஏகதேசமாய்ப் பகுத்து ஒன்றை அறியுமாறின்றாமாதலின், சிவம் அசத்தை (பாசத்தை) அநுபவியாது என்றதாம்.

12. சுட்டுணர்வின்மையாற் சிவபிரான் அசத்தை அறியாதிருத்தல் பற்றி அவரது முற்றுணர்வுக்கு இழுக்கில்லை என்று கூறப்படு-கின்றது:-

13. (வெ.பொ.) சூரியனுக்குமுன் இருள்போல, சிவபிரானுக்கு எதிராகச் சடமாகிய பிரபஞ்சம் முனைத்து நில்லாமையான், அச்சிவபெருமான் தம்முள் வியாப்பியமாகிய பசு பாசங்களோடு வேற்றுமையின்றி உடனாக நின்று, அசத்தை அறிதலுறு-வாராயின், அறிந்தாங்கறிவரன்றி நம்மனோர்போல வேறாக அதனைச் சுட்டி அறிவாரல்லர்.

இரண்டாஞ் சூர்ணிகை

14. பாசம் அரனை அநுபவியாது.

15. (சூ.பொ.) பதிஞான பசுஞானங்களோடொப்பப் பாசஞான-மொன்றென வைத்து எண்ணப்படும் உரிமையுடைமையால், அசத்தாகிய தத்துவப்பிரபஞ்சத்துக்கு அறிவு உண்டென்று கூறின், அந்தப் பாசஞான அறிவானது தூலமாய்ப் பார்க்குங்கால் அத்தத்துவப் பிரபஞ்சத்துக்கு உளது போலத் தோன்றினாலும், சந்தேகவிபரீதமின்றி மாசறுகாட்சியினால் ஆராயுங்கால், அந்த அசத்தாகிய தத்துவப் பிரபஞ்சத்துக்கு அறிவின்றாமாதலின், அது சிவத்தை அறியுமாறின்றாம், அதனால் அதற்கு அனுபவ அறிவில்லை என்பதாம்.

16. பாசம்வாயிலாக ஆன்மாவின் கண் நிகழும் ஞானமே பாசஞானம் என உபசாரமாகக் கூறப்படும். பாசத்துக்கு ஞானமுளதென்று கூறுதல் ஆராய்தலின்மையால் எழுந்த அறியாமையேயன்றிப் பிறிதொன்றன்றாம்.

17. (வெ.பொ.) பாலைநிலத்தின்கண்ணே காணப்படுகின்ற கானற் சலத்தை நீரென்று நினைத்து அதனைப் பருக வருகின்ற தாகமுடையவன் அதனை அணுகியபோது, அந்தக் கானற்சலம் நீராதலின்றிப் பொய்யாய்ப் போனமைபோல, ஆசாரியர் உபதேசிக்கும் உபதேசமொழியைப் பெற்று, அந்த அசத்தாகிய தத்துவப்பிரபஞ்சத்தினியல்பை ஆராய்ந்தறியமாட்டாதார்க்கு, அவ்வசத்தின்கண்ணே அறிவுள்ளதாகச் சத்தாந்தன்மையே காணப்படும்; அவ்வுபதேசமொழியைப் பெற்று ஆராய்ந்தறிய-வல்லார்க்கு அசத்துக்கு அறிவில்லை எனவே புலப்படும்.

மூன்றாஞ் சூர்ணிகை

18. உயிர் அவ்வரனை அடையும்; அநுபவிக்கும்.

19. (சூ.பொ.) மேலே கூறிப்போந்த சத்தாகிய சிவம் அசத்தாகிய தத்துவப்பிரபஞ்சம் என்னும் இந்த இரண்டையும், அறியுந்தன்மையதாய், அறிவிக்க அறியும் உபதேசியாய், சத்து அசத்து என்னும் இரண்டினும் அனுபவ அறிவுள்ளதாயுள்ளது எதுவோ, அதுதான் சத்தும் அசத்துமல்லாத சதசத்தாகிய ஆன்மாவேயாம் என்பதாம்.

20. இருளில் முன்னர் மறைபட்டும் இருளல்லாமலும், ஒளியிற் பொருந்தி அறிந்தும் ஒளியல்லாமலும் இருக்கும் கண்ணின் இயற்கை போல, சத்தையும் அசத்தையும் அறியுந்தன்மைத்தாயது ஆன்மா; இதனை உதாரணங்கொண்டு விளக்குதும்:-

21. (வெ.பொ.)

(1) ஆன்மாவே சத்து அசத்து என்னும் இரண்டையும் அறிவதாகும்; ஆகலின், அவ்வான்மா அவ்விரண்டின் வேறாம்;

(2) அங்ஙனமாயின், அவ்விரண்டையும் அறியும் ஆன்மாவுக்குத் தன் உண்மை அறியப்படுமாயின், அதனைச் சேர்த்து மூன்றனையும் அறியும் என்று கூறவேண்டுமன்றி இரண்டினையும் அறியும் எனல் பொருந்தாது;

(3) ஆன்மாவுக்குத் தன்னுண்மை அறியப்படாதெனின், அறியப்படாத பொருள் சூனியமெனப்பட்டு வழுவாயன்றோ முடியும்;

(4) அவ்வான்மாவின் உண்மைத்தன்மை யாதெனின், அது அவ்விரண்டும்போலத் தோன்றி, அவற்றோடு ஒப்பநிற்பதுமன்று; விளங்காது சூனியமாய் நிற்பதுமன்று; பின் மலரின்கண் மணம் அம்மலரின்கண்ணே அடங்கித் தோன்றுமாறு-

போல, அது சத்தினும் அசத்தினும் சார்ந்ததன்வண்ணமாய் அடங்கித் தோன்றுவதோரியல்பாம். ஆதலாற் சத்தும் அசத்தும்போலத் தனித்து அறியப்படுமாறின்றி அவ் விரண்டையும் அறிதல்வாயிலாக அறியற்பாலதொன்றாம்.

22. ஆன்மாவுக்குச் சிவத்தைப் போல அறிவுளதோ எனின், ஆகாயத் தன்மையாகிய ஓசைபோல ஆன்மாவானது தன்னை விளக்குவ-தாகிய வியஞ்சகம் உள்வழி விளங்குவதோர் தன்மைத்து; ஆதலால் அவ்வான்மாவுக்குச் சிவத்தோடொப்பச் சுதந்திர அறிவில்லையாதலின், அது அறிவிக்க அறியும் *உபதேசியாம் என்று கூறப்படுகின்றது:-

23. (வெ.பொ.)

(1) ஆன்மாவின் அறிவை விளக்குதற்குரிய கலாதி தத்துவ-மாகிய வியஞ்சகமில்லாதபோது அவ்வான்மா ஒரு விஷயத்தை இன்னதென்று அறியமாட்டாது மயக்க-மடைந்தும், பசிநோய்க்கு அன்னம்போல அம்மயக்க-நோய்க்கு மருந்தாகிய வியஞ்சகமுள்ளபோது அம்மயக்க நீங்கி அப்பொருளை இன்னதென நிச்சயித்தும் இங்ஙனம் அறியும்போதும் ஒருங்கே அறியமாட்டாது ஒரு விஷயத்திற் சென்ற அறிவை மாற்றி மற்றொரு விஷயத்தை அறிந்தும் வருகின்றமையால், இவ்வாறு மாறிமாறி ஒன்றொன்றாய் உணர்கின்ற ஆன்மா அனைத்தையும் ஒருங்கே ஓரியல்பாக உணர்வதாகிய சத்தின்தன்மை உடையதுமன்று;

---

* உபதேசி என்றது உணர்த்த உணருமியல்பினதென்பது

(2) அங்ஙனமாயின் வியஞ்சகமுள்வழியன்றி அறியமாட்டாத ஆன்மா அசத்தினியல்பையுடையதாமோ எனின், வியஞ்சகமுள்ளவிடத்தும் ஆன்மா தான் முன் அறிந்து செய்த கன்மங்களை அவ்வான்மாவே அறிந்து அநுபவிக்கின்றதேயன்றி, அசத்தாகிய பிரபஞ்சம் அறிந்து அனுபவித்ததின்றாம்; ஆதலால் ஆன்மாவுக்கு அசத்தின் தன்மையுமில்லை;

(3) சத்தகுணமுடைய ஆகாயம்போலக் கலாதிதத்துவ வியஞ்சகமுள்ள போது அறியுமொப்புமையாற் சத்தாதலும், அக்கலாதிதத்துவ வியஞ்சமில்லாதபோது அறிவு நிகழாதவொப்புமையால் அசத்தாதலுமாகிய தன்மையுடையது அவ்விரண்டுக்கும் வேறாகிய சதசத்தாகிய ஆன்மாவாம்.

24. ஸ்படிகம்போலச் சார்ந்ததின் வண்ணமாய் அழுந்தும் தன்மையதாதலின், அது சத்து அசத்து என்னும் இரண்டன்பாலும் உள்ளதாம் என்று கூறப்படுகின்றது:-

25. (வெ.பொ.) மேலே கூறப்பட்ட மயக்கமாகிய அஞ்ஞானம் கலாதிதத்துவ வியஞ்சகமில்லாதபோது மேற்பட்டும். அவ் வியஞ்சகமுள்ளபோது நீங்கியும் இவ்வாறு நிலைபேறுடையதன்றாகலின், அந்த அறியாமை எப்பொழுதும் ஒரே இயல்பினதாய் நிலையுற்று விளங்கும் ஞானமாகிய சிவசத்தின்கண்ணே சூரியன்முன் இருள்போல நிகழாதாம்; மெய்ஞ்ஞானமாகிய சிவசத்துள்ள அநாதியேதானே. கடல் (வெளியாகிய) ஆகாயத்தின்கண்ணே பொருந்தாது அக்கடல் (ஆகாயத்துள்ளே)யுள்ள நீரினிடத்தே பொருந்துகின்ற உப்புபோல, அந்த அஞ்ஞானமாகிய ஆணவமயக்கம்தான் பொருந்துதற்குரிமையுடைய சதசத்தாமியல்பினவாய ஆன்மாக்கள் உள்ளனவாக, அந்த

ஆன்மாக்களைப் பொருந்தி நிற்கும்; அது சிவசத்தைப் பற்றாது என்பது பெற்றாம். உப்பு நீரில் வியாப்பியமாய் அடங்கி, நீர் கடலாகாயத்துள் வியாப்பியமாய் அடங்கி நின்றாற் போல, ஆணவமாகிய அஞ்ஞானமயக்கம் வியாப்பியமாய் ஆன்மாவில் அடங்க, ஆன்மா சிவத்துள் வியாப்பியமாய் அடங்கி நிற்குமாம் என்க.

26. ஆகவே பாச, பசு, பதி என்பன வியாப்பிய வியாபகங்களாய் நின்றவாறு தெளியப்படும்.

27. ஆன்மாவுக்குச் சிவம் அஞ்ஞானம் என்னும் இரண்டினிடத்தும் இயைபு கூறவே, சத்தின்பாலும் அசத்தின்பாலும் ஆன்மா உளதாதல் கூறியவாறாயிற்று.

28. தத்துவங்களைச் சடமென்று திடமாய் அறிந்து ஆன்மா நீங்கி, அறிவாகிய தானே முதலென்று நிற்றல் ஆன்மரூபம்.

29. சத்து அசத்து என்னும் இரண்டையும் அறியும் அறிவு உளது எனவே, சத்தும் அசத்தும் பிரமேயம்; அவ்விரண்டையும் அறியும் சத்தசத்தாகிய ஆன்மா பிரமாதா; ஆன்மாவின் அறிவாகிய சிற்சத்தியே பிரமாணம்; அவ்வறிவின் நிகழ்ச்சி பிரமிதி.

30. சத்து அசத்து என்னும் இரண்டினாலும் விளங்கும் அறிவுள-தெனவே, அவ்விரண்டனுள்ளே அசத்தினால் விளங்கும் போது, ஆன்மாவுக்கு வேறாய் நின்று விளங்கும் காட்சி அனுமானம் உரை எனப்படும் பாசஞான மூன்றும் அவ்வான்மாவுக்கு வியஞ்சகங்-களாம்.

31. சத்தினால் ஆன்மாவுக்கு அறிவு விளங்கும்போது, அன்னியமின்றித் தனக்கு ஆதாரமாய் உடனின்று விளக்கும் சிவஞானம் வியஞ்சகமாம்.

32. ஆன்மாவுக்கு இருதிறனிலும் அறிவுளதெனவே, அந்த அசத்தினால் விளங்கி அசத்தை அறியும்போது அசத்தின் பாலும், சத்தினால் விளங்கிச் சத்தை அறியுங்காற் சத்தின்பாலும் சார்ந்து அது அதுவாய் நின்றுளதென்பது பெறப்படும்.

ஏழாஞ் சூத்திரத் தொகைப்பொருள்

முத்திக்குரிய சாதகஞ் செய்யும் அதிகாரி ஆன்மா என்றும், இந்த ஆன்மா சத்தசத்தாம் இயல்புடையதென்றும், எல்லாவற்றையும் அறிந்தபடி அறிந்து நிற்கும் சிவபிரான் ஏகதேசமாகிய ஒன்றைச் சுட்டி அறியாரென்றும், பாசம்வாயிலாக ஆன்மாவின்கண் நிகழும் ஞானம் பாசஞானமெனப்படுமென்றும், ஆன்மாவானது சத்தாகிய சிவத்தையும் அசத்தாகிய தத்துவப் பிரபஞ்சத்தையும் அறியுமியல்பினதாயும், அறிவிக்க அறியும் உபதேசியாயும், ஸ்படிகம்போலச் சார்ந்ததின் வண்ணமாய் அழுந்துந்தன்மைத்தாதலின் சத்தசத்து என்னும் இரண்டன்பாலு முளதாயும் உள்ளது என்றும் கூறப்பட்டது.

சிறப்பதிகாரம்

சாதனவியல்

எட்டாஞ் சூத்திரம்

1. ஸ்தித்வாசஹேந்திரியவியாதைஸ்துவாம்நவேத்சீதிபோதித:!
முக்துவைதாங்குருணாநந்யோதந்ய: பிராப்நோதிதத்பதம்!!

2. (இ-ள்.) ஐம்புலவேடரோடு கூடியிருந்து; உன் பெருமை அறிந்திலை என்று ஞானசாரியராலே; அறிவுறுத்தப்பட்டவனாகிய; (முன்னரே தவத்தை ஈட்டும் பேறு பெற்ற) செல்வமுடைய ஆன்மாவானவன்; இவ்வைம்புலவேடரை விட்டு; அனன்னியனாய்ச் சிவனார் திருவடியை அடைகின்றான்.

3. ஐம்புல வேடரி னயர்ந்தனை வளர்ந்தெனத்
தம்முதல் குருவுமாய்த் தவத்தினி லுணர்த்தவிட்
டன்னிய மின்மையி னரன்கழல் செலுமே.

4. (இ-ள்.) ஐம்புல வேடரின் = ஐம்புல வேடருள்ளே; வளர்ந்து அயர்ந்தனை என = வளர்ந்து (நின்பெருமையை) மறந்தாயென்று; தம் முதல் குருவுமாய் = தமக்குள்ளே (நின்றுணர்த்தி வந்த) பரம்பொருள் ஆசாரியருமாகி; தவத்தினில் உணர்த்த = (முன் ஈட்டிய) புண்ணிய விசேடத்தினால் அறிவிக்க; விட்டு = (அவ்வைம் புலவேடரை) விடுத்து; அன்னிய மின்மையின் அரன்கழல் செலும் = அனன்னியமாந்தன்மையின் அம்முதல்வர் திருவடியை அடையும்.

5. (க-ரை.) ஞானத்தினை உணரு முறைமையை உணர்த்துகின்றது.

6. (க-பொ.) ஆன்மாவின் அறிவானது அசத்தான் விளங்கி அசத்தாகிய பாசத்தின் பாலுளதாய் அசத்தினை அறிந்து நின்றவாறும், சத்தான் விளங்கிச் சத்தாகிய சிவத்தின் பாலுளதாய்ச் சத்தினை அறிந்து நிற்குமாறும் தரிசிக்கும் முறையினை அறிவித்தல்வாயிலாக, சாதித்தற்குரிய அதிகாரம் ஆன்மாவாகிய தனக்கு உண்டென்று அறிந்த ஆன்மாவுக்குச் சாதித்ததனால் அடையும் பிரயோசனம் இன்னது என்றும், அதற்குச் சிறந்த சாதனமாவது இன்னது என்றும், அது வரும்வழி இன்னது என்றும் உணர்த்துவது இந்த எட்டாஞ் சூத்திரம் என்பதாம்.

7. (சூ.பி.பொ.) ஆன்மாவானது தான் முன்னே செய்தீட்டிய புண்ணிய விசேஷத்தினால் தனக்கு அந்தரியாமியாய் இதுவரையும் உள்ளே நின்று உணர்த்தி வந்த பரம்பொருளாகிய சிவம் இப்போது ஆசாரியவடிவங்கொண்டு எழுந்தருளி வந்து, சிவதீக்ஷை செய்து, அரசகுமாரனாகிய நீ ஐம்பொறிகளாகிய வேடருள்ளே அகப்பட்டு வளர்ந்து உன் பெருந்தன்மை அறியாது மயங்கித் துன்புற்றாய், உன் பெருந்தன்மை இவ்வியல்பினதென்று உணர்த்த, உணர்ந்தமாத்திரையிலே அவ்வைம்புலவேடரை விட்டுநீங்கி, அன்னியமின்றி அனன்னியமாய் நிலைபெற்று அச்சிவத்தின் திருவடிகளை அடையும்.

8. வெண்கொற்றக்குடையும், நவரத்தினகிரீடமும், சிங்காசனமும் அரசர்க்குரிய சிறப்படையாளங்களாம். அங்ஙனமே, உலக-மனைத்துக்கும் மூலகாரணமா மியல்புபூண்ட ஒரு பெரிய வெண்கொற்றக்குடையையும். அனைத்தையும் ஒருங்கே ஒரியல்-பினால் அறியும் முற்றறிவாகிய ஒரு பெரும் பிரகாச முடியையும்.

அங்கங்கே ஆன்மாவுக்கு ஆன்மாவாய் நின்று எவற்றையும் பிரேரிக்குமியல்பினதாகிய ஒரு பெருஞ் சிங்காசனத்தையும் தமக்கே உரிமையாகக் கொண்டு சிறந்தமைபற்றிப் (பசுக்களைப்பற்றிய பாசங்களை அழித்தலாகிய கெடுத்தல் செய்தலினால் அரன் என்னும் திருநாமத்தையுடைய) சிவபெருமானை அரசராகவும், சிவபெருமானது பேரானந்தப்பெருஞ் செல்வமுழுதும் தனதே-யாகக் கொண்டு அநுபவிக்கும் சுதந்திரமுடைமையும், சித் எனப்படும் சாதி ஒப்புமையும்பற்றி ஆன்மாவை அரசகுமார-னாகவும், அவ்வான்மாவின் அறிவுப்பெருஞ் செல்வ முழுமையும் வழிபறித்துச் சிறுமையுறுத்தி விதிவிலக்குகளை இழந்து இழிதொழிற் கண்ணே நிற்பித்தலால் ஐம்பொறிகளை வேடராகவும் உருவகஞ் செய்யப்பட்டது.

முதலாஞ் சூர்ணிகை

9. உயிர்க்கு நல்லறிவு தவத்தினாலே வரும்.

10. (சூ.பொ.) ஆன்மாக்களுக்கு ஆசாரியர் அறிவுறுத்தியவாறு சிவஞானக்கண்கொண்டு அறிவதாகிய சாதனஞானமானது முற்பிறவியிற் செய்த சரியை கிரியாயோகங்களாகிய தவத்-தினால் எய்தும் என்பதாம்.

11. சிவபெருமான் சர்வவியாபகராய் நின்று விளக்கினாலும் ஆன்மாக்கள் அறிவு ஸ்தூலவறிவாதலின் அங்ஙனம் ஒரே முறையில் விளங்கமாட்டாது தத்தமக்கியன்றவாறு படிமுறை-யானே சிறிது சிறிதாக ஏகதேசமாய் விளங்கி, பின்னர் மேலோங்கி வியாபகமாய் விளங்குவதோர் தன்மையினதாமென்றும். அதற் கேற்பப் படிமுறையானே சிவபெருமானது சிற்சத்தியும் பூருவ

பக்கத்துச் சந்திரன்போலத் திரோதானசத்திருபமாய் நின்று-ணர்த்துமென்றும், ஆன்மாக்களைப்பற்றிய பற்பல சத்திகளை-யுடைய அஞ்ஞானமாகிய மலமும் அம்முறையே சிறிது சிறிதாகப் பூருவபக்கத்திருள்போலத் தேய்ந்து தேய்ந்து முடிவிலே பற்றறக்கழியும் என்றும், அதற்கேற்பத் திரோதான சத்தியும் அம்முறையே சிறிது சிறிதாகத் தன்றன்மை நீங்கிச் சிற்சத்தி-ருபமாய்ப் பதிந்து பதிந்து முடிவிலே அதிதீவிரசத்தியாய்ப் பதியுமென்றும், அதனால் விடயங்களில் வெறுப்புண்டாம் என்றும், அதுபற்றி முத்தியில் விருப்பம் நிகழுமென்றும், அதற்கியையப் பல்வகைப்பட்ட உபதேசங்களும் படிமுறையானே மேற்பட்டுவரும் என்றும், அதற்கிசையவே ஆன்மாக்களுக்கு அநுபவஞானங்-களும் மேற்பட்டு எய்தும் என்றும் உணரற்பாற்று.

12. (வெ.பொ.) சரியை கிரியாயோகங்களாகிய தவத்தைச் செய்தோர் அத்தவப்பயன்களைக் கொடுக்கும் சாலோக, சாமீப, சாருப பதங்களைப் பிறழாது அடைந்து, ஆண்டுளவாகிய இன்பங்களை அநுபவித்திருந்து, மீளப் பூவுலகின்கண்ணே வந்து பிறந்து சேஷித்த கன்மபயன்களை அநுபவித்து விஷயப் பற்றுக்களை அறுக்கும்பொருட்டு அவ்வாறு தவஞ் செய்தற்குரிய உயர்ந்த சாதி குடிப்பிறப்பின்கண்ணே வந்து பிறந்து தவக் குறையான அவ்விஷயப்பற்று முறுகாவண்ணம் அறுத்துத் தத்துவ ஞானத்-தைத் தலைப்படுவார்; ஆகவே, இழிகுலத்தார் தத்துவ ஞானத்துக்கு உரியராகார் என்க.

13. சரியை கிரியாயோகங்களாகிய தவங்களே தத்துவ ஞானத்தைக் கொடுக்குமென்று வலியுறுத்திக் கூறவேண்டிய தெற்றுக்கு? வேதத்துட்கூறப்பட்ட யாகமுதலியன தத்துவ ஞானத்தைக் கொடுக்குமென்று கூறினால் என்னை எனின்,

14. ஸ்வர்க்ககாமோ யஜேத!

15. (வெ.பொ.) "சுவர்க்கத்தை விரும்பினவன் வேள்வியைப் புரிக" என்றற்றொடக்கத்தனவாக வேதமானது யாகமுதலிய தருமங்களை விதிக்குமிடத்தே அந்த யாகாதிகளிற் காமியப் பயன்களையும் உடன்கூறிக்கொண்டே வருகின்றன. அவ்வியல்பினவாகிய வேள்விப்பயன்களால் எய்தும் சுவர்க்கவின்பம் முன்னர்ப் பசித்தமையால் உண்டு பின்னரும் பசிப்பவனுக்கு அவ்வுணவினால் வரும் இன்பத்தை ஒக்கும்; நல்வினையும் தீவினையும் ஒருவற்கு ஞானத்தைத் தடுத்துப் பந்தமுறுத்துதலினால், அவ்விரண்டும் முறையே பொன்விலங்கும் இருப்பு விலங்கும் போலாம். இந்த நல்வினை தீவினைகள் இரண்டும் அநுபவமாத்திரையினாலே கேடுறாது மேன்மேல் முறுகி ஓங்குவனவாகிய சரியை கிரியாயோகங்களாலே நேராக ஒத்தால், அத்தவங்களின் பயனாகிய பதமுத்திகளை அநுபவித்துக்கொண்டிருக்கும் அந்தச் சாலோக முதலிய உலகங்களிலிருந்து தானே ஞானநெறியிற்றலைப்படுவர். அப் புண்ணிய பாவமிரண்டும் ஒப்பாகாவிடின், மீளப் பூவுலகின் கண்ணே வந்து பிறந்து இருவினை யொப்பெய்தி ஞானாசாரியரின் திருவருளாற் சாதனமாகிய ஞானத்திற்றலைப்படுவர்.

16. ஒருவனது அறிவின்கண்ணே ஒன்றில் விருப்பும் ஒன்றில் வெறுப்புமின்றிப் புண்ணியபாவம் இரண்டினும், அவற்றின் பயன்களாகிய இன்ப துன்பங்களினும் உவர்ப்பு ஒப்ப நிகழுதலே இருவினையொப்பாம் என்று உணரப்படும்.

17. சிவபுண்ணியம் அபுத்திபூருவம், புத்திபூருவம் என இருவகைப்படும். அவற்றுள் அபுத்திபூருவம் யாகமுதலியவற்றுட் போலப் பொது நீக்கி அறியுமாறின்றிச் சிவபிரானையுற்றுச் செய்வதும்,

அந்நோக்கமுமின்றி மாவலி என்னும் ஓர் அசுரன் முற்பிறவியில் எலியாகி வேதாரணியத்தில் அணையும் தீபத்தைத் தூண்டினமை போன்ற ஓர் வினை யாதோர் பிரகாரத்தாற் சிவபிரானுக்குப் பணியாய் முடிவதும் என இருவகைப்படும்.

18. பொதுநீக்கிச் செயப்படுவதாகிய சிவபுண்ணியமும் பொது சிறப்பு என்று இருவகைப்படும். பொதுச்சிவபுண்ணியமாவது சிவபுண்ணியத்துக்கு அங்கமாகிய சிவதீக்ஷையின்றி அவ்வாறு செய்வது; சிறப்புச்சிவ புண்ணியமாவது சிவதீக்ஷையுடையராய் அங்ஙனம் செய்வது.

19. பொதுச்சிவபுண்ணியமும் சிறப்புச்சிவபுண்ணியமும் பக்தி காரணமாக உண்மையாற் செய்வதும் புகழ்பொருள் காரணமாக உலகப்பயனை நோக்கிச் செய்வதும் என வெவ்வேறு இரு வகைப்படும்.

20. சரியையிற் சரியை, சரியையிற் கிரியை, சரியையில் யோகம், சரியையில் ஞானம் என்னும் நான்கும், அங்ஙனம் கிரியையிற் சரியைமுதலிய நான்கும், யோகத்திற் சரியைமுதலிய நான்கும், ஞானத்திற் சரியைமுதலிய நான்குமாகச் சிவபுண்ணியம் பதினாறு வகைப்படும். உண்மையாற் செய்யப்படுங்காலும், புகழ்பொருள் காரணமாகச் செய்யப்படுங்காலும் இப்புண்ணியங்கள் தொகையால் முப்பத்திரண்டு வகைப்பட்டுப் பின்னும் விரியும் என்று யூகித்து உணர்க.

இரண்டாஞ் சூர்ணிகை

21. உயிர்க்குச் சற்குருவாய் வருவது அரனே.

22. (சூ.பொ.) மேலே கூறியவாறு சரியை முதலிய மூன்றும் முற்றிய பின்னர் அந்த முதிர்வுகாரணமாக மலபரிபாகம், சத்திநிபாதம் எய்தி, தத்துவஞானத்தில் அவாவுற்ற ஆன்மாவுக்கு, இது வரையும் தமக்கு முதலாய் உண்ணின்று உணர்த்தி வந்த சிவபரம்பொருளே அப்பருவம் எய்திய ஆன்மாவுக்கு ஆசாரிய மூர்த்தமாய் எழுந்தருளிவந்து அத்தத்துவஞானத்தை உபதேசித்தருளும் என்பதாம்.

23. சிவபெருமான் பாலில் நெய்போல மறைந்து வேறாய் நில்லாது; சுத்தான்மசைதன்னியத்தையே தமக்குச் சொரூபமாகக் கொண்டு தயிரினெய்போல அவ்வான்மசைதன்னியத்தில் விளங்கி நிற்பாராக, சிவபெருமானைச் சார்ந்து அவ்வண்ணமாகிய சைதன்னியம் விளங்கப்பெறும் உடம்பும் அவ்வாறு அருண்மயமே யாதலின், அவ்வுடலை இடமாகக் கொள்ளுதல் பொருத்தமுடைமையான், சிவபரம்பொருள் ஆசாரியமூர்த்தமாக எழுந்தருளும் என்று கூறப்பட்டதாம் என்க.

24. ஒவ்வோரிடங்களில் ஆசாரியராக எழுந்தருளிவந்து உணர்த்தாதிருப்பவும் ஞானம் நிகழ்கின்றதே எனிற் கூறுதும்:-

25. (வெ.பொ.) சிவபெருமான் விஞ்ஞானகலர், பிரளயாகலர், சகலர் என்னும் மூவகை ஆன்மாக்களுள்ளே, விஞ்ஞானகலராயினோர்க்குத் (தன்மையினின்றவாறே) அறிவுக்கு அறிவாய்நின்று தத்துவஞானத்தை உபதேசிப்பர்; பிரளயாகலர்க்கு நாற்புயம், திரிநேத்திரம், நீலகண்ட முதலிய உறுப்பிற்றாய்த் தன்னியற்கை

வடிவே குருவடிவாகக் காட்டி முன்னாக நின்று தத்துவ ஞானத்தை உபதேசிப்பர்; சகலர்க்கு அவர் வடிவுபோலும் வடிவுடைய குருவாகிய அவ்வடிவின் பின்னாக மறைந்து நின்று தத்துவஞானத்தை உணர்த்துவர்.

26. விஞ்ஞானகலர் பிரளயாகலர்க்கு நிராதாரமாகவும், சகலர்க்குச் சாதாரமாகவும் நின்று அருள்செய்வர் என்பது பெறப்படும்.

27. விஞ்ஞானகலர், பிரளயாகலர், சகலர் என்போர்க்குச் சிவபெருமான் ஒருபிரகாரமாக உபதேசியாது, தன்மையினும், முன்னிலையினும் படர்க்கையினும் நின்று உணர்த்துவதற்குக் காரணம் உரைக்கப்படுகின்றது:-

28. (வெ.பொ.) ஆன்மாக்களெல்லாம் தமக்குரிய படிமுறையானே சிவபெருமான் அறிவிக்க அறியும் இயல்பினவேயன்றி ஒன்றுபோல் உணருமியல்பினவன்று; ஆதலால், அறிவினாற் குறைவுறாத சிவபெருமானது உபதேசமொழியைக் கேட்டுணருமியல்பினராகிய பிரளயாகலர் சகலராயினோர்க்கு அறிவித்தால் அறிதலாகிய குறைபாடுகள் முன்னிலையினும் பின்னிலையினும் நிகழ்வனவாம். அச்சிவபெருமானது உபதேசமொழியைக் கொண்டு உணரவேண்டாத விஞ்ஞானகலர்க்குச் சிவபெருமானாற் கொள்ளப்படும் தன்னுண்மைமாத்திரத்தினால் மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கும் ஞானம் நிகழுமாம் என்பதாம்.

29. நூல் குறைவுடையதேனும், அதனைக் கேட்பித்துச் சிந்திப்பித்துத் தெளிவிக்கும் ஆற்றலில் ஆசாரியாது அறிவு குறைவுறாமையால், அவர் அறிவினாற் குறைவுறாதவர் எனப்பட்டார்.

30. ஆசாரியரது அறிவு குறைவுறாமையாற் கேட்டுச் சிந்தித்தன்றித் தெளியப்படாத குறைபாடுடைய நூல் வேண்டாத நுண்ணுணர்வுடைய விஞ்ஞானகலர்க்குச் சிவபெருமானால் (தன்மையில்) அறிவுக்கறிவாய் நின்றுணர்த்துதல் மாத்திரத்தினால் முத்தி கைகூடும் என்றும், நூல்வேண்டும் ஸ்தூல அறிவுடைய சகலர்க்கு ஆசாரியரால் முத்தி கைகூடும் என்றும் அறியற்பாற்று.

31. விஞ்ஞானகலர்க்கு மாயை கன்மங்கள் உளவாயவிடத்தும், அவர் அவற்றாற் பிணிப்புண்டு மயங்காது சூக்குமமலசத்தியினாற் பிணிப்புண்டமையின், அவரைப் பற்றிய அம்மலசத்தியானது சிவபெருமான் உண்ணின்று உணர்த்திய மாத்திரையானே நீங்கிவிடும்.

32. பிரளயாகலர்க்கு மாயை உளதாயவிடத்தும், அவர் அதனாற் பிணிப்புண்டு மயங்காது ஆணவத்தினாலும் கன்மத்தினாலும் அவர் பிணிப்புண்டமையின், அவரைப்பற்றிய ஸ்தூலமலசத்தியானது சிவபெருமான் முன்னிலையில் நின்று உபதேசவாயிலாக உணர்த்துங்கால் நீங்கிவிடும்.

33. சகலர் ஆணவம் மாயை கன்மம் என்னும் மூன்றினாலும் பிணிப்புண்டமையான், அவரைப்பற்றிய ஸ்தூலதரமலசத்தியானது சிவபெருமான் அச்சகலர் வடிவுபோலும் குருவடிவாகிய மானிடப்போர்வையின் மறைந்து பின்னிலையாகிய படர்க்கையினின்று உபதேசவாயிலாகவும். நூல் வாயிலாகவும், அநுபவவாயிலாகவும் பல்வேறு வகைப்பட வலியுறுத்தி உணர்த்துங்கால் நீங்கிவிடும் என்றும் அறியற்பாற்றாம்.

34. (வெ.பொ.) நூலினைக் கொண்டவராகிய சகலர்க்கு அந்நூலால் அறிதலே சாலும்; அதனால் ஆசாரியர் எழுந்தருளி வந்துணர்த்த-வேண்டாமெனல் கூடாது; தாயார்க்குக் குழந்தையினிடத்து உளதாம் அருவாகிய அன்பை வெளிப்படுத்துதற்கு அவ்வன்பு வடிவாகிய முலைப்பாலும் கண்ணீரும் குழந்தையைக் காணுமுன் அவளிடத்தில் இலவாய்ப் பின் உளவாகும்; அதுபோல, ஜலத்தின்கண்நிழல்போல ஆன்மாவினிடத்துப்பொருந்தி வெளிப்படாது நின்ற சிவபெருமான் தாமே ஆசாரியமூர்த்தமாய் எழுந்தருளி வந்து அவ்வான்மாவுக்கு உபதேசியாது விடுவா-ராயின், யார்தாம் அவரை அறிய வல்லார்!

35. அருவமாய்நின்ற சிவபெருமானை அறிவித்தற்கு நூல்மாத்திரம் போதாது என்றும், அச்சிவபெருமானே ஆசாரியராய் வெளிப்பட்டு உணர்த்தல்வேண்டுமென்றும் பெறப்பட்டது.

36. நீரானது தன்னிடத்து இயங்கும் உயிர்களுக்கு இடங்கொடுக்-கின்றமையால், அந்நீரிலே வெளி உண்டு என்றும், ஆதனால் நீருக்கு நிழல் உண்டு என்றும், அந்நிழலானது நீரோடு விரவி நிற்றலாற் புலப்படவில்லை என்றும், அதுபோலச் சிவசைதன்னியமும் ஆன்மசைதன்னியத்தினோடு விரவிப்புலப்படாது நிற்பதொன்-றென்றும் கொள்ளற்பாற்றாம்.

மூன்றாஞ் சூர்ணிகை

37. உயிர் பஞ்சேந்திரியங்களைப் பற்றுகையினாலே தன்னையும் அறியமாட்டாது.

38. (சூ.பொ.) ஸ்படிகக்கல்லில் வைத்த பல்வகைப்பட்ட வர்ணங்கள் அந்த ஸ்படிகப் பிரகாசம் தோன்றவொட்டாது கீழ்ப்படுத்தித் தத்தமியல்பினையே விளக்கி நிற்குமாறுபோல, அந்த ஐம்பொறிகள் ஆன்மசொரூபம் விளங்காவண்ணம் கீழப்படுத்தித் தம்மால் விஷயீகரிக்கப்பட்ட தத்தம் விடயங்களையே அவ்வான்மாவுக்கு விளக்கி மயக்குவனவாதலால், அவ்வான்மாவானது தன்னை உணரமாட்டாதாயிற்று என்பதாம்.

39. ஐம்புலக் கருவிகள் நீங்கியபோது கேவலாவஸ்தை தலைப்படும்; ஐம்புலன்களும் காட்டியவற்றையே காட்டிக்கொண்டு நிற்றலால், அவ்வைம்புலக்கருவிகள் உளவாயபோது ஆன்மாவுக்கு ஆசாரியர் அறிவுறுக்கும் உபதேசம் ஏறுமென்று அதற்கு உபாயம் கூறப்படுகின்றது:-

40. (வெ.பொ.) தன்னைச் சார்ந்த பல்வேறு வகைப்பட்ட நிறங்களையே தன்னிடத்துக் காட்டும் பொதுவியல்புடைய ஸ்படிகம்போல ஆன்மாவானது தன்னைச் சார்ந்த ஐம்புலன்களின் இயல்பே தன்னிடத்து விளக்குவதாகிய தனது சார்ந்ததன் வண்ணமாமியல்பை முதற்கண்ணே சிந்தித்து அறிந்து கொண்டு, அந்த நிறங்கள் ஸ்படிகத்துக்கு வேறு என்று அறியுமாறு போல, பல்வேறு வகைப்படும் இயல்பினையுடைய பொதுவியல்பைச் செய்யும் ஐம்பொறிகளையும் தனக்கு வேறு எனத் தெளிந்து, அப்பொறிகளாலாய அப்பொதுவியல்பு பொய் என்று நீங்குமாறு தனது சிறப்பியல்பை உணர்ந்தானாயின், அவன் பரம் பொருளாகிய சிவத்துக்கு அடிமையாய், அப்பரம்பொருளியல்பு தன்னிடத்து

விளங்கநிற்பன்; நிற்கவே, முன்விளங்கிய பொதுவியல்பு தனக்கு வேறாக நீங்கும் என்க.

நான்காஞ் சூர்ணிகை

41. உயிர் பஞ்சேந்திரியங்களிலே பற்றற்றால் தன்னையும் அறியும்.

42. (சூ.பொ.) ஒருவன் ஏறியிருந்து ஆடுதற்கு ஆதாரமாகிய ஊஞ்சற் கயிறு அற்றதாயின், அவனுக்கு உற்றவிடத்து உதவும் தாய்போல அவனுக்கு அவ்விடத்தில் தாரகமாயுள்ளது நிலமேயாம். அதுபோலப் பஞ்சப் புலன்களால் மயங்கித் தன்னை உணராத ஆன்மாவானது அறிவாய், வியாபகமாகிய தன்னியல்பைச் சடமாய் ஏகதேசமாகிய ஐம்பொறிகளுக்கு வேறாக உணரும் வியாபக உணர்வுக்கு, அவ்வைம்பொறிகளால் ஆகக்கடவ-தொன்றில்லை என்று ஞானாசாரியர் அறிவுறுப்பவே, மற்றோர் காரணம் வேண்டாது தனக்கு ஆதாரமாகிய சிவபெருமான் திருவடியையே தலைப்படும் என்பதாம்.

43. ஐம்பொறிக் கருவிகள் ஆன்மாக்களால் அறியப்படாது கழியுங்-கால் மலம் தாரகம் என்றும், அவ்வைம்பொறிகள் ஆன்மாக்களால் அறியப்பட்டுக் கழியுங்காற் சிவமே தாரக மென்றும் பெறப்படு-கின்றது.

44. ஐம்புலக் கருவிகளின்று ஆன்மா நீங்குங்கால் அவ்வான்மா வேறுநில்லாது சிவத்தை அடையுமாயின், அவ்வான்மாவுக்கும் கருவிகளினீங்கிக் கேவலத்தை அடைந்த ஆன்மாவுக்குப் போல, மீட்சியில்லை என்று உணர்த்தப்படுகின்றது:-

45. (வெ.பொ.) ஒருவன் அணையை உயர்த்திக்கட்டித்தடை செய்ய ஆங்குத் தடையுண்டு நிறைந்து நின்ற நீர்போல, கருவி-களாலாகிய பாசஞானம் தனது வியாபகத்தைத் தடைசெய்ய, அதன்கண்ணே ஏகதேசமாய்த் தடைப்பட்டுநின்ற ஆன்மா-வானது, அவ்வணை முறிந்து தடைதீர்ந்தபோது இடையீடின்றிக் கடலின்கண்ணே சென்றடங்கி அந்நீரேயாய்ப் பின்பு மீளாத ஆற்றுநீர்போல ஐம்புலக்கருவிகளாய பாசஞானத் தடை விட்டொழிந்தபோது, சிவபிரானது திருவடியை அடைந்து அத்திருவடி நிறைவேயாய் அடங்கிப் பின்பு மீளாது, நிலைபெற்றே இருக்கும் என்க.

46. ஞானாசாரியர்வாயிலாக ஆன்மாவானது திருவருளைத் தரிசித்து, அத்திருவருட் சகாயத்தினால் தான் தத்துவங்களுக்கு மேலானேன் என்று நிற்றல் சிவரூபம், இந்தச் சிவரூபத்தினால் ஆன்மாவானது தனக்கு உயிராயுள்ளது திருவருள் என்று அறிந்து நிற்பது ஆன்மதரிசனம். இது ஞானத்துச் சரியை; கேட்டல் ஞானமுமாம். இது பிண்டத்தின் வைத்தறிதலால் இது ஞானதரிசன-முமாம்.

47. சிவபிரான் திருவடியைத் தலைப்பட்ட ஆன்மா மீளுதல் செய்யாது என்று கூறுதல் வேண்டாம்; எல்லாஞ் சிவமாயிருத்தலின் ஆன்மா மீண்டாற்றான் என்னை? மீளாக்காற்றான் என்னை? எனின், அங்ஙனம் விடையிறுத்தல் சாலாதென்று கூறி, பின்னரும் அவ்வான்மா மீளாதென்று வலியுறுத்தப்படுகின்றது:-

48. (வெ.பொ.)

(1) பசுஞானமேயன்றிப் பாசஞானமும் சிவமேயாயின், விசேஷமின்மையாற் புலன்வழி யொழுகும் சகலாவஸ்தையை விடுத்துத் திருவடியை அடையவேண்டாமாதலின், ஒருவரும் அத்திருவடியை எய்துவாரில்லையாய்,

(2) ஞாத்வா தேவம் முச்யதே சர்வபாசை:!

(சுவேதாசுவதரம். 6, 13)

(3) "மகாதேவரை அறிந்து சமஸ்தபாசங்களினின்று விடுபடுகின்றான்" என்றும்,

(4) ததாபி முச்யதே தேஹீ பதிம் விஞ்ஞாய நிர்மலம்! ,

(5) "ஆன்மா நிர்மலராகிய சிவனை அறிந்து, பாசத்தினின்று வீடுறுகின்றான்" என்றும், "பாசத்தைப் பசுக்கள் விடுத்துப் பதியினை அடைய முத்தி" என்றும் கூறும் வேதாகமப் பிரமாணங்கள் போலியாய் முடியும்; அது பற்றிச் சிவபிரான் புலனுணர்வாகிய பாசஞானத்தோடியைபின்றி அதனின் வேறாய் நிற்பரெனின், அப்பாசஞானத்துக்குச் சிவபிரானால் ஆகற்பால தொன்றின்மையின், அவர் அதற்கு முதல்வர் அல்லர் எனப்பட்டு முதன்மைக்கிழுக்காயன்றோ முடியும், பின் அதனியல்பு என்னை எனின், பாசஞானமும் பசுஞானமுமாகிய இரண்டும் கலப்பினாற் சிவமேயாயினும், அவ்விரண்டும் தம்முட்சமமாகா;

(6) ஆன்மாவானது பஞ்சப்புலன்களோடும் ஒப்ப நிற்பதேயாயினும், அவ்வைம்பொறிகளுள்ளே சோத்திரம், துவக்கு, சிங்ஙவை, ஆக்கிராணம் என்னும் நான்கும், சட்சுவாகிய

கண்ணிந்திரியம்போலப் பிரகாசத்தினால் அவ்வான்ம-போதத்தோடு விரவி மிகுதூரத்தினதாகிய விடயத்தை வியாபித்து அறியுமாறுபோல, வியாபித்து அறியமாட்டா-வாய்த் தம்மிடத்து எய்திய விடயங்களை நின்றவிடத்து நின்று இயைந்து அறியும் தன்மையினவேயாம். ஒளி மழுங்கிய கண்ணுக்கு ஏனை உறுப்புக்களோடொப்பத் தன்னிடத்தெய்திய விடயத்தை மாத்திரமே காண்பதன்றித் தூரத்தின்கண்ணே வியாபித்து அறியுமாறில்லையே எனின், மாசு மிகுதியினாற் கட்பிரகாசமிழந்தவர் கண்பெற்றபோது சேய்மைக்கண்ணதாகிய விஷயத்தை வியாபித்தறியு-மிடத்தே கண்ணினது வெற்றிப்பாடு காணப்படும்.

49. ஆன்மா மெய், வாய், மூக்கு, செவி, கண் என்பவற்றோடு அபேதமாய் விளங்கினும், மெய், வாய், மூக்கு, செவி, என்னும் நான்குக்கும் கண்ணுக்கும் மேலே கூறியவாறு பேதம் உளதாறு-போல, சிவஞானமானது பாசஞானம் பசுஞானங்களோடு அபேதமாய் விளங்கினும், அவை தத்தமியல்பிலே திரியாது பாசஞானத்துக்கு ஏகதேசவிளக்கமும், பசுஞானத்துக்குச் சிவஞானம்வாயிலாக வியாபகவிளக்கமுமாகிய பேதமுடைமை பசுத்துவம் நீங்காத பெத்தநிலையில் அறியப்படாதாயினும், பசுத்துவம் நீங்கிய முத்திநிலையில் அறியப்படுமாதலின், அவ்வியல்பினதாகிய ஆன்மஞானம் பஞ்சப்புலன்களை மீளப் பற்றுமாறின்றாம்.

50. நீரானது தடைகடந்தபோது கடலின்கண்ணே சென்று அடங்குத-லேயன்றி, நதிவாயிலாகக் கடலிலே பாய்ந்த நீரானது அந்நதி வழியாக மீண்டு வருதல் போல, சிவபிரான் திருவடியைத் தலைப்பட்ட ஆன்மாவுக்கு ஒரோவிடத்து மீட்சியுண்டென்பது பெறப்படுகின்றதே எனின், அவ்வான்மா சிவபிரான் திருவடியை

அடைந்து மீளுமாயின், அம்மீட்சிக்குக் காரணம் யாது என்றும், அதனை நீக்குதற்கு உபாயம் யாது என்றும் கூறப்படுகின்றது:-

51. (வெ.பொ.) ஐம்பொறிகள் போல ஏகதேச விளக்கமுறாது வியாபக அறிவுடையதென்று சித்தாந்த மகாவாக்கியம் உபதேசிக்கப்பட்ட ஆன்மாவானது நீர் அணை கடந்து கடலிற் சென்று அடங்குமாறு போல, ஐம்புலப் பாசஞானத்தைக் கடந்து சிவனார் திருவடியை எய்திப் பின் அதனின்று நீங்காது, கல் எறிந்தவிடத்து நீங்கிய பாசியானது அது விடும்போது பாக்குமாறு போல, அவ்வணையின்-கண் நீங்கிய மல கன்ம மாயைகள் பயிற்சி வயத்தினால் ஆன்மாவில் நிகழும் மறதிச் சமயம் பார்த்து வந்து கூடுமாயின், அதனாற் புலன்வழி மீளாது; தன்னை விட்டு நீங்காத சிவபிரானை முன்னர்க் கூறப்படும் உபாயங்கள்வாயிலாகச் சிந்தித்து அவ்வைம்புலன்களை நீக்கிக் கொள்ளலாம் என்க.

எட்டாஞ் சூத்திரத் தொகைப்பொருள்

ஆன்மாவானது முற்பிறவியில் ஈட்டிய தவத்தின் விசேஷத்தினால் அதற்கு அந்தரியாமியாய் அதற்குள்ளே நின்றுணர்த்திய பரம்பொருள் ஞானாசாரியராக எழுந்தருளி வந்து சிவதீக்ஷை செய்து "உன் பெருந்தன்மையை அறியாது ஐம்புல வேடருள்ளே அகப்பட்டு மயங்கினை" என்று உணர்த்தியபோது, அவ்வைம்பொறிகளை விட்டு அன்னியமின்றிச் சிவபிரானது திருவடியை அடையும் என்றும், சிவபெருமான் சர்வவியாபகராய் நின்று அறிவுறுத்தினாலும் ஆன்மாக்களுடைய அறிவு ஸ்தூலமாதலின் அது ஒரே முறையில் விளங்க மாட்டாது படிமுறையினால் ஏகதேசமாய் விளங்கிப் பின்னர் வியாபகமாய் மேலோங்கி விளங்குவதோரியல்பினது என்றும், சரியை கிரியா யோகங்களைச் செய்தோர் சாலோகாதி பதமுத்திகளை அடைந்து ஆண்டுள்ள இன்பங்களை அநுபவித்து மீளப் பூமியின் கண்ணே சேஷித்த கன்மங்களை அநுபவித்து விஷயப் பற்றுக்களை அறுக்கும்பொருட்டு உயர்ந்த சாதியின் கண்ணே வந்து பிறந்து தத்துவஞானத்தைத் தலைப்படும் என்றும், சரியை கிரியா யோகங்களைப் போல் யாகமுதலியன தத்துவஞானத்தைக் கொடுக்க மாட்டாவாம் என்றும். தீவினைகளும் யாகமுதலிய நல்வினையும் ஒருவற்கு ஞானத்தைத் தடுத்துப் பந்தமுறுத்துவனவாதலின், அவ்விரண்டும்முறையே பொன்விலங்கும் இருப்புவிலங்கும் போல்வனவாம் என்றும், நல்வினை தீவினைகள் சரியை கிரியா யோகங்கள் வாயிலாக நேராக ஒத்தால், புண்ணிய பாவங்களினும் அவற்றான் வரும் இன்பதுன்பங்களினதும் வெறுப்புச் சமமாக நேர்தலே இருவினையொப்பாம் என்றும். புண்ணியம் அபுத்திபூருவம், புத்திபூருவம், உபாயச்சரியை, உபாயக்கிரியை, உபாயயோகம். உபாயஞானம், உண்மைச்சரியை. உண்மைக்கிரியை, உண்மையோகம். உண்மை ஞானம் எனப் பத்துவகைப்படும் என்றும், சிவபெருமான் விஞ்ஞானகலர்க்குத் தன்மையினின்றும், பிரளயாகலர்க்கு நாற்புயமுதலிய

உறுப்பிற்றாய் முன்னிலையினின்றும் உபதேசிப்பர் என்றும், சகலர்க்கு அவர் வடிவுபோலும் மானிட வடிவுடைய குருவாகிப் படர்க்கையினின்று உபதேசவாயிலாகவும், நூல்வாயிலாகவும், அநுபவவாயிலாகவும் அறிவுறுத்தி ஆணவாதி முப்பாசங்களையும் நீக்குவர் என்றும், ஸ்படிகக்கல்லிலே பற்றிய நிறங்கள் அப்படிகத்துக்கு வேறாயினாற்-போல, ஆன்மா தன்னைப்பற்றிய ஐம்புலன்களையும் தனக்கு வேறெனத் தெளிந்து,தனது சிறப்பியல்பை உணர்ந்து, சிவத்துக்கு அடிமையாய் அப்பரம்பொருள் தன்னிடத்து விளங்க நிற்கும் என்றும், இதனால் ஐம்பொறிகளை விட்டு ஆன்மா நீங்குங்கால், அவ்வான்மா-வுக்குத் தாரகமாய்ப் போந்தது சிவம் என்றும், ஐம்புலன்களாகிய பாசஞானத்தடை கடந்தபோது ஆன்மா சிவபிரானது திருவடி நிறைவேயாய் அடங்கி, பின் அதனைவிட்டுப் பிரியாது நிலைபெற்றி-ருக்கும் என்றும், ஆன்மாவானது மெய், வாய், மூக்கு, செவி, கண் என்பவற்றோடு ஒப்ப அபேதமாய் விளங்கினும், அம்மெய் முதலிய நான்கனோடு நிற்கும் கண்ணிந்திரியம் பிரகாசத்தினால் ஆன்ம போதத்தோடு சேர்ந்து வெகுதூரத்துள்ள விஷயத்தை அறிதல் போல, சிவஞானமானது பாசஞானபசுஞானங்களோடு அபேதமாய் விளங்-கினும், பாசஞானத்துக்கு ஏகதேச விளக்கமும், பசுஞானத்துக்குச் சிவஞானம்வாயிலாக வியாபகவிளக்கமும் எய்துமாம் என்றும், ஐம்பொறிகள்போல ஏகதேசவிளக்கமுறாது வியாபகவறிவுடைய ஆன்மாவானது அணை கடந்து கடலிற் சென்றடங்கிய நீர் போல ஐம்புலத்தடை கடந்து சிவபிரானார் திருவடியைத் தலைப்பட்டு அதனினின்று நீங்காது என்றும், அங்ஙனம் மல முதலியவற்றின் பயிற்சிவயத்தால் ஒரோவிடத்து மீழினும், அதற்கு முன்னர்க் கூறப்படும் உபாயம் பற்றி நீக்கிக் கொள்ளலாம் என்றும் கூறப்பட்டதாம் என்க.

சிறப்பதிகாரம்

சாதனவியல்

ஒன்பதாஞ் சூத்திரம்

1. சித்திருசாத்மநித்ருஷ்ட்வேசம்த்யக்துவாவ்ருத்திமரீசிகாம்!
லப்த்வாசிவபதச்சாயாம் த்யாயேத்பஞ்சாக்ஷரீம்சுதீ:!!

2. (இ-ள்.) தன் ஆன்மாவாகிய அறிவிலே சிவத்தை ஞானக் கண்ணினாலே கண்டு; கானற்சலம்போலும் (நிலையில்லாத பிரபஞ்ச) வியாபாரத்தை விடுத்து; சிவனாரது திருவடி நீழலை அடைந்து; திருவைந்தெழுத்தைக் கணிக்கக் கடவன்.

3. ஊனக்கண் பாச முணராப் பதியை
ஞானக் கண்ணினிற் சிந்தை நாடி
யுராத்துனைத் தேர்த்தெனப் பாச மொருவத்
தண்ணிழ லாம்பதிவிதி யெண்ணுமஞ் செழுத்தே.

4. (இ-ள்.) ஊனக்கண் பாசம் உணராப் பதியை = பசுஞானத்தினாலும் பாசஞானத்தினாலும் அறியப்படாத சிவனை; சிந்தை ஞானக் கண்ணினில் நாடி = தன்னறிவின்கண்ணே அருண்ஞானத்தினால் நாடுக; உராத்துணை = பரந்து திரிதற்கண்; தேர்த்துப் பாசம் என ஒருவ = (அதிவேகமுடைய) கானற்றேர் போல்வதாம் பாசம் என்று அதனை நீங்க; தண் நிழலாம் = சிவபிரான் (அவனுக்கு) குளிர்ந்த நிழலாவர்; ஐந்தெழுத்து விதி எண்ணும் = (அந்நிலை பிறழா-திருக்க) ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரத்தை விதிப்படி (ஆன்மா) கணிக்கும்.

5. (க-ரை.) ஆன்மசுத்தி பண்ணுமாறு கூறுகின்றது.

6. (க.பொ.) அஃதாவது சிவபெருமான் ஆசாரியராய் எழுந்தருளி உபதேசிப்ப, ஆன்மா அதனைக் கேட்டு, பின் சிந்தித்தல் வாயிலாக ஐம்புலவேடருள்ளே வளர்ந்த இழிவை நீக்கிச் சுத்தி செய்யுமாறுணர்த்துவதாம்.

7. "தான் பணியை நீத்தலே" ஆன்மசுத்தி என்று சிவப்பிரகாசம் கூறுகின்றது. இந்த ஆன்மசுத்தியாகிய "தான் பணி நீத்தலைத்" பத்தாஞ் சூத்திரம் "இறைபணி நிற்க" என்று கூறுகின்றது. அங்ஙனம் இறைபணி நிற்பின் பாசம் க்ஷயமாகும். அதுவே ஆன்மாவுக்குச் சுத்தியாகும். அங்ஙனமாகவும், வருகின்ற சூத்திரத்திற் கூறற்பாலதாம் ஆன்மசுத்தியை ஒன்பதாஞ் சூத்திரத்திற் கூறலாமோ எனின், இந்த ஒன்பதாஞ் சூத்திரம் "பதியை நாடி" எனவும் "தண்ணிழ்லாம்பதி" எனவும் சிவதரிசனம் பண்ணுமியல்பைக் கூறுகின்றது. சிவதரிசனத்தின் நிகழ்வது ஆன்மசுத்தியாமாதலினாலும், இவ்விரண்டும் தம்முள்ளே சிறுபான்மை வேறுபாடுடையவாமாதலினாலும், ஒன்பதாம் பத்தாஞ் சூத்திரங்கள் ஒரு பொருண்மேலனவாய் நிற்றலின் அங்ஙனம் கூறினமைபற்றி விரோதமின்றாம் என்பது.

8. ஆன்மா தன்னை ஐம்புலன்களின் வேறாகக் காணவே, சிவனார் திருவடியை அடையும், அந்தக் காட்சியே அதற்குச் சாலும், சுத்தி எதன் பொருட்டோ எனின், கூறுவோம். காட்சியானது நிருவிகற்பமாய்க் காண்டலும், நிருவிகற்பம் சவிகற்பம் என்னும் இரண்டற்கும் இடைநிலத்தே காண்டலும், தெளியக் காண்டலும் என மூவகைப்படும். இம்மூவகைக் காட்சியும் அதிபரிபக்குவமுடையார்க்குச் சிரவணஞ் செய்தமாத்திரத்திலே ஒருங்கு நிகழும்; மற்றையோர்க்குக் கேட்டல் (சிரவணம்), சிந்தித்தல் (மனனம்), தெளிதல்

(நிதித்தியாசனம்) என்னும் மூன்றும் படிமுறையினால் நிகழுகின்றமையால், சிவரூபத்தினிகழும் ஆன்மதரிசனத்துக்குப்பின், சிவதரிசனத்தின் நிகழும் ஆன்மசுத்தி கூறப்படுவதாம் என்க.

9. திருவருள் செய்யும் கிருத்தியத்தை ஆன்மா செய்யாதென்று திடமாய் அறிந்து நிற்றல் சிவதரிசனம். சூரியகிரணத்தைப் பொருந்தினகண் சூரியனாகாதவாறு போல, திருவருளைச் சேர்ந்த ஆன்மா அத்திருவருள் செய்யும் பஞ்சகிருத்தியத்தைத் தான் செய்யவேண்டுமெனல் கூடாதென்றுணர்ந்து தற்போத நிகழ்ச்சியின்றித் திருவருளில் அழுந்தாது சேர்தல் ஆன்ம சுத்தியாம்; இது ஞானத்துக்கிரியை; சிந்தித்தல்ஞானமுமாம்.

10. இது அண்டத்தில் வைத்தறிதலாற் பரைதரிசனமுமாம்; இவ்வுண்மை "அசத்தாயுள்ள வன்னபேதங்களை அசத்தென்று காணவுளதாய் நிற்பது ஞானசொரூபம்" என்று இம்முதனூலாசிரியரும், "எல்லாமீசனிடத்தினினு மீசனெல்லாவிடத்தினினுநின்ற வந்நிலையை யறிந்து" என்று வழிநூலாசிரியரும் கூறியவாற்றாலும் உணரப்படும்.

11. (சூ.பி.பொ.) பசுஞானத்தினாலும் பாசஞானத்தினாலும் அறியப்படாத சிவபெருமானை அவரது அருண்ஞானக்கண்ணினால் தன்னறிவின் கண்ணே ஆராய்ந்து அறிக;

அந்த அருள்ஞானம் எங்ஙனம் பெறப்படுமெனின், பிருதிவிதத்துவ முதல் நாதத்துவம் இறுதியாகிய பாசப்பிரபஞ்சஜாலம் நின்றபடி நில்லாது கானல்நீர்போலக் கழிந்துபோமென்று அறிந்து நீங்கவே, சிவஞானமானது பிறவித்துன்பமாகிய வெப்பத்துக்குக் குளிர்ந்த நிழலாய் வெளிப்பட்டு விளங்கும்;

அங்ஙனம் விளங்கிய ஞானத்தினாற் சிவமாகிய ஞேயப்பொருளைக் கண்ட காட்சி சலியாமைப்பொருட்டு அப்பொருள் தரும் ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரம் விதிப்படி அறிந்து கணிக்கற்பாலதாம்.

முதலாஞ் சூர்ணிகை

12. உயிர் அரன்ஞானத்தினாலே அரனைக் காணும்.

13. (சூ.பொ.) பாசஞானபசுஞானவிருத்திகளைக் கடந்து அதீதமாய் ஒற்றுமைப்பட்டு உணரும் அநுபவஞானமாகிய சிவஞானத்தினாற் சிவத்தைக் காண்க என்பதாம்.

14. பசுத்துவம் நீங்கியபோது சுட்டிறந்து அறிவதாகிய பசுஞானம் சிவஞானத்தோடு ஒப்பதாமாதலின், அந்தப் பசுஞானமே அமையுமென்பது அடாது:-

15. (வெ.பொ.) நாடியோ, எலும்போ, நரம்போ, சீயோ, கோழையோ இவற்றுள் ஆன்மாவானது தன்னை யார் என்றும், தன்னைத் தேடியும் அறிகின்றிலேன் என்றும், இங்ஙனம் தேர்கின்ற தேர்ச்சி அறிவினிடத்து, இதனைத் தெரிவிப்பதோர் அறிவு வேறுண்டென ஆராய்ந்து, அங்ஙனம் நாடுங்கால் விளங்குவதாகிய சிவஞானத்தினாற் சிவத்தை உணர்ந்து, அச்சிவத்தின் வியாப்பியமாய்நின்று அங்ஙனம் அறியும் பொருளாகிய தன்னையும் அறியும் என்பதாம்

16. இதுபற்றியே
ஆத்மந்யேவாத்மாநம் பச்யதி!
(பிருகதாரணியம், 6. 4. 23)

17. "ஆன்மாவிலே (அருளினால்) பரமான்மாவைக் காண்கின்றான்" என்றும்,

தமாத்மஸ்தம் யேநுபச்யந்தி தீராஸ்தேஷாம் சுகம் காச்வதம் நேதரேஷாம்

(கடவல்லி, 5. 12, 13; சுவேதாசுவதரம், 6. 12; அதர்வசிரசு.)

"எந்தத் திண்ணிய அறிஞர்கள் ஆன்மாவில் இருப்பவராக அவரைக் காண்கின்றார்களோ அவர்களுக்கு நித்திய ஆனந்தம், ஏனையோர்க்கின்றாம்" என்றும் சுருதிகளும்,

18. தஸ்மாத்சஹதயா சக்தியா ஹிருதி பச்யந்தி யேசிவம்!
தேஷாம்சாச்வதிகீசாந்திர்நேதரேஷாமிதிசுருதி: !

(வாயுசங்கிதை, உத்தரபாகம், 8. 20)

19. "ஆதலின், சிந்தையின்கண்ணே அருட்சத்தியோடியைந்து சிவத்தைப் பார்க்கின்றார்களோ அவர்களுக்கு நித்தியமாகிய ஆனந்தம் ஏனையோர்க்கின்றோம் எனச் சுருதி கூறிற்று" என்று ஸ்மிருதியும்,

20. தன்னிற் றன்னை யறியுந் தலைமகன்
றன்னிற் றன்னை யறியிற் றலைப்படுந்
தன்னிற் றன்னை யறிவில னாயிடிற்
றன்னிற் றன்னையுஞ் சார்தற் கரியனே

என்று திராவிடசுருதியும் கூறுகின்றமையால், சிவம் ஆன்மாவில் அருண்ஞானக் கண்ணினாற் காணற்பாற்று என்று பெறப்பட்டது.

21. நாடி, எலும்பு, நரம்பு முதலிய தத்துவ தாத்துவிகங்களை அறிதற்குச் சிவஞானம் ஆன்மாவுக்கு வேண்டாமைபோல, அங்ஙனம் சிவத்தை அறிதற்கும் சிவஞானம் வேண்டாமே எனிற் கூறும்:-

22. (வெ.பொ) ஆன்மாவினாற் காட்டப்பட்டு எதிர்முகத்தில் ஒரு பொருளைக் காண்கின்ற கண்ணானது, எதிர்முகத்துப் பொருள் போலப் பின்புறத்துப் பொருளும் புறத்தே தோன்றும் பொருளாதலின், அவ்விரண்டையும் சமமாகக் காண்டல் கூடுமேனும். அக்கண்ணானது தன்னியல்பை அறியமாட்டாது: தனக்கு அவ்விடயத்தைக் காட்டி உண்ணின்று செலுத்தும் ஆன்மாவையும் அது காணமாட்டாது: அது போல, தனக்கு வேறாகிய நாடி முதலிய தத்துவதாத்துவிகங்களைத் தற்போதத்தினால் அறிகின்ற ஆன்மாவும் தன்னை அறியமாட்டாது; தன்னைச் செலுத்தும் சிவபெருமானையும் அறிய மாட்டாது. அங்ஙனமாயினும், கண்போல ஆன்மா ஜடமல்லாமையால், கண்ணினிடத்து ஆன்மா நிற்றல் போலன்றி, ஆன்மாவுக்கு அதன் அறிவாகி உடனின்று தோன்றாதவியல்பினர் அச்சிவபெருமானே; அவரை ஆன்மாவின் கண்ணே காண்டல் முறையாம்.

இரண்டாஞ் சூர்ணிகை

23. உயிர் பாசத்திலே பற்றற்றால். அரன் வெளிப்படுவன்.

24. (சூ.பொ.) ஸ்படிகசொருபத்தைக் காட்டாது மறைத்து நின்ற வேற்று நிறங்களை இவை நிலையில்லாத வேற்று நிறங்கள் எனக் கண்டு கழித்தவிடத்து நிலையுதலுடைத்தாய் விளங்கித் தோன்றும் அப்படிக சொருபம்போல. நிலையுதலுடைய சிவஞானத்தினது சொருபத்தைக் காட்டாது மறைத்து நிற்கும் நிலையில்லாத அசத்தாகிய பிருதிவிமுதல் நாததத்துவம் இறுதியாகிய பிரபஞ்சத்தை நிலையில்லாது என்று ஆன்மாவானது வியாபக அறிவினால் அதிற் பற்றின்றி விவேகித்து அறியுங்காற் சிவஞானத்தின் சொருபம் நிராலம்பமாய் வெளிப்படும் என்பதாம்.

25. அசத்தாயுள்ள பிரபஞ்சத்தை அசத்தென்று காண்டலாவது ஞானாசாரியர் உணர்த்தியகுறியின்கண்ணுறைத்து நின்று-கொண்டு மந்திரம், பதம், வன்னம், புவனம், தத்துவம், கலை என்னும் அறுவகை அத்துவாவுட்பட்ட அசுத்தம், மிசிரம், சுத்தம் என்னும் மூவகைப் பிரபஞ்சமும் காரண ரூபத்திற் சிறுதும் காணப்படாமையால், பித்திகை வடிவம் காண்பார்க்குக் காணப்படாததாய் அதன்கண் மறைந்த சித்திரவடிவம்போல நிலையுதலின்மையைக் காண்டலேயாம்.

26. அதனை அங்ஙனம் கண்டபோது தோன்றுவது சூனியம் அன்று என்றமைக்கு உதாரணம் வருமாறு:-

27. (வெ.பொ.) மூலப்பிரகிருதியின் (ஆன்மதத்துவத்தின்) பாற்பட்ட அசுத்தப்பிரபஞ்சம்போற் சாத்துவிகம் தாமசம் இராசசம் என்னும் முக்குணரூபமாய் அறியப்படுவாரல்லராய், பிரகிருதியைக் கடந்த வித்தியா தத்துவத்தின்பாலதாகிய மிசிரப்பிரபஞ்சம்போல மலகன்மகாரியரூபமாய் அறியப்படுவாரு மல்லராய், வித்தியா தத்துவத்தைக் கடந்த சிவதத்துவத்தின் பாற்பட்ட சுத்தப்பிரபஞ்சம் போல் அநித்தியானந்தராய் அறியப்படுவாருமல்லராய், இம் மூவகைப் பிரபஞ்சத்தோடும் கூடிய பொதுவியல்புபற்றி உணரப்படும் ஆன்மாப் போலன்றி, அவ்வான்மாவுக்குப் பரமாய் (ஐந்தாஞ் சூத்திரத்து 18, 22 ம் பிரிவிற் கண்டவாறு, பிருதிவிமுதல் மூலப்பிரகிருதிவரையும் ஒன்றுக்கொன்று பத்துப் பத்துமடங்கு ஏற்றமாயும், புருஷதத்துவமுதல் அசுத்தமாயைவரையும் ஒன்றுக் கொன்று நூறு நூறு மடங்கு ஏற்றமாயும், சுத்தவித்தைமுதல் சாதாக்கியம்வரையும் ஆயிரம் ஆயிரமடங்கு ஏற்றமாயும். சத்திதத்துவம் சிவதத்துவம் ஒன்றுக்கொன்று லக்ஷ லக்ஷ மடங்கு ஏற்றமாயுமுள்ள) இத்தத்துவ சமூகங்களாகிய இவற்றை

அசத்தென்று கழிக்குங்கால், பயின்றறிந்து வரும் ஆன்மாவின் கண் சுட்டறிவினை வினைக் கடத்தலான், இன்னதென்றறிய வாராத சூனியப்பொருள்போலத் தோன்றி, பின்னர்ச் சுட்டி மறந்தறியும் அவ்வான்மாவின் அறிவின்கண்ணே சிவபிரான் நீங்காது அறிவுக்கறிவாய் விளங்கித் தோன்றுவர்.

28. தத்துவங்களைப் படியாகக்கொண்டு மேலோங்குதலையுற்று,

முப்பது மாறும் படிமுத்தி யேணியா
யொப்பிலா வானந்தத் துள்ளொளி புக்குச்
செப்ப வரிய சிவங்கண்டு தான்றெளிந்
தப்பரி சாக வமர்ந்திருந் தாரே

என்று திருமூலநாயனாரும்,

29. நாணனு மன்பு முன்பு நளிர்வரை யேறத் தாமும்
பேணுதத் துவங்க ளென்னும் பெருகுசோ பான மேறி
யாணையாஞ் சிவத்தைச் சார வணைபவர் போல வையர்

என்று சேக்கிழார்நாயனாரும் அருளிச்செய்திருத்தல் காண்க.

30. பிருதிவிமுதல் நாதம் இறுதியாக அறிவினால் அசத்தென்று கழித்தவிடத்துத் தோன்றுவது ஞானசொருபம் என்று கூறப்படுகின்றது:-

31. (வெ.பொ.) ஏகதேச அறிவினாற் சுட்டி உணரப்படும் பிருதிவிதத்துவமுதற் சிவதத்துவம் ஈறாகிய பிரபஞ்சத்தை ஒவ்வொன்றாகச் சுட்டி அசத்தென்று கண்டு கழித்துக்கொண்டு சென்றபோது, முடிவின்கண் விஷயமாவது சத்தேயாம், அந்தச் சத்தானது ஒரோவொன்றாகச் சுட்டி அறிந்து வந்த ஆன்மாவுக்கு வேறாகிய சிவஞானமேயாம், அசத்தை அசத்தென்று அறிவினால் ஒருவிக்

கண்டபோது, உளதாகிய சத்தினை ஆன்மாவானது அடிமையாய்ச் சென்று சத்தின் வசத்ததாய் அதனை உணர்ந்தால், சுட்டி அறிவதாகிய ஏகதேச அறிவைச் செய்யும் பொதுவியல்பு ஆன்மாவைவிட்டு நீங்கும்; ஆதலான் அந்தச் சத்தானது மற்றோர் அசத்தன்றாம்; (பின் அது பரஞானசொரூபமேயாம்)

32. ஆன்மாவானது சுட்டுணர்விற்கு விடயமாகிய பிரபஞ்சத்தை அசத்தென்று கண்டொழிக்குந்தன்மையும், அங்ஙனம் கழித்தபோது அவ்வான்மா சிவத்தோடு சேருந்தன்மையும், அதனாற் பொய்யாகிய சுட்டுணர்வு எனப்படும் பொதுவியல்பு நீங்குந் தன்மையும் கூறப்படுகின்றன:-

33. (1) (வெ.பொ.) பிருதிவிமுதல் நாதமீறாகிய பிரபஞ்சத்தை இது சத்தன்று இது சத்தன்று என்று ஒவ்வொன்றாகவைத்து நோக்கி, அசத்து என்று கழித்து, அங்ஙனம் கண்ட தன் அறிவின்கண்ணே சுட்டுணர்வின்றி நின்ற சத்தாகிய சிவத்தை ஆராய்ந்து, அந்தச் சிவஞானத்தினாலே ஆசாரியன்,

* அயமாத்மாபிரம்ம

(2) "இந்த ஆன்மா பிரமம்"

சிவோயமஸ்தீ!

(3) "சிவன் இதுவாய் இருக்கின்றான்" என்ற தன்னுள்ளே பாவித்து;

** தத் துவமசி!

---

* மாண்டூக்கியம், 8.

** சாந்தோக்கியம், 6, 8.

(4) "அது நீ ஆகின்றனை"
சிவத்துவமசி!

(5) "நீ சிவன் ஆகின்றனை" என்று அறிவுறுக்கும் வேதாந்த சித்தாந்தமகாவாக்கியப்பொருளை நாடோறும் பயின்று, சிவோஹ மஸ்மி சித்தாந்தே வேதாந்தே சோஹமஸ்மிது!

(6) வேதாந்தம் சோஹமஸ்மி என்று கூற, சித்தாந்தம் அதனைச் சிவோஹமஸ்மி என்று கூறுமாற்றால்,
சோஹமஸ்மி!

(7) "அவன் நான் ஆகின்றேன்" என்றேனும்,
சிவோஹமஸ்மி!

(8) "சிவன் நான் ஆகின்றேன்" என்றேனும் பாவிப்பானாயின், அந்தப் பாவனையில் விளங்கும் சிவனால் அநாதியே கூடிய பொதுவியல்பையும், அதற்கு ஏதுவாகிய மாயாகன்மங்களையும் தான் விட்டு நீங்குமியல்பு,
கருடோஹமஸ்மி!

(9) "நான் கருடன் ஆகின்றேன்" என்னும் கருடமந்திரத்தியானத்தில் விளங்கும் கருடனால் அந்தக் கருடபாவனை விஷத்தைப் பிரத்தியக்ஷத்தில் தீரத்துவிடுதல் போலாம்.

34. யோந்யாம் தேவதா முபாஸ்தேந்யோசாவந்யோஹ மஸ்மீதி நசவேதயதா பசுரேவம் சதேவாநாம்! தர்ஹி யஏவம் வேத அஹம் பிரம்மாஸ்மீதிச இதம் சர்வம் பவதி!

35. "இந்தத் தேவதை வேறு; நான் வேறு என்று எவன் மற்றோர் தேவதையைப் பாவனை செய்யுங்கால், அவன் அந்தத் தேவதையை அறிவானல்லன்; அதுபற்றி அவன் தேவர்களுக்குப்

பசுப்போலாகின்றான்; ஆதலால் எவன் நான் பிரமம் என்று (ஆபேதபாவனை) பண்ணுகின்றானோ, அவன் ஈதெல்லாம் (உலகெல்லாம்) ஆகின்றான்" என்று பிருகதாரணியசுருதியும்,

36. சிவோந்ய ஸ்து வஹமேவாந்ய: பிருதக்பாவம் விவர்ஜயேத்!
யச்சிவ:சோஹமேவேத் யத்வைதம் பாவயேத்சதா!!

37. "சிவன் வேறு, நான் வேறு என்னும் துவிதபாவனையை விடுத்து, எந்தச் சிவன் உளரோ அந்தச் சிவன் நான் என்று எக்காலமும் அத்துவைதபாவனை செய்க" என்று (பிருகதாரணிய சுருதிக்கிசைந்து) சர்வஞ்ஞா நோத்தராகமமும்,

38. பேத மாகிய பாவனை பேணுவ தெல்லா
மேத மாகிய பந்தமே யெனதியா னெனுமாற்
போத வாருயி ரபேதபா வனைபுரி வஃதே
மாத ராருயர் முத்தியென் றுரைத்திடு மறையும்

என்று திருவானைக்காப்புராணமும் கூறுமாற்றால், துவித பாவனையை விடுத்து அத்துவிதபாவனை புரிதல் வேண்டுமென்பது பெறப்பட்டது. இந்தப் பாவனை மாயாவாதிகள் கூறும் பாவனை போல்வதன்று என்பது வெளிப்படை.

39. ஏகான்மவாதிகட்குரிய சர்வசாரமுதலிய உபநிடதங்களிலே நிர்க்குணப்பிரமமே கூறப்படுகின்றது. இந்தப் பிரமம் பரோப நிடதசுருதிப் பிரகாரம் ஆன்மாவேயாம். இந்த ஆன்மப்-பிரமத்துக்குச் சர்வஞ்ஞாதி குணங்களேனும் சத்துவ முதலிய குணங்களேனும் இல்லை என்பது அவ்வேகான்மவாதிகட்கும் நமக்கும் ஒத்த கருத்தேயாம்.

40. வேதாந்தசூத்திரத்துக்கு ஆதாரமாயுள்ள முண்டகம் தைத்திரீய முதலிய பரோபநிடதங்களிலே "சர்வஞ்ஞதாதி" குணங்களையும் "சத்தியம், ஞானம், ஆனந்தம்" என்னும் குணங்களையும் சொருபமாகவும் குணமாகவுமுடைய பரமான்மப்பிரமமே பிரதி-பாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. பிரமம் ஆன்மா என்னும் பெயர்கள் ஏகான்மவாதோபநிடதங்களினும், பரோபநிடதங்களினும் முறையே பிரதிபாதிக்கப்படும் ஆன்மப்பிரமத்துக்கும், பரப்பிரமசிவனார்க்கும் வழங்கப்படுதலான், ஆன்மப்பிரமம் யாது? சிவப்பிரமம் யாது? என்று அறியமாட்டாமையாலோ? இன்றேல் அப்பரோபநிடதங்கள் பரப்பிரமம் குணங்களோடிசைந்ததாகத் தமது உபநிடதங்க-ளுக்கு மாறுபடக் கூறுகின்றனவே என்ற பொறாமையினாலோ? இன்றேற் குணங்களோடிசைந்த அந்தப் பிரமம் விருத்தியாய் உப்பிவிடும் என்ற கருத்தினாலோ? சத்தியம், ஞானம், ஆனந்த முதலியன நமது பரப்பிரமசிவத்துக்குக் கூறப்பட்டிருத்தலைக் கண்டவுடனே, ஓர் சாதியார் ஓர் செந்துவை மரங்களிற் கண்ட-வுடனே கல்லுவிட்டெறிந்து அதனைக் கொல்லுதல் போல, குயுக்திகொண்டு பாகத்தியாகலக்ஷணை என்னும் வாச்சியினால் அப்பிரமத்தின் குணங்களை அப்பிரமத்தினின்று நீக்கிவிடுவார்-போல நினைந்து, அவற்றைச் செதுக்கிச் சேதித்துப் "பிரமத்-துக்குக் குணகுணிபாவம் இல்லை" என்று சாதித்து, அந்தச் சகுணப்பிரமத்தைத் தமது நிர்க்குண ஆன்மப்பிரமமாகிய அறிவு ரூபகனத்துக்கு லேசாக இயையுமாறு ஆக்குவதாகக் கனவு காண்கின்றார்கள். பரோபநிடதங்களின் மாத்திரமன்றி, அவற்றை ஆதாரமாகக்கொண்டு கிளர்ந்த வேதாந்தசூத்திரத்தில்,

41. ஆநந்தாதய: பிரதாநஸ்ய (வே. சூ. 3. 3. 11)

42. "முக்கியப் பொருளாகிய (சிவனார்க்கு) ஆனந்தமுதலிய குணங்கள் (உண்டு)" என்றற்றொடக்கத்தனவாகக் காணப்படும் இடங்களினும், அங்ஙனமே பாகத்தியாகலக்ஷணைவாச்சியினாற் குணகுணிபாவம் பிரமத்துக்கு இல்லை என்று கூறிக் கெடுக்கின்றார்கள். இவர்கள் இங்ஙனம் பரசுருதிகளையும், சூத்திரங்களையும், ஆகம இதிகாச புராணங்களாகிய உபப் பிருங்கணங்களெல்லாவற்றிற்கும் முற்றும் மாறுபடத் துரர்த்தஞ் செய்தலாகிய அக்கிரம அதிபாதகத்துக்கு யாது கதி எய்துமோ! அறிகிலம்; நிற்க. பாகத்தியாகமாவது பதத்தின் வாச்சியார்த்தத்தில் ஒரு பாகத்தை நீக்கிவிட்டு மற்றோர் பாகத்தைக் கிரகிப்பதேயாம்.

43. நித்யோ நித்யாநாம் சேதநச் சேதநாநாம்!

44. "(பதிபசுபாசம் என்னும்) நித்தியபதார்த்தங்களுள்ளே நித்தியரும், (பதியும், விஞ்ஞானகலர், பிரயாகலர், சகலர் என்னும் மூவகை ஆன்மாக்களுமாகிய) சேதனப்பொருள்களுள்ளே சேதனருமாம்" என்று பரோப நிடதங்களில் ஆங்காங்குச் சிவபெருமான் கூறப்பட்டிருப்பாராகவும், அச்சுருதிகளைப் பொருட்படுத்தாது, தங்கள் ஏகான்மவாதோபநிடதங்களிற் கூறப்பட்ட பிரகாரம்,

45. மயிசீவத்வ மீசத்துவம் கல்பிதம்!

46. சீவேசௌ கல்பிதௌ!

47. "சீவனும் ஈசுரனும் கற்பிதர்" என்றும், ஆபாசகர்கள் என்றும் வரைந்திருக்கின்றார்கள். ஒருவர் அநித்தியப் பொருள்களுள்ளே நித்தியப் பொருள் என்று (43-ம் பிரிவிற்) சுருதிக்குத் துர்த்தஞ் செய்திருக்கின்றார்; இது முற்றும் தவறாம்.

48. தத்துவமசி என்னும் மகாவாக்கியத்துக்குப் பொருள் கூறுங்கால் (1) மாயையும், (2) மாயையிலுள்ள ஆபாசனும், (3) மாயையின் அதிஷ்டானசேதனமுமாகிய மூன்றுஞ் சேர்ந்து முற்றுணர்வு முதலிய குணங்களையுடைய ஈசுரனாம் என்றும், இது தத்பதத்தின் வாச்சியார்த்தம் என்றும்,

49. (1) வியஷ்டி அவித்தையும், (2) அவித்தையின் ஆபாசமும், (3) அதின் அதிஷ்டானசேதனமுமாகிய மூன்றும் சேர்ந்து சிற்றுணர்வு முதலிய குணங்களையுடைய சீவனாம் என்றும்,இது துவம்பதத்தின் வாச்சியார்த்தம் என்றும்,

50. ஈசுரன், சீவன் என்னும் இரண்டின் ஏகத்துவத்தைத் தத்துவமசி வாக்கியங்கள் போதிக்கின்றன என்றும், அங்ஙனமாயினும் இந்த வாச்சியார்த்தத்தினால் ஏகத்துவம் சித்தியாது என்றும், ஆதலால்

51. மூன்று கூறுகளால் ஆக்கப்பட்ட ஈசுவரனிலிருந்து ஆபாசசகித மாயை, மாயையிலுள்ள முற்றுணர்வுமுதலிய குணங்கள் என்னும் இந்த வாச்சியபாகங்களைச் சேதித்து நீக்குதலால், சேதன-பாகத்தில் தத்பதத்துக்குப் பாகத்தியாகலக்ஷணை சித்திக்கின்றது என்றும்,

52. பின்னரும் மூன்று கூறுகளால் ஆக்கப்பட்ட சீவனிலிருந்து ஆபாசசகித அவித்தியாம்சம், அவித்தையால் உண்டாகிய சிற்றுணர்வு முதலிய குணங்கள் என்னும் வாச்சியபாகத்தைச் சேதித்து நீக்குதலால், சேதன பாகத்தில் துவம்பதத்துக்குப் பாகத்தியாகலக்ஷணை சித்திக்கின்றது என்றும், இதனால்

53. சீவேசுவரர்களின் சொருபத்திலுள்ள லட்சியமாகிய சேதன பாகங்களில் ஏகத்துவத்தைத் தத்துவமசி போதிக்கின்றது என்றும் கூறுவர். இங்ஙனம் ஏனைய மகாவாக்கியங்களுக்கும் பொருள்கொள்வர்.

54. நரமாமிசபக்ஷிணிகள் மனிதரைத் திரட்டவும், செதுக்கவும், கழிக்கவும், ஒன்று மில்லையாமாறு பொசுக்கி விழுங்கவும், சிற்சில தீவுகள் இடம் கொடுக்குமேயன்றி, மற்றெத்தேசங்களும் இடம் கொடாதவாறுபோல,

55. ஈசுரனையும் சீவனையும் மும்மூன்று பகுதிகளால் திரட்டவும், செதுக்கவும், கழிக்கவும் ஒன்றுமில்லையாமாறு செய்யவும் இவரது மூலப்பிரகிருதி மாயாப்பிரதேசம் பேசும் மாயாவாதோபநிடதங்கள் இடங்கொடுப்பனவாமன்றி, சீவேசுவரர்களை அங்ஙனம் முக்கூறுபடுத்திக் கூட்டவும், கழிக்கவும், அப்பரோப நிடதசுருதி சூத்திரங்களும், அச்சுருதி சூத்திரங்களின் பொருளை விளக்கும் சிவாகமபாஷ்ய விசேஷசுருதிகளும் ஓர்காலும் இடம் கொடாவாம். ஆகலின், வேதாந்த மகாவாக்கியத்துக்கு ஏகான்மவாதசுருதிப்பிரகாரம் அவர் கொண்ட கருத்து பரசுருதிகளுக்கு முற்றும் உடன் பாடின்றாம்.

56. ஓர் குக்கிராமத்திலே பூபதியாய்ப் பெருமைபடைத்துநின்றான் ஒருவன் அகண்ட பூமண்டலாதிபதிக்குமுன் எங்ஙனம் அடிமையாக ஒழுகுவானோ. அங்ஙனம் ஏகான்மவாதிகளது மகா வாக்கியங்களாற் சித்தித்த ஆன்மப்பிரமமானது சைவோபநிடதப்பிரகாரம் துவம் பதார்த்தமாகிச் சிவபெருமானுக்கு அடிமையாகவே வந்துமுடியும். இவ்வுண்மை,

57. காரியசகுணப்பிரமம், சாங்கியயோக நிர்க்குணப்பிரமம், அத்தியாசிரமசகுணப்பிரமம் என்னும் மூவித பிரமபாவனை-களுக்குள்ளே நடுக்கணுற்றது ஏகான்மவாதிகளது நிர்க்குணப்-பிரமமாம் என்று இரத்தினத்திரய பரீக்ஷை, இதற்கு ஆதாரமாய்நின்ற கூர்மபுராணம். கைலாசசங்கிதை. மகாபாரதம் என்பனவற்றாலும், நாம் எழுதிப் பிரகடனஞ் செய்த "மகாஉக்கிரவீரபத்திராஸ்திரம்" என்னும் புஸ்தகத்தினாலும் அறியப்படுகின்றது.

58. கருடோகம் என்ற வாக்கியத்தில், அகம் பதத்துக்குச் சீவன் வாச்சியம் என்றும், கருடன் என்றதற்கு ஈசுவரன் வாச்சியம் என்றும், இவ்விருபதங்களும் சேதனபாகத்தில் ஒருமைத்தன்மை லக்ஷணையினாற் சித்திக்கின்றதென்றும்கொண்டு கருடோகம் என்றமையினால் விஷம் தீராது; அது போல, ஏகான்மவாதி-களுடைய தத்துவமசிமுதலிய மகாவாக்கியப் பொருள்களால் தமது ஆன்மப்பிரமமாகிய அறிவுருபத்தை அறிதலாகிய புருஷார்த்தம் சித்திக்குமேயன்றி, பரோபநிடதங்களிற் கூறப்பட்ட முடிவிறந்த பேரின்ப சிவபோகமும், பரமுத்தியாகிய மகா புருஷார்த்தமும் சித்திக்கமாட்டா என்பது பசுமரத்தாணிபோல் நாட்டப்பட்டது. ஆதலால், சைவசித்தாந்திகளுடைய சிவோகம்-பாவனையை நோக்க, அவர்கள் செய்யும் பாவனை சிறுமகார் மணல்கொண்டு ஆக்கி விளையாடும் சிற்றுண்டி விளையாட்டுப் போலிப் பாவனையாய் முடியும் என்பதிற் சிறிதும் ஆக்ஷேபமின்றாம்.

59. ஸ்ரீநீலகண்டசிவாச்சாரியர் இந்தக் கருடபாவனையையுற்றுக் கூறுங்கால் "உலகத்திலே மாந்திரிகர் கருடமந்திராப்பியாசத்-தினாற் கருடனுடைய அசாதாரண குணத்தை அடைகின்றனர்; ஆகலின், பிரமாகம்பாவனை முற்றியபோது பிரமத்துக்குரிய (சர்வஞ்ஞத்துவாதி) அசாதாரணகுண விசேஷத்தை அடைதலாகிய

விசேஷநிலை உபாசகர்களுக்கு எய்துவதில் யாதும் தடை இல்லை" என்று பிரமசூத்திர சைவபாஷ்யத்து 3. 2. 24-ற் கூறியிருக்கின்றார்.

60. சர்வபாச விநிர்முக்தோ கருடதியாநெ விஷக்ஷயம்!
சிவாநந்தபரதியாநே ஸ யாதி பரமாம் கதிம்!!

61. "கருடதியானத்தினால் விஷமானது நீங்குகின்றது; அங்ஙனம் அவன் (முக்தன்) சிவானந்தபரதியானத்தினாலே சர்வபாசங்களி-னின்றும் நீங்கி முத்தியைத் தலைப்படுகின்றான்" என்று வாதுளாகமமும்,

62. கருட வுருவங் கருது மளவிற்
பருவிடந் தீர்ந்து பயங்கெடு மாபோற்
குருவி னுருவங் குறித்தவப் போதே
தீரிமலந் தீர்ந்து சிவனவ னாமே

என்று திருமூலநாயனாரும் கூறுமாற்றால், கருடதியானத்தின-துண்மை சாதிக்கப்பட்டது; மேலும்,

63. அத்வைத மாகம சிரோபி ருபாசநாயாமுக்தம் தவேதிபர-மார்த்ததயா ந வாச்யம்! பேதஸ்புடோ கருடமாந்திரிகயோரஸீகந் தாதாத்மியபாவநமதா பிவிஷம் பிரமார்ஷ்டி!!

64. "சுவாமீ! உபநிடத முடிபுகளால் உம்முடைய உபாசனையிலே அத்துவைதம் கூறப்பட்டது; அதற்கு (ஆன்மா பிரமம் என்னும் இரண்டின் ஐக்கியத்தைக் கூட ஸ்தப்பிரம ஐக்கியம் போல) நிருபசரிதவைக்கியமாகக் கூறல் கூடாது; கருடனும் மாந்திரிகனும் தம்முள் வேறாதல் வெளிப்படை; (ஏகவாத சுருதியினர்) அந்த ஆன்மா கருடனோடு தாதான்மியபாவனை யுறலைப் பொய்

என்றாலும், கருடபாவனை விஷத்தை (நீக்காதிருக்கவில்லை) நீக்குகின்றது" என்றனர் ஹரதத்தாசாரியர். கருடதியானமாவது யாதெனிற் கூறுதும்:-

65. ஆதிபௌதிககருடன், ஆதிதைவிககருடன், ஆத்தியான்மிக கருடன் எனக் கருடன் மூவகைப்படும். உலகத்திலே காணப்படும் கருடன் ஆதிபௌதிககருடன் என்றும், கருடமந்திரம் ஆதிதெய்விக-கருடன் என்றும், கருடமந்திரமிடமாகநின்று பயன் கொடுக்கும் சிவசத்தி ஆத்தியான்மிக கருடன் என்றும் கூறப்படும். ஆதிதெய்விககருடமந்திரத்தை நாடோறும் பயின்றுவந்த பயிற்சிவிசேடத்தால் அம்மந்திரமே தானாக அனன்னியபாவனை செய்து தன்னறிவு அதன் வயத்ததாமாறு உறைத்துநின்று, அம்மந்திரக் கண்கொண்டு பார்க்குங்கால் விஷவேகம் உறுதியாக நீங்கிவிடும், அது போலச் சிவோகம்பாவனை செய்துவருங்கால் எய்தும் சிவத்துவவிளக்கம் வாயிலாகப் பாசமாகிய விஷம் உறுதியாய் நீங்கிவிடும் என்பதாம். விடம் தீர்தல் பிரத்தியக்ஷமாய்க் காணப்படுதலின், பாவனை போலி எனல் கூடாது.

மூன்றாஞ் சூர்ணிகை

66. பஞ்சாக்ஷரசெபம் பண்ணினால் வாசனாமலம் போம்.

67. (சூ.பொ.) தன்னை ஐம்புலன்களின் வேறாகக் கண்ட ஆன்மா அக்காட்சி நிலைபெறும்வண்ணம் அசத்தாயுள்ள நிலமுதல் நாதமீறாகிய பாசப் பிரபஞ்சத்தை அசத்தென்று கண்டு நீக்கற்பாற்று; நீக்கியவிடத்து உளதாய் நிற்கும் சிவஞானக் கண்ணினால் தன் அறிவின்கண்ணே தனக்கு ஞேயமாகிய சிவம் நாடற்பாற்று; ஐம்புலனுக்கு வேறாகத் தன்னைக் காண்டலும்,

பிரபஞ்சத்தை அசத்தென்று கண்டு சிவஞானத்தாற் காண்டலுமாகிய இரண்டும் சிவானந்தப்போகப் பிரயோசனத்தை அடைதற்குச் சாதகமாம். இங்ஙனம் சாதித்தோனுக்கு, இனிச் சாதிக்கற்பாலதொன்று உளது என்றும், அஃதாவது வேம்பு தின்ற புழு அதனை விடுத்துக் கரும்பினிற் றலைப்பட்டு அதன் சுவையை அறிந்தவிடத்தும், பயிற்சிவயத்தினால் முன்னர்த் தான் நோக்கிய வேம்பின் சுவையிற் றலைப்பட்டு நிற்றல் போல, மேலே கூறப்பட்ட சாதகங்களைச் செய்து முற்றிய ஆன்மாவுக்கு அச்சாதகங்களாற் சிவஞானம் விளங்கிஞேயக்காட்சிப்பட்ட விடத்தும், முன்னர்த் தான் பற்றிய ஏகதேசக்காட்சியை நோக்கி நிற்குமாதலான், அந்த நோக்கமாகிய வாசனையை நீக்குதற்கரிய சாதகமாகிய முத்திபஞ்சாக்ஷரத்தை "ஆன்மா பாசத்தை ஒருவிச் சிவஞானக்கண்ணினாற் சிவத்தைச் சிந்தையில் நாடுக என விதித்தவிதியின்படியே" சுத்தமானசமாக அறிவினாற் கணித்து நிற்றல் வேண்டும் என்பதாம்.

68. இலங்கை யரக்கர் தமக்கிறையே யிடந்து கயிலை யெடுக்கிறையே
புலன்கள் கெடவுடன் பாடினனே பொறிகள் கெடவுடன் பாடினனே
இலங்கிய மேனி யிராவணனே யெய்து பெயரு மிராவணனே
கலந்தருள் பெற்றது மாவசியே காழி யரனடி மாவசியே

என்னும் திருப்பிரமபுரத்துத் தேவாரமும் ஈண்டுக் கவனிக்கற்பாற்றாம்.

69. இங்ஙனம் ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரம் வாசனாமலத்தைப் போக்குதற்குச் சாதகமாமாறு உணர்த்தப்படுகின்றது:-

70. (வெ.பொ.) ஆன்மா சிவபெருமானுக்கு அடிமையாதலை ஸ்ரீபஞ்சாக்கரத்தை உச்சரிக்கு முறைமையில் வைத்துக்கண்டு, தன்னுடலகத்தே இதயத்தைப் பூசைத்தானமாகவும், நாபியை ஓமத்தானமாகவும், புருவநடுவைத் தியானத்தானமாகவும் கருதி,

புறத்தே ஞானபூசை செய்யுமாறு போல, இதயதாமரையிற் சிவபெருமானை அப்பஞ்சாக்ஷரத்தினால் அமைந்த சிவலிங்கத் திருமேனியிலே கொல்லாமை, ஐம்பொறியடக்கல், அருள், பொறை, ஞானம், தவம், அன்பு, வாய்மை என்னும் அஷ்ட புஷ்பங்கொண்டு அப்பஞ்சாக்ஷரத்தினாற் பூசித்து, குண்டலித்தனமாகிய நாபியில் ஞானவனலை எழுப்பி அதன்கண்ணே ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷத்தினால் விந்துத்தானத்து அமிர்தமாகிய நெய்யைச் சுழுமுனாநாடி இடைநாடியாகிய சுருக்குச் சுருவங்களால் ஓமஞ் செய்து, விந்துஸ்தானமாகிய புருவநடுவிலே சிகாரம் தத்பதப்பொருளும், யகாரம் துவம்பதப் பொருளும், வகாரம் அசிபதப் பொருளுமா- முறைமை கொண்டு, அப்பஞ்சாக்ஷரத்தினாற் சிவோகம் பாவனை செய்யின், அப்பொழுதே அங்ஙனம் விளங்கித் தோன்றும் சிவபெருமானுக்கு ஆன்மா அடிமையாம்.

71. ஓமித்தலும் தியானித்தலும் பூசைக்கு அங்கங்களாமெனவும், பூசை அங்கியாம் எனவும் கொள்ளற்பாற்று. சுட்டறிவிறந்து ஞானத்தினால் ஞேயத்தைக் கண்டு, எங்கும் தானாக நிட்டை கூடியவிடத்தும், தொன்று தொட்டுவந்த ஏகதேசப்பழக்கத்- தினாற் புறத்தே விடயத்திற் சென்று பற்றுவதாகிய தன் அறிவை அங்ஙனங் செல்லாது மடக்கி, அகத்தே ஒரு குறியின்கண்ணே நிறுத்தி நிஷ்டைகூடிநிற்கு முறைமையை ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரம் ஓதும் முறைமையில் வைத்துக்கண்டு, சிந்திக்கச் சிந்திக்க, அஃது சிவதரிசனத்தை விளக்கி வாசனைமாத்திரத்தினாற் புறத்தே போய்ப் பற்றும் ஏகதேச அறிவைப் பற்றறக் கெடுத்துப் பூரண நிலையிற் கொண்டு செல்லுமாம்.

72. பஞ்சாக்ஷரத்தை ஓதுமுறையால் ஒரு குறியின்கண்ணே வைத்துக் காண்டல்வேண்டும் என்றும், அங்ஙனம் கண்டபோது சிவபெருமான் தன்னிடத்து விளங்கித் தோன்றும் என்றும், அங்ஙனம் தோன்றிய போது ஆன்மா சிவபெருமானுக்கு அடிமையாமென்றும் கூறப்படுகின்றது :-

73. (வெ.பொ.) ஆகாயத்திற் சஞ்சரிக்கும் நவக்கிரகங்களுக்குள்ளே ஏனைய கிரகங்கள் போலக் காணப்படாத இராகு கேதுக்களைக் கிரகணகாலங்களிற் சந்திராதித்தரிடத்துக் காணுமாறுபோல, பதிபசுபாசம் என்னும் முப்பொருள்களுள்ளே "யான் அறிந்தேன் அறிகின்றிலேன்" என்னும் உணர்விற்கு விஷயமாகக் காணப்படும் பசுபாசங்களோடொப்ப வேறு காணப்படாத பதிப்பொருளாகிய சிவபெருமானைத் தன் இதய தாமரையின்கண்ணே பஞ்சாக்ஷரத்தை ஓதுமுறையினாற் காணின், கோலை நட்டுக் கயிற்றினாற் சுற்றிக் கடையுங்காற் காட்டத்தினின்றும் வெளிப்படும் அக்கினி போல, சிவபெருமான் ஆண்டு வெளிப்பட்டு அறிவுக்கறிவாய் விளங்கி நிற்பர். அப்போது ஆன்மாவும் அக்கினியைச் சேர்ந்த இரும்புபோலத் தன் சுதந்திரத்தைவிட்டு அச்சிவபெருமானுக்கு அடிமையாமாகலான், ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரம் விதிப்படி கணிக்கற்பாலதேயாம்.

திலேஷுதைலம் ததிநீவ சர்ப்பிராப: சுரோத: ஸ்வரணீசு சாக்நி:! ஏவமாத்மாத்மநி கிருஹ்யதே ஸௌசத்யே நைநம் தபசா யோநுபச்யதி (சுவேதாசுவதரம் 1. 15.)

"எள்ளில் எண்ணெய் ஆட்டுதலாற் பெறப்படுதல் போன்றும். தயிரில் நெய் கடைதலாற் பெறப்படுதல் போன்றும். (வறந்த) நதியில் ஜலம் தோண்டுதலாற் பெறப்படுதல் போன்றும், விறகில் அக்கினி கடைதலாற் பெறப்படுதல் போன்றும் ஆன்மாவிற்

பரமான்மாவானவர் சத்தியத்தினாலும் ஞானத்தினாலும் அறியப்படுகின்றார்." என்று சுருதியும்.

திலேஷுவா யதா தைலம் தத்நிவா சர்ப்பிரர்ப்பிதம்!
யதாப : சுரோதசி வியாப்தா யதாரண்யாம் குதாசந:
ஏவமேவ மஹாத்மாநமாத்மந்யாத்மவிலக்ஷணம்!
சத்யேநதபசா சைவ நித்யயுக்தோநுபச்யதி!
(வாயுசங்கிதை, பூருவபாகம், 4: 74, 75.)

"எள்ளிலே எங்ஙனம் எண்ணெயும், தயிரிலே எங்ஙனம் வெண்ணெயும் அடங்கி இருக்கின்றனவோ, நதியில் ஜலமும் அரணியில் அக்கினியும் எங்ஙனம் வியாபகமாயிருக்கின்றனவோ அங்ஙனமே ஆன்மாவுக்கு வேறாய் வியாபித்துள்ள பரமான்மாவை (ஒருவன்) சத்தியத்தோடும் ஞானத்தோடும் எக்காலமும் இயைந்து நின்று காண்கின்றான்" என்று ஸ்மிருதியும் கூறுகின்றன. அங்ஙனம்,

விறகிற் றீயினன் பாலிற்படு நெய்போன்
மறைய நின்றுளன் மாமணிச் சோதியா
னுறவு கோனட் டுணர்வு கயிற்றினான்
முறுக வாங்கிக் கடையமுன் னிற்குமே

என்று ஸ்ரீவாகீசர் அருளினர்.

74. அண்டத்திலுள்ளனவெல்லாம் பிண்டத்துள்ளும் சூக்குமமாய் இருத்தலின், அண்டவடிவாகிய முப்பத்தாறு தத்துவங்களும் இதயத்திலே கமலரூபமாய் விளங்குகின்றமையால் முப்பத்தாறு தத்துவங்களுக்கும் அப்பாற்பட்டு வியாபகமாய் விளங்கும் சிவபெருமானை இதயதாமரையின் மேல் அலரக்கண்டு பூசித்தல் அமைவுடைத்தெனத் தெளிவிக்குமாறு, இதயதாமரையின் இயல்பு கூறப்படுகின்றது:-

75. (வெ.பொ.) பிருதிவி முதலிய இருபத்துநான்கு தத்துவமும் நாபியினின்றும் தோன்றிய எண்விரலளவினதாகிய நாளவடிவும், வித்தியா தத்துவம் ஏழும் சுக்தவித்தையுமாகிய எட்டும் எட்டிதழ்வடிவும், ஈசுரதத்துவம் சாதாக்கியதத்துவமும் அறுபத்தினான்கு கேசரவடிவும், சத்திதத்துவம் அக்கேசரங்க-ளுக்குள்ளாகிய பொகுட்டுவடிவும், சிவதத்துவம் அப்பொகுட்டின்-மீதுள்ள ஐம்பத்தொரு பீஜவடிவுமாமாதலின், அம்முப்பத்தாறு தத்துவக்கமலாசனத்தின்மேல் நிற்கும் சிவபெருமான் திருவடி பஞ்சாக்கரத்தினாற் பூசிக்கற்பாற்றாம்.

76. இருதய நாப்ப ணஞ்செழுத் துருவி னிறைவனை யுயிர்க்கொலை செயாமை, யருள்பொறி யடக்கல் பொறைதவம் வாய்மை யன்பறி வென்னு மெண்மலர்கொண், டொருமையொ டருச்சித் திடுகவென் றடியர்க் கொள்ளிய தீக்கை செய் துணர்த்தத், திருவமர் துறைசை யுறையருட் குருவாந் திருநமச் சிவாயர்தாள் போற்றி

எனவும்,

77. மலமெனுந் தடத்திற் கருமசே தகத்தின்
மாயையாங் கிழங்கிலங் குரித்த
மன்னுழ வெட்டாந் தத்துவ நாள
மலரிதழ் வித்தையேழ் வித்தை
நலமிகு மீசன் சதாசிவ மிரண்டு
நண்ணுகே சரங்களாஞ் சத்தி
நற்பொகுட் டாகு நாதமே வித்து
நயந்தகண் ணாமென விரவி
யிலகுமென் னுடலப் பதுமபீ டிகைநீ
யிருந்தரு ளாசன மெனாம
லெனதுபுக் கிலதா யெண்ணினேன் றெளிய
வியலருட் பார்வைதந் தனையே

யலகிலா வுயிர்கண் மலநடைக் கிலையா
　　யருணடைக் குண்மையாய் நின்ற
வாவடு துறைசை யம்பல வாணா
　　வடியவர்க் கருளுமா நிதியே

எனவும் போந்த திருவாக்குகள் பற்றியும் உணர்ந்து கோடற்பாற்று.

78. மற்றோர் பிரகாரமாகக் கமலாசனம் கொள்ளுமாறு கூறப்படுகின்றது:-

79. பிருதிவியாகிய நிவிர்த்திகலாரூபம் நாளம் எனவும், அப்புமுதலிய இருபத்துமூன்று தத்துவமாகிய பிரதிஷ்டாகலாரூபம் மலர் எனவும், வித்தியாதத்துவமாகிய வித்தியாகலாரூபம் கேசரம் எனவும், சுத்தவித்தை ஈசுரம் சாதாக்கியம் என்னும் மூன்று தத்துவமாகிய சாந்திகலாரூபம் பொருட்டு எனவும், சத்திதத்துவம் சிவதத்துவம் என்னும் இருதத்துவமாகிய சாந்தியதீதகலாரூபம் பொகுட்டிற் காணப்படும் பீஜம் எனவும் கோடல் அமையும்.

80. முப்பத்தாறு தத்துவங்களால் அமைந்த கமலாசனத்தின் மீது,

81. *ய ஆத்மநி திஷ்டந்!*

82. *யஸ்ய ஆத்மா சரீரம்!*

83. "எவர் ஆன்மாவிலே உளரோ" எனவும், "எவருக்கு ஆன்மா சரீரம்" எனவும் மத்தியந்தினசாகை கூறுகின்றமையானும்,

84. *ததாலயஸ்தமாத்மாநம் சிவரூபம் விசிந்தயேத்!*

85. "தேகமாகிய சிவாலயத்தின்கண்ணே ஆன்மாவைச் சிவலிங்க வடிவாகக்கொண்டு" என்று வாதுளாகமம் கூறுமாற்றாலும், ஆன்மாவே சிவலிங்கம் என்றும், அதற்கு உயிராய் உள்ளது சிவன்

திருவடியாம் என்றும் கொள்க. இதுபற்றியே, மனவாசகங்கடந்தார் "எட்டுமிரண்டு முருவானலிங்கத்தே நட்டதம்புதல்வா" என்றும், திருமூலநாயனார் "தெள்ளத்தெளிந்தார்க்குச் சீவன் சிவலிங்கம்" என்றும் அருளிச்செய்தார்கள்.

86. பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாயம், சூரியன், சந்திரன், ஆன்மா என்னும் எட்டினையும் திருமேனியாகக்கொண்ட சிவபெருமானுக்கு ஆன்மா அந்த எட்டனுள்ளே ஓர் திருமேனியாய் முடிதலினால், சிவபெருமான் பசுபதி எனவும், ஆன்மா பசு எனவும் கொள்ளப்படுவார் என்றும், சிவன் தாளாகிய சத்தே ஆன்மாவுக்கு உயிராம் என்றும், தாள் என்றது சிவசத்தியின்மேற்றாம் என்றும், இதுபற்றியே இருக்குவேதம்

87. அந்தரிச்சந்தி தம் ஜநே ருத்ரம்
பரோமநீஷயா கிருப்ணந்தி சிஹ்வயா சசம்!

88. "சனங்களிடத்து அந்தரியாமியாய் நிற்கும் பரனாகிய அந்தச் சிவபெருமானைச் சத்தியோடு கூட அகத்திற் பற்றுகின்றவர்களே அன்னத்தை நாவினாற் கிரகிக்கின்றார்கள்" என அந்தரியாக பூசையை விசேஷித்துக் கூறியதாம் என்றும் ஓர்க.

89. சிவாகமத்திலே விதிக்கப்பட்டவாறு புலரிக்காலத்திலே புன்னை, வெள்ளெருக்கு, சணபகம், நந்தியாவர்த்தம், நீலோற்பம், பாதிரி, அலரி, செந்தாமரை என்னும் அஷ்டபுஷ்பங்கொண்டும், மற்றைக் காலங்களில் அச்சிவாகமத்தில் விதிக்கப்பட்டவாறு வெவ்வேறு அஷ்டபுஷ்பங்கொண்டும் புறத்தே பூசிக்கப்படுதலால், தேவாரத்தில் "எட்டுநாண்மலர் கொண்டவன்" எனப்படும் சிவபெருமானை அகத்தே ஆன்மலிங்கத்திலே தமது அறிவைக் கொல்லாமை, ஐம்பொறியடக்கல், பொறை, அருள், அறிவு, வாய்மை, தவம், அன்பு என்னும் அஷ்டபுஷ்பமாக்கிச் சதாகாலபூசை செய்துவரின்.

கிரகணகாலத்திற் சூரியன் புலப்படுமாறுபோலவும், கண்ணாடியை விளக்குந் தோறும் பிரகாசம் மேற்படுதல் போலவும், பாசி படர்ந்த நீரின்கண்ணே கல்லுவிட் டெறிந்தபோது பாசிநீங்க நீர்தோன்று-மாறுபோலவும், சிவபெருமான் ஆன்மாவின் கண்ணேவெளிப்பட்டு இன்பம் அளித்திடுவார்.

90. அஹிம்சா பிரதமம் புஷ்பம் துவிதீய மிந்திரிய நிக்ரஹம்!
திருதீயந்து தயாபுஷ்பம் க்ஷமாபுஷ்பம் சதுர்த்தகம்!
ஞானபுஷ்பம் தப:புஷ்பம் பக்திபுஷ்பந்து சப்தமம்!
சத்யமே வாஷ்டமம் புஷ்ப மேபிஸ்துஷ்யதி சங்கர:!

91. இதனால் அகிம்சை என்றது கொல்லாமையையும், இந்திரிய நிக்கிரகம் ஐம்பொறியடக்கலையும், தயை அருளையும், க்ஷமை பொறையையும், ஞானம் அறிவையும், தபம் தவத்தையும், பக்தி அன்பையும், சத்தியம் வாய்மையையும் உணர்த்தும் என்க, இவ்வுண்மை நோக்கியே,

92. ஸ்வதேஹாயதநஸ்யாந்தர்மநசாஸ்தாப்ய சங்கரம்!
ஹிருத்பத்மபீட மத்யேது தியாநயஞ்ஞேந பூஜயேத்!
தியாநயஞ்ஞ: பர: சுத்த: சர்வதோஷவிவர்ஜித:!
தேநேஷ்ட்யா முக்திமாப்நோதிபாஹ்யை: சுத்தைச்ச நாத்வரை:!
ஹிம்சாதி தோஷமுக்த துவாத்விசுத்த: சித்தசாதந:!
தியாநயஞ்ஞ: பரஸ்தஸ்மா தபவர்க்க பலபிரத:!!

93. "தனது தேகமாகிய ஆலயத்தின் கண்ணே சிவபெருமானை மானசமாகத் தாபனஞ் செய்து, இதயகமலத்தின் கண்ணே, கந்தம், மலர், தூபம், தீபம், திருமஞ்சன முதலியவற்றை மனத்தினாற் கருதிக்கொண்டு, தியானயாகம்வாயிலாகப் பூசிக்க, தியானயாக மானது மேலானதும், தூயதும், சமஸ்த குற்றமும் நீங்கியதுமா-யுள்ளது. அந்த அந்தரியாக தியான யோகத்தினால் முத்தியை

அடைகின்றான். புறத்துள்ள தூய யாகங்களினால் முத்தி எய்தாது. கொலை முதலிய குற்றங்கள் நீங்கி இருத்தலால், அந்தரியாகம் மிகுதூயதும் சித்தசாதனமாயும் உள்ளது. தியானயாகமானது மிக மேலானதாதலால். அது முத்தியைப் பாலிப்பதாயுள்ளது'' என்று சிவதருமோத்தராகமம் கூறிற்று. இவ்வுண்மையை வருத்தமற உய்யும்வழி என்னும் நூலும்

94. "அலலாக்கைக் கில்லை யருவருப்பு மில்லை
கொலையுமிலை யுட்பூசை கூடு"

என்று கூறிற்று.

95. அறுபத்துமூன்றுநாயன்மாருள்ளே அந்தரியாகபூசை செய்து வந்தவர் திருமயிலாப்பூர் வாயிலார்நாயனார். அவ்வுண்மை.

96. "மறவாமை யானமைத்த மனக்கோயி லுள்ளிருத்தி
யுறவாதி தனையுணரு மொளிவிளக்குச் சுடரேற்றி
யிறவாத வானந்த மெனுந்திருமஞ் சனமாட்டி
யறவாணர்க் கன்பென்னு மமுதமைத்தர்தச் சனைசெய்வார்"

என்னும், திருச்செய்யுளால் அறியப்படுகின்றது.

ஒன்பதாஞ் சூத்திரத் தொகைப்பொருள்

ஆன்மா இறைபணி நிற்றலும், அவ்வான்மா தான் பணிநீத்தலுமாகிய இரண்டும் கருத்தினால் வேறுபடா என்றும், இவ்விறைபணி நிற்றலால் ஐம்புலவேடருள்ளே வளர்ந்த இழிவு நீங்குதலாகிய ஆன்மசுத்தி எய்தும் என்றும், சிவதரிசனத்தில் நிகழ்வது ஆன்ம சுத்தியாம் என்றும், பசுஞானத்தினாலும், பாசஞானத்தினாலும் அறியப்படாத சிவபெருமானை அவரது அருண் ஞானக்கண்ணினால் ஆன்மாவின் ஆராய்தல்வேண்டும் என்றும், புறப்பொருளைக் காணுமியல்பினதாகிய கண்ணானது தன்னியல்பை அறியமாட்டாதவாறுபோல, தத்துவதாத்துவிகங்களை அறிகின்ற ஆன்மாவானது தன்னையும் அறியமாட்டாது தன்னைச் செலுத்தும் சிவபெருமானையும் அறியமாட்டாது என்றும், சிவபிரான் ஆன்மாவின் கண்ணே அறிகின்ற ஆன்மாவானது தன்னையும் அறியமாட்டாது. தன்னைச் செலுத்தும் சிவபெருமானையும் அறியமாட்டாது என்றும். சிவபிரான் ஆன்மாவின் கண்ணே அறியற்பாலராம் என்றும், அசத்தாகிய பிருதிவி முதலிய தத்துவங்கள் நிலையில்லாதன என்று விவேகித்து அறியின் சிவஞான சொரூபம் வெளிப்படும் என்றும், அச்சிவஞானத்தினால் ஆசாரியர் மாணாக்கனுக்குச் சித்தாந்த மகாவாக்கியத்தை உபதேசிப்ப, அவன் சோகம்பாவனையை நாடோறும் பயின்று வந்தால் மாயாகன்மங்களை விட்டு நீங்குவான் என்றும், ஐம்புலனுக்கு வேறாக ஆன்மா தன்னைக் காண்டலும் பிரபஞ்சத்தை அசத்தென்று காண்டலுமாகிய இரண்டும் சிவப்பேற்றிற்குச் சாதகங்களாம் என்றும். அச்சாதகங்களாற் சிவஞானம் விளக்கி ஞேயமாகிய சிவம் காட்சிப்பட்டவிடத்தும், முன்னர்த் தான்பற்றிய ஏகதேசக் காட்சியாகிய வாசனை நீக்குதற்கு ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரத்தை விதிப்படி கணித்தல் வேண்டும் என்றும். தனது உடலின்கண்ணே இதயத்தையும். நாபியையும். புருவநடுவையும்

முறையே பூசைத்தானம், ஓமத்தானம், தியானத்தானமாய்க்கொண்டு, முப்பத்தாறு தத்துவங்களால் அமைந்த இதய கமலத்தின்கண்ணே அமர்ந்த பஞ்சாக்ஷரத்திருமேனியிற், கொல்லாமை முதலிய அஷ்ட புஷ்பங்கொண்டு பூசித்தல்வேண்டும் என்றும், அங்ஙனம் பூசிக்குங்காற் சிவபெருமான் அறிவுக்கு அறிவாய் விளங்கி நிற்பார் என்றும் கூறப்பட்டதாம் என்க.

சிறப்பதிகாரம்

பயனியல்

பத்தாஞ் சூத்திரம்

1. சிவேனைக்யம் கத: சித்தஸ்ததீந: ஸ்வவிருத்திக:!
மலமாயாத்யசம்ஸ்பிஷ்டோ பவதி ஸ்வாநுபூதிமாந்!!

2. (இ-ள்.)சிவனோடு ஒற்றுமை அடைந்த ஆன்மா; அச்சிவன் வயத்தனாதலாகிய தன் விருத்தியை யுடையனாய்; மலம் மாயை முதலியவற்றால் தொடக்குண்ணாதவனாய்; சுவாநுபூதியாகிய சிவபோகமுடையனாவன்.

3. அவனே தானே யாகிய வந்நெறி
யேக னாகி யிறைபணி நிற்க
மலமாயை தன்னொடு வல்வினை யின்றே.

4. (இ-ள்.) அவனே தானே ஆகிய அந்நெறி = (பெத்தநிலையில்) அவ்வான்மாவே தானேயாய்ச் சிவன் நின்ற அம்முறையானே; ஏகனாகி இறைபணி நிற்க = (முத்தி நிலையில்) சிவனே தானெனும் படி ஆன்மா இறைபணியில் நிற்குமாயின்; மலமாயை தன்னொடு வல்வினை இன்று = மலம் மாயை என்பவற்றோடு வலியகன்மமும் இல்லையாம்.

5. (க-ரை.) பாசக்ஷயம் பண்ணுமாறு உணர்த்துகின்றது.

6. (க-பொ.) ஏழாஞ் சூத்திரத்தினாற் சாதிக்கும் பொருளியல்பும், எட்டாஞ் சூத்திரத்தினாற் சாதித்துப் பெறப்படும் பொருளியல்பும், ஒன்பதாஞ் சூத்திரத்தினாற் சாதிக்குமாறும் உணர்த்தி, இனி அச்சாதனத்தினால் எய்தும் பயனியல்பு வகுத்துக் கூறப்படுகின்றது. பாசக்ஷயமும் (பாசவீடும்), சிவப்பேறும் எனப் பயன் இருவகைப்படும். அவ்விரண்டினுள்ளே சுட்டுணர்வினாலாகிய ஏகதேசக்காட்சி திருவஞ்செழுத்தின் உச்சரிப்பினாற் பற்றறக் கழியும். அது கழிதலினாற் பெறப்படுவது ஆன்மசுத்தியாம். ஆன்மசுத்தியின் பயன் பாசக்ஷயமேயாம். ஒன்பதாஞ் சூத்திரத்திற் பாசக்ஷயம் எய்துமாறு சிந்தனை செய்தபொருளைத் தெளிய உணர்த்துவது பத்தாஞ்சூத்திரம் என்பதாம்.

7. இச்சூத்திரம் ஞானத்துயோகமாகிய தெளிதலை உணர்த்துகின்றது. இது நிதித்தியாசனம் எனவும் படும்; சிவயோகமுமாம், ஆதித்தகிரணத்தைக் கலந்த கண்போல ஆன்மா திருவருளோடு அழுந்தாது சேர்ந்து அருளாய்நிற்றலே சிவயோகம். இது ஞானயோகஸ்தானமாய், "தில்லைவட்டமாய்" "அறிவினெல்லையாய திருத்தில்லையெல்லை" யாயுள்ள துரிய சிதம்பரத்தின் பாலதாம் என்பது.

8. (சூ.பி.பொ.) சிவஞானக்கண்ணினால் ஆன்மாவிலே நாடப்பட்ட சிவன் பொருட்டன்மையால் ஆன்மாவுக்கு வேறேயாயினும், வேறு காணப்படாது யானே கண்டேன் என்னுமாறு ஆன்மாவேயாய் நின்ற பெத்தநிலையிற் போல, ஈண்டு ஆன்மா தானென வேறு காணப்படுமாறின்றி அச்சிவனேயாமாறு ஒற்றுமைபட்டுத் தான் பணி நீத்தலாகிய இறைபணியிலே சலியாது நிற்பின், மலம் மாயை கன்மம் என்னும் மூன்றும் இல்லையாய் ஒழியும்.

9. ஈண்டு ஒற்றுமைப்படுதலாவது

(1) குடம் உடைந்தபோது குடாகாயமும் மகாகாயமும் ஒன்றாதல் போல ஒற்றுமைப்படுதலோ?

(2) இன்றேல் வெள்ளியை இப்பி என்பதுபோல விபரீதக்-காட்சியான் ஒற்றுமைப்படுதலோ?

(3) இன்றேல் மண்ணே குடம் என்பதுபோல ஒன்று திரிந்து மற்றொன்றாய் ஒற்றுமைப்படுதலோ?

(4) இன்றேல் வெள்ளைநிறமும் தாமரையும்போல குணகுணித்-தன்மையால் ஒற்றுமைப்படுதலோ?

(5) இன்றேல் தீயும் இரும்பும்போல ஒன்றினொன்று கலத்தலால் ஒற்றுமைப்படுதலோ?

(6) இன்றேற் பாலும் நீரும்போலப் பிரிக்கப்படாத இயல்பினால் ஒற்றுமைப்படுதலோ?

(7) இன்றேற் கருடனும் மாந்திரிகனும்போலப் பாவனை மாத்திரையினால் ஒற்றுமைப்படுதலோ?

(8) இன்றேற் காய்ச்சிய இரும்பின் நீர்போல ஒன்றின் ஒன்று லயமாதலால் ஒற்றுமைப்படுதலோ?

(9) இன்றேற் பேயும் பேய்பிடியுண்டவனும்போல ஆவேசத்தினால் ஒற்றுமைப்படுதலோ?

(10) இன்றேற் காட்டத்தில் அங்கிபோல விளங்காமையான் ஒற்றுமைப்படுதலோ?

(11) இன்றேற் சூரியனொளியின் விளக்கொளிபோலச் சத்தி-கெட்டு நிற்றலால் ஒற்றுமைப்படுதலோ?

(12) இன்றேல் தலைவனும் தலைவியும்போல இன்பநுகர்ச்சி மாத்திரையான் ஒற்றுமைப்படுதலோ?

(13) இன்றேல் நட்பினர் இருவர் போல நட்பின் மிகுதியால் ஒற்றுமைப்படுதலோ?

(14) இன்றேல் ஆவும் ஆவும்போல ஒப்புமைமாத்திரையான் ஒற்றுமைப்படுதலோ? என்று அவ்வச்சமயத்தார் கூறும் ஐயப்பாடுகளெல்லாம் பொருந்தா என்று கொண்டே, சிவபெருமான் ஆன்மாவுக்கு வேறேயாயினும் பெத்த-காலத்தில் அச்சிவபெருமான் அவ்வான்மாவேயாய் ஒற்றுமைப்பட்டு நின்றவாறுபோல, முத்திநிலையில் ஆன்மா சிவனேயாய் ஒற்றுமைப்பட்டு ஏகனாகியிறைபணிநிற்றல் வேண்டும் என்று பெறப்பட்டது.

முதலாஞ் சூர்ணிகை

10. அரனுடன் ஒன்றாகி நில்.

11. (சூ.பொ.) அந்த ஆன்மா தான் என வேறு காணப்படுமாறின்றிச் சிவனோடு ஒற்றுமைப்பட்டு ஏகனாகி நின்றால், யானும் எனதும் எனப் பகுத்துக்காணும் மயக்கவுணர்விற்கேதுவாகிய மலம் நீக்கி அச்சிவபிரானது திருவடியாகிய சிவானந்தத்தைப் பெறுமாதலான், அந்தச் செருக்கு நீங்குதற்குக் காரணமாதல் பற்றி, சிவபெருமான் இந்த ஆன்மாவேயாய் நின்றமைபோல, அச்சிவபெருமானோடு ஆன்மா ஏகனாகிநிற்றல் வேண்டுமென்பதாம்.

12. யானும் எனதும் எனப் பகுத்துநிற்கும் உணர்வே மயக்க உணர்வு என்றமையை உதாரணங்கொண்டு விளக்குகின்றார் :-

13. (வெ.பொ.) ஆன்மாவாகிய ஞாதாவையும், சிவமாகியஞேயத்தையும், யான் என்றும் அவன் என்றும் பகுத்தறிந்து நிற்பார்க்கும் யானே என நிற்பார்க்கும் போல அவ்வாறு கருதுகின்ற ஆன்மபோதம் முற்பட்டுத் தோன்றுமாதலான், அது தோன்றுங்காற் சிவனாகிய தான் என்று ஒரு முதல் காணப்படுமாறின்றித் தான் அவ்வான்மாவேயாய்க் காணப்பட்டும், இனி "யான் என்று ஒரு முதல் காணப்படுமாறில்லை என்றறிந்து சிவனே முழுவதும் எனக் காண்பாரை" அங்ஙனம் வேறு காணப்படுமாறில்லை என்று தனது திருவடி வியாபகத்துள் வியாப்பியமாய் அடக்கி நிற்கச் செய்து தானே முழுவதுமாய்க் காணப்பட்டும் நிற்பன்.

14. இதுபற்றியே, மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் "நல்வினைத் தெய்வம் இவளைக் களவின்கட் கூட்ட, அமுதமும் அதன்கட் கரந்துநின்ற சுவையுமென்ன என் நெஞ்சம் இவள்கண்ணே ஒடுங்க, யான் என்பதோர் தன்மை காணாதொழிய, இருவருள்ளங்களும் ஒருவேமாமாறு கரப்ப, ஒருவேமாகிய ஏகாந்தத்தின்கட் பிறந்த புணர்ச்சிப்பேரின்பவெள்ளம் யாவரான் அறியப்படும்" என்பது பற்றிச் "சொற்பா லமுதிவள் யான்சுவை யென்னத் துணிந்திங்ஙனே, நற்பால் வினைத்தெய்வந் தந்தின்று நானிவ ளாம்பகுதிப், பொற்பாரறிவார்" என்றருளிச் செய்தார். இங்கே இவள் எனச் சுட்டப்பட்டது சிவபரம்பொருளே என்றும், பேரின்ப வெள்ளத்தை அடைந்தவன் ஆன்மா என்றும் அறியற்பாற்றாம்.

15. திருநாவுக்கரசுநாயனாரும்.

"எம்பிரா னென்றதேகொண் டென்னுளே புகுந்துநின்றிங், கெம்பிரானாட்டவாடி யென்னுளே யுழிதர்வேனை, யெம்பிரா னென்னைப் பின்னைத் தன்னுளே கரக்குமென்றா, லெம்பிரா னென்னினல்லா லென்செய்கே னேழையேனே"

என்று அருளிச்செய்தார்.

16. திரண்டாம் பயனெனுந் திருவரு டெளியிற்
சென்றுசென் றணுவாய்த் தேய்ந்துதேய்ந் தொன்றா
மென்றிறை யியற்கை யியம்புத றகும்

என்று உமாபதிதிவாசாரியார் தமது சங்கற்பநிராகரணத்திற்-பரமசித்தாந்தமாக (மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் திருவாக்கை) முடிவின்கண்ணே எடுத்து ஓதியவாறே, ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரத்தில் உய்த்துணர்ந்துநிற்றலே ஏகனாகி நிற்றலின் பொருளாம்.

17. வாதனாமலம் போக்கி ஆன்மசுத்திபண்ணுதற்குப் பஞ்சாக்ஷரத்தை விதிப்படி உச்சரித்தலே சாலும், அதற்குமேல்ஏகனாகிநிற்றல் எதன் பொருட்டாமெனின், அங்ஙனம் நிற்றலால் யான் எனப்படும் ஞாதாவும், எனது எனப்படும்ஞானமும், அதற்கு விஷயமாய் எனது எனப்படும்ஞேயமுமாகப் பகுத்துக்காணும் மயக்க உணர்விற்குக் காரணமாகிய மலவாசனை நீங்கும்; அது நீங்கினாற் சிவனார் திருவடியாகிய சிவானந்தத்தை அனுபவிக்கும்; ஆதலால் மலவாசனை நீங்கிச் சிவானந்தத்தை அடைதற்கு ஏகனாகி நிற்றலாகிய இது சாதகமேயாம்.

18. ஸ்தூலவொளியாகிய கண்ணொளியும் சூக்குமவொளியாகிய விளக்கொளியும் அத்துவிதமாய்க் கலந்துநிற்குநிலை பிரித்தறிய வாராமையான்,

19. கண்ணொளியாய்க் காணுங்காற் காணுந்தன்மையே முனைத்துத் தோன்றுமாகலான், அப்போது விளக்கொளி இருந்தும் இல்லைத்-தானே;

20. இன்றேல் விளக்கொளியாய்க் காணுங்காற் காட்டும் தன்மையே முனைத்துத்தோன்றுமாகலான் அவ்வழி கண்ணொளி இருந்தும் இல்லையாமே;

21. கண்ணொளியும் விளக்கொளியும் எனப் பகுத்துக் காணப்புகினும், காணுந்தன்மையே முற்பட்டுத்தோன்றுதலால் விளக்கொளி திரிவுபுலனாகக் காணப்படுவதல்லது தெளிவுக்காட்சிப்படு-மாறில்லை;

22. அதுபோல ஸ்தூல அறிவாகிய ஆன்மாவும் சூக்கும அறிவாகிய சிவனும் அத்துவிதமாய்க் கலந்துநிற்கு நிலையும் பிரித்தறிய வாராமையால்,

23. ஆன்மாவாய்க் காணுங்கால் ஆன்மபோதமே முனைத்துத் தோன்றுமாகலால் அவ்வழி சிவனிருந்தும் இல்லையாமே;

24. இன்றேற் சிவனாய்க் காணுங்காற் காட்டுந்தன்மையே முனைத்துத் தோன்றுமாகலான், அவ்வழி ஆன்மா இருந்தும் இல்லையாமே;

25. இனி ஆன்மாவும் சிவனும் எனப் பகுத்துக் காணப்புகினும் தற்போதமே முற்பட்டுத் தோன்றுமாகலான், அவ்வழியும் சிவன் திரிவுக் காட்சிக்குப் புலனாகக் காணப்படுவரன்றித் தெளிவுக்-காட்சிக்குப் புலனாய் நிற்குமாறில்லையாம்; ஆதலால் ஆன்மா தான் என்றொருமுதல் காணப்படாது எல்லாம் சிவனே எனக் காண்டல் தெளிவுக்காட்சியேயாம்.

26. கண்ணுக்கு ஒளியிருத்தலினாலன்றோ,

ஆதித்ய : சக்ஷுர்பூத்வாக்ஷிணீ பிராவிசத்!

27. "ஞாயிறு கண்ணாகி இரு கண்களுள்ளே பிரவேசித்தான்" என்று ஐதரேயசுருதி கூறுகின்றமையானும்,

28. சாட்சுஷோ ஹி ரச்மி:!

29. "கண்ணுக்கு ஒளி உளதன்றோ" என்று நியாயசாஸ்திரம் கூறுகின்றமையானும்,

30. ஏஷ ரசேர யச்சட்சு:!

பிருகதாரணியசுருதி கூற, அதற்குச் சங்கராசாரியர்

31. தைஜஸம் ஹி சட்சு:!

32. "ஒளியுடைத்தன்றோ கண்" என்று பொருள் கூறுகின்றமையானும்,

33. (தந்ந) ரூபைகநிஷ்டத்வாச்சட்சுஸ்தைஜஸமிந்திரியம்!

34. "கண்ணானது ரூபமொன்றையே விஷயீகரித்தலால் ஒளியுடைய இந்திரியமேயாம்" என்று பவுட்கராகமம் கூறுதலானும் கண்ணுக்கு ஒளி இல்லை என்று கூறும் பித்தர் கூற்றுப் பொருந்தாதாம் என விடுக்க. கண்ணுக்கு இயல்பாய் ஒளியில்லையாயின், அது இருட்காலத்தில் இருட்டை இருட்டென்று எங்ஙனம் அறிய வன்மையுடையதாயிற்றோ? ஆதலால் இயல்பாகக் கண்ணுக்கு ஒளி உண்டு என்பதாம்.

இரண்டாஞ் சூர்ணிகை

35. உன் றொழிலெல்லாம் அரன்பணி என்று கொள்.

36. (சூ.பொ.) ஆன்மாவானது தனது அற்ப இச்சையும், அற்பஞானமும், அற்பசெய்கையுமாகிய இம்மூன்றும் சிவபெருமானது இச்சாசத்தியும், ஞானசத்தியும், கிரியாசத்தியுமின்றி நிகழமாட்டாமையின், அஃதாவது, ஆன்மாவானது தனது விருப்பு சிவபெருமானது இச்சா சத்தி இன்றியும், தனது அறிவு அவரது ஞானசத்தி இன்றியும், தனது செய்கை அவரது கிரியா சத்தி இன்றியும் நிகழமாட்டாமையின், சிவனுடைய விருப்பேயன்றித் தனக்கு விருப்பில்லை என்றும், சிவனுடைய அறிவேயன்றித் தனக்கு அறிவில்லை என்றும், சிவனுடைய செய்கையேயன்றித் தனக்குச் செயலில்லை என்றும் உணர்ந்து,

37. ஓங்குணர்வி லுள்ளடங்கி யுள்ளத்தி லின்பொடுங்கத்
தூங்குவர்மற் றேதுண்டு சொல்

என்றவாறு, சிவபெருமானது மிக ஓங்கிய திருவடிவியாபகத்துக்குள்ளாக அடங்கி, இந்தப் பேரின்பப்பேறு பெற்றேன் என்னும் கெர்ச்சிதமும் அவரது இன்பசத்தியாலாயதென்றறிந்து, அந்தப் பூரணநிலையில் விசாரமற்றுத் தூங்குங்கால், பிரபஞ்சம் சிறிதும் தாக்குமாறில்லை. பிரபஞ்சம் தாக்காதொழியவே, மறுமைக்குக் காரணமாகிய வினையும் ஏறாது. அங்ஙனம் "பல்லடியார்" என்றற்றொடக்கத்த தேவாரத்தில் "செல்லடியேநெருக்கித் திறம்பாது சேர்ந்தவர்க்கே சித்திமுத்தி செய்வான்" என்று கூறப்பட்ட பிரகாரம், சலியாது நிற்றல்தான் இறைபணியில் வழுவாது நிற்றல் எனப்படும்; திருவடிவியாபகத்துள் நில்லாது அதனைவிட்டு நீங்கிநிற்பின் பிரபஞ்சம் தாக்கும்; அது தாக்கவே, விருப்பு வெறுப்புச் சாரும்; அவை சாரவே, பிறவிக்கு வித்தாகிய

பெத்தநிலை வந்து தலைப்படும். ஆகலான், மாயை கன்மங்களின் வாசனை அற்றுப் போதற்கு உபாயம் இது என்று அறிந்து இறைபணியிற் சலியாது நிற்க என்பதாம்.

38. முதலாஞ் சூர்ணிகையிற் கூறப்பட்டவாறு, சிவபெருமானிடத்து ஆன்மா ஏகனாய் நின்றால், ஞாதாவும், ஞானமும், ஞேயமும் எனப் பகுத்துக்காணும் மயக்க உணர்விற்கு ஏதுவாகிய மலவாசனை நீங்கும்.

39. இறைபணி நின்றால், உடம்போடுநிற்குமிடத்து அனுபவித்தற்கு வேண்டப்படும் பிராரத்தவினையும், அதுபற்றிவரும் ஆகாமிய-வினையும் பிரவேசிக்கமாட்டா என்று விளக்கப்படுகின்றது.:-

40. (வெ.பொ.)

(1) வினைகளை நுகர்தற்கும் ஈட்டுதற்கும் கருவியாகிய செவி, வாய்முதலிய இந்திரியங்கள் சிவபெருமானது உடைமை-யாகிய மாயேயமாமன்றி ஆன்மாவாகிய நாமாவன அன்றாம்; அவ்விந்திரியங்கள் தொழிற்படுதலும் சிவபிரான் வயத்தா-னன்றி நம் வயத்தான் அன்றாம். அந்தச் செவிமுதலிய இந்திரியங்கள் சத்தாதி வாக்காதிகளை விடயித்தற்குத் துவாரமாயுள்ள தனுகரணபுவனபோகங்களும், அம் மாயேய மாவனவன்றியாமாவன அன்று; அவை தொழிற்படுதலும் முதல்வன் வயத்தானன்றி நம்வயத்தானன்றாம்;

(2) அவற்றோடு கூடிநின்ற வினைகளை ஈட்டி நுகர்ந்து-வருகின்ற யாமும் எமது அறிவையும் செயலையும் சிவபெருமான் விளக்கியபோது விளங்கியும், விளக்காத-போது விளங்காமலும், (இங்ஙனம் நமது ஞான இச்சாக் கிரியைகள் சிவபெருமான் ஞான இச்சாக் கிரியைகளை-யின்றி நிகழாமையின்), ஆன்மாக்களாகிய நாமெல்லாம்

சிவபெருமானது அடிமையாகிய உடைமையாவே மன்றிச் சுவதந்திரராவேமல்லேம்;

(3) இங்ஙனம் பசுபாசங்களின் இயல்பை உள்ளபடி அறிந்து செய்வனவெல்லாம் சிவபெருமான் அருளின்வழிநின்று செய்யும் செயலாகக் கண்டுகொண்டிருப்பாராயின், இந்த இறைபணியாகிய அடிமைத்திறமுடையார் எவ்வுடம்பினின்று எவ்வினைகளைச் செய்யினும் அவ்வினைகள் அவர்க்குப் பந்தமாகமாட்டா. அவ்வாகாமியவினையைப் பிரியாது உடன்கொண்டு வருவதாகிய பிராரத்தவினையும் தன்னைக் கூட்டும் சிவசன்னிதியிலே உடல் அனுபவிப்பதாய்க் கழியும். ஏனையோர்க்குப் போல அவ்வினைஅவர்க்கு எய்தாதாம்.

ய:சுரோத்திரே திஷ்டந்ய சுரோத்ரமந்தரோ யமயத்யேஷத ஆத்மாந்தர்யாம்யமிருத:! யஸ்துவசிதிஷ்டந்யஸ்துவசமந்தரோயமயத்யேஷத ஆத்மாந்தர்யாம்யமிருத:! யோவிஞ்ஞாநேதிஷ்டந்யோ விஞ்ஞாநமந்தரோயமயத்யேஷத ஆத்மாந்தர்யாம்யமிருத:!

(பிருகதாரணியம். 5.7, 19, 21, 22)

“எவர் சுரோத்திரத்தினும், துவக்கினும் (அங்ஙனம் ஏனையவற்றினும்) இருந்து அச்சுரோத்திரம் துவக்கு முதலியவற்றையும் உண்ணின்று செலுத்துகின்றாரோ, எவர் ஆன்மாவிலிருந்து அதனை உண்ணின்று செலுத்துகின்றாரோ. அவர் உன் அந்தரியாமியாகிய பரமான்மா எனப்படும் சிவனாம்” என்னுஞ் சுருதிப்பிரகாரம், இவ்விந்திரியங்களும் ஆன்மாவும் செலுத்தப்படுதலான் இந்திரியங்கள் சிவபெருமானுக்கு உடைமையாம் என்றும், ஆன்மா அவர்க்கு அடிமையாம் என்றும் பெறப்பட்டது.

சஞ்சிதவினை ஞானாசாரியரால் ஷடத்துவசோதனை செய்த போது எரியைச் சேர்ந்த வித்துப்போலக் கெட்டொழிந்தது; இங்கே பிராரத்தவினையும் ஆகாமியவினையும் உடலின் நுகர்ச்சியாய் ஒழிந்தன.

41. அல்ல லென்செயு மருவினை யென்செயுந்
தொல்லை வல்வினைத் தொண்டன்றா னென்செயுந்
தில்லை மாநகர்ச் சிற்றம் பலவனார்க்
கெல்லை யில்லதோ ரடிமைபூண் டேனுக்கே.

என்று ஸ்ரீவாகீசப்பெருமான் அருளிய திருவாக்கினாலும் அறியற்பாற்று.

42. ஆகாமியவினையும் பிராரத்தவினையும் இறைபணிநிற்பார்க்கு அவர் உயிரைச் சாராது உடலின் அனுபவமாய்க் கழிந்துபோக, அவ்விறைபணி நில்லாத ஏனையோர்க்கு அவ்வினைகள் உடலின் அனுபவமாய்ச்சென்று வருத்துதற்குக் காரணம் கூறி விளக்குதல் வாயிலாகச் சிவபெருமான் நடுவு நிலையிற் பிறழ்ந்திலர் என்று கூறப்படுகின்றது.:-

43. (வெ.பொ.) "தன்னையடைந்தார் வினைதீர்ப்பதன்றோ தலையாயவர் தங்கடன்" என்று திருநாவுக்கரசுநாயனாரருளிச் செய்த பிரகாரம், தம்மிடத்து அடைக்கலம் எனச் சார்ந்தவரை அவர்க்கு வரும் ஏதத்தை நீக்கி, அவர்க்குப் பற்றுக்கோடாய் நின்று இரக்ஷித்தல் உத்தமகுணமுடையார்க்குக் கடமையாதலின், சிவபிரான் ஏனையோரை விடுத்துத் தம்மைச் சார்ந்தவரைப் பாதுகாப்பாராய், அது பற்றி நடுநிலையினின்று கோடினோரல்லராய்த் தம்மைச்சார்ந்து தமது திருவடித்தொண்டுப் பணியின் நிற்கவல்ல அடியார் சிவனேயாய் நிற்குமாறு நிறுவி, அவர்க்குவரும் ஆகாமியவினைத் தொடக்கிலராகச் செய்து,

அவ்விறைபணி செய்யமாட்டாத பிறர்க்கு வரும் ஆகாமிய வினையை நியதிசெய்து அவர்க்குக் கொடுப்பாராதலின், அவ்விறைபணி நிற்பார். நிற்கமாட்டாதார் என்னும் இருவர்க்கும் உணவாகி நுணுகி வந்து நணுகும் பிராரத்தவினையும் அவ்வாறு செய்வோர் செய்திக்குத்தக்க பயனாமாறு இருவேறுவகைப்படச் செய்வர்.

44. இதுபற்றிச் சிவபெருமான் நடுவுநிலைமையுடையராவாரன்றி, கோட்டமுடையாராகாரென்பது ஏனைச் சமயத்தார்க்கும் ஒப்பமுடிந்த பக்ஷமாம்.

45. சிவப்பணியினிற்கும் ஞானிகளுக்கும் பிராரத்தவினை தாக்குமென்பது "தினைத்துணையேனும் பொறேன் றுயராக்கையின் றிண்வலையே" என்றற்றொடக்கத்தனவாகிய மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் திருவாக்குகளால் அறியப்படுவதேயாக, இறைபணி நிற்பார் உலகின்கண்ணே செய்யும் நன்மை தீமைகள் (நன்மை தீமைகளை இவ்விறைபணிநிற்பார்க்குச்) செய்வாரிடத்தே இசையச் செய்வர் சிவபெருமான் என்றதனோடு மாறுபடுகின்றமையால், பிராரத்தவினைவாயிலாக ஆகாமியவினை பிறவிக்கு வித்தாய் நிலைபெறுமே யெனின். அந்தப் பிராரத்தவினை தாக்கினமைக்குக் காரணம் உரைத்து, அது செய்வோர் செய்திப்பயனாய் ஒழியுமென்று கூறப்படுகின்றது:-

46. (வெ.பொ.) தன்பால் வைத்தெடுக்கப்பட்டொழிந்த பெருங்காயத்தினின்றும், அதன் வாசத்தை வாங்கிக்கொள்ளும் பாத்திரத்தின் கண் அந்த வாசம் மங்கிப்போய் மெலிதாய் மணக்குமாறுபோல, நான் அவன் என்று தியானித்துச் சோகம்பாவனை எனப்படும் சிவோகம்பாவனை செய்து இறைபணிநிற்கும் தத்துவஞானிக்குப் பயிற்சிவயத்தினால் அவ்வாறு தியானிக்கின்ற ஆன்ம போதமாகிய

தற்போதம் முனைத்துத் தோன்றுதலுண்டா மாதலின், அதுபற்றிப் பிராரத்தவினையும், அதற்கு வாயிலாக உடம்பு முதலிய மாயேயமும் மங்கிப்போய் வாசனை மாத்திரையாய் மெலிதாய் வந்து தாக்குமாயின், அந்தத் தத்துவஞானி பின்னர்ப் பகுத்துணர்வு உதித்து "ஏகனாகி இறைபணி நின்று" சத்தாயுள்ள சிவனேயாந் தன்மையினால், ஒரோவிடத்து அவ்வாதனைபற்றிப் பிறழ்ந்தாலும் பிறழ வொட்டாது அந்த மெய்ப்பொருட் சிவனாகிய அச்சினை உணர்ந்து நிற்பானாதலினால், அவ்வாகாமியவினை மறு பிறவிக்கு வித்தாய் நிலைபெற்று முறுகுதலின்றித் தனக்குப் பற்றுக்கோடாகிய தனுகரணாதி மாயேயத்தோடு கெட்டொழியும் என்க.

47. பிராரத்தவாதனையினால் ஆகாமியம் மெலிதாய் மூண்டவிடத்து, சிவனாகிய அச்சினை உணர்ந்து நிற்றல் எங்ஙனம் என்று உவமைவாயிலாக விளக்கப்படுகின்றது.:-

48. (வெ.பொ.) சுடாமைக்குக் காரணமாக அக்கினிஸ்தம்பனஞ் செய்யவல்லார், அந்த அக்கினிமத்தியிற் கிடந்தாலும் தம்வெற்றிப்பாட்டினின்று நீங்காதவாறுபோன்றும், குதிரை செலுத்துதற்குரிய அசுவசாஸ்திரப் பயிற்சியில் வல்லார் அக்குதிரையின் வேகத்துட்பட்டாலும் தமது வெற்றிப்பாட்டி-னின்று நீங்காதவாறுபோன்றும், ஐம்புலன்களில் அகப்படா-மைக்கு உபாயம் யாதென்றுணர்ந்து, ஐம்புலன்கள் தம்முள்ளே வியாப்பியமாய் அடங்க, தாம் அவற்றை வியாபித்து மேற்பட்டு-நிற்கும் முறையை ஆராய்ந்து, சிவபெருமானது அருட்டிருவடி வியாபகத்தைத் தலைப்பட்டு அந்த அச்சினை உணர்ந்து நிற்கவல்லார் அவ்வாகாமியவினை மூளுதல்பற்றி ஐம்புல விஷயங்களிற் சென்றாராயினும். அதனால் அவர் தம் வெல்வியை இழந்து பந்தத்தினால் தொடக்குண்பாரல்லர்.

49. யதா புஷ்கரபலாச ஆபோ ந சிலிச்யந்த ஏவமேவம் விதபாபம் கர்ம ந சிலிச்யதே!

50. "தாமரையிலையில் நீர் ஒட்டாததுபோல, (பரப்பிரமசிவனாகிய) அவரை அறிந்தவரிடத்துப் பாவகர்மம் பற்றாது" என்று சாந்தோக்கிய சுருதியும்,

51. பத்மபத்ரம் யதாதோயை: ஸ்வஸ்தைரபி ந லிப்யதே!
சப்தாதிவிஷயாம் போபிஸ்தத்வஜ்ஞாநீ ந லிப்யதே!!

52. "தாமரையிலையானது தனக்கு ஆதாரமாய் நிலைத்த ஜலங்களினால் எங்ஙனம் தொடக்குண்ணவில்லையோ, அங்ஙனம் ஞானி சப்தாதி விஷயங்களினாற் றொடக்குண்ணான்" என்று சிவதருமோத்தராகமமும் கூறியிருத்தல் காண்க.

53. சத்தோடு சார்ந்தவிடத்தும், அசத்தோடு சார்ந்தவிடத்தும் அதுவதுவாய்ச் சத்தசத்தாமியல்பினையுடைய ஆன்மாக்கள் ஐம்புலனாகிய அசத்தைச் சார்ந்தும் அதனாற் சிக்குண்ணாது வெல்வியடைதல் எப்படி என்று கூறப்படுகின்றது:-

54. (வெ.பொ.) சத்தாகிய சிவபிரானோடு கூடியவிடத்துச் சத்தாகிய சிவனாயும், அசத்தாகிய ஐம்புலன்களோடு கூடியவிடத்து அசத்தாயும், இங்ஙனம் சத்தசத்தாமியல்புடைய ஆன்மாவின் உண்மை உணர்ந்தோன் சிவபிரான் திருவருளாலல்லது ஒன்றையும் காணானாய், அவ்வருளின்வழி நின்று காணுமாயின். அப்போது பாசத்திலே பற்றுச்செய்தல் கூடாமையான். சத்தாகிய அப்பெருமானைத் தலைப்பட்டோர் மிகச்சொலித்து எரியும் ஒளிக்கு முன் எதிர்ப்பட்ட அந்தகாரம் போல. அந்தச் சத்தாகிய சிவபிரானது எதிரிலே தனது சத்தி ஏற்கமாட்டாத அசத்தாகிய ஐம்புலனுட் சிக்கி நிற்பாரல்லர்.

55. இங்ஙனம் சத்தாகிய சிவபிரானைத் தலைப்பட்டுத் துரிய அருணிலைச் சுகப்பிரபைநிலையை அடைந்தோர்க்கு ஒருகாலும் பஞ்சகிருத்தியஞ் செய்யவேண்டுமென்றேனும், அட்டமாசித்தி செய்யவேண்டுமென்றேனும், மற்றொருசித்துவிளையாடல் செய்து உலகத்திற் பொருள் புகழ்பெறவேண்டுமென்றேனும் நினைவு உதிக்கச் சாவகாசமிராது; அங்ஙனம் அவர்க்கு அறிவுதிக்கப்பெறுமாயின், அவர் அந்த அருணிலையை அடைந்-தாருமல்லர்; அந்தச் சுகத்தை அடைந்தாருமல்லர்; அமிர்த-முண்டு சுவைகண்டவன் மற்றோர் இழிவாகிய உணவை விரும்பு-வானோ? விரும்புவானல்லன்; அதுபோலாம்.

56. இறைபணிநிற்பார்க்குப் பிராரத்தவினை சிவபிரான் சன்னிதியில் உடற்புசிப்பாய் ஒழிவதன்றி, உயிர்ப்புசிப்பாய் மறுபிறவிக்கு ஆகாமியவினையாய் ஏறுமாறில்லை என்றும், இறைபணிநில்லாத ஏனையோர்க்கு அது உயிருழாய் வருத்தும் என்றும்,

57. இங்ஙனம் இறைபணிநிற்பார்க்கும், இறைபணிநில்லாதோர்க்கும் இருவேறுவகைப்படச் செய்தலாற் சிவபிரான் "சார்ந்தாரைக்-காத்தல்" என்னும் முதுமொழிகொண்டு நடுநிலையினின்று வழுவினாரல்லர் என்றும்,

58. பிராரத்தவாசனை ஒரோவிடத்து இறைபணிநிற்பார்க்கு வந்து தாக்கினும், அது அவரது திருவடிஞானத்தினால் அழிவுறும் என்றும்,

59. அந்த இறைபணிநிற்பார் ஒவ்வோர் ஐம்புலவிடயத்துட்படினும், அவர் அதனாற் பந்தத் தொடக்குணார் என்றும்,

60. சத்தாகிய சிவனைத் தலைப்பட்டோர் அசத்தாகிய ஐம்புலன் மாட்டெய்தி நிற்பாரல்லர் என்றும் கடைப்பிடிக்க.

பத்தாஞ் சூத்திரத் தொகைப்பொருள்

ஏழாஞ் சூத்திரத்தினாற் சாதிக்கும் அதிகாரியாகிய ஆன்மா-வினியல்பும், எட்டாஞ் சூத்திரத்தினாற் சாதித்துப் பெறப்படும் பொருளினியல்பும், ஒன்பதாஞ் சூத்திரத்தினாற் சாதிக்குமாறும் உணர்த்தி, இந்தப் பத்தாஞ் சூத்திரத்தினாற் சிவஞானவாயிலாக ஆன்மாவில் நாடப்பட்ட சிவன் பொருட்டன்மையால் வேறேயாயினும், வேறுகாணப்படாது யானே கண்டேன் எனும்படி சிவன் பெத்தநிலையில் ஆன்மாவேயாய் நின்றமைபோல, ஆன்மா முத்திநிலையிற் சிவனோடு ஏகனாகி நிற்றல் வேண்டுமென்றும், அங்ஙனம் நான் என்றொருமுதல் இல்லை என்றறிந்து சிவனே முழுவதுமெனக் காண்பாரைத் தமது திருவடி வியாபகத்துள் அடங்கிநிற்கச் செய்வரென்றும், ஆதலால் மலவாசனை நீங்கிச் சிவானந்தத்தை அடையுமாறு ஏகனாகிநிற்றல் சாதகமாமென்றும், ஆன்மாவையும்சிவனையும் பகுத்துக் காணப்புகின் தற்போதம் முனைத்துத் தோன்றுமாதலான் அது திரிவுக்காட்சியாம் என்றும், ஆதலால் கண்ணொளியோடு கூடியவிடத்தும் இது விளக்கொளி, இது ஆதித்தனொளி, இது சந்திரனொளி என அவ்வப்பெற்றியவாய்க் காணப்படும் விளக்கொளி முதலியவற்றின் காட்சி தெளிவுக்காட்சியாமாறுபோல,. ஆன்மாவானது தான் என்றொருமுதல் காணப்படுமாறில்லை என்றுணர்ந்து முழுவதுஞ் சிவனே எனக் காண்டல் தெளிவுக்காட்சியாம் என்றும், பசுபாசங்களின் தன்மைகளை உள்ளவாறு உணர்ந்து ஆன்மாவானது தான் செய்பவற்றையெல்லாம் சிவனார் அருளின்வழிநின்று செய்தலே இறைபணிநிற்றலாம் என்றும், ஏகனாகிநிற்றலால் மலவாசனை நீங்கும் என்றும், இறைபணிநிற்றலால் பிராரத்தவினையும் ஆகாமியவினையும் ஆன்மாக்களுக்குப் பந்தமாக மாட்டாவாய் உடலின் அநுபவமாய்க் கழிந்துபோம் என்றும், ஏனையோருக்கு அவை உயிரின் அநுபவமாய்ச் சென்று வருத்தும் என்றும், இங்ஙனம் இருவேறுபடச் சிவபெருமான்

செய்தலாற் "சார்ந்தாரைக் காப்பது இறைவர்கடனாம்" என்னும் பழமொழிப்பிரகாரம் அவர் நடுவுநிலையிற்றிரிந்திலர் என்றும், சிவோகம்பாவனைசெய்யும் தத்துவஞானியர்க்கும் பயிற்சிவயத்தால் தற்போதம் முனைத்துத் தோன்றுதல்வாயிலாகப் பிராரத்தவினை மெலிதாய்வந்து மூளுமாயின். அவர் அச்சிவனாகிய அச்சினை உணர்ந்து நிற்றலால் அது பிறவிக்குவித்தாய் முறுகாது தனுகரணாதி மாயேயத்தோடு கெட்டொழியும் என்றும், அத்தத்துவஞானியர் ஐம்புலவிஷயங்களிற் சென்றாரேனும் தாமரையிலையின் நீர்போல அவர் அவற்றாற்றொடக்குண்ணார் என்றும், அசத்தோடு சார்ந்து அசத்தாயும், சத்தாகிய சிவனோடுசேர்ந்து சிவனாயும் இங்ஙனம் சத்தசத்தாமியல்பினையுடைய ஆன்மாவின் உண்மை உணர்ந்தோர் திருவருளின் வழிநின்று அனைத்தையும் காணுவாராயின், பாசப் பற்றொழிந்து சத்தாகிய சிவனைத் தலைப்பட்டமையால், ஒளிமுன் எதிர்ப்பட்ட இருள்போலச் சிவபிரான்முன் தன் சத்தி முனைக்க வலியில்லாத ஐம்புலனில் அகப்படமாட்டார் என்றும் உணர்த்தப்பட்டதாம் என்க.

சிறப்பதிகாரம்

பயனியல்

பதினோராஞ் சூத்திரம்

1. திருசோர் தர்சயிதா சாத்மா தஸ்ய தர்சயிதா சிவ:!
தஸ்மாத் தஸ்மிந் பராம் பக்திம் குர்யாதாத்மோபகாரகே!!

2. (இ-ள்.) கண்களுக்கு (உருவத்தைக்) காட்டுபவனும் அவற்றோடு ஒற்றித்துநின்று காண்பவனும் ஆன்மாவாம்; (அதுபோல) அவ்வான்மாவுக்கு (விஷயத்தைக் காட்டுபவனும், (அவ்வான்மா-வோடு ஒற்றித்து நின்று) காண்பவனும் சிவனே; ஆகலின்; ஆன்மாவுக்கு உபகாரியாம் அவரிடத்தில்; (ஓர் காலும் மறவாத) பேரன்பைச் செய்க.

3. காணுங் கண்ணுக்குக் காட்டு முளம்போற்
காண வுள்ளத்தைக் கண்டு காட்டலி
னயரா வன்பி னரன்கழல் செலுமே.

4. (இ-ள்.) காணும் கண்ணுக்கு = காட்சியையுடைய கண்ணுக்கு; காட்டும் உளம்போல = (உருவத்தைக்) காட்டிக் (காண்கின்ற) ஆன்மாப் போல; காண உள்ளத்தைக் கண்டு காட்டலின் = (ஆன்மாவானது) விஷயத்தைக் காணுமாறு அவ்வான்மாவுக்குச் (சிவபிரான்) காட்டியும் கண்டும் நிற்றலான்; அயரா அன்பின் அரன் கழல் செலுமே = மறவாத அன்பினாற் சிவபிரான் திருவடியைக் கூடும்.

5. (க.ரை.) பரமேசுவரன் சீபாதங்களை அணையுமாறு உணர்த்து-கின்றது.

6. (க.பொ.) ஏகனாகி இறைபணிநிற்கும் ஞானிக்கு அவர் ஞான இச்சாக் கிரியைகள் விடயித்தற்கு விடயம் ஒன்றுளது என்று அதனை உணர்த்துதல்வாயிலாக, பாசக்ஷயம் சிவப்பேறு என்னும் இரண்டனுள்ளே எஞ்சி நின்ற சிவப்பேறு எனப்படும் ஆன்மலாபம் கூடுதலாகிய நிட்டையினியல்பை இப்பதினொராஞ் சூத்திரம் உணர்த்துகின்றதென்பதாம்.

7. ஏகனாகி இறைபணி நிற்பார்க்கு இனிச் செய்யக்கடவது ஒன்றில்லை எனவும், இருணீக்கமும் ஒளிவிளக்கமும் உடனி-கழ்ச்சியாயவாறுபோல, பசுத்துவநீக்கமும் சிவத்துவ விளக்கமும் இடையீடின்றி உடனிகழ்கின்றனவே என்றும் கூறின், அது பொருந்தாது; "ஏகனாகி இறை பணி நிற்றல்" துரிய நிலைக் கண்ணதாகிய சிதம்பர அருணிலையேயாதலினாலும், அங்கே மலம் நீங்கியவிடத்துச் சுகப்பிரபைமாத்திரையே விளங்குவ-தன்றித் துரியாதீதத்தின்கண்ணதாகிய சிவத்துவ விளக்கம் எனப்படும் பரமானந்தம் விளங்காமையாலும், அது விளங்குதல் அவனருளால் ஒன்றையுஞ் செய்யாமை மாத்திரம் போதா-மையால், அதற்கு வேறும் ஆண்டுச் செய்ய வேண்டியதுண்-டென்பது பெறப்படுதலானும், இருணீக்கத்தின் ஒளிவிளக்கம் போலப் பசுத்துவநீக்கத்தில் அருள்விளக்க மாத்திரமேயன்றி, ஆனந்தவிளக்கமும் உடனிகழாமையானும், இவ்விரு விளக்கத்-துக்கும் பேதம் முன்னர்க் காட்டப்படுமாதலினாலுமாம்.

8. ஒன்பதாஞ் சூத்திரத்தில் எடுத்துக்கொண்ட ஆன்மசுத்தி பத்தாஞ் சூத்திரத்தில் முற்றுப்பெற்றாற்போல, (வடமொழி) பத்தாஞ் சூத்திரத்தில் எடுத்துக்கொண்ட சுவாநுபூதிநிலை பதினோராஞ்

சூத்திரத்தில் முற்றுப் பெறும் என்றும், வடமொழிப் பத்தாஞ் சூத்திரத்திற் கூறப்பட்ட சுவானு பூதிமானாவன் என்பது தென்மொழிப் பதினோராஞ் சூத்திரத்தில் அரன்கழல்செலுமே என்று மொழிபெயர்க்கப்பட்டதாம் என்றும், அதுபற்றி மாறுபாடில்லையாம் என்றும், வடமொழிப் பத்தாஞ் சூத்திரத்திற் சுவாநுபூதிமான் என்றது வடமொழிப் பதினொராஞ் சூத்திரத்திற் பராபக்திசெய்க என்றதின் பின்னர்க்கொண்டு கூட்டி உரைக்கப்பட்டது என்றும் யூகித்து உணரற்பாற்றாம். இதுபற்றியே பத்தாஞ் சூத்திரம் பாசக்ஷயம் பண்ணுதலை உணர்த்திற்று எனவும், பதினொராஞ் சூத்திரம் பரமசிவனது சீபாதத்தை அணையுமாறு உணர்த்திற்று எனவும் கருத்துரை போந்ததாம் என்க.

9. (சூ.பி.பொ.) காட்டக் காணும் இயல்பினையுடைய கண்ணானது உருவத்தைக் காணுமாறு ஆன்மாவானது அந்தக் கண்ணோடு பிரிப்பில்லாமல் ஒருங்கியைந்துநின்று காட்டித் தான் காண்கின்றவாறுபோல, அறிவிக்க அறிவதாகிய அவ்வான்மா விஷயத்தை அறியுமாறு சிவன் பிரிப்பின்றி ஒருங்கியைந்துநின்று அதற்கு அவ்விஷயத்தை அறிவித்துத் தான் அறிந்து வருதலான், இங்ஙனம் அத்துவிதமாய் நின்று உபகாரஞ் செய்துவரும் பெருங் கருணையை அவ்வான்மாவானது மறவாது உறுதியாகப்பற்றிச் செய்யும் அன்பினால் அச்சிவபிரானாரது திருவடியாகிய சிவானந்தாநுபூதியைத் தலைப் படும் என்றவாறு.

10. எந்நன்றி கொன்றார்க்கு முய்வுண்டா முய்வில்லைச்
செய்ந்நன்றி கொன்ற மகற்கு.

என்று திருவள்ளுவநாயனாரும் "நன்றி மறவேல்" என்று ஔவைத்தாயாரும் கூறியாங்குச் சிவபெருமான் பெத்தகாலத்திற் பிரபஞ்சவிஷயத்தையும் முத்திகாலத்திற் சிவவிஷயத்தையும் ஆன்மாவுக்குக் காட்டித் தாமும் உடனின்று கண்டுவரும்

பேருபகாரத்தை இடையீடின்றி மறவாதிருந்தாற் பேரன்பு உளதாகும். அந்தப் பேரன்பு வாயிலாகச் சிவானந்தப் பேறுளதாம். இந்த இடையீடில்லாத அன்பு பராபக்தி எனப்படும் என்றும், அதுவே அயரா அன்பு என்றும் உணரற்பாற்றாம், அயரா அன்பு என்றது அயராமையானாகிய அன்பு எனப்படும்.

11. இந்தச் சூத்திரப்பிண்டப்பொழிப்பு விரித்துக் கூறப்படுகின்றது.

12. (1) ஆன்மாவையின்றியமையாத கண்ணானது ஓர் உருவத்தைக் காணுமிடத்து, ஆன்மசிற்சத்தி கண்ணொளியெனத் தானெனப் பேதமுறாது உடனாய்க் கலந்துநின்று கண்ணுக்குக் காட்டிய உருவத்தைக் கண் கண்ட தென்றும் கண்ணை அதிட்டித்து நின்ற ஆன்மா அறிந்ததென்றும் பிரித்தறியப் படுமாறின்றி, இருவகைக் காட்சியும் ஒன்றினையொன்று விடாது அத்துவிதமாய் ஒருங்கே நிகழுமாறுபோல,

(2) சிவபிரானையின்றி அமையாத ஆன்மாவானது ஒரு விடயத்தை அறியுமிடத்தும், சிவபிரானது சிற்சத்தி ஆன்மாவின் சிற்சத்தியெனத் தானெனப் பேதமின்றி உடனாய்க் கலந்துநிற்ப, சிவபிரானும் ஆன்மாவில் அவ்வாறு கலந்துநின்று அறிவித்தவிஷத்தை ஆன்மா அறிந்த தென்றும். ஆன்மாவை அதிட்டித்துநின்ற தாம் அறிந்தோம் என்றும் பிரித்தறியப்படுமாறின்றி. இருவகை அறிவும் ஒன்றனையொன்றுவிடாது அத்துவிதமாய் ஒருங்கே விடயிக்குமாறு செய்துவரும் இவ்வுபகாரம் பெத்தகாலம் முத்திகாலம் என்னும் இருகாலத்தினும் ஒரே பிரகாரமாயிருத்தலின்,

(3) ஏனையவற்றையெல்லாம் விடுத்து, ஆன்மாவானது (பத்தாஞ் சூத்திரத்திற் கூறப்பட்டவாறு) துரியத்திலே சிவபிரானிடத்து ஏகனாகி அவரது அருளாலன்றி ஒன்றையும் செய்யாமையாகிய இறைபணியில் நின்று,

(4) சிவபிரான் அவ்வாறு அத்துவிதமாய் உடனின்று பெருங்கருணையினால் உபகரித்துவரும் உதவியுரிமையை நோக்குந்தோறும் நோக்குந்தோறும் அப்பொருளின் கண்ணே செல்லும் ஆசை அடங்காது மீதூருமாதலின்,

(5) அந்த இச்சையாகிய ஆசையே தானாக விளங்கித் தோன்றும்பேரானந்தத்தைச் சாக்கிராதீதமாகிய துரியாதீதத்தில் அனுபவிக்கப்பெறும்; இங்ஙனம் ஆன்மாவின் சிற்சத்தி எனப்படும் ஞான இச்சாக்கிரியைகளாற் சிவமாகிய விஷயம் விஷயீகரிக்கப்பட்டவாறு காண்க.

13. நோக்குந்தோறும் நோக்குந்தோறும் என்பதனையே மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் "கொவ்வைக்கனிபோலுஞ் செவ்வாயையுடைய இக்கொடியிடைதோளைக் கூடினாலும், கூடுந்தோறும் பெரிதாகிய இன்பம் முன்புபோலப் பின்னும் புதிதாய் வளராநின்றது" என்று கொண்டு, "புணர்ந்தாற் புணருந்தோறும் பெரும்போகம் பின்னும் புதிதாய்..... வளர்கின்றதே" என்றருளிச் செய்தார்.

14. அது நீ ஆகின்றனை (தத்துவமசி) எனவும், அவன் நான் ஆகின்றேன் (சோகமஸ்மி) எனவும். அவன் இது ஆகின்றான் (சோயமஸ்தி) எனவும் மூவிடம்பற்றி நிகழும் மகாவாக்கியங்களுள்ளே,

15. அது நீ ஆகின்றனை என்னும் முன்னிலை மகாவாக்கியத்தில், அது என்பது சிவமாகிய ஒரு பொருள், நீ என்பது ஆன்மாவாகிய மற்றொரு பொருளாகலின், ஒரு பொருள் மற்றொரு பொருளாதல் எப்படி எனவும்.

16. அவன் நான் ஆகின்றேன் என்னும் தன்மை மகாவாக்கியத்தில், அவன் என்பது சிவனாகிய ஒரு பொருள், நான் என்பது ஆன்மாவாகிய மற்றொரு பொருளாதலின், ஒரு பொருள் மற்றொரு பொருளாதல் எப்படி எனவும்.

17. அவன் இது ஆகின்றான் என்னும் படர்க்கை மகாவாக்கியத்தில், அவன் என்பது சிவனாகிய ஒரு பொருள், இது என்பது ஆன்மாவாகிய மற்றொருபொருளாகலின், ஒரு பொருள் மற்றொரு பொருளாதல் எப்படி எனவும் வரும்.

18. ஐயநீக்குதற்கு எழுந்தமையால், அவ்விரு பொருட்கும் உளதாகிய சம்பந்தவிசேஷமுணர்த்துதலே அத்துவிதம் என்னுஞ் சொற்குப் பொருளாம். அதுபற்றியே பெரியோர்.

19. சொன்ன தத்தும மசியெனுஞ் சுருதியின் மொழியு
மன்னு காரண பதியுநா னெனவரும் பசுவு
மென்ன வேபொரு ளிருமைகண் டியைந்துவே றன்மை
தன்னை நாட்டிய தல்லது தனியென்ப தின்றே.

என்று கூறினார்.

20. அத்துவிதம் என்னுஞ் சொல்லினாற் பெறப்படுஞ் சம்பந்தம் ஐக்கியமோ? தாதான்மியமோ? சமவாயமோ? சையோகமோ? சொரூபமோ? அல்லது வேறோ? என ஆக்ஷேப நிகழின் கூறுதும்:-

21. ஆற்றுநீரும் கடனீரும் தம்மிற் சேர்ந்தாற்போன்றதெனவும், குடாகாயமும் மகாகாயமும் தம்மிற் சேர்ந்தாற்போன்றதெனவும் முறையே ஐக்கியவாதியும் மாயாவாதியும் கூறின்; அங்ஙனம் சேர்ந்தவிடத்து ஒரே பொருளாகலான், அதனை ஏகம் அல்லது ஒன்று எனக் கூறவே அமையும்; அத்துவிதம் என உய்த்துணர வைத்துரைக்க வேண்டியதில்லை; ஒன்றாகப் போமாயின், அதுவதுவாய் நிற்கும் ஆன்மாவின் இலக்கணம் முத்திகாலத்தில் இல்லை எனப்பட்டு வழுவாமாதலின், அது பொருந்தாது.

22. குண குணிகளுக்குத் தம்மின் உளதாகிய சம்பந்தம்போலும், தாதான்மியம் எனின், ஆன்மா முதல்வனைப்போல (ஆறாஞ் சூத்திரத்து 37, 3-னும், 39-னும் கண்டவாறு) குணகுணிப்-பொருளாய் நிற்பதன்றி, ஆன்மா சிவபெருமானுக்குக் குணமல்லா-மையால் அவ்வாறியைதல் கூடாது.

23. தாதான்மியத்தின் வேறாய் நையாயிகர் கூறும் சமவாயமென்பது ஒன்று இல்லையாதலின், அதுவும் பொருந்தாது.

24. விரலும் விரலுஞ் சேர்ந்து நின்றாற்போலச் சையோகம் எனின், ஒரு விரல் மற்றொரு விரலால் வியாபிக்கப்படாதிருத்தலாகிய சையோகம் வியாபகப்பொருள்களாகிய ஆன்மாவுக்கும் சிவத்-துக்கும் கூடாமையால், அதுவும் பொருந்தாது.

25. யாதாயினும் ஒரியல்புபற்றிக் கூறப்படும் சொரூபம் எனின், அது மகாவாக்கியப்பொருளை வலியுறுத்துமாறு போந்த அத்துவிதம் என்னும் மொழிக்குப் பொருளாகாமையானும், சொருபசம்பந்த-மாத்திரத்தினால் ஆன்மா சிவானந்தத்தை அடைதல் கூடாமை-யானும் அதுவும் பொருந்தாது.

26. ஒருபொருளே அவயமாகிய நூலும் அவயவியாகிய துணியும் போல அவயவ அவயவிகளாயாதல், குணமாகிய செம்மையும் குணியாகிய தாமரையும்போலக் குணகுணிகளாயாதல் வேற்றுமைப்பட்டு நிற்றற்கேதுவாகிய தாதான்மியம் ஒன்றும், அதுபோலக் கண்ணொளியும் கதிரொளியும் போலவாதல், ஆன்மபோதமும் கண்ணொளியும் போலவாதலுள்ள இரு பொருளே அதுவதுவாய் ஒற்றுமைப்பட்டு ஒன்றாய் நிற்றற்கேதுவாகிய தாதான்மியம் மற்றொன்றுமாகத் தாதான்மியம் இருவகைப்படும்; முதற்கண்ணே கூறப்பட்டது தாதான்மியம் எனப்படும்; பின்னையது அத்துவிதம் எனப்படும்.

27. அத்துவிதம் என்னும் சொல்லியைவு (இரண்டாஞ் சூத்திரத்து 15-ம் பிரிவிற் கூறப்பட்டவாறு) அன்மைப்பொருள்பற்றி இரண்டன்றென வேற்றுமைப்படாமையை விளக்கி நிற்பதாயிற்று.

28. எல்லாவற்றினும் அதுவதுவாய் நிற்குந்தன்மையில் ஆன்மாவானது பூதான்மா, அந்தரான்மா, தத்துவான்மா, சீவான்மா, மந்திரான்மா, பரமான்மா என்று அறுவகைப்படும்.

29. பூதபரிணாமமாகிய உடம்பினைப்பற்றியவிடத்து ஆன்மா பூதான்மா எனப்படும்.

30. அகத்தின் கண்ணவாகிய சூக்குமைமுதலிய வாக்குக்களைப் பற்றியவிடத்து ஆன்மா அந்தரான்மா எனப்படும்.

31. சப்தமுதலிய சூக்குமதத்துவங்களைப் பற்றியபோது ஆன்மா தத்துவான்மா எனப்படும்.

32. புருடதத்துவமாய் நின்று பிரகிருதிகுணங்களைப்பற்றிய இன்ப துன்பங்களை ஆன்மா அனுபவிக்குங்காற் சீவான்மா எனப்படும்.

33. மந்திரங்களைக் கணிக்குமிடத்து ஆன்மா ஸ்படிகம்போல அவ்வம்மந்திரமயமாய் நிற்குங்கால் மந்திரான்மா எனப்படும்.

34. ஆன்மா அத்துவிதபாவனையாற் பரமான்மா என நிற்குங்காற் பரமான்மா எனப்படும்.

35. இந்த அறுவகையுள் ஏனையவெல்லாம் உபாதிபற்றிய செயற்கை-யாம்; சித்து என்னும் சாதி ஒருமைபற்றிப் பரமான்மா என நிற்றல் இயற்கையாம். ஆகலான்,

36. சர்வஞ்ஞ: சர்வதர்சீச பரிபூர்ண: சுநிர்மல:!
விமுக்த: கேவலீ பூத: சுகமக்ஷயமாப்நுயாத்!!

37. "அத்துவிதபாவனையுடையோன் ஞானக்கண்ணாற் சிவனை ஆன்மாவிற்கண்டு, முழுதும் வியாபகமாய் நின்று அறிவதாகிய முற்றுணர்வுடையனாய் அவ்வப்பொருளியல்பெலாமுணர்ந்து மலவாசனை தீர்ந்து கேவலமாய் நின்று முடிவுகாண்கிலாப் பேரின்பத்தைப் பெறுவன்" என்று ஆன்மா பரமான்மாவாய் நின்று பேரின்பம் பெறுமாறு சர்வஞ்ஞானோத்தரத்திற் கூறப்பட்டது.

38. கடாகாயமும் மகாகாயமும்போல அபேதமாய் நிற்கு நிலையே அத்துவிதத்தின் பொருளாமென்றும், சிவானந்தம் எனப்படும் பரமானந்தம் அடைதற்குரியதாய சீவான்மா என்பதொன்று மாயாவாதச்சுருதிப்பிரகாரம் கெட்டொழியும் என்றும் கூறின்,

39. ஆனந்தோ பிரம்ம!

40. "ஆனந்தகுணமுடையது பிரமம்" என்றும்,

41. ச ஏகோ பிரம்மண ஆநந்த:!

42. "அது பிரமத்தின் ஓர் ஆனந்தம்" என்றும்,

43. ரசோ வை ஸ:!

44. "அவர் (சிவபிரான்) ஆனந்தகுணமுடையவர்" என்றும்,

45. அந்தர ஆத்மாநந்தமய:!

46. "அந்தரான்மாவானவர் ஆனந்தகுணமிகுதியுடையர்" என்றும்,

47. ரசம் லப்த்வாநந்தீபவதி!

48. (பிரம) ஆனந்தத்தைச் (சீவான்மா) அடைந்து ஆனந்தமா-யிருக்கின்றான்" என்றும்,

49. ஏஷஹ்யேவ ஆநந்தயாதி!

50. "இவர் நிச்சயமாக (ஆன்மாவுக்கு) ஆனந்தத்தை விளைக்கின்றார்" என்றும்.

51. யதா வை சுகம் லபதே த கரோதி!

52. "எப்போது ஒருவன் இன்பத்தை அடைகின்றானோ, அப்போது (அவன் புண்ணியஞ்) செய்கின்றான்" என்றும்,

53. யோ வை பூமா தத்சுகம்!

54. "எது பூமா எனப்படுகின்றதோ. அது முடிவிறந்த ஆனந்தம்" என்றும்,

55. யத்ரநாந்யத்பச்யதி நாந்யச் சுருணோதி நாந்யத்விஜாநாதி ச பூமா!

56. "எங்கே மற்றொன்றும் காண்கிலனோ, மற்றொன்றும் கேட்கிலனோ, மற்றொன்றும் அறிகிலனோ, அது முடிவிறந்த ஆனந்தம் (பூமா)" என்றும் கூறும் அளவிறந்த சுருதிகளுக்கும்,

57. ந சிருணோதி ந கிருஹ்ணாதி நாஸ்யதி ந பச்யதி!

58. "(அவன் சிவானந்தத்தில் அமிழ்ந்து மற்றொன்றும்) கேட்கின்றிலன், மணக்கின்றிலன், உருசிக்கின்றிலன். காண்கின்றிலன்" என்றற்றொடக்கத்த ஆகமசுருதிகளுக்கும்,

59. ஆனந்தமயோப்யாசாத்!

60. "சிவபெருமான் அப்பியாசத்தினால் ஆனந்தகுணமிகுதியினர்" என்றும்,

61. தத்தேது வியபதேசாச்ச!

62. "அவர் (ஆனந்தமாகிய) அதற்கு ஏதுவாகக் கூறப்படலானும்" என்றும் கூறும் வேதாந்த சூத்திரங்களுக்கும், அந்த வேதம், ஆகமம், வேதாந்த சூத்திரம் என்பவைகளுக்கு இசைந்து வேறுபடாது.

63. "அந்தமிலா வானந்த மணிகொடில்லை கண்டேனே" எனவும். "அந்தமொன் றில்லா வானந்தம் பெற்றேன் யாதுநீ பெற்றதொன் றென்பால்" எனவும், "கருப்புச் சாற்றினு மண்ணிக்குங் காண்மினே" எனவும், "உள்ளத் தேற லமுத வொளிவெளி. கள்ளத் தேன்கடி யேன்கவ லைக்கடல், வெள்ளத் தேனுக் கெவ்வாறு விளைந்ததே" எனவும் போதரும் பலப்பல திராவிடசுருதிகளுக்கும் கதி யாதோ? அறிகின்றிலம்.

64. ஆதலினாற் பரசுருதியும். இதன் சாரமாகிய சித்தாந்தமும் கூறுமாறு, சீவன் கெட்டொழியாதென்பது உறுதியேயாம். மாயாவாதிகளும், “நாம் சச்சிதானந்தமாய் இருக்கின்றோம்” என்று கூறுவாரேல், அது சுபகருமங்களுக்கு ஆகாத செவ்வாய்க்கிழமையை மங்களவாரம் என்பது போல வெறும் கூற்றாய் முடியும்; சுருதிப்பிரகாரம் சிவபிரான்வாயிலாக ஆனந்தத்தை அடைதற்குரிய பெறுவானாகிய சீவான்மா ஆண்டில்லையாதலின் என்க.

65. (சாந்தோக்கியம் 7. 23. 1-ற் காணப்படும்) பூமா என்பது சிவனாரது முடிவிறந்த ஆனந்தத்தை மேலே உரைத்தவாறு உணர்த்துவதேயாகவும், ஏகான்மவாதிகள் "சர்வதேசத்தினும், சர்வ காலத்தினும், சர்வவஸ்துக்களினும் வியாபகமாகிய ஆன்மப் பிரமமென்னும் வஸ்துவே பூமா எனப்படும் அந்தமில்லா ஆனந்த ரூபம்” என்று துரர்த்தஞ்செய்து முடிவிறந்த ஆனந்தகுணத்தைப் பாகத்தியாகலக்ஷணையினாற் செதுக்கி ரூபமாக்கிவிடுகின்றார்கள். அவர் தமது ஆன்மப்பிரமத்தை ஆனந்த ரூபமென்று அலங்காரமாகக் கூறுதலெல்லாம் குருடன் ஒருவனைக் கமலக் கண்ணன் என்றமைபோலாம்.

முதலாஞ் சூர்ணிகை

66. ஞானிக்கு வருகிற விடயங்களை அரனே அனுபவிப்பன்.

67. (சூ.பொ.) விளக்கொளி கண்ணொளியோடு கலந்து கண்ணொளியோடு கூட உருவத்தினும் கலந்தாலன்றி, அக்கண்ணானது உருவத்தைக் காண்டலின்றாயவாறுபோல. அறிவிக்க அறியும் இயல்பினவாகிய ஆன்மாக்களும் சிவபிரானது சிற்சத்தி தமது ஆன்மசிற்பசத்தியோடு கலந்து நின்று தம்மோடு உடன்சென்று விடயத்தினுங் கலந்துநின்றால் அறிவு விளங்கி, அவ்விஷயத்தை

அறிய வன்மையுடையனவேயன்றி, அவ்வான்மாக்கள் தனித்து நிற்கமாட்டா, தனித்து ஒன்றை விஷயீகரிக்கவும்மாட்டா; ஆகலின், அறிவு விளங்குதற்குமாத்திரமன்றி விடயத்தைப் பற்றுதற்கும் சிவபிரான் ஆன்மாவோடு உடன் நிற்றல் உறுதியாக வேண்டப்படுதல்பற்றி, அச்சிவபிரானே பரமுத்தர்களாகிய ஞானிகளுக்கு எய்தும் விஷயங்களை உணர்வார் என்பதாம்.

68. சிவபிரான் ஆன்மாவுக்குக் காட்டுதன்மாத்திரை அமையுமன்றி, ஆன்மாக்களோடு உடன்நின்று அவ்வாறொப்பக் காண்டலும் செய்யுமாயின், அவர் ஆன்மாக்கள்போலப் பந்தப்பட்டு விகாரியா-வாரல்லர் என்று கூறப்படுகின்றது:-

69. (வெ.பொ.) சத்தம், பரிசம், ரூபம், இரசம், கந்தம் என்னும் ஐவகை விஷயங்களையும் உணருங்கால் ஆன்மாவானது தன்னியல்பு இதுவென வேறு காணப்படுமாறின்றி அவ்வவ்விடயங்களேபோல அதுவதுவாய் விரவி நின்று அறியும் இயல்பினதாதலின், அந்த ஐந்து விஷயங்களையும் ஒருங்கே அறியமாட்டாது, ஒரோ-வொன்றாக அவ்வான்மா அறிந்து அநுபவிக்கும். அதுபோல. சதசத்தாய்ச் சார்ந்ததன்வண்ணமாய ஆன்மாவைப்போலப் பலதிறப்படுமியல்பின்றி என்றும் ஓரியல்பினதாகிய சிவம் எல்லா ஆன்மாக்களுடைய எல்லா விஷயங்களையும் ஏகமாய்ப் பொதுவகையால் ஒருங்கே உணர்ந்து, அவ்வான்மாக்களோடு உடன்நின்று சிறப்புவகையாலும் உணரும், அங்ஙனம் உடனின்று அறிதல்பற்றி, ஆன்மாப்போலப் பரம்பொருளாகிய சிவபிரான் விகாரமெய்துவாரல்லர்.

70. ஆன்மா ஐம்புலவிஷயங்களை விஷயீகரிப்பதுபோல. ஆன்மா சிவத்தை விஷயீகரிக்குங்கால் முதல்வரும் அவ்வாறு உடனின்று தம்மை விஷயீகரிப்பரென்று உணர்த்துகின்றது:-

71. (வெ.பொ.)

(1) சிவபிரான் திருவடிகளில் "நான் என்று ஒருமுதல் காணப்படுமாறில்லை என்றுணர்ந்து முழுவதும் சிவமே" என்று காணும் தெளிவுக்காட்சியினால் அச்சிவத்தோடு ஒற்றுமைப் பட்டுநின்று அவரது திருவடிகளை (12, 4, பிரிவிற் கூறப்பட்டவாறு) உணருங்கால், அச்சிவம் அவ்வான்மாவுக்குப் பரபோகமாய் மேன்மேல் விளைகின்ற பொலிவினையுடையதாகும். "ஒரு நெறிய மனம் வைத்துணர் ஞானசம்பந்தன்" எனவும், "ஒன்றியிருந்து நினைமின்க ளுந்தமக் கூனமில்லை" எனவும், "ஒல்லை யாறியுள்ள மொன்றி" எனவும் போந்த திருவாக்குக்களும் அக்கருத்தே பற்றியனவாம்.

(2) ஆதலால் அங்ஙனம் ஆன்மா உணருங்கால், அவ்வான்ம ஞானத்தினிடத்து நீங்காதிருந்த அச்சிவம் கருதுவார் கருதிய பொருளாகிய தன்னை அவ்வான்ம அறிவோடு உடனின்று அறியாதிருக்குமோ? அங்ஙனம் அது அறியாதிருத்தல் அகண்டாகாரநித்தவியாபகசச்சிதானந்தப் பொருளுக்கு ஏதமாகுமன்றோ.

72. பெத்தகாலத்தினும் முத்திகாலத்தினும் ஆன்மாவினால் விடயிக்கப்படும் விடயங்களைச் சிவபிரான் உடனின்று விடயிப்பர். பெத்தகாலத்திற் சிவபிரான் ஆன்மாவாய்நின்று விடயித்தலின் விஷயங்களால் வரும் இன்பதுன்பங்கள் ஆன்மாவுக்காகுமன்றிச் சிவபிரானுக்கு எய்தா; முத்திகாலத்தில் ஆன்மாவானது சிவபிரானாய் நின்று விடயித்தலின், அச்சிவபிரானொழிந்த விஷயங்களெல்லாம் ஆன்மாவுக்காகாது சிவத்துக்கேயாம். இம்முறைமை நோக்கியன்றோ உலகத்திலே ஒன்றனை ஈவாரும்

ஏற்பாரும் சிவார்ப்பணமெனக் கருதல்வேண்டும் என்றும், அங்ஙனம் கருதாக்கால் குற்றம் எய்தும் என்றும் கொள்ளப்படுகின்றது.

இரண்டாஞ் சூர்ணிகை

73. அரனை மறவாமல் அன்பு இருந்தால் அவனிடத்திலே ஐக்கியமாய்ப்போவன்.

74. (சூ.பொ.)

(1) ஒரு பொருளை அறிந்தமாத்திரத்தினால் அதன் கண் இச்சை நிகழுமாறுபோல, இச்சை நிகழ்ந்தமாத்திரத்திலே அப்பொருளைப் பெறுதல்கூடுமென்பது உலகத்தில் இல்லாமையால், ஆன்மாவானது இச்சையாகிய பத்திமாத்திரத்தினாற் சீபாதத்தை அடையுமாறு எங்ஙனமெனில்,

(2) சிவபிரான் ஆன்மாவில் விரவினின்று அறிவித்த சிவானந்த விஷயத்தை ஆன்மா அறிந்ததென்றும், அவ்வான்மாவை அதிஷ்டித்துநின்ற தாம் அறிந்ததென்றும் பகுத்தறியவாராது இருவகை அறிவும் ஒன்றனை ஒன்று விடாது அத்துவிதமாய் ஒருங்கே நிகழுமாறு செய்துவரும் உபகாரத்தை அவ்வான்மா மறவாது உறுதியாகப்பற்றி அவரது அருளின்வழி நிற்றலால், அவரது சீபாதத்தை அடைதலாகிய சிவானந்தாநுபூதிநிட்டையை அடையும்;

(3) அச்சிவபிரான் உலகத்தார்போலன்றிப் பெத்தமுத்தி இரண்டினும் வேறுநில்லாது அத்துவிதமாய் உடனின்று யார் யார் எதனை எதனைச் செய்கின்றார் என்று அறிந்து அவ்வச்செய்கைக்கு வாய்ந்த பயனை அவ்வப்பொழுதே

விளைவித்தும், காலாந்தரத்தில் விளைவித்தும் நிற்பவரா-தலான் என்பதாம்.

75. அன்பு பத்தி என்பன இச்சை மீதூர்தல் எனப் பொருள்படும். மாயாவாதிகள் பத்தியாவது தங்கள் நிர்க்குணப்பிரமநிலைக்குச் சாதகமாகப் பிரமா, விஷ்ணு, உருத்திரர் என்னும் சகுண-மூர்த்திகளிடத்து வைக்கப்படும் அன்பென்று மயங்கிக்கொள்வர்.

76. இந்த மாயாவாதியின் நிர்க்குணப்பிரமநிலை* சீவன்முத்திநிலை; இதற்கு மேற்பட்டது அதிகாரமுத்திநிலை; இதற்கு மேற்பட்டது போக முத்திநிலை; இதற்கு மேற்பட்டது லயமுத்திநிலை; இதற்கு மேற்பட்டது பரமுத்திநிலை; இந்தப் பரமுத்திநிலையில் இச்சையாகிய அன்பு நிகழாதவிடத்துச் சிவானந்தாநுபவம் ஓர்காலும் சித்திக்காது.

77. ஒருவர்க்குச் சிவானந்தாநுபூதி உடம்பு நீங்கியபின்னன்றி உடம்போடிருக்குங்காலும் எய்துமாயின், அது சூரியன் ஒளிபோல ஏனையோர்க்குப் புலப்படாதென்று உவமைமுகத்தாற் கூறப்-படுகின்றது:-

78. (வெ.பொ.) ஆதித்தன் எல்லார்க்கும் ஒப்ப நிற்பினும் ஒளி மழுங்கிய கண்ணுக்கு மாலை இருட்டேயாம்; ஒளிவிளங்கிய கண்ணுக்கு நன்கு தோன்றும்; அதுபோலச் சிவபெருமான் பெத்தர் முத்தரிடத்து அத்துவிதமாய் ஒப்ப நிற்பினும், பாசத்தாலாகிய ஏகதேச அறிவுடைய பெத்தர்க்குப் பாசஞானமாய்த் தோன்றுவர்; பாசப்பிணிப்புக்கு ஏதுவாகிய அபக்குவம் நீங்கித் தமது

---

* மாயாவாதிகள் தமது நிர்க்குணப்பிரமநிலையைச் சீவன்முத்தர் நிலை என்பர்; சைவசித்தாந்திகள் பரமுத்திநிலையையே சீவன்முத்தர்நிலை என்பர்; ஆகலின், அவ்விரண்டின் தாரதம்மியநிலை ஈண்டுக் கூறியதுபற்றி உணர்ந்துகோடற்பாற்றாம்.

திருவருட்பார்வையினால் அன்புசெய்து தம்மை அறிதற்கியன்ற பக்குவமுடைய மலநீங்கிய முத்தர்க்குப் பாசத்தினாலாகிய ஏகதேச அறிவை நீக்கிப் பூரண அறிவு விரியச்செய்து அவரெதிரே விளங்கித் தோன்றுவர்; ஆயிரம் கிரணத்தையுடைய சூரியன் தனது கிரணம் தீண்டிப் பக்குவமெய்திய கமலமலருக்கு முன்னுளதாகிய கூம்புதலைமாற்றித் தன்போல அத்தாமரை மலரின் ஆயிரம் இதழும் அலரச் செய்வது போலாம்.

79. இதனால் முத்திநிலையில் ஆன்மாவின் அறிவு நிகழுமாறும், அது சிவபிரானது அறிவாகிய அருட்கண்ணினால் எய்துமாறும் கூறப்பட்டன.

80. பிறையார் சடையண்ணன்
மறையார் மருதனை
நிறை* யா னினைபவர்
குறையா ரின்பமே

என்றும்,

81. "சூன்முதிர் பசலை கொண்டு சுருள்விரித் தரனுக் கன்ப, ராலின சிந்தை போல வலர்ந்தன கதிர்க ளெல்லாம்" என்றும்,

82. "ஞான வரம்பின் றலைநின்றார்" என்றும்,

83. "அப்பதியில் வாழ்பெரியோ ருள்ளம் போல, வோங்கு நிலைத்-தன்மையவாய்" என்றும்,

84. "திண்ணிய வுணர்விற் கொள்பவர்" என்றும்

---

* நிறை என்றது வியாபகம்.

போந்த திருவாக்குகளால் முத்தர் அறிவு வியாபகமாமாறு தெளியப்படும்.

85. அன்பினால் தம்மை உணருமுத்தருக்குப் பாசத்தை நீக்கி அறிவை அலர்த்துமாறு கூறப்படுகின்றது:-

86. (வெ.பொ.) கண்ணின்கணுளதாகிய இருளைச் சந்திரன் உடனாய் நின்று முறைமுறையால் நீக்கி ஒட்டியவாறு போல, ஆன்மாவில் அநாதிக்கண்ணே நிலைபெற்ற சிவபிரான் ஆன்மாவைத் தமது திருவடிக்கண்ணே சேர்த்துக்கொள்ளுதற்குளதாகிய இச்சை மிகுதியினால், அவ்வான்மாவின் கண் நிலைபெற்ற ஆணவ-மலத்தை நீக்கி ஓட்டி, காந்தமானது இரும்பைத் தன் கண்ணே இழுத்துக்கொண்டு தன் வசமாய்ப்பற்றச் செய்தல்போல, சிவபிரான் ஆன்மாவைத் தமது சிவானந்தசாகரத்துட் சேர்த்துத் தம்வசமாய்ப் பற்றிக் கொண்டுநிற்குமாறு செய்தலால், அவருக்கு எக்காலத்தினும் விகாரமில்லை, அவர் எல்லாத் தொழிலையும் தமது சந்நிதிக்கண்ணே சத்திசங்கற்பமாத்திரமாய் ஓர்பாரமின்றி விளையாட்டுப்போலச் செய்கின்றார்.

87. முத்திநிலையில் ஆன்மாவுக்கு அன்பு நிகழும் என்றும், அது சிவத்தின் அன்பினால் எய்தும் என்றும் கூறப்பட்டது.

88. "உள்ளூறு மன்பர் மனத்தார் தாமே" என்றும், "ஆறு செஞ்சடை வைத்தவாட் போக்கியார்க். கூறி யூறி யுருகுமென் னுள்ளமே" என்றும், "ஆறாத பேரன்பி னவருள்ளங் குடிகொண்டு" என்றும், "உள்ளத்திற் றெளிகின்ற வன்பின் மெய்ம்மை யுருவினையு மவ்வன்பி னுள்ளே மன்னும், வெள்ளைச்செஞ் சடைக்கற்றை நெற்றிச் செங்கண் விமலரையும்" என்றும் போந்த திருவாக்கு-களும் அவ்வன்பின் நிலைமையை இனிது புலப்படுத்தும்.

89. ஆன்மாவுக்குக் குணம்போல அநாதியாயுள்ள சகஜமலம் அவ்வான்மாவுக்கு வேறாய் நீக்கற்பாலதென்றும் கூறப்படுகின்றது:-

90. (வெ.பொ.) வியாபக அறிவு விளங்கி ஆன்மா சிவபிரான் வசமாய் ஒன்றுபட்டுக் கூடுங்கால் முன்னுளதாய ஏகதேச அறிவு கெட்டுக் கூடுமாயின், குணமாகிய அறிவுகெடவே குணியாகிய ஆன்மாவும் கெட்டுப்போமாதலின், அது சிவத்தோடு ஒன்றமாட்டாது, அறிவுகெடாது சிவத்தோடு கூடுமாயின் ஏகதேச அறிவு கெடாதபோது வியாபக அறிவு விளங்குதலின்மையால் இரண்டு பொருளாய் நிற்றல் பற்றி ஒன்றாமாறின்றாம். பின் எங்ஙனம் ஏகதேச அறிவும் சிவமும் கூடுமோ எனின் கூறுதும்; ஏகதேச அறிவைச் செய்யும் ஆணவம் கன்மம் மாயை என்னும் மும்மலங்கள் மாத்திரையே கெட்டொழிய, தன்னிடத்துளதாகிய கடினகுணம் நீங்கி நீரைச் சேர்ந்து ஒன்றாய்ப்போன லவணம்போல, ஆன்மாவானது சிவானந்தத்தைத்தலைப்பட்டு அச்சிவத்துக்கு அடிமையாக, அச்சிவமும் ஆன்மாவைவிட்டுப் பிரியாது இயைந்துநிற்கும்.

91. ஏனைப் பசுக்களும் பாசங்களும் சிவபிரானுக்குப் பொதுவியல்பானே அடிமையும் உடைமையுமாயிருப்பினும், ஈண்டு ஆன்மா அவனருளாலல்லது ஒன்றுஞ் செய்யானாக, அவ்வான்மாவைப் பிரியாது இயைந்து நிற்கும் இன்பசிவத்தை அறிந்து இச்சித்து அனுபவிக்கும் உரிமை எய்திய ஆன்மா அச்சிவத்துக்குச் சிறப்பியல்பு பற்றி அடிமையாம். இதனால் முத்தி நிலையில் ஆன்மாவின் கிரியை நிகழுமாறும், அது சிவத்தின் கிரியையினால் எய்துமாறும் கூறப்பட்டன.

92. நான்காம், ஐந்தாம், ஆறாம் சூத்திரங்களில் முறையே கூறப்பட்ட கேவலம், சகலம், சுத்தம் என்னும் மூன்று அவஸ்தையினும் ஆன்மா தன்னியல்பிற் கேடின்றி நிற்குமாறு கூறப்படுகின்றது:-

93. (வெ.பொ.) பரிதியங்கடவுள் காலைப்போதில் முகிற்படலத்துள் மறைந்து, அம்முகிற்படலம் சிறிது நீங்கியபோது சங்கோசமாய்த் தன்னொளி ஏகதேசமாய்ச் சிறிது விளங்கி, பின்னர் அம்முகிற்படலம் பெரும்காற்றினால் அடியுண்டு அதனால் சத்திமடங்கி விட்டுநீங்கியபோது, அவ்வொளி எங்கணும் விகாசமுமாய் விளங்கும் முறைமைபோல, ஆன்மாவும் மலத்தினாற் கேவலாவஸ்தையில் மறைப்புண்டு, பின்பு தன்னறிவு சகலாவஸ்தையில் ஏகதேசமாய்ச் சிறிதே விளங்கிப் பிரபஞ்ச விஷயத்தை அறிந்து அதில் அழுந்தும்; பின்பு சிவபிரான் திருவருளால் அம்மலசத்தி பற்றறக்களைந்து அடக்கப்பட்ட போது, அவ்வறிவானது சுத்தாவஸ்தையில் வியாபகமாய் விளங்கிக் கப்பின்றிச் சிவானந்தத்தைத் தலைப்பட்டு அந்த ஞேய இன்பசிவத்தில் அழுந்தும்,

94. நதிநே பூஜயேத் தேவம் ராத்ரௌ நைவச நைவச!
சந்ததம் பூஜயேத் தேவம் திவாராத்ரௌச வர்ஜயேத்!!

95. "பகல் எனப்படும் சகலாவஸ்தையிற் சிவனை வழிபடற்க; இரவு எனப்படும் கேவலாவஸ்தையில் அவரை வழிபடற்க; பின் கேவல சகலமொழிந்து எஞ்ஞான்றும் சுத்தாவஸ்தையில் அவரை வழிபடுக" என்று கூறிற்றுச் சிவாகமம்.

96. (பூர்புவ: ஸ்வ:) தத்சவிதுர்வரேண்யம் பர்க்கோ தேவஸ்ய தீமஹி
தியோ யோ ந: பிரயோதயாத்!!
(இருக்குவேதம், 3. 62. 10; கிருஷ்ணயசுர்வேதம், 1. 5. 6. 4; சுக்கிலயசுர்வேதம், 36. 3; சாமவேதம், ஏழாவது பிரபாடகம், 10)

97. "எந்தச் சிவசூரியனது (ஞானேச்சாக்கிரியா) சத்தியாகிய ஒளியானது எங்கள் ஞானேச்சாக் கிரியாசத்திகளைச் செலுத்துகின்றதோ, அந்த முக்கியப் பொருளை (அஃதாவது, அந்தப் பராசத்தி யொளியை) தியானிக்கின்றோம்" என்பதே சமஸ்தவேதங்களின் சாரமாகிய மகாமந்திர காயத்திரியின் பொருளாம். இதற்கு உபப்பிருங்கணமாக,

98. சிவார்க்கசக்தித்தீத்யா சமர்த்தீகிருதசித்திருசா!
சிவம் சக்தியாதிபி: சார்த்தம் பச்யத்யாத்மா கதாவிருதி:!!

99. "சிவசூரியனுடைய பராசத்தியொளியினால் வன்மையாக்கப்பட்ட ஞானக்கண்ணினால் ஆன்மாவானது சிவசத்தியோடியைந்து சிவத்தைப் பார்க்கின்றது; மலம் மறைந்துபோயிற்று" என்று சிவாகமம் அக்காயத்திரிப் பொருளை விளக்கிற்று. காயத்திரி-யிலே தேவசவிதா எனப்பட்டவர் நாராயண சூரியனா? மற்றொன்றா? என்னும் ஆசங்கைகள் எழவொட்டாமல், தேவ என்பது சிவனையும். சவிதா என்றது சூரியனையும் உணர்த்தும் என்பது போதரச் சிவார்க்கர் (அ்.தாவது) சிவாதித்தன் என்று கூறப்பட்டது. படவே, நமது கண்களுக்கு விஷயங்களைப் புலப்படச் செலுத்தும் புறத்துள்ள சூரியனுக்கு இயையச் சிவாகமம் ஒளி என்றும், சிவத்துக்கியையச் சத்தி என்றும் கூறிற்று. காயத்திரி சுருதியானது ஒரு மொழிக்கொண்டு ஒளியையும் பராசத்தியையும் ஒருங்கு உணர்த்துமாறு பர்க்கஸ் என்று கூறிற்று, செதனாசேதனப் பிரபஞ்சமனைத்தையும் பிரகாசிப்பித்தலாற் ப எனவும், அவற்றை இச்சிப்பித்தலால் ர எனவும், அவையனைத்தும் ஒடுங்கித் தோற்றுதலால் க எனவும் பகுத்துப் பொருள் கோடற்கியன்ற பர்க்க சப்தம் சிவசத்தியினின்று வேறுறாத சிவனுக்குப் பெயராகப் போந்த தென்று மைத்திராயணோபநிடதம் கூறுமாற்றால், பர்க்கஸ்

என்றது ஞான இச்சாக்கிரியாரூப பராசத்திக்குப் பெயராயிற்று. பர்க்கஸ் என்றது தனிமொழியாய் ஒளிக்கும் பெயராமாறு தெளியப்படும்.

100. பிரசோதயாத் என்னும் மொழி செலுத்துகின்றார் எனப் பொருள்படும். அஃதாவது ஆன்மாக்களாகிய எங்கள் ஞான இச்சாக்கிரியைகளை உண்ணின்று செலுத்துபவர் சிவசத்தி என்றே பெறப்படுகின்றது. எங்கே ஆன்மாவைச் செலுத்துகின்றாரெனின், பெத்தகாலத்திலே திரோதானசத்தியாய் நின்று பிரபஞ்சவிஷயத்தை அறிந்து அனுபவிக்குமாறும், முத்திகாலத்திலே அருட்சத்தியாய்நின்று ஞேயப்பொருளாகிய சிவத்தை அறிந்து சிவாநுபவத்தை அனுபவிக்குமாறுமாம் என்க.

101. பொதுவகையாற் பெத்தகாலத்திற் சிவசூரியனார் ஆன்மாவின் ஞான இச்சாக்கிரியைகளைச் செலுத்தி அறிவித்து நிற்றல் அதிசூக்கும பஞ்சகிருத்தியமாம் என்றும், சிறப்புவகையால் முத்திகாலத்திற் சிவசூரியன் ஆன்மாவின் ஞான இச்சாக் கிரியைகளைப் புறத்தே மற்றொன்றினுஞ் செல்லவொட்டாது தடுத்து, ஞேயப்பொருளாகிய தம்மை உணருமாறே செலுத்தி, தாமும் அங்ஙனம் சென்று உணருங்கால், ஆன்மசிற்சத்தியினிடத்துத் தாம் ஏகமாய் விட்டு நீங்காதவராய், அந்த ஞேயவிஷயத்தை உணர்வோராவர். இங்ஙனம் ஆன்மாவுக்குச் செய்யும் உபகாரம் பரநடனம் எனப்படும்.

102. ஆகவே, சிவஞானபோதத்தில் ஐந்தாம் சூத்திரத்தாலும். பதினோராம் சூத்திரத்தாலும் முறையே உரைக்கப்பட்ட அதிசூக்குமநடனமும் பரநடனமும் காயத்திரி மந்திரத்தினால் உணர்த்தப்பட்டனவாம். அந்தக் காயத்திரி மந்திரப்பொருள்.

103. தஸ்ய தர்சயிதா சிவ:!

104. "அந்த ஆன்மாவுக்குப்(பிரபஞ்சசிவஞேய) விஷயத்தைக் காட்டுபவரும் (உடனின்று) காண்பவரும் சிவனே" என்று 103 - ம் பிரிவிற் காணப்பட்டவாறு கூறும் சிவஞானபோத 11-ஞ் சூத்திரத்தினாலும் உணர்த்தப்பட்டது.

105. ஆதித்தனையும் ஒளியையும் பதார்த்தத்தையும் குருடன் அறியான்; அதுபோல, ஆசாரியரையும் சிவஞானத்தையும் மெய்ப்பொருளையும் அபக்குவன் அறியான்.

106. ஆதித்தன் குருடனுக்குக் காட்டாததுபோல ஆசாரியர் அபக்குவனுக்கு அறிவிக்கமாட்டார்.

107. ஆதித்தனுக்குத் தன் கிரணங்களால் இருட்டை நீக்கிப் பதார்த்தங்களைக் கண்ணுக்குக் காட்டும் குணம் ஒன்று; தன்னைக் காட்டிப் பதார்த்தங்களையும் கிரணத்தையும் காட்டாத குணம் ஒன்று; ஆக இரண்டு குணம் உண்டு.

108. கண்ணுக்குக் கிரணத்தைப் பொருந்திப் பதார்த்தங்களைக் காணும் குணம் ஒன்று; கண் ஆதித்தனைப் பொருந்திக் கிரணத்தையும் பதார்த்தத்தையும் காணாத குணம் ஒன்று; ஆக இரண்டு குணம் உண்டு.

109. ஆசாரியர்க்குத் திருவருண் ஞானத்தினால் உயிர்க்கு அனைத்தையும் அறிவிக்கும் குணம் ஒன்று; சிவமாகிய ஞேயத்தைக் காட்டித் திருவருண் ஞானத்தையும், அதனால் அறிந்த ஏனைய பொருளையும் காட்டாத குணம் ஒன்று; ஆக இரண்டு குணம் உண்டு.

110. ஆன்மாவுக்குத் திருவருளைப் பொருந்தி அனைத்தையும் அறியும் குணம் ஒன்று; சிவமாகிய ஞேயத்தைப் பொருந்தி அருளையும் அதனால் அறிந்த ஏனைப்பொருளையும் காணாத குணம் ஒன்று: ஆக இரண்டு குணம் உண்டு.

111. சீவன்முத்தர்களுக்குச் சிவமேயன்றி ஏனைய பதார்த்தங்கள் விஷயமாகாதிருக்கினும், பழக்கவாடையால் ஒரோவழி ஞானக் கிரியைகள் புறத்தேசென்று, அதுவாயிலாக ஏகதேசவுணர்வு உண்டாயதேனும், ஒரு பொருள் காட்சிப்படவருமாயின் அந்தப் பொருள் காட்சிப்படும்போதே,

112. எப்பொரு ளெத்தன்மைத் தாயினு மப்பொருண்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு

என்று உத்தரவேதமுடையார் கூறியவாறு, சிவஞானம் எவ்விடத்தினும் இருப்புவிடாமல் எல்லாப்பொருட்கு மிடம் கொடுத்துநிற்கு நிலையைமறவாத உணர்வால் அந்த ஞானப் பொருட்குள்ளாகச் சிவத்தைக் காண்பாராதலின், அவர்க்குப் பரமே பார்க்கப்படுவதன்றிப் புறத்துள்ள பதார்த்தங்களைப் பார்க்க நேராதாம்; சிவயோகத்தானத் துரியநிலைக்கண்ணே தம்மை வேறு காணுமாறின்றித் திருவருளிலே அடங்கி அருளாய் ஒழிந்திருக்கப் பெற்ற யோகிகள் தம்மிடத்து ஒரோவழிச் சுகதுக்கங்கள் வந்து தாக்கினும், அவர் பரமே பார்த்திருப்-பாராதலின், எல்லாம் அந்தப் பானிறைவிலடக்கிக் காண்பார்கள் என்று சித்தாந்தசாத்திரங்கள் கூறுகின்றமையாலன்றோ, எஞ்ஞான்றும் சிவத்தினது பரநடனத்தைப் பார்க்குமியல்பினராய பகவானாகிய விஷ்ணு மூர்த்தியானவர்.

113. நிருத்ததர்சநசம்ஹிலாதாத் பகவாந் கமலாபதி:!
சிவாநந்தார்ணவே மக்நோ நச ஸஸ்மார வை ஜகத்!
மமஜ்ஜ சுசிரம்காலம் சிவாநந்தமஹாம்புதௌ!!

114. “அந்த நடேசரது நிருத்ததரிசன மகிழ்ச்சியினாற் சிவானந்த சமுத்திரத்திலே அமிழ்ந்தி, உலகத்தை உணர்ந்தாரில்லை; நெடுங்காலம் சிவானந்தமகோததியில் அமிழ்ந்திக் கிடந்தார்” என்று சுவேதாரண்ணியமான் மியமும்.

115. ஸ்வயம் நிர்கத்ய பூலோகே புண்டரீகபுரம் பரம்!
பிராப்ய திருஷ்ட்வா மஹாதேவம் தத்ர சித்ரூபிணம் சிவம்!
ஆனந்தா சுருபரீதாகக்ஷஸ்ததாகத்கதவாக்கரி:!
சதுர்மாசாந்த மஞ்ஞாத்வா ந கிஞ்சிதபி மாதவ:!

116. “பாற்கடலைவிட்டு விஷ்ணுவானவர் நிலவுகின்மிக்கதாகிய அரிய சிதம்பரஸ்தலத்தை அடைந்து, (அகண்டாகார) ஞான ரூபியாகி மகாதேவநடேசமூர்த்தியைத் தரிசித்துக் கண்களி-னின்று ஆனந்தபாஷ்பம் பொழியவும், வாக்குத் தழுதழுக்கவும், நான்கு மாசம்வரையும் புறத்துள்ள தொன்றும் உணராது (போயினார்)” என்றும்,

117. அங்கதற்பின் முறையாக வச்சுதன்பாற் கடலகன்று
நங்குழுவெல் லாஞ்சூழ நாவலந்தீ வகத்தணுகி
யெங்கள்பிரா னருணடஞ்செய் யெல்லையிலாத் தில்லைதனிற்
றுங்கமணி மன்றுதனைத் தொழுதுபர வசமானான்

118. சொல்லரிய பரவசமாய்த் திருமுன்னே வீழ்ந்திறைஞ்சித்
தொல்லைதனி லறிவிழந்து துணைவிழிகள் புனல்பெருகப்
பல்லுயிர்க்கு முயிராகும் பரமசிவ பூரணத்தி
னெல்லைதனிற் புக்கழுந்தி யெழுந்திலனீ ரிருதிங்கள்.

119. இத்திறத்தா லவசமதா யீறுமுத னடுவுமிலா
வத்தனது திருவடிக்கீ ழடங்கியே யாணையினான்
மெய்த்துரியங் கடந்தவுயிர் மீண்டுசாக் கிரத்தடையத்
தத்துவமெய் யுணர்ச்சியெலாந் தலைத்தலைவந் தீண்டினவால்.

120. "விஷ்ணுவானவர் பாற்கடலை நீங்கிச் சம்புத்தீவிற்போய், எம்பெருமானாகிய சிவபெருமான் பரமானந்ததாண்டவஞ் செய்தருளுகின்ற தில்லைப்பதியிலுள்ள கனகசபையை வணங்கி, பரவசமாய்த் திருமுன்னே வீழ்ந்திறைஞ்சி, அறிவு செயலிழந்த-விடத்துளதாம் அன்பு மீதூர்ந்து. அது காரணமாகக்கண்கள் இரண்டினின்றும் ஆனந்தபாஷ்பம் பொழிய, சர்வான்மாக்-களுக்கும் அந்தரியாமியாகிய சிவபெருமானது அகண்டாகாரநித்த வியாபக எல்லையைத் தலைப்பட்டு, அதிலழுந்தி, நான்குமாசம் எழுந்தாரல்லர்'' என்றும் கந்தபுராணமும் கூறுகின்றன.

121. திருவாலங்காட்டிலே ஊர்த்துவதாண்டவமும், சுவேதாரண்ணி-யத்திற் புஜங்கலளிதநடனமும், மதுராபுரியில் வியத்தியஸ்த தாண்டவமும், குடந்தைக் கீழ்க்கோட்டத்தினும் நாகேசுவரால-யத்தினும் அம்பிகாதாண்டவமும், தேவதாருவனத்திற் கஜகும்பிநடனமும், பேரூரிற் பிரளய காலசங்காரதாண்டவமும், உத்தரகோசமங்கையிற் பரமரகசிய ஆனந்த தாண்டவமும், திருக்கைலாசத்திலே திருநடனமும், சிதம்பரத்திற் பரமானந்த போததாண்டவமுமாகக் கூறப்படும் நவதாண்டவங்களுள்ளே, இதியாகக் கூறப்பட்ட பரமானந்தபோததாண்டவத்தைத் தரிசித்து விஷ்ணுவானவர் நடராஜர் திருமுன்னே பரவசமாய் வீழ்ந்து நான்குமாசம் எழுந்தாரல்லர் என்று ஈண்டுக் கூறப்பட்டதாம் என்க.

122. உரனென்னுந் தோட்டியா னோரைந்துங் காப்பான்
வரனென்னும் வைப்பிற்கோர் வித்து

123. "சுருக்கம் விரித்தலறச் சோதி நிறைவிற், பெருக்கவிழித் தாலலது, பேரின்ப மெய்துமோ" என்று திருச்சிற்றம்பலநாடிகள் அருளியாங்கு, எப்பொருளினும் பற்றிநின்றும் ஒன்றினும் பற்றில்லாத திருவருளே பற்றாகவிரவிநிற்பவனாய் ஏகதேசப் பழக்கம் தீர்ந்து வியாபக அறிவு விளங்கி நிற்கப் பெறுதலாகிய மெய்யுணர்வெனப்படும் (திண்ணிய அறிவாகிய) தோட்டியினால் ஐம்பொறிகளாகிய யானைகள் ஐந்தனையும் தத்தம் புலன்களின் மேற் செல்லாமற் காப்பவன் சத்தியலோக வைகுண்டலோக முதலிய எல்லா உலகங்களினும் மிக்கதென்று கூறப்படும் பரப்பிரமசிவலோகம் எனப்படும் சோமலோகத்திற்கு ஓர் வித்தாம்; அஃதாவது, அந்தச் சோமலோகத்தை ஒளிமார்க்கத்தினாலே சென்றடைந்து மீளப் பிறவியிற் செல்லான் என்று உத்தரவேத-முடையார் அருளிச்செய்தார். வேதமானது ஞானயோகஸ்தான-மாகிய துரிய அருட்சிதம்பரவெல்லையில் நிலைத்தலால், சிவலோகம் கூறப்பட்டதாம் என்க.

124. சிற்றின்ப சிறுபோகம் துய்த்தற்கு ஏகதேச அறிவு வேண்டப்படுமாறு போல, பேரின்ப பரபோகம் துய்த்தற்கு வியாபக அறிவு வேண்டற்பாலதேயாம் என்க.

125. இதுபற்றியே மெய்கண்டதேவநாயனார் "மலத்து இரித்துச் செல்லும் வரத்து" என்றும், அருணந்திசிவாசாரியர் "விரிந்திடு மறிவுங்காட்டி வீட்டையு மளிப்பன் மேலோன்" என்றும், உமாபதி சிவாசாரியர் "அதிலறி வடங்கி மன்னிட வியாபி யாய வான்பயன் றோன்றும்" என்று அருளிச் செய்தார்கள். சேக்கிழார் பெருமான் அவ்வியாபக அறிவை "உரன்" என்றும், "திண்ணிய அறிவு" என்றும், "நிலைப்பட்டமெய்யுணர்வு" என்றும் பலபிரகாரமாக அருளிச் செய்தார்.

126\. "உணர்வு நேர்பெற வருஞ்சிவ போகத்தை யொழிவின்றி யுருவின்க, ணணையு மைம்பொறி யளவினு மெளிவர வருளினை யெனப்போற்றி" "ஐம்புலன்வாயிலாக எய்தும் காமம் வெகுளி மயக்கம் என்னும் முக்குற்றங்களும் அலைவுபட்டோடுமாறு, நிலைப்பட்ட மெய்யுணர்வானது தலைப்பட்டவிடத்து வரும் பரமானந்தசிவபோகத்தை, (இப்போது) இடையீடின்றி (உமது) சபாநடராஜ திருவுருவின்கண்ணே செல்லும் ஐம்புல அளவிற்கும் எளிதாக வாய்க்குமாறு அருளிச்செய்தீர்" என்று திருஞான சம்பந்த மூர்த்திநாயனார் திருவாய்மலர்ந்ததாகப் பெரியபுராணம் கூறுமாற்றால், புறத்துள்ள ஐம்புலச் சிற்றின்பத்தை (மேலே 114 -ம் பிரிவிற் கூறியாங்குப்) பேரின்பமாகக் காணும் நாயனார், சிவானந்தபோகதாண்டவம் புரியும் தம்பிரானாரையே தலைப்படப் பெற்றால், அவரடையும் ஆனந்தத்தின் எல்லையை யார் அளவிடவல்லார்!!

127\. "உரனுறு திருக்கூத் துள்ள மார்தரப் பெருகி" என்றும், "வவ்வியமெய் யுணர்வின்கண் வருமானந் தக்கூத்து" என்றும், "உணர்வு நேர்பெறவருஞ்சிவ போகம்" என்றும் கூறப்படலால், பரநடனானந்தமும் சிவபரபோகானந்தமும் ஒன்றாமென்பது பெறப்படுகின்றது. படவே, சிவஞான போதத்துப் பதினொராஞ் சூத்திரம் பரானந்தசிவபோகபரநடனத்திலே முற்றியவாறு காண்க.

128\. பத்தாஞ் சூத்திரத்திற் கூறப்பட்டவாறு, சிவயோகத்திலே ஆன்மா அருளாய் நிற்குங்கால் அதற்கு மேலாகிய ஞேயம் தோன்றும்; அந்த ஞேயத்தைப் பொருந்தித்தான் தோன்றாமல் இரண்டறக் கலந்து நிற்பதுவே சிவபோகமாம் இதுவே இப்பதினொராஞ் சூத்திரத்திற் கூறப்பட்ட ஞானத்து ஞானம் எனப்படும் சமாதிப்பர முத்திநிலை. இது ஆன்மலாபம் எனவும் படும்.

129. சிவபோக பரானந்தந்தத்தை இப்போதே அடைந்து கொண்டிருப்பவர் சகஜநிஷ்டையினர் எனப்படுவர்.

130. தேஹாபாதே சிவாநந்தம் சிவைகரசதாம் விரஜேத்!

131. "தேகவியோககாலத்தில் (ஆன்மாவானது) சிவானந்தத்தோடு ஒரே இரசத்தை அடைக" என்று இரௌரவாகமங் கூறுகின்றது. அங்ஙனமாகவும் "முடிவி லாத சிவபோக முதிர்ந்து முறுகி விளைந்ததால்" என்று சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரையுற்றுக் கூறப்படலால், அச்சிவபோகநிலை அடைந்த சுந்தரமூர்த்தி நாயனார், திருநந்திதேவர் முதலாயினோர் இங்கே சிவாகமம் கூறிய பிரகாரம் தேகவியோகமெய்திச் சிவைக்கியரசத்தை அடைந்தாராகக் கூறப்படாது, திருக்கைலாசம் என்னும் ஓர் ஸ்தானத்தை அடைந்தாராகக் கூறப்படுகின்றதே என்று ஆக்ஷேபிப்பது அடாது; மீளா அடிமைகளாகிய அவரெல்லாம் சிவாஞ்ஞையை எஞ்ஞான்றும் சிரமேல் வகித்து இறைபணியில் ஒழுகவேண்டியவராதலின், அந்தச் சர்வஞ்ஞராகிய சிவபெருமான் யாதுகாரணம் பற்றியோ எவரையும் ஆங்காங்குத் திருத்தொண்டுகளில் நிறுத்துவார்; அதனை ஆக்ஷேபிக்க நமது குயுக்திகளுக்கு வன்மை இன்றாமாதலின் என்க. மேலும், அகண்டைசுவரிய ஆனந்தத்தினால் ஓங்கிய மந்திரியானவன் தனது பெரிய இராஜதானியிலிருந்தாலும், இன்றேல் தனது அரசன் ஆஞ்ஞாப் பிரகாரம் ஓர் சிற்றூரிலிருந்தாலும், மற்றெங்கிருந்தாலும் அவனுக்கு ஓர்காலும் இன்பம் குறையாதிருத்தல் போலாம், இதுபற்றியே,

132. சத்திய நிருவா ணத்தாற் றஹரணாதி தம்பாற்
பொத்திய வோட்டி னொட்டாப் புளிம்பழம் போற றேற்றா
ரத்தினா லுடல்போ மென்ப ரதுபுரி முறையுந் தேற்றார்
பித்தென மயங்கி நிற்பார் பெரிதிவ ருணந்தார் போலும்.

133. இன்னணஞ் சகச நிட்டை யெய்திய நந்திப் புத்தே
டன்னருட் குரவ னேவற் றலைநிற்கு மியல்புந் தேறா
ரன்னவ னுலை யாய்ந்து மாக்கைநின் றுளதேன் முத்தி
மன்னல ரென்ப ரன்னோர் மம்மர்நோய்க் கொழிவு முண்டே
என்று மேலோரும் பணித்தார்.

134. அதிகாரிணா மதிகாரநிவிருத் தோநந்தரம் முக்தி:!

135. "(சிவோபாசனையில் முற்றிய) அதிகாரிகளுக்கு அதிகாரம் நிவிர்த்தியானபின்னர்த்தான் முத்தி" என்று ஞானயோகத்தானத்தினராகிய சிவாத்துவிதசைவபாஷ்யகாரர் கூறிய திருவாக்கியத்தினால், திருக்கைலாசத்தை அடைந்த திருத்தொண்டர்களுக்கு இறைபணித் திருத்தொண்டின் அதிகாரம் நீங்கியபின்னர்த்தான் மேலே கூறிய இரௌரவாகமவிதி அநுசரிக்கற்பாலதாம் என்று பெறப்படுகின்றது.

136. இருக்கு வேதத்தினும் (1. 164. 39), சுவேதாசுவதரோப நிடதத்தினும்(4.8), தைத்திரீயோபநிடதத்தினும் (2.1;3.6), பிருகதாரணியோப நிடதத்தினும் (6.4. 22; 5. 8. 11), சாந்தோக்கியோப நிடதத்தினும் (8. 1.1; 1. 9.1), கைவல்லியோப நிடதத்தினும், தைத்திரீய ஆரணியகத்தினும் (10. 1. 1), முண்டபோக நிடதத்தினும் (2.2.7), பிரசிநோப நிடதத்தினும் (5.5), அதர்வசிகோப நிடதத்தினுமாக எல்லா உபநிடதங்களினும், அவ்வுபநிடதங்களை ஆதாரமாகக்கொண்டு கிளர்ந்த வேதாந்த சூத்திரத்

தினும் (1.3. 13; 3. 3. 38), தடஸ்தத்திலே நிறுத்திப் பிரதிபாதிக்கப்பட்ட ஞானயோகஸ்தானமாகிய சிதம்பரத்துத் தகராகாய திருச்சிற்றம்பலநடனமானது வேதசாரமாய். வேதாந்தத்தெளிவாய்ப் போந்த சித்தாந்த சிவஞானபோதத்திற் சொருபநிலைபற்றிப் பேசப்படுங்கால், "ஆட்டுவித்தா லாரொருவராடாதாரே" என்று வாசீகப்பெருந்தகையார் அருளியவாறு, ஆன்மாவைச் சிவஞேயவிஷயத்திற் செல்லுமாறு ஆட்டி, ஆட்டுதல் மாத்திரத்தோடமையாது, அவ்வான்மாவோடு உடனாய் நின்று ஆடியும் நிற்றலாகிய பரநடனநிலையை நோக்குந்தோறும் நோக்குந்தோறும் கரும்பிரசம், தேன், பால், கனி, அமுதம், கற்கண்டு, கருப்புக்கட்டி என்னும் சுவைப்பொருள்களையெல்லாம் கலந்தவிடத்துளதாகிய சுவை இவ்வியல்பிற்றெனப் பிரித்தறிய வாராமைபோல, சொல்லுதற்கரிய பேரின்பம் ஆன்மாவுக்கு எய்துமாம் என்க.

137. இங்ஙனம் ஆன்மா எனப்படும் மன்றிலே பரநடனஞ் செய்கின்றார் என்பது "மதிகங்கை விதியாள னென்னுயிர் மேல் விளையாடல் விடுத்தானோ" என்று திருநாவுக்கரசுநாயனார் திருப்பழனத் தேவாரச்சுருதியிலே கூறியிருத்தலினாலும் புலப்படும். திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனாரும் "அன்று நீ யாடல் செய்கை நினைப்பதே நியமமாகும்" என்று அருளுமாற்றால், சிவஞானபோதம் கூறுமாறு சிவபோகபரநடனத்திலே எஞ்ஞான்றும் அவர் கருத்து ஒழுகிக்கொண்டிருந்தவாறு வெளிப்படையாம்

138. புளிக்கண் டவர்க்குப் புனலூறு மாபோற்
களிக்குந் திருக்கூத்துக் கண்டவர்க் கெல்லா
மளிக்கு மருட்கண்ணீர் சோர்நெஞ் சுருக்கு
மொளிக்கு ளானந்தத் தமுதூறு முள்ளத்தே

என்று திருமூலநாயனார் பரநடனம் தரிசனஞ் செய்வோர்க்கு எய்தும் மெய்ப்பாடு இங்ஙனமாம் என்று விளக்கினார்.

139. இங்ஙனம் சதாநிருத்ததரிசனஞ் செய்துகொண்டிருக்கும் பரமுத்தருடைய ஸ்தானமும் சிதம்பரமாம். அது,

140. ஆரண வுருவார் தில்லை யம்பல மெய்தப் பெற்றோ
ரோருணர் வாவ ரென்று மொன்றல ரொன்றா ரல்லர்
காரண ராகா ரொத்த கருத்திலர் நிருத்த வின்பப்
பூரண ரவர்கள் வாழும் புவனமும் பொதுவா மன்றே

என்னும் உமாபதிசிவாச்சாரியசுவாமிகள் திருவாக்கினால் உணரப்படும்.

141. தாமரைப்பூவை அடிக்கடி தீண்டியும், அதனோடு கலந்திருந்தும் அந்தத் தாமரைப்பூவின் தேனைப் பருகமாட்டாத மண்டுகங்கள் போலவும், பாற்சமுத்திரத்துள் வாழும் மீன்கள் பாலை இருந்தவிடத்திருந்து நிறையப் பருக அறியாமல் வேறுபலவற்றை உண்டல் போலவும், உறியின் கண்ணே தூங்கும் பால் நிறைந்த பானையிலிருக்கும் பூனை அதனைப் பருக அறியாது சுவரின் கண்ணே ஊரும் கரப்புப் பூச்சியை விரும்பிப் பாய்ந்து பாற்பானையையும் தகர்த்து அப்பூச்சியினாலும் தன் வயிறு நிறையப் பெறாது போதல் போலவும், நடராஜப் பெருமானது திருமேனியை எஞ்ஞான்றும் தரிசித்தும் பூசித்தும் வரும் பாக்கியம் பெற்றதும், அவரது பரநடனானந்தத்தை அவர் அருளிய வேதசிவாகமநெறியானே தலைப்பட அறியாது, புறச்சமயமாயாவாத நெறியிற் சிலர் தலைப்படுதல் நெறியாமோ? அங்ஙனம் தலைப்பட்டவர்க்கு இறுதியில் அவர் அளித்த பயனை அறிந்தவர் பின்னும் அக்குழியில் எப்போதேனும் இறங்கமுயல்வாரோ?

எந்தப்பிரகாரம் திருப்பித் திருப்பி வெள்ளிடை மலைபோல விளங்கவைத்தாலும், அதிபரிபக்குவ முடையார்க்கே அந்த நன்னெறி புலப்படும். இதுபற்றியே, "உண்மையாஞ் சிவானுபவ-ஞானபோக மருந்திடினு முத்தமர்க்கே யாகும்" என்றார் பெரியோர்.

142. இராப்போதிலே போய்த் தத்தம் கூத்துக்களைக் கண்ணினாற் பார்த்து மகிழ்தல் எந்தெந்தத் தேசத்தினும் உள்ள எந்தெந்தச் சாதியாராகிய அஞ்ஞானிகளெல்லோருக்கும் ஒப்பமுடிந்த பக்ஷமேயாக, சிவபரானந்தக்கூத்தை எக்காலத்தினும் இடையீடின்றி உண்ணோக்கி மகிழ்தல் சிவஞானிகளுக்கு மாத்திரம் இயலுமாம் என்க.

பதினோராஞ் சூத்திரத் தொகைப்பொருள்

ஏகனாகி இறைபணிநிற்கும் ஞானிக்கு அவரது ஞான இச்சாக் கிரியைகள் விடயித்தற்கு விடயமொன்றுளதென்று உணர்த்துதல் வாயிலாகச் சிவப்பேறு எனப்படும் ஆன்மலாபம் கூறப்படுகின்ற-தென்றும், சிவபாவனையின்றி அமையாத ஆன்மாவானது ஒரு விடயத்தை அறியுமிடத்தும் சிவபிரானது சிற்சத்தி ஆன்மாவின் சிற்சத்தி எனத் தானெனப் பேதமின்றி உடனாய்க் கலந்து நிற்ப, சிவபிரானும் ஆன்மாவிற் கலந்து நின்று அறிவித்த விஷயத்தை ஆன்மா அறிந்ததென்றும், ஆன்மாவை அதிட்டித்து நின்ற தாம் அறிந்த தென்றும் பிரித்தறியப்படுமாறின்றி இருவகை அறிவும் ஒன்றனை ஒன்று விடாது அத்துவிதமாய் ஒருங்கே விடயிக்குமாறு ,செய்துவரும் இவ்வுபகாரம் பெத்தத்தினும் முத்தியினும் ஒரே பிரகாரமாய் இருக்கும் என்றும், ஆன்மாவாகிய ஒரு பொருள் சிவமாகிய மற்றொன்றாதல் எங்ஙனம் என்னும் சந்தேகம் ஒழிக்கப் போந்த-மையால் அவ்விரு பொருட்கு முளதாகிய சம்பந்தவிசேஷம் உணர்த்துதலே அத்துவிதசொற்குப் பொருளாம் என்றும், சிவபிரான் ஆன்மாவுக்குக் காட்டியும் அதனோடு கலந்து காண்டலும் செய்யு-மாற்றால் அவர் விகாரியாவாரல்லர் என்றும், ஆன்மா சிவத்தோடு ஒற்றுமைப்பட்டு நின்று அவரது திருவடிகளை உணரவே, அச்சிவம் பரபோகமாய் மேன்மேலும் விளையும் என்றும், பெத்த காலத்திற் சிவபிரான் ஆன்மாவாய் நின்று விடயித்தலின், விஷயங்களால் வரும் இன்பதுன்பங்கள் ஆன்மாவுக்கேயாம் என்றும், முத்திகாலத்தில் ஆன்மாவானது சிவபிரானாய் நின்று விடயித்தலின் அவ்வின்ப-துன்பங்கள் ஆன்மாவுக்காகா என்றும், சிவபிரான் ஆன்மாவுக்குக் காட்டியும் கண்டும் நிற்கும் உபகாரத்தை அவ்வான்மா மறவாது உறதியாய்ப் பற்றித் திருவருள்வழி நிற்பின் அதற்குச் சிவானந்தாநுபூதி நிஷ்டை எய்தும் என்றும், பரமுத்திநிலையில் அன்பு நிகழாதாயின் சிவானந்தானுபவம் எய்தாது என்றும் சிவபிரான் பெத்தர் முத்தர்

என்னும் இருதிறத்தாரிடத்தும் அத்து விதமாய் ஒப்ப நிற்பினும் பக்குவமுடையார் அறிவையே பூரண அறிவாக விரியச்செய்வர் என்றும், ஆன்மாவின்கண்ணேயுள்ள ஆணவமலத்தை நீக்கிச் சிவானந்த சாகரத்துட் படியச் செய்து தம்வசமாகச் சங்கற்பமாத்திரத்தினால் விளையாட்டுப்போலச் செய்கின்றார் என்றும், ஆன்மாவானது ஆணவமுதலிய மும்மலமாத்திரையே கெட்டொழியச் சிவானந்-தத்தைத் தலைப்பட்டுச் சிவத்துக்கு அடிமையாம் என்றும், ஆன்மா மலத்தினாற் கேவலாவஸ்தையையும், கலாதிதத்துவங்களாற் சகலாவஸ்தையையும் அடைந்து, சிவபிரான் திருவருளால் அவ்வான்மா சுத்தாவஸ்தையை அடைந்து வியாபகமாய் விளங்கிச் சிவானந்-தத்தைத் தலைப்படும் என்றும் உணர்த்தப்பட்டதாம் என்க.

அணைந்தோரியல்பு

பயனியல்

பன்னிரண்டாஞ் சூத்திரம்

1. முக்தியை பிராப்ய சதஸ்தேஷாம் பஜேத்வேஷம் சிவாலயம்!
ஏவம் வித்யாச்சிவஞாநபோதே சைவார்த்தநிர்ணயம்!!

2. (இ-ள்.) வீடுபேற்றின் பொருட்டு மெய்யடியார்களை அடைந்து, அவர்கள் திருவேடத்தையும் சிவாலயத்தையும் (சிவமெனக் கொண்டு) வழிபடுக; இங்ஙனம்; சைவாகமங்களிலே (ஆங்காங்குப் பிரதிபாதிக்கப்பட்ட பதிபசு பாசங்களின் தடஸ்த சொருப லக்ஷணங்கள் மாறுபாடின்றி ஒற்றுமையுறக் கூறப்பட்டிருக்கும்) பொருள் நிச்சயத்தை; இந்தச் சிவஞானபோதத்தில் அறிந்து கொள்க.

3. செம்மலர் நோன்றாள் சேர லொட்டா
வம்மலங் கழீஇ யன்பரொடு மரீஇ
மாலற நேய மலிந்தவர் வேடமு
மாலயந் தானு மரனெனத் தொழுமே.

4. (இ-ள்.) செம்மலர் = சிவந்த மலர்போலும்; நோன் தாள் = வலிய பாதத்தை; சேரல் ஒட்டா = கூடவொட்டாத; அம்மலம் கழீஇ = அந்த (மூன்று) மலங்களைப் போக்கி; அன்பரொடு மரீஇ = சிவபத்தரோடு கூடி; மாலற நேயம் மலிந்தவர் வேடமும் = மயக்கமறச் (சிவபெருமானிடத்து) அன்பு மிகுந்துள்ளவருடைய திருவேடத்தையும்; ஆலயந்தானும் அரன் எனத்தொழுமே = சிவாலயத்தையும் சிவமெனக் கண்டு வழிபடுவான் (சீவன் முத்தன்).

5. (க.ரை.) அசிந்திதனாய்நின்ற பதியைச் சிந்திதனாகக் கண்டு வழிபடுமாறு உணர்த்துகின்றது.

6. (க.பொ.) அயரா அன்பினாற் சிவத்தை அணைந்த முக்தராயி-னோர்க்குச் சீவன்முத்திநிலையிலே அவர் அறிவும் இச்சையும் கிரியையும் ஒரோவழிப் புறத்துச்செல்லுங்கால் அவை செல்லு-மிடம் இவை என்று உணர்த்துதல் வாயிலாக, வாக்குமனா-தீதமாய் அன்பினால் ஆன்மாவானது வழிபடுமாறு நின்ற சிவபிரானை வாக்குமனகோசரமாமாறு அவரைத் தெளியக் கண்ட வழிபடுமாறு உணர்த்துகின்றது என்பதாம்.

7. (சூ.பி.பொ.) அயரா அன்பின் அரன்கழல் அடைந்த சீவன் முத்தன் செங்கமலமலர்போல விரிந்து விளங்கிய சிவபிரான் திருவடியை அணைய உடன்படாது தடுத்து மறதியைச் செய்விக்கும் மும்மல அழுக்கை அருண்ஞானஜலத்தினாற் கழுவி, (சீவன்முத்த-னாகிய) தன்னைப்போல அயரா அன்பினாற் சிவானந்தத்தைத் தலைப்பட்ட மெய்ஞ்ஞானிகளோடு கலந்து கூடி, அவ்வாறு கழுவப்பட்டு ஆணவமலமயக்கம் ஒழியுமாறு, அன்பரோடு மருவி, அன்புமிக்குடைய அவரது திருவேடத்தையும் சிவாலயத்தையும் சிவபெருமானே எனக் கண்டு வழிபடுக என்பதாம்.

8. "அம்மலம் கழுவி" என்றமையால் முத்தரது அறிவு வியாபரிக்கு-மிடமும்,

9. "மெய்ஞ்ஞானிகளோடு கூடி" என்றமையால், அம்முத்தரது இச்சை வியாபரிக்குமிடமும்,

10. "வேடமும் ஆலயமும் வழிபடும்" என்றமையால் அம்முத்தரது கிரியை வியாபரிக்குமிடமும் கூறப்பட்டன.

11. இதனாற் சீவன்முத்தருடைய அறிவும், இச்சையும், கிரியையும் இவையொழிந்து ஏனைய இடங்களை நாடா என்பதாம்.

12. செல்வப்பெருக்கமுடையார்க்கு உணவாகிய ஆன்பால் உடம்பை நோயின்றி வளரச்செய்யும் மருந்துமாவதுபோல, இவ்வழிபாடு மலவாசனை சிறிதும் தாக்காது சிவானந்தம் மேன்மேல் வளரச்-செய்யும் சாதகமுமாயிற்று.

முதலாஞ் சூர்ணிகை

13. மும்மலங்களையும் களைக.

14. (சூ.பொ.) ஆணவம். மாயை, கன்மம், என்னும் மும்மலங்களும் மெய்யுணர்ந்து நிஷ்டைகூடினோரிடத்தும் யாதானுமோர் வழியால் நுழைந்து, அவரது மெய்யுணர்வைக் கீழ்ப்படுத்திப் பிறவிக்கு வித்தாகிய விபரீதவுணர்வை மேற்படுத்திவிடுமாதலின், அவை அவர்க்கு ஆகாவாதலான், ஆணவ முதலிய மும்மலங்கள் மூன்றையும் களைக என்பதாம்.

15. அம்மும்மலங்களும் அஞ்ஞானத்திற்கேதுவாய் வந்து நுழையும் என்றும், அங்ஙனம் நுழைதல் முத்தர்க்கு ஆகாதென்றும் கூறப்படுகின்றது:-

16. (வெ.பொ.) புண்ணியபாவப்பயன்களாயும், புண்ணிய பாவங்க-ளுக்குக் காரணமாயுமுள்ள விருப்புவெறுப்புக்களாய்ப் பொருந்து-கின்ற இக்கன்மமலமும், பிருதிவிமுதல் அசுத்தமாயாதத்துவம் இறுதியாய்க் காணப்படுகின்ற இம்மாயாமலமும், சுட்டி அறிவதாய் விபரீத உணர்வை உண்டாக்கும் இவ்வாணவமலமுமாகிய இந்த மூன்று மலங்களும் மெய்ஞ்ஞானிக்கு ஆகாவாதலின், அவற்றை விடுத்தொழிதல் வேண்டும்.

17. எல்லா மலங்களையும் பற்றறத் துடைத்து உண்மைஞானத்தை அடைந்த மெய்ஞ்ஞானிகளுக்கு உடம்பு உள்ளனவும் பிராரத்த-வினை அவ்வுடம்மை ஒட்டி நிற்றலான், அஃது அவர்க்கு ஒரோவிடத்து வாதனை வயத்தினால் இங்குளிவாங்கும் கலம்-போல் வந்து தாக்குதலால், அது சார்பாக விருப்பு வெறுப்புக்கள் உளவாம்; அவை உளவாகவே, பரமே பார்த்திருப்போர்க்குப் பிருதிவிமுதல் மாயாதத்துவமிறுதியாகிய ஏகதேசப்பொருள் புலப்படும்; அது புலப்படவே, அவற்றைச் சுட்டி உணர்வதாகிய விபரீத வுணர்வு மேற்பட்டு மெய்யுணர்வைக் கீழ்ப்படுத்திப் பிறவிக்கு வித்தாகும். இங்ஙனம் அறிவு சோரும் சமயம் பார்த்து அம்மும்மலமும் இம்முறையானே வந்து தலைப்பட்டுச் சிவபோகப்-பெருவாழ்வை இழப்பிக்குமாதலின், அவை மெய்ஞ்ஞானிக்கு ஆகா எனப்பட்டது. விபரீத உணர்வாகிய அஞ்ஞானம் ஏகதேசக்காட்சியாலாயதெனவும், அவ்வேகதேசக்காட்சி விருப்புவெறுப்புக்களாலாயதெனவும், அவ்விருப்பு வெறுப்புக்கள் பிராரத்தவினையை அனுபவிக்குங்கால் எய்திய தற்போதத்தினா-லாயவெனவும் அறிந்து, அங்ஙனம் செல்வதாகிய தற்போதம் முனையாவண்ணம் ஓங்குணர்வாகிய சிவஞானத்துள் அடங்கி, சிவாநுபவம் சுவாநுபூதிகமாம்படி ஞானநிலையில் உறைத்து நிற்றல் தான் அம்மும்மலங்களும் மேன்மேல் முறுகவொட்டாது, அவற்றைத் தோன்றும்போதே துடைத்துவிடுதற்கு வாயிலாம்.

இரண்டாஞ் சூர்ணிகை

18. சிவஞானிகளுடனே கூடுக.

19. (சூ.பொ.) இங்கே சிவஞானிகள் எனப்பட்டார் பத்தியினான் மறவாது சிவனருள் வழிப்பட்டு நின்று. சிவத்தை அடைந்த சீவன்முத்தராகிய சிவபத்தரேயாம். ஆணவமுதலிய மும்மலங்களும் அஞ்ஞானமாகிய விபரீத உணர்வைச் செய்வது இலக்கு வாய்த்தபோது மாத்திரமேயாம். சிவபக்தரல்லாதார் இலக்குவாயாதவிடத்தும் வாய்க்குமாறு செய்துகொண்டு பலவகை உபாயங்களாலும் தம்மோடொப்ப விபரீத உணர்வைச் செலுத்தியே விடுவாராதலின், அம்மலங்களினும் கொடியராகிய அவரை விட்டொழித்து, அக்கொடியரல்லாத சிவபக்தர்களோடு இணங்குக என்பதாம். வெறுப்பும் விருப்பும் ஒழித்துப் பல்லுயிரையும் குழந்தைகள் என ஒப்ப நோக்கும் செல்வக் கடவுட் டொண்டர்க்கு இங்ஙனம் அவபக்தர்களிடத்து வெறுப்பும், சிவபக்தர்களிடத்து விருப்பும் நிகழ வேண்டினமைக்குக் காரணம் அதுவேயாம்.

20. சிவபக்தியில்லாதாரோடு இணங்காதிருத்தல் ஒன்றுமாத்திரம் போதாது என்றும், சிவபக்தர்களோடே இணங்குதல்வேண்டும் என்றும் கூறப்படுகின்றது:-

21. (வெ.பொ.) மும்மலங்களும் நீங்கி, சிவபிரான் அத்துவிதமாய் நின்று காட்டியும் கண்டும் உபகரிக்கும் பரநடனப் பெருங்கருணையை மறவாது கடைப்பிடிக்கும் சிவஞானக் கண்ணுடைய மெய்ஞ்ஞானிகள் (அச்சிவானந்த நிறைவை இழப்பித்து, வியாபக அறிவைக் கெடுத்து, ஏகதேச அறிவைக்கொடுத்து, விபரீத உணர்வைக் தொடுத்து. பிறவிக்குழியில் வீழ்த்துதலாகிய தீநெறிக்கண்ணே செலுத்தித் துயருறுத்தும் அவபக்தர் கூற்றிலே

தொன்று தொட்டுப் பயின்று வந்த சேர்க்கை அறும்பொருட்டு), அம்மறதியை மாற்றி, ஞானக்கண்ணை விளக்கி, பிறவிக் குழியினின்றும் எடுத்து, விபரீத உணர்வைக் கெடுத்து, ஏகதேச அறிவைத் தடுத்து, வியாபக அறிவைக் கொடுத்து, சிவானந்த நிறைவிலே விடுத்தலாகிய நன்நெறிக்கட் செலுத்தி வாழ்விக்கும் சிவபக்தர்கூற்றிலே பேரன்புடையராய், அவ்வன்புவாயிலாக விளங்கும் சிவஞானக் கண்ணினால் அந்தச் சிவபோகநிலையைப் பற்றி உணரப் பெற்றவரை எல்லா அநர்த்தங்களுக்கும் மூலமாய் வரும் பிராரத்தவினை வாதியாதென்பதாம்.

22. சிவஞானக்கண்ணினாற் சிவத்தைத் தரிசித்து உணரப்பெற்ற தவமொன்றே மெய்த்தவமாம்; இஃதொழிந்த தவங்களெல்லாம் மெய்யாத லின்றி அவமாகிய மலநடையாய்ப் போதலிற் பொய்த்தவங்களாம்.

23. சிவபக்தர்களிடத்து அன்புசெய்து, அவரது மனம் சொல் செய்கையின்வழி நிற்போர்க்கு உலகியலுணர்வுமாறிச் சிவாநு-பூதியுணர்வே மேம்பட்டு நிகழும், அங்ஙனம் நிகழவே, பௌதிக உடம்பு, உள்ளளவும் நீங்காதுள்ள பிராரத்தவினைகள் அவர்க்குப் புசிப்பாகச் செல்லாமையால், அவை அவரை வாதிக்கமாட்டா; அவை வாதியாதொழியவே அவபக்தர் திறத்துச் சேர்வைபற்றறக் கழிந்துவிடும்; வீட்டுணர்வை நிலைபெறுத்தும் சிவபக்தர்களோடு இணங்கினாலன்றிப் பண்டுதொட்டுப் பயின்று வந்த தீயோரது இணக்கம் அறாது என்றோர்க. இதுபற்றியே மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் "அடியேனடுவு ளிருவீரு மிருப்ப தானா லடியேனுன், அடியார் நடிவு ளிருக்கு மருளைப் புரியாய்" என்றருளிச் செய்தார். சிவபோகச் செல்வத்தை ஐம்புலவேடர் கொள்ளைகொள்ள-விடாது தடுத்தற்கு வேலியாயுள்ளார் சிவானுபவசிவபக்தர்களேயாம் என்க.

மூன்றாஞ் சூர்ணிகை

24. சிவஞானிகளையும் சிவலிங்கத்தையும் சிவனெனவே தேறிவழிபடுக.

25. (சூ.பொ.) சேதனப்பொருள் அசேதனப்பொருள் எல்லாவற்றினும் சிவபெருமான் கலந்து வியாபகமாய் நிற்றல்பற்றி, ஸ்ரீ ருத்திரம் நின்றதிருத்தாண்டக முதலியன பகுப்பில்லாமல் அசேதனா சேதனப் பொருள்களையெல்லாம் தனித்தனி எடுத்தோதி வழிபாடு கூறுதலால், மெய்ஞ்ஞானிகள் பகுப்பின்றி எங்கணும் பரமேசுவரர் உளர் எனக் காண்டல் பொருத்தமேயாயினும்,

26. காமக்கிழத்தியர் வடிவிற் காணப்படும் ஆடை, சாந்து, ஆபரணம், குங்குமமுதலாயின காமுகரை வசீகரித்து இன்பஞ் செய்யுமாறு-போல, மெய்யுணர்வுடையாரைக் காட்சிமாத்திரத்தினாலே இன்பஞ் செய்தலினாலும், சிவபக்தரதுதிருவேடம் சிவாலயத்துச் சிவலிங்கம் என்னும் இரண்டினிடத்தினும் தயிரில் நெய்போல விளங்கி, ஏனைய இடங்களிற் பாலின் நெய்போல வெளிப்படாது நிற்றலானும், மெய்ஞ்ஞானிகளாகிய பத்தரது திருவேடத்தையும் சிவலிங்கத்தையும் சிவபெருமான் எனக் கண்டு வழிபடுக என்பதாம்.

27. சிவபிரான் சிவவேடத்திற் பிரகாசமாயும் ஏனைய இடங்களில் அப்பிரகாசமாயும் எங்ஙனம் உளர் என்று கூறப்படுகின்றது.:-

28. (வெ.பொ.)

1. வாக்குமனாதீதமாய் நின்ற பரம்பொருளாகிய சிவபிரான் உலகத்தார் தம்மை அறியுமாறு கருணைசெய்து தமது திருவேடமாகிய திருநீறு கண்டிகை முதலிய தமது வடிவத்தைத் தன் அன்பர்க்குக் கொடுத்து அவர்களிடமாக-நின்று அங்கங்கே அறிவு விளக்குதலானும்,

(2) ஒன்பதாஞ் சூத்திரத்து 33, (7), (8) -னும், 35, 37 -ம் பிரிவினும் கூறப்பட்டவாறு தம்மைச் சிவோகம்பாவனையால் உணரச் செய்தலானும்,

(3) எட்டாஞ் சூத்திரத்து 46-ம் பிரிவினும், ஒன்பதாஞ் சூத்திரத்து 79, 85, 89 -ம் பிரிவுகளினும் கூறப்பட்டவாறு இதயத்தினும், ஒன்பதாஞ்சூத்திரத்து 9, 10, 27-ம் பிரிவுகளினும், பத்தாஞ் சூத்திரத்து 13-ம் பிரிவினும் கூறப்பட்டவாறு அண்டத்தினு-மாகக் குறியின்கண் வைத்து அவரைக் கூடுஞ் செயலானும்,

(4) குறியிறந்து நின்ற தம்மைப் பதினொராஞ்சூத்திரத்து 12, (3), (4), (5)-ம் பிரிவுகளிற் கண்டபிரகாரம் உள்ளவாறு உணரும் அன்பராகிய அவர்களிடத்துத் தயிரின் கண்ணதாகிய நெய்போல விளங்கித் தோன்றுந் தன்மையானும், எனவே வேடம், பாவனை, செயல், தன்மை என்னும் நான்கினாலும் திருவேடமுடைய மெய்யன்பர் சிவமேயாவராதலால், அவர் சிவன் என வழிபடற்பாலர்; பாசக்கட்டுடைய ஏனையோர் மாட்டு அச்சிவபெருமான் பாலில் நெய்போல விளங்காது நிற்றலால் அவரது பற்று விட்டொழிதற்பாலதேயாம்.

29. வேடமுதலிய நான்குமுடைய சங்கமவேடத்தினிடத்து எக்கா-லமும் சிவபிரான் பிரகாசமாய் நிற்பர்.

30. சிவபக்தர்களுக்குக் கூறிய இயல்பில்லாத சிவலிங்கத்தினும் சிவபிரான் எங்ஙனம் பிரகாசிக்கின்றார் என உணர்த்தப்-படுகின்றது:-

31. (வெ.பொ.)

(1) ஆன்மாக்களுக்குப் புத்தி முத்தி அளிக்கும் பொருட்டுக் காணப்பட்ட தாவரவடிவாகிய அருவுருவச்சிவலிங்கமுதலிய திருமேனிகளைச் சரியையாளர்கள் பகுத்தறிதலில்லாது சிவமெனக்கண்டு வழிபடுவார்கள்; அவர்களுக்குச் சிவன் அங்கே வெளிப்படாது நின்று அருளுவர்;

(2) கிரியையாளர்கள் ஈசானமுதலிய மந்திரங்களினாலே திருவுருக்கொண்டார் என்றறிந்து மந்திரநியாசத்தினால் வழிபடுங்கால், அவர்களுக்குச் சிவபிரான் கடைந்தபோது தோன்றும் அக்கினிபோல அவர்கள் விரும்பிய வடிவாய் அவ்வத்திருமேனிகளிலே அவ்வப்போதுதோன்றி நின்று அருளுவர்;

(3) யோகிகளுடைய இதயம் எங்கும் வியாபித்திருக்கும் சிவபெருமான் இந்தச் சிவலிங்கத்திருமேனியினும் இருந்து பூசை கொண்டருளுவார் என்று யோகிகள் சாத்திய மந்திரங்களினாலே வழிபடுங்கால், அவர்களுக்குச் சிவபெருமான் அவ்வம்மந்திரங்கள்வாயிலாக, அவர்கள் விரும்பிய வடிவமாய் அவ்வத்திருமேனிகளில் கறந்த விடத்துத் தோன்றும்பால்போல அவ்வப்போது தோன்றி நின்று அருளுவர்:

(4) ஞானிகள் அன்பு மாத்திரத்தினாலே சிவபெருமானிடத்தில் வழிபாடு செய்வார்கள்; சிவபெருமான் அவர்களுக்குக் கன்றை நினைந்த தலையீற்றுப்பசுவின் முலைப்பால் போலக் கருணைமிகுதியினால் அவ்வன்பே தாமாகி எப்பொழுதும் வெளிப்பட்டுநின்று அருளுவர்.

நான்காஞ் சூர்ணிகை

32. *வழிபடாமையை ஒழிக.*

33. (சூ.பொ.) மும்மலங்களைக் களைதலும் சிவஞானிகளுடனே கூடுதலும், சிவனடியாரோடிணங்குதலும், சிவலிங்கங்களைச் சிவனெனக்கண்டு வழிபடுதலுமாகிய இவை சீவன்முத்தர்க்கு இலக்கணமாய் அமைந்தவிடத்தும், நரம்பு, நாடி இறைச்சி, என்பு முதலிய தாதுக்களின் வேற்றுமையின்றி, அதுவதுதானாய் வருகின்ற ஆன்மாவானது அந்நரம்பு முதலியவற்றுக்கு வேறுமாயினாற்போல, உயிர்க்குயிராகிய சிவபிரான் சேதனா சேதனப்பிரபஞ்சமனைத்தினும் அதுவது தாமாயும். அல்லராயுங் நிற்பராகலான், கலப்புப் பற்றி அபேதமாய்க்காணும் காட்சிபற்றி எய்திய வழிபாடு பொருட்டன்மையாற் பேதமாய் நிற்றலைக் காணுமிடத்து எய்தாமையின், சிவனடியாரையும் சிவலிங்கத்-தையும் சிவமெனக்கண்டு வழிபடுக என்பதாம்.

34. சிவபிரானுக்கு எப்பொருட்கண்ணும் ஒன்றாயும், வேறாயும், உடனாயும் நிற்குமியல்பு உளதாதலின், சிவவேடம் சிவலிங்கம் என்பவற்றை வழிபடுக என்றமைக்குக் காரணம் கூறப்படுகின்றது.

35. (வெ.பொ.) சிவபிரான் உயிர்ப்பொருள் உயிரில்லாப் பொருளெங்-கணும் நிற்குநிலையை உணரப்பெற்றார்க்கு, கண்ணும் ஆதித்தனும் போல அது இது என்று கூறப்படும் பேதநிலையினரு மல்லராய், உடலும் உயிரும்போல அதுவே என்று கூறப்படும். அபேதநிலையினருமல்லராய், குணகுணிபோல அதுவே இது எனறு கூறப்படும் பேதாபேதநிலையினருமல்லராய், அம்மூன்றற்கும் பொதுமையாய்க் கண்ணொளியும் ஆன்மபோதமும் போல

அத்துவிதநிலையினராதலின், சடசித்துக்களெல்லாம் சிவவடிவேயாமாயினும், அவற்றுள் அன்பு விளையுமிடத்தில் வழிபடல் வேண்டும் என்பது.

36. பசுவின் வடிவமெங்கணும் காணப்படாத பால் கன்றைநினைந்த தலையீற்றுப்பசுமுலையின்கண்ணே விம்மி ஒழுகுவதுபோல, எப்போதும் வெளிப்பட்டருளுவதாகி அடிப்பட்டுவரும் அன்பானது திருக்கோயிலுள்ளிருக்கும் சிவலிங்கத்திருமேனியிலன்றி விளையாமையால், சிவலிங்கத்திற் செய்யும் வழிபாடே அத்துவித ஞானத்தைநிலைபெறுத்துமென்றறியற்பாற்றாம்.

37. இதனாற் சிவலிங்கவழிபாடு கூறப்பட்டது. இந்த அத்துவித ஞானம் அசத்தாயுள்ள பேதங்களைக்கண்டு நீங்குதலாலாகும் பயனாதலின், அதன்பொருட்டு வழிபாடு வேறு விதித்தமை மிகையாகாதென்று கூறப்படுகின்றது.:-

38. (வெ.பொ.) உடம்பிலுள்ள பிராரத்தவாதனை ஆன்மாவுக்குத் தாக்கும்வரையும், அதனால் வரும் விருப்புவெறுப்புக்களும், அவைவாயிலாக எய்தும் பிருதிவிமுதல் மாயையீறாகிய மாயேயமும், அதுபற்றி உண்டாம் விபரீதஞானமுமாகிய அசத்துக்கள் நீங்கினாலும், பின்வந்து கூடி மேம்படுவனவாதலான், இவை அனைத்துக்கும் மூலமாகிய பிராரத்தவினை வாசனை பற்றற நீங்கினாலன்றி அத்துவிதஞானம் மேம்பட்டு நிகழாதாமாதலின், அது பற்றறக் கழியும்பொருட்டு மெய்ஞ்ஞானிகளை நாடி வழிபடவே, அப்பிராரத்தவினை ஒழிந்து அம்மெய்யுணர்வு மேலோங்கும்; ஆகலான் அன்பினால் அவரை வழிபடுதல்வேண்டும் என்பதாம்.

39. இதனாற் சிவபக்தர்வழிபாடு கூறப்பட்டது.

40. அசத்தாயுள்ள வன்னபேதங்களை அசத்தென்று கண்டொருவிய போது உளதாகும் சிவஞானசொரூபம் நிலைபெறுதல் அந்த அசத்துளதாதற்கு வேராயுள்ள பிராரத்தவினை ஒழிந்த-விடத்திலேயாமாதலின், அவ்வினையை வேரறுத்து நிலைபெறச் செய்தற்கு, அங்ஙனம் நிலைபெறுத்திய சிவஞானிகளிடத்து வழிபாடு இன்றியமையாது வேண்டப்படும் என்றவாறாயிற்று.

41. அப்பிராரத்தவாதனை நீங்கி மெய்யுணர்வு நிலைபெறும் பொருட்டு ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரமும் விதிப்படி உச்சரிக்கற்பாற்றாம்; இவ்வுண்மை சிவப்பிரகாசம், திருவருட்பயன், கொடிக்கவி முதலியவற்றின் ஐந்தெழுத்தருணிலையை இன்புறுநிலைக்குப் பின்னாக அணைந்தோர் தன்மையைச் சாரவைத்தோதியவாற்றால் உணரப்படும்.

42. "வேள்விபுரிந்தோன் சுவர்க்கமடைவன்" எனப் பயன்பற்றி விதிக்கப்படும் யாகமுதலியவற்றைப் பயன் விரும்பாமை-யாலேனும், பின்னர்ச் செய்து பயன்பெறலாமென்றேனும் ஒரோ-விடத்துத் தவிர்த்தல்போல, சிவாசாரியரையும் ஒரோவிடத்து வழிபடாது தவிர்க்கலாமே எனின், அது கூடாதென்றும், அங்ஙனஞ் செய்யாவிடின் அது குற்றமாய் முடியும் என்றும் கூறப்படுகின்றது:-

43. (வெ.பொ.) தன்னுண்மை அறியமாட்டாது குருடாய்க்கிடந்த ஆன்மாவுக்குப் பலவற்றானும் அதினுண்மையைத் தெளிவித்து, எத்தனையும் எளிய அந்த ஆன்மா தன்னை அறிந்தவிடத்து, முற்றுணர்வு. வரம்பிலின்பமுடைமை. இயல்பாகவே பாசங்களினீங்குதல். பேரருளுடைமை. முடிவிலாற்றலுடைமை.

தன்வயமுடைமை. இயற்கையுணர்வினனாதல். தூயமேனி-யினனாதல் என்னும் எண்குணங்களால் நிறைந்து தன் வண்ண-மாகச் செய்தளித்த பெரியதோருதவியை அதன்பின்னர் மறக்குமாயின், அஃது இதற்குமுன் அறியாமையான் மறந்த குற்றம் கழுவப்படுமாறுபோலத் தீருமியற்கைத்தாகிய குற்ற-மன்றாதலானும், ஞானாசாரியராய் எழுந்தருளிய சிவபிரான் அங்ஙனம் தான்றானாகச் செய்தாலும், இதுகாறும் தனக்குச் சுதந்தரமின்றி அச்சிவபிரானது உபகாரத்தையின்றி அமையாத-தாய், அடிமையாகிய ஆன்மா எக்காலமும் அவ்வாறு அடிமை-யேயாமாதலானும், தான்றானாகச் செய்தளித்த அந்த ஞானாசாரியப்பெரியோரை வழிபடுதலே அவ்வான்மாவுக்கு வலியாவதாம்.

44. ஏஷ ஆத்மாபஹதபாப்மா விஜரோ விமிருத்யுர் விசோகோ விஜிகித்சோபிபாஸ: சத்யகாம: சத்யசங்கல்ப:

45. "இந்த ஆன்மா (அபஹதபாப்மத்துவம்) சர்வஞ்ஞத்துவ முதலிய எண்குணங்களை உடையது" என்று சாந்தோக்கியசுருதி கூறுகின்றமையானும், இந்த அபகதபாப்மத்துவமுதலியவற்றின் பொருளும், முக்தன் அந்த எண்குணங்களை அடையுமாறும் பிரமசூத்திரசைவபாஷ்யத்திற் (4. 4. 9) காணப்பட்டலானும்,

46. ஸர்வஞ்ஞதாதிருப்தி ரநாதிபோத: ஸ்வதந்திரதா நித்யமலுப்தசக்தி: அநந்தசக்திச்சநிராமயாத்மா விசுத்ததேஹ: சசிவத்வமேதி!!

47. "சர்வஞ்ஞதைதிருப்தி, அநாதிபோதம், அலுப்தசக்தி.. அனந்தசக்தி, சுவதந்திரத்துவம், நிராமயான்மா, விசுத்ததேகம் என்பவற்றை-யுடையனாய் அவன் சிவத்தை அடைகின்றான்" என்று சர்வஞ்ஞா-னோத்த ராகமமும்,

48. கோளில் பொறியிற் குணமிலவே யெண்குணத்தான்
றாளை வணக்காத் தலை

49. என்று உத்தரவேதமும் "சேர்வார்தாமே தானாகச் செயுமவனு-றையுமிடம்" என்று திராவிடசுருதியும் கூறுமாற்றானும் ஆன்மா-வானது சிவனாரது எண்குணங்களால் நிறைதல் பெறப்பட்டது.

50. இங்ஙனம் இருபத்தெட்டுச் சிவாகமங்களினும் கூறப்படும் ஞானபாதப்பொருளெல்லாவற்றையும் பொது உண்மை என இரு வகைப்படுத்தி, பிரமாணவியல் இலக்கணவியல் சாதனவியல் பயனியல் என நான்காகவைத்துப் போதிக்கும் இச்சிவஞான போதசாஸ்திரத்தைக் கேட்டற்குரிய அதிகாரியாரென்று கூறப்படுகின்றது:-

51. (வெ.பொ.) தான்றானாகச் செய்தவாற்றாற் சீவன் என்னும் இயல்பினீங்கிச் சிவம் என்று ஓதப்படும் வேதாந்தசாரமாகிய சித்தாந்த நெறி உணர்ந்தமாணவகனே! ஆணவம் என்னும் ஒரு மலமுடைய விஞ்ஞானகலர்க்கு அறிவின்கணின்று அருட்பார்-வையால் நோக்குதலானும், ஆணவம் கன்மம் என்னும் இரு மலமுடைய பிரளயாகலர்க்கு இஷபாருட தேவகுருவாய் முன்னின்று செய்யும் திருநோக்கம், பரிசம், வாக்கு எனப்படும் தீக்கையானும் பிறவிக்கு ஏதுவாகிய பசுத்துவம் நீங்கிச் சிவத்துவம் விளங்கு-மாகலான், அவரின் வேறாகிய ஆணவம், மாயை, கன்மம், என்னும் மும்மலமுடைய சகலர்க்கே அனுபவமுள்ள தேசிகராற் போதிக்கப்படும் இச்சிவஞானபோதம் உரியதாம் என்க.

52. “முன்ன மவனுடைய நாமங் கேட்டாள்” என்றற் றொடக்கத்த தேவாரத்திலே, "தன்னாமங்கெட்டாள் தலைப்பட்டாணங்கை தலைவன்றாளே” என்னும் திராவிடசுருதியானும், “ஓர்மாத் திரையளவென் பேரிற். குறுகினேன்;” என்னும் குமரகுருபர சுவாமிகள் திருவாக்கானும், முத்திகாலத்திலே சீவன் எண் குணங்களால் நிறைந்த சிவமாதல் பெறப்பட்டது; நாமங்-கெடுதலும் ஒருமாத்திரையிற் குறுகலும் சீவன் எனப்படுதலாம்.

பன்னிரண்டாஞ் சூத்திரத் தொகைப்பொருள்

சிவத்தை அணைந்த முத்தராயினோர்க்குச் சீவன்முத்தி நிலையில் அவர் அறிவும் இச்சையும் கிரியையும் புறத்தே நிகழுங்கால், அவர் அறிவானது மும்மலவழுக்கைச் சிவஞானநீரினாற் கழுவுதலினும், அவரது இச்சையானது மெய்ஞ்ஞானிகளோடு கலந்து கூடுதலினும், அவரது கிரியையானது அன்பர் திருவேடத்தையும் சிவலிங்கத்தையும் வழிபடுதலினும் வியாபரிக்கும் என்றும், ஏனை இடங்களில் அவரது அறிவுமுதலிய நாடா என்றும், அங்ஙனம் வழிபடுதல் மலவாசனையைத் தாக்கவொட்டாது தடுத்துச் சிவானந்தத்தை மேன்மேல் வளரச் செய்யும் என்றும், மெய்ஞ்ஞானிகளுக்கு உடம்பு உள்ளளவும் பிராரத்தவினை உளதாதலின், அஃது ஒரோவிடத்து யாதானும் ஓர் சோர்வுகண்டு வாதனைவயத்தினால் வந்து நுழைந்து தாக்குமாயின், தோன்றும்போதே அதனை முறுகவொட்டாது துடைத்துவிடல் வேண்டும் என்றும், ஆணவமுதலிய மும்மலங்களும் விபரீத உணர்வைச்செய்வது சமயம்வாய்த்த போதேயாக, அவபக்தராயினோர் சமயம் வாய்க்காதபோதும் வாய்க்குமாறு செய்துகொண்டு தம்மோ-டொப்ப விபரீத உணர்விற் செலுத்தியே விடுவராதலின், அம்மலங்களினும் கொடியராகிய அவர் சேர்க்கையொழித்துச் சிவபக்தரோடு இணங்கவேண்டும் என்றும், அங்ஙனம் சிவபக்தரோடு இணங்கின் அவர் சிவானந்தபோகத்தை ஐம்புலவேடர் சூறை கொள்ளுமாறு ஊடுருவிச் செல்லவொட்டாத திண்ணிய வேலியாய் அமர்ந்து, அச்சிவானந்தபோகத்தைப் பிறழவொட்டாது நிறுத்திக் கொள்வாரென்றும், அதனால் உலகியல் புணர்ச்சி தேய்ந்து தேய்ந்து போக, சிவானுபூதியுணர்வே மேலோங்கி மேம்பட்டுவிளங்கும் என்றும், அதுபற்றிப் பிராரத்தவினை அவர்க்குப் புசிப்பாகச் செல்லாதென்றும், அது சார்பாக அவபக்தர் சேர்க்கை பறற்றக் கழிந்துவிடும் என்றும், சிவபெருமான் சேதனாசேதனப் பிரபஞ்சமெங்கும் பாலில் நெய்போல வியாபித்திருப்பினும், சிவனடியார் திருவேடத்தினும். சிவலிங்கத்தினும்

தயிரில் நெய்போல விளங்கி நிற்பார் என்றும், சிவனடியாரைச் சிவமெனக் கண்டு வழிபடுதற்கு வேடம், பாவனை, செயல், தன்மை என்னும் நான்கினுள் ஒன்றே அமையும் என்றும், சிவாலயத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் சிவலிங்கத்தைச் சரியாபாதத்தினரும், கிரியாபாதத்தினரும், யோகபாதத்தினரும், ஞானபாதத்தினருமாகிய நால்வரும் தத்தம் அறிவின் தாரதம்மியத்திற்கேற்றவாறு நான்கு பிரகாரமாக வழிபடுவார் என்றும், சிவபிரான் சேதனாசேதனப்பிரபஞ்சம் எங்கும் அபேதமாயும், பேதமாயும், பேதாபேதமாயுமுள்ள நிலைய-ரல்லராய், அம்மூன்றற்கும் பொதுமையாய்க் கண்ணொளியும் ஆன்ம போதமும்போல அத்துவித நிலைமையினராயிருத்தலின், அவரை அன்பு விளையுமிடத்தில் வழிபடல்வேண்டும் என்றும், பிராரத்த-வாதனை கழியும்பொருட்டுச் சிவலிங்கத்தையும், சிவனடியாரையும், சிவாசாரியரையும் வழிபடல் வேண்டும் என்றும் போதிக்கப்பட்டதாம் என்க.

ஸ்ரீ காசிவாசி சாம்பவஸ்ரீ

செந்திநாதையர்

1848ல் குப்பிளான் என்னும் கிராமத்திற் பிறந்த செந்தி நாதையர் 1924ல் சிவபதம டைந்தார். சைவசித்தாந்த ஆராய்ச் சியாளராக, மொழிபெயர்ப் பாளராக, பரமதகண்டனகாரராக செயற்பட்ட செந்திநாதையரின் சைவத்திற்கும், சைவசித் தாந்தத்திற்குமான பங்களிப்பில் நீலகண்டபாடியத் தமிழ்மொழி பெயர்ப்பு, கந்தபுராணநவநீதம், சைவவேதாந்தம், தேவாரம், தேவசாரம், தத்துவவிளக்கம் - மூலமும் உரையும் வைதிகசுத் தாத்துவித சைவசித்தாந்த தத் துவப்படலமும் வினாவிடையும், மகாவுக்கிரவீரபத்திராஸ்திரம் ஆகியன குறிப்பிடத்தக்கன. இவை தவிர கண்டன நூல்கள் பலவும் இவரால் எழுதப் பட்டுள்ளன.

பேராசிரியர்
சோ. கிருஷ்ணராஜா

பேராதனைப்பல்கலைக்கழகத்தில் தனது கலைமாணிப் பட்டத் தினையும் மாஸ்கோ பல்கலைக கழகத்தில் தனது கலாநிதிப் பட்டத்தினையும் பெற்ற இவர் நூற்றுக்கு மேற்பட்ட ஆய்வுக் கட்டுரைகளையும் பல ஆய்வு நூல்களையும் வெளியிட்டுள்ளார். தற்போது யாழ். பல்கலைக் கழகத்தின் தத்துவஇயல் துறையில் பேராசிரியராகக் பணியாற் றிவருகின்றார்.

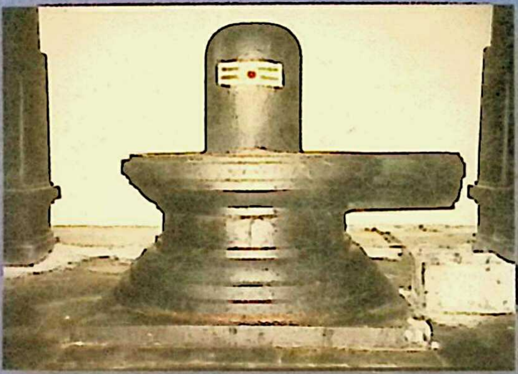

Printed By
Kumaran Press Private Limited,
201, Dam Street,
Colombo-02.

ISBN 955923304-1